

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ
ချစ်ဦးညို

တစ်ယောက်တည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ်၁၀၀ (D)၊ အင်းယားလမ်း

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၃၇၃၇၆၁

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ ချစ်ဦးညို

ရတနာပုံစာအုပ် - ၃၉
[၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ - ဩဂုတ်လ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၈၀/၂၀၀၂ (၁၂)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၆၄/၂၀၀၃ (၇)

- စီစဉ်သူ ■ မင်းထွဋ်ဝင်း
- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း ■ (ပထမအကြိမ်)၊ ၁၉၈၄-ခု
ဝတ်ရည်စာပေ
(ဒုတိယအကြိမ်)၊ ၂၀၀၃-ခု
ဩဂုတ်လ၊ ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊
- အုပ်ရေ ■ ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးမင်းထွဋ်ဝင်း
(ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)
၁၀၀^၀၊ အင်းလျားလမ်း။
ကမာရွတ်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
အတွင်းပုံနှိပ် (ရာပြည့်အောင်ဆက်) ၁၉၉၊
လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ ကိုဆန်း
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး ■ ၁၂၀၀ ကျပ်

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့.

ဦးစွာ ဝန်ခံရသည်မှာ ဤ ‘ချစ်သူမင်းနန္ဒာ’သည် မည်သည့်ရာဇဝင် သမိုင်းကျမ်းတွင်မျှ မပါရှိသော၊ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် ဖန်တီး ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်ပင်။

မူရင်းဇာတ်ကိုယ်နှိုက်ကပင် စိတ်ကူးယဉ် ဒဏ္ဍာရီတွင်လည်း သူ့ အလှနှင့်သူ ရှိနေပေသည်။ ထို ဒဏ္ဍာရီအပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထပ်ဆင့် စိတ်ကူး ‘ယဉ်’ပါသည်။ (စိတ်ကူးယဉ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးရိုင်းမဟုတ်ဟု အနက်တစ်ခု ဖွင့်သော် သင့်လေမည်လား မသိပါ။)

ထို စိတ်ကူးယဉ်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ခေတ်တစ်ခေတ်၊ ကာလ တစ်ခု၊ အခြေအနေ တစ်ရပ်ကိုမူ တည်ဆောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအခြေ အနေမှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်၏ ရှေးဦးလက်တံများ စတင် စမ်းသပ်ထိကိုင်သာစပြုသည့် အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတွင် ရေကြောင်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်သူတို့သည် ကိုလိုနီစနစ်ကို စတင် မျိုးစေ့ချသူများ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ထို အဦးအစ လူမျိုးများအနက်တွင် ဒတ်ချ်၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ တို့သည် အပြိုင်းအရိုင်း စထွက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မြန်မာပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ထို ကိုလိုနီသမားတို့နှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း များလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။(ဥပမာ- တောင်ငူခေတ်၊ နတ်သျှင်နောင်၊ ဒီဘရစ်တို၊ မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်. . .)။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

၈

မူရင်းဇာတ်သည် ဒဏ္ဍာရီဇာတ် ဖြစ်လေရကား၊ ကျွန်တော် တည်ဆောက်ယူလိုက်သော ကာလအပိုင်းအခြားမှာလည်း၊ တကယ့် သမိုင်းဝင် ကာလအပိုင်းအခြားနှင့် မရောထွေး မငြိစွန်းရအောင်၊ ဒီဘရစ်တိုတို့ မတိုင်မီ (ဒီဘရစ်တိုတို့ မရောက်မီ) ကာလဟု သတ်မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ဒေသနောက်ခံ သမိုင်းများ(ဥပမာ- ဒဂုံသမိုင်း၊ သန်လျင်သမိုင်း)မှာလည်း အထိအခိုက် အပွန်း အပဲ့မရှိနိုင်ဟု ရိုးသားစွာ မှတ်ယူမိပါသည်။ မှတ်ယူမိသည်နှင့်အမျှလည်း သတိထား ရှောင်ရှားရေးသားပါသည်။

ယင်းသို့ ရေးသားအားထုတ်သည့်အထဲက (အမှားမကင်းစင်နိုင်သော လူတို့၏ သဘာဝအရ)အပြစ်ဆိုစရာ ရှိနေပါက၊ ထိုအပြစ်ကို ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ခုခံချေပခြင်းပြုမည် မဟုတ်စေကာမူ မိမိ၏ နှလုံးသားကို အားကိုးအားထားပြုကာ လျှောက်လဲစရာ တစ်ခုတော့ ရှိလာနိုင်ပါသည်။

ထိုလျှောက်လဲချက်သည် ဝတ္ထု၏ အဆုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့် မည်။

“ချစ်သူမင်းနန္ဒာ”တွင် ကျွန်တော် ကိုလိုနီစနစ်၏ ပြယုဂ်ဇာတ်ဆောင် အချို့ကို ခွဲစိတ်တင်ပြပါသည်။ (အန်တိုနီယို၊ ဒေါ်လ်ဆင်)။ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင် အားပြိုင်သော ဇာတ်ဆောင်များထဲတွင် စာရေးသူ၏ ဝိညာဉ် အစိတ်အပိုင်းများ ဟိုတပြန် သည်တပြန် ပါဝင်နေပါလိမ့်မည်။

နိဂုံးမှာ-

“ချစ်သူမင်းနန္ဒာ”အတွက် ကျမ်းကိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ဟု ဆိုထားခဲ့သည့် အားလျော်စွာ၊ ဤဝတ္ထုအတွက် အရန် အကိုးအကား စာအုပ်များမှာ-

၁။ ရှင်မွေးလွန်း မင်းနန္ဒာဇာတ်ထုပ်။

၂။ မွေ့နှုန်းရကန်(ရွှေတောင်နန္ဒာ)-တို့ဖြစ်ကြပြီး ပင်မ အကိုးအကား စာအုပ်မှာ စာရေးသူ၏ နှလုံးသားပေါ်မှ စာလုံးများပင် ဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြ အပ်ပါသည်

လေးစားသော
ချစ်ဦးညို
၃၁. ၅. ၈၃

[၁]

“ကေဗင်”အခန်းထဲမှထွက်ပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူတက်လာ ချိန်တွင် နေလုံးသည် ပင်လယ်ဝတစ်ဘက်သို့ မြုပ်ကျလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပေပြီ။
 ဝင်လုဆဲနေနီ၏ လက်တံရှည်ရောင်ခြည်များသည် ပင်လယ်မျက်နှာ ပေါ်တွင် လျှောတိုက်ပြေးလွှားလာရာမှ သူ့သင်္ဘော “ပရင့်ဆက်စ်”ပေါ်သို့ အနီရောင်များကို ပက်ကြပေးထားသည်။ ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး နေနီရောင်ဖြင့် ခြင်းခြင်းရဲနေသည်။ ရွက်တိုင်များနှင့် ရွက်များမှာ တစ်ခြမ်းနီ တစ်ခြမ်းနက် ဖြစ်နေသည်။

စပျစ်ရည်စက်များ တစ်စွန်းတစ်စ ပေကျဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ပါးမြိုင်းမွှေးများကို သူ့လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပြန်ချလိုက်သော လက်သည် ခါးစည်းကြားမှ ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူ့ ‘လူ’များကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။ စပျစ်ရည်လိမ်းကျံထား အပ်သော မျက်လုံးအရောင်များဖြင့် သူ့လူများက သူ့ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ တွဲလောင်းချထားသော လက်များ၊ ခပ်ကားကား ချဲရပ်ထားသော ခြေများက သူ့နှုတ်မှ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ရရချင်း မဆုတ်မဆိုင် လှုပ်ရှား တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကြွကြွရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သူ ရှေ့တိုးသွားသည်။ သူ့လူများက နောက်သို့ တိမ်းပေးကြသဖြင့် သွားသာရုံလမ်းကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဝဲယာလူများအကြားမှ သူ့ခြေသံ ပြင်းပြင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လက်ရှည်သားရေပျော့ ဖိနပ်ခွာတွင် သံမှိုပွင့်များ စွဲထားသောကြောင့် ကုန်းပတ်နှင့် ဖိနပ်ခွာရိုက်သံသည် ဖြောင်းဖြောင်း မြည်နေသည်။

သင်္ဘောနံရံဘက်သို့ သူ့လျှောက်သွားပြီး လက်ရန်းပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ ရပ်လိုက်သည်။ နေနီရောင် ဟပ်နေသော အဝေးဆီမှ ကမ်းခြေကို ပျပျရေးရေးတွေ့ရလေသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ဘယ်လက်ခုံဖြင့် သပ်ကာ ညာလက်ကို ဘေးဘက်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့ လူတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲသို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက် ထည့်ပေးသည်။ မှန်ပြောင်း၏ ကြည့်ပေါက်ကို သူ့မျက်လုံးဆီသို့ ဖိကပ်လိုက်လေသည်။

အဝေးအနီး၊ အမှန်အပြတ်ကို သူ့ချိန်သည်။

မှန်ပြောင်း၏ စက်ဝိုင်းမျဉ်းအတွင်း သူလိုချင်သော ထင်ရှားပြတ်သားမှုကိုရပေပြီ။ ကမ်းခြေ၊ သောင်ခုံ၊ တံငါတဲ၊ ပိုက်စင်၊ စဉ့်အိုးများ၊ ထို့နောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွလူများ။

မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှ ခွာလိုက်သည်။ သူ့ လူတစ်ယောက်က မှန်ပြောင်းကို လာသိမ်းသွားသည်။ မည်သူမျှ မြင်သည်မဟုတ်ပါပဲ သူ့နှစ်ခြိုက်အားရစွာ ပြုံးသည်။ ကမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထားရာမှ သင်္ဘောအတွင်းဘက်သို့ သူ့ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်တွင်ကား ထိုအပြုံးသည် မရှိတော့။ အပြုံးအစား ခက်ထန်သော အသွင်ကိုသာ သူ့လူများတွေ့ကြရသည်။

“ရွက်ဖြုတ်”

အနီးအနားမှ သူ့လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ကြားသာရုံ သူ့အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော် ထိုအမိန့်သည် သူ့လက်ထောက်၏ နှုတ်မှတစ်ဆင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ရွက်ဖြုတ်”

ရွက်တိုင်မကြီးပေါ်သို့ တစ်ယောက် တက်သွားသည်။ ကြိုးလှေကားမှာ ယိမ်းခါနေလေသည်။ မကြာမီမှာပင် “ပရင့်ဆက်စ်”ဟူသော စာလုံးနီနီ ရဲရဲရေးထိုးထားသည့်ရွက်ကြိုး ပြုတ်သွားလေသည်။ ရွက်မကြီးနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သင်္ဘောဦးပိုင်းရှိ ရွက်တိုင်များမှလည်း ရွက်များသိမ်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“တက်ကိုင်”

စောစောကလိုပင် သူ့အမိန့်ကို တစ်ယောက်က ထပ်ဆင့်အော်ဟစ် ဖြန့်ဝေသည်။

“တက်ကိုင်”

ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသော စစ်သည်တော်များကဲ့သို့ ပင် သူ့လူများသည် သင်္ဘောတစ်ဖက်တစ်ချက် လှော်တက်ခုံများသို့ ဝင်ထိုင် ကြသည်။ လက်ထောက်တစ်ယောက်က အမျိုးအမည် မသိတတ်နိုင်သည့် လေးလေးတွဲတွဲ အော်သံကြီးဖြင့် ‘တိုင်’ပေးလိုက်သည်။ တက်ကိုင်သူများက တောခွေးအုပ်များ တညီတည်းအူလိုက်သည့်ပမာ ညာသံပေးကာ အော်ကြသည်။

ဝဲယာတက်များသည် စွန်ရဲ၏ အတောင်ပံကဲ့သို့ နိမ့်မြင့်ချက်ညီ လှုပ်ရှားသွားကြလေသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် ရှေ့ဆီသို့ ငြိမ့်ကနဲ ထိုးတက်သွား သည်။ သင်္ဘောဦးတည်ရာကား ကမ်းခြေသောင်ခုံ တံငါရွာ။

သင်္ဘောအရှိန် မြန်လာသည်နှင့်အမျှ ရွက်မရှိသော ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အလံနက်သည် တဖျပ်ဖျပ် လွန်ခါနေတော့သည်။ ထိုအလံ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ် တိုင်း၊ ထိုအသံကို နားထောင်မိတိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ဆူပွက်လာ စမြဲပင်။ အလံနက်၏ လှုပ်ခတ်သံသည် သူ့အတွက် သက်ရှိထင်ရှား လူသား တစ်ယောက်၏ စကားပြောသံလို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူသားမှာလည်း ယောက်ျား မဟုတ်၊ မိန်းမဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ရန်သူရှိနေပြီလေ၊ ရန်သူကို တွေ့နေပြီလေ၊ ဓားကောက် ကို အသင့်ပြင်ထား၊ ပစ္စတိုကို အသင့်ပြင်ထား၊ အမြောက်တွေကို အသင့်ပြင် ထား၊ သူတို့ဟာ ရှင့်ရန်သူတွေပဲ၊ မောရစ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို ရှင်က မသတ်ရင်၊ ရှင့်ကို သူတို့က သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက် အတွက် မိမိမှလွဲရင် ကျန်အားလုံးဟာ မိမိရဲ့ရန်သူပဲ၊ ဒါကိုရှင်သိထား မောရစ် ရေ... ”

အလံနက်၏ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်သံသည် သူ့နားထဲသို့ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အသံအဖြစ် တွန်းထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအသံရှင် မိန်းမ ကား သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော၊ နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက် ဖို့လည်း မရှိတော့သော၊ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပိုင်စိုးသည့် မိန်းမဖြစ်သည်။ ထို ဝေဒနာကားအချစ်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဟယ်လင်ကို သူချစ်လွန်းသောကြောင့် မူလအမည် ဟယ်လီနာကို ပင် ဇွတ်ပြောင်းခိုင်းကာ ထရွိုင်းမြို့စစ်ပွဲမှ အလှနတ်သမီး ဟယ်လင်၏အမည်ကို ခံယူစေခဲ့သည်။ ဟယ်လင်ကို သူ ချစ်လွန်းသောကြောင့် ဌာနချုပ်ရှိရာ 'ဂိုဝါ'မြို့ကို သူ စွန့်ခွာခဲ့သည်။ ဟယ်လင်ကြောင့်ပင် ရည်းစားလူဘက် ဒတ်ချ်လူမျိုး ဆိပ်ကမ်းအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် သူ့လို ပေါ်တူဂီလူမျိုးဖြစ်သော ဂိုဝါမြို့စောင့်တပ်မှ ကက်ပတိန်တစ်ယောက်ကို သူ လောကအပြင်သို့ မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သွေးစွန်းသော ဓားနှင့် ယမ်းငွေ့မပြယုတ်ပြယ် ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ခါးကြားမှာထိုး၊ ဟယ်လင်ကို တစ်ဖက်မှ ပွေ့ချီကာ ပင်လယ်ပြင်သို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။

သူတစ်သက်တွင် သူဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ဘဝသို့ သူရောက်ခဲ့လေသည်။ တကယ်တမ်း သူ ဖြစ်ချင်သည်မှာ အိန္ဒိယကျွန်းစုတစ်ဝိုက်နှင့် ရွှေရောင်ဝင်းသော မြေကမ္ဘာဟု နာမည်ကြီးသည့် မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက်တွင် ကျင်လည်ကျက်စားရင်း အောင်မြင်ကျော်ကြား ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး။

သို့သော် ခေါမကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှလွန်းသည့် ဟယ်လင်အပေါ် သူအရူးအမူး ချစ်ခဲ့မိသောကြောင့် ထိုဝေဒနာနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပေါင်းပါ အကျိုးဆက်များကိုပါ သူ မလွဲမသွေ လက်ခံယူရတော့သည်။

ဖြစ်ချင်သည်က ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် နိုင်ငံလှည့် ကုန်သည်ကြီး။
တကယ်တမ်း ဖြစ်လာသည်ကား ပင်လယ် ဓားပြဗိုလ်။

ချစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒနောက်သို့ သူ တစ်ရွေးတစ်စေ့ မတိမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ဟယ်လင်က ဂိုဝါဘုရင်ခံကတော်ထက် သုံးဆမျှသော စည်းစိမ်ရတနာကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်ဟု တစ်ခွန်းသာဆိုရသည်။ တစ်လအတွင်း သင်္ဘောပေါင်း ဆယ့်လေးစင်းကို သူတိုက်ခိုက်ကာ၊ ရသမျှ ရတနာတို့ကို ဟယ်လင်အား စုပုံပေးခဲ့သည်။

သူ့ သင်္ဘောကိုပင်လျှင် ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်းမရှိသော အမည်တစ်ခု သူပေးခဲ့သည်။ ထိုအမည်ကား ပရင့်ဆက်စ်မင်းသမီး ပရင့်ဆက်စ်ဟူသော အမည်သည်လည်း ဟယ်လင်ကို ဂုဏ်ပြု၍ သူ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွက်မတိုင်ထိပ်က အလံကိုလည်း အခြားသော

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောအလံများလို အရိုးခေါင်းနှင့် ကြက်ခြေခေတ်ရိုး သူမတပ်။ ဟယ်လင်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် နှင်းဆီနီ အပွင့်သုံးပွင့် တံဆိပ်ဖော်ထား သည်။ ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောအလံအနေဖြင့်သာ အလံ၏ အရောင်ကို အနက်ရောင် ထားခဲ့သည်။

ဟယ်လင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ သူ့ဓားနှင့် ပစ္စတိုပြောင်းလှည့်ခဲ့ သည်။ လုယက် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက်မူ ချစ်သူအား အလုပ်အကျွေး ပြုခြင်း အမှုပင် ဖြစ်သည်။

အချစ်စိတ်ကြောင့် ပေါက်ပွားလာသော ကြမ်းတမ်း ရက်စက်မှုသည် ပို၍ ခါးသီးပြင်းထန်လေသလားဟု သူ တွေးမိသည်။ ဟယ်လင်၏ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလှိုမှု လောဘဇောကိုလည်း သူ့ချစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပို၍ ပို၍ လုယက်တိုက်ခိုက်သည့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို အချစ်စိတ်ဖြင့် သူ အရူးအမူးပြုခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူ့အမည်ရင်း ‘မိုရယ်လီဘလန်’ဟူသော အသုံးအနှုန်း ပျောက်ကွယ်ကာ၊ ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် သွေးစွန်းသော ဘလန်၊ သွေးဆာ သော ဘလန်၊ သွေးငတ်သော ဘလန်၊ ရိုင်းမိုက်ရက်စက်သော ဘလန်. . . စသော ဂုဏ်ပုဒ်များကို ကိုယ်စားပြုသည့် အမည်သစ်တစ်ခုကို သူရလာသည်။

သွေးစွန်းသော ဘလန်၊ ဘလင်ဒီဘလန်။

ဟယ်လင်ကမူ သူ့ကို မောရစ်ဟု ချစ်စနိုးခေါ်လေသည်။ ထို အမည်နှစ်မျိုးစလုံးကိုသူ နှစ်ခြိုက်စွာ ခံယူသည်။ သူ့ ဘဝသည် ထိုအမည် နှစ်ခုအကြားတွင် ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အများ အပြားပါသော သင်္ဘောတစ်စင်းတစ်လေကို တိုက်ခိုက်လုယက်ပြီးနောက် အောင်ပွဲခံ ညစာစားပွဲကျင်းပသည့် အခါမျိုးတွင်၊ သူသည် ဝိုင်ပုလင်းကို ပွေ့၍ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားသို့ တက်ကာ

ငါ့ကို မိုရယ်လီဘလန်လို့ ခေါ်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုရယ်လီ ဟာ သေဆုံးသွားပြီ။ အခုငါဟာ မောရစ်ခေါ် ဘလင်ဒီဘလန် ဖြစ်တယ်။ ဒီ နာမည်နှစ်ခုအပေါ်မှာ ဟယ်လင်၊ ဝိုင်အရက်၊ ပစ္စတိုနဲ့ ဓားတို့ကို တည်ဆောက် ထားတယ်။ အဲဒါဟာ ငါပဲ. . . ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော သီချင်းကို သူ့ဘာသာ သူ နှုတ်မှ လက်တန်းရေရွတ် အော်ဟစ်လေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် ဝိုင်အရက်ပြင်းပြင်း တစ်ပုလင်းလုံးကို ခံတွင်းထဲသို့ ဆက်

တိုက်လောင်းချကာ ရွက်တိုင်ဖျားမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရွက်တိုင်အခြေတွင် ဟယ်လင်က ဆီးကြိုကာ၊ သူ့ကိုပွေ့ဖက်သည်။ ထို့နောက် ဗျတ်စောင်းသံ၊ ဓားပြားဖြင့် သင်္ဘောနံရံကို ထုသံ၊ ဓားရိုးဖြင့် သင်္ဘောကြမ်းပြင်သို့ ဆောင့်သံတို့ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော ဂီတအတိုင်း သူနှင့် ဟယ်လင်ကကြသည်။ ဝိုင်အရက် စည်ကို ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ဖောက်ကာ ဖိတ်အန်လာသော ဝိုင်များကို ပါးစပ်ဖြင့်ခံ၍ သောက်သည်။ သူ့လူများက ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ် ကောင်းချီးပေးကြသည်။

အရက်မူးလာကြသောအခါ သူ့စိတ်ကြိုက် လူနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ် နပန်းပွဲ ကျင်းပစေသည်။ အနိုင်ရသူကို ဆုချပြီး၊ ရှုံးသွားသူကိုမူ ဟယ်လင်စွန့်ပစ်ထားသော ဂါဝန်အပွများ ဝတ်ဆင်စေကာ အကခိုင်းသည်။ ပရင့်ဆက်စ် သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းလုံး ရယ်မောအော်ဟစ်သံများ ညံ့မစဲ။

သို့သော် . . .

ထိုရယ်သံများ သူ့အတွက် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

ပရင့်ဆက်စ်၏ အရှင်သခင်မသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ထန်နေသော ပင်လယ်ပြင်၏ ညတစ်ညဝယ် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှာပင် မီးမဖွားနိုင်သော ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင် သုံ့ပန်အဖြစ် ဖမ်းမိထားသော ဆရာဝန်တစ်ဦးရှိသော်လည်း ဆရာဝန်က ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဇနီးကို မီးဖွားမပေးနိုင်ဟု ခါးသီးစွာ ငြင်းဆိုသဖြင့် ထို ဆရာဝန်ကို သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သောကကို မခံနိုင်တော့သည့် အဆုံး တွင် သူသည် အရက်ပြင်းများကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကာ ကေဗင် ထဲမှာသာ လဲနေ ခဲ့သည်။ ဟယ်လင်၏ အလောင်းကို ခမ်းနားစွာ ပင်လယ်ထဲ သို့ ပစ်ချသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝသည်လည်း ဟယ်လင်နှင့် အတူ ပင်လယ်အောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်သွားခဲ့ပြီဟု သူ့နားလည်လိုက်သည်။ မောရစ်ဟုခေါ်မည့်သူ မရှိ တော့သောအခါ ဘလဒ်ဒီဟု ခေါ်မည့်သူများဆိုသို့ သူ လုံးဝ အာရုံစိုက်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် သူ လူယက်တိုက်ခိုင်းတိုင်းမှာပင် ဟယ်လင်ပြောနေကျ စကားကို အမြဲကြားယောင်သည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းသို့ ကပ်ခါနီး ဖြစ်စေ၊ ကမ်းခြေသို့ ကပ်ခါနီးဖြစ်စေ၊ ပရင့်ဆက်စ်၏ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ နှင်းဆီသုံးပွင့် အလံ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါလေတိုင်း ဟယ်လင်အသံဟု ကြားယောင်လေသည်။

“သူတို့ကို ရှင်က မသတ်ရင် ရှင်ကို သူတို့က သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်အဖို့ မိမိမှလွဲရင် ကျန်အားလုံးဟာ မိမိရဲ့ ရန်သူပဲ၊ ဒါကို ရှင်သိထား မောရစ်ရေး . . .”

ကိုယ် နားလည်ပါတယ် အချစ်ရယ်ဟု ရင်ထဲမှ ကြိုးဝါးရင်း သူဓားကိုဖွင့် ပစ္စတိုကိုဝင့်ကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် သောက်ခဲ့လေသည်။ သွေးစွန်းသော ဘလန်ဟု ကြွေးကြော်ရင်း သူ ကြိုးဝါးလေသည်။

“ငါ့ရဲ့အချစ် လှဲလျောင်းရာ၊ ဟောဒီ ပင်လယ်ထဲမှာ၊ ဘယ်သင်္ဘောမှ မရှိစေရဘူး။ ငါ့ဟယ်လင်ရဲ့ အထက်ရေပြင်ပေါ်မှာ၊ ပရင့်ဆက်စ်ကလွဲပြီး၊ ဘယ်သင်္ဘောမှ မသွားလာရဘူး”

[၂]

“အမြောက်တွေ အသင့်ပြင်ရတော့မလား ဘလဒ်ဒီ”

ဘေးက အသံတစ်သံ ကြားရတော့မှပင် သူ့အတွေး ရပ်သွားသည်။ သူ့လက်ထောက် ဒီဒေရို ဖြစ်သည်။ ဒီဒေရိုသည် ဟယ်လင်၏ အားအထားရ ဆုံး သက်တော်စောင့်။ အခုတော့ ဟယ်လင်မရှိတော့သော အချိန်မှာ . . .

ယုံလွင့်ချင်သော အတွေးကို သူ ကြိုးစားရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကမ်းဘက်ကို အမြောက်တွေ ချိန်ထားတယ် ဘလဒ်ဒီ”

သူ့ကို သူ့လူများက ကက်ပတိန်ဟု မခေါ်ကြ။ ပင်လယ်တွင် စိုးမိုး ကျော်ကြားသည့် အမည်နာမအတိုင်း သူ့ကို ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ သူ ကလည်း ဤအမည်ကို ကြိုက်သည်။

ဒီဒေရိုဘက်လှည့်၍ သူခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“အမြောက်တွေကို သုံးစရာမလိုဘူး။ အခုတိုက်မှာက စစ်သင်္ဘော လဲ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ရိုးဆိပ်ကမ်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ တံငါရွာလေး တစ်ရွာပဲ”

“ဟင် တံငါရွာ”

“ဟုတ်တယ် ဒီဒေရို၊ တံငါရွာဆိုပေမယ့် မင်းအထင်သေးလို့ မရဘူး။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ပင်လယ်ကမ်းခြေ သောင်ခုံတစ်နေရာက ဒီရွာလေးမှာ မင်းတို့အတွက် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်”

“လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား ဘလဒ်ဒီ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒီဒေရီထံသို့ လက်ကမ်းသည်။ ဒီဒေရီက အလိုက်တသိပင်၊ သူ့လက်ထဲသို့ မှန်ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ မှန်ပြောင်းဖြင့် ချိန်ကြည့်ပြီးမှ မှန်ပြောင်းပြန်ပေးသည်။

“ရှေ့ ဒီဒေရီ၊ ငါပြတဲ့နေရာကို ကြည့်စမ်း”

ဒီဒေရီက သူညွှန်ပြသည့်နေရာကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘာတွေ့ရသလဲ”

“စဉ့်အိုးတွေပဲ ဘလဒ်ဒီ၊ သူတို့ တံငါရွာဆိုတာ ငါတွေကို ဆားနဲ့ နယ်ပြီးတော့ ငံပြာရည်လုပ်ပြီး စဉ့်အိုးတွေနဲ့ သိုလှောင်ထားလေ့ရှိတာပဲ။ တံငါရွာမှာ စဉ့်အိုးတွေရှိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ဘလဒ်ဒီ”

“သေချာကြည့်စမ်း ဒီဒေရီ၊ စဉ့်အိုးတွေကို မင်းမျက်မှန်းနဲ့ ရေတွက် ကြည့်စမ်း”

“အင်း. . . သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်. . . ဟာ နှစ်ရာကျော်တော့ရှိမယ် ဘလဒ်ဒီရေ”

“အေး ဒီလိုနေရာမျိုးက၊ ဒီလို တံငါရွာ သေးသေးလေးမှာ စဉ့်အိုးတွေ နှစ်ရာကျော်လောက်ရှိနေတာဟာ မထူးခြားဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“အဲဒါ မင်း ခုနကပြောတဲ့ ငါးပိနဲ့ ငံပြာရည်အိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာတွေထည့်ထားသလဲ ဘလဒ်ဒီ၊ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေလား”

“အေး. . . ရွှေ ငွေ ရတနာဆိုရင်လဲ မမှားဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စဉ့်အိုးတွေထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာတွေကတော့ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေပဲ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို ဘလဒ်ဒီ၊ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှာ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေတင်ပြီး ဝိုဝါကို သွားရောင်းရမှာလား”

ဒီဒေရီ၏ ဟာသကို သူမရယ်။ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့်-

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဝိုဝါက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က မေဂျာစတီပင်လို့ ခေါ်တယ်။ စတီပင်ဟာ အစိုးရကိစ္စနဲ့ ဒီ နိုင်ငံကို ရောက်လာတယ်။ ဒီနိုင်ငံက ဘုရင်နဲ့တွေ့ဆုံဖို့ ဘုရင်ခံချုပ်က လွတ် လိုက်တာပဲ။ အခု စတီပင်ပြန်တော့မယ်။ အပြန်မှာ ဒီမေဂျာကောင်ဟာ ကုန်သည်တွေဆီက ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေကို ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ အမိန့်ဆိုပြီး မတရား သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို အမှန်က သူ ယူခွင့်မရှိဘူး။ မသမာနည်း နဲ့ သူစီးပွားရှာတာပဲ။ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ သူဟာ သူနဲ့ ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးကို မလုပ်ဘဲ၊ စီးပွားရှာတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီနိုင်ငံရဲ့ ငါးပိအိုးတွေအဖြစ်နဲ့ သူသယ်သွားမယ်လေ။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ပြီး ဒီမှာ လာထားတာပဲ။ အခု ငါတို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သွားပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ မေဂျာစတီပင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

ဒီဒေရိုက သူ့ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်သည်။

“ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်သယ်မယ့် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကို သုတ်သင် မယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ် ဟုတ်လား။ ဒါဟာ၊ ဘလဒ်ဒီဘလန်ဆို တဲ့ ပင်လယ်စားပြဗိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား ဘလဒ်ဒီ”

သူပြုံးသည်။ အေးစက်သောအပြုံး ဖြစ်သည်။

“ဒီအလုပ်ကို ဘလဒ်ဒီဘလန်မှ မလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါလား ဘလဒ်ဒီ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ဒီဒေရို၊ မေဂျာစတီပင်ဆိုတာဟာ ဟယ်လင့်ကို မီးဖွားမပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ ဟိုဆရာဝန်ရဲ့ ညီအရင်း”

[၃]

မှောင်စပျိုးချိန်မှာပင် ပင်လယ်ဝကို ဖြတ်၍ သန်လျင်မြစ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပရင့်ဆက်စ် ဓားပြများမှာ ဂိုဝါ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဗိုလ်မှူး တစ်ယောက်နှင့် သူ့တပ်ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ရတော့မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ခါတိုင်း ထက် တက်ကြွနေကြလေသည်။ အထူးသဖြင့်မူ သူတို့ချစ်သော၊ ပရင့်ဆက်စ် ၏ ဧကရီ ဟယ်လင်အတွက် လက်စားချေရေး တိုက်ပွဲဖြစ်ကြောင်း သိကြရ သဖြင့် အကြမ်းတမ်းဆုံး တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။

“အမြောက်ကို ဘာလို့အသုံးမချတာလဲ ဘလဒ်ဒီ”

ဒီဒေရိုက ပစ္စတိုကို ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုးရင်း မေးသည်။

“ဒီဘက်ဒေသက တိုင်းပြည်အကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်း မသိ ဘေးဘူး ဒီဒေရို။ ဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေ အကြောင်းကိုလဲ ငါမသိရသေးဘူး။ ငါတို့ ပေါ်တူဂီ ကုန်သည်ကြီးတွေဆီကရတဲ့ သတင်းအရတော့၊ ဒီနိုင်ငံက လူတွေဟာ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ လူတွေပဲ။ မေဂျာစတီပင်ကို လက်စားချေတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ သူတို့အကြောင်းကိုလဲ ဘာမှမသိရ၊ ငါတို့အကြောင်းကိုလဲ ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ဒီလူမျိုးတွေနဲ့ အချည်းနှီး ရန်မပွားချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီရွာဟာ သာမန်တံငါရွာလေးတစ်ရွာ။ ဟိုမိစ္ဆာကောင်တွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာ မသိရပဲနဲ့၊ တံငါရွာတစ်ရွာကို ငါ့ရဲ့ အမြောက်တွေနဲ့ ရမ်းမပစ်ချင်ဘူး”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“တကယ်လို့ ဒီတံငါရွာက လူတွေဟာ မေဂျာစတီပင်ရဲ့ လူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုရင်ကော”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ကိုပါ ရန်သူစာရင်းထဲ သွင်းရမှာပေါ့ ဒီဒေရိုရယ်”
နေ့အလင်းနှင့် ညဉ့်အမှောင် ကူးပြောင်းချိန်မှာပင် ပရင့်ဆက်စ်သည် ကမ်းနှင့် မနီးမဝေး ပင်လယ်ပြင် တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချ ရပ်နားမိလေ သည်။

သူခေါင်းဆောင်သည့် ရှေ့ဆုံးမှ လှေငယ် အပါအဝင်၊ လှေငါးစင်း နှင့် အင်အား ငါးဆယ့်သုံးယောက် ပါဝင်သော သူတို့အဖွဲ့သည် အမှောင်ထု ကို ဖောက်လျက် ကမ်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

တံငါရွာလေးသည် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ဟန် တူသည်။ လရောင်မှိန်ချိုသော သောင်ခုံထက်တွင် လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရ။ သင်္ဘော ပေါ်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် စဉ့်အိုးများမှာ လရောင်အောက်တွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး၊ စီရရီ။

ကျင့်သားရပြီးသော ခြေထောက်များသည် စဉ့်အိုးများကြားတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ သူ့လူများကို နေရာချပြီးနောက် သူကမူ ကုန်းပိုင်းအတွင်းဘက်ကျကျ နေရာဆီမှ၊ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသော တဲ တစ်တဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို အသင့် ကိုင်လာသည်။

မီးရောင်လင်းနေသောတဲကား မေဂျာစတီပင်နှင့် တပ်သားများ ညစာ စားနေကြသော တဲဖြစ်သည်။ တဲဘေးသို့ သူ တိတ်တဆိတ် တိုးဝင်သည်။ ဓနိရွက်ခြောက် ကာထားသော တဲနံရံကြားမှ အထဲသို့ သူ ချောင်းကြည့်လိုက် သည်။ ခေါင်မိုး ထုပ်တန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် တဲအတွင်းမှ မြင်ကွင်းကို သူ ကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

မေဂျာစတီပင်သည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ ရှေ့စားပွဲ ပေါ်တွင်ကား အရက်ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို တွေ့ရသည်။ ဘုရင်ခံချုပ် ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ် ဗိုလ်မှူးဝတ်စုံသည် မေဂျာစတီပင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကို ပဝါဖြင့်သုတ်ကာ၊ တဟားဟား ရယ်နေသည်။ မေဂျာစတီပင်၏ နောက်ကွယ် မီးရောင်ကောင်းစွာ မရောက်သော အမှောင်ရိပ်တွင်မူ အစေခံဖြစ်ဟန်တူသော လူသုံးလေးယောက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ သူ့ အတွေးထဲတွင် သူ့ခိုးဓားပြရဲ့ မိန်းမကို ကျုပ် မီးဖွားမပေးနိုင်ဘူး။ ဓားပြလူဆိုးရဲ့ သွေးဆက်လောကထဲ ရောက်လာအောင် ကျုပ် မလုပ်ပေးဘူး”ဟု ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်နေသော ဆရာဝန်၏ စကားများ ကို ကြားယောင်လာလေသည်။ လက်ထဲရှိ ပစ္စတိုကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိ လိုက်သည်။ မေဂျာစတီပင်ကား သူ့အစ်ကို ဆရာဝန်နှင့် ရုပ်ချင်းတူလှပေ သည်။

ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးစက်ဆုပ်လာသော ဒေါသကို သူ့ကြာရှည်စွာ မမျှိုသိပ်နိုင်တော့။ သူ့နှလုံးမှ အော်မြည်နေသော ကလဲ့စားခေါ်သံကို သူ့ ဘာသာသူပင် ပြန်ကြားနေရပြီဟု ထင်သည်။

လေမုန်တိုင်းတစ်ခု ဝင်မွေ့သလို တဲတံခါးဝတွင် သူ ဝုန်းကနဲ ပြေးဝင်ကာ ရပ်လိုက်သည်။ ပစ္စတိုနှစ်လက်သည် အဆင်သင့်။

ဆရာဝန်ညီ မေဂျာစတီပင်၏ အံ့ဩကြောက်ရွံ့နေသော ပြူးကြောင် သည့် မျက်လုံးများကို သူ အရသာခံကြည့်ရင်း ပစ္စတိုကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက် ယူလိုက်သည်။ မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ဝကို ပစ္စတိုပြောင်းဖြင့် တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်မိသည်အထိ အားလုံး မှင်တက်မိကာ ငေးငိုင်နေကြလေသည်။

“မင်း ငါ့ကို သိပါတယ်၊ မေဂျာစတီပင်။ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန် ဘလန်ကို မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပစ္စတိုမောင်းကို သူညှစ်လိုက်သည်။

သူ့အမှားပင်။ သူရင်ဆိုင်လိုက်သူသည် သာမန် ပေါ်တူဂီတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို ကလဲ့စားချေလိုသော ဒေါသကြောင့် သူ သတိလစ်သွားသည်။

ပစ္စတိုပြောင်းဝမှ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံ ပေါ်လာသည့် အချိန်မှာပင် စားပွဲထိပ်မှ မေဂျာစတီပင်သည် စားပွဲအောက်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ လှိမ့်ချလိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ပစ်မှတ် လွဲချော်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသိလိုက်သည်။ သို့သော် ပစ္စတိုပြောင်းဝမှ ပေါက်ကွဲသံကား ထွက်သွားချေပြီ။ သောင်ခုံအနံ့ စဉ့်အိုးများကြားတွင် နေရာယူထားကြသော လူများကလည်း သူ့အမိန့်အတိုင်း ပစ္စတိုသံဖြင့် တိုက်ပွဲကို ဖွင့်လိုက်ပြီဟု ယူဆကာ စဉ့်အိုးများကို စတင်ဖျက်ဆီး ကြတော့သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အခြေအနေ အားလုံးရှုပ်ထွေးသွားခဲ့လေပြီ။ တဲအတွင်းမှာ ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ မေဂျာစတီပင်သည် ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်စွာပင် မီးအိမ်ကို ပစ်ခတ်ဖောက်ခွဲလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားသည်။ အမှောင်အတွင်း၌ အတိုးတိုး အဝှေ့ဝှေ့ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများ ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေသွားသည်။ မေဂျာစတီပင်၏ အော်ဟစ်အမိန်ပေးသံကို နားစွင့်ရင်း အမှောင်ထဲတွင် ရန်သူကို အကြားအာရုံဖြင့် လိုက်ရှာသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းမသာတော့။ စတီပင်၏ တပ်သားများသည် ညာသံပေးကာ တဲအိသို့ ပြေးလာနေကြသည်။ တဲကို စွန့်ခွာကာ သူ့ လူများရှိရာသို့ ဆုတ်ခွာရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွက်ခဲ့သော သူ့အတွေး မှားယွင်းခဲ့လေပြီ။ မေဂျာစတီပင်ကို သူပစ်သတ်လိုက်ချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူ့လူများကလည်း ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ သိုလှောင်ထားသည့် စဉ့်အိုးများကို ဖျက်ဆီးရမည်ဟူသော သူ၏ အစီအစဉ်လည်း အထမမြောက်တော့။

ဆုတ်ကွယ်လခြမ်းကို တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုက ဖုံးအုပ်လိုက်သဖြင့် အပြင်ဘက် သောင်ခုံတစ်ခုလုံးလည်း မည်းမှောင်သွားပြန်သည်။ ထိုအမှောင်ထဲမှာပင် ပစ်ခတ်သံ၊ အော်ဟစ်သံများ စီကနဲ ပေါ်လာလေတော့သည်။

“အဲဒါ ဘလဒ်ဒီဘလန်ပဲဟေ့။ သူ့ရဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ခွေးကောင်တွေကိုပါ သတ်ပစ်ကြ။ စဉ့်အိုးတွေဆီပြေးကြ”

မေဂျာစတီပင်၏ အော်သံကို အမှောင်ထဲတွင် သူ့ကြားနေရသည်။ အသံကြားရာနောက်သို့ သူတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ သေနတ်ကျည်များ သူ့မျက်နှာဘေးမှ တဂိုးဂိုး ပျံသန်းသွားကြသည်ကို သတိမထားနိုင်အား။ မေဂျာစတီပင်၏ အသံကြားရသည့် နေရာတိုင်းသို့ ပစ္စတိုကို ထိုးချိန်ကာ မောင်းကို ညှစ်ချသည်။ သေနတ်ပြောင်းမှ အပူငွေ့သည် သေနတ်ဒင်မှ တစ်ဆင့် သူ့လက်ဖဝါးပြင်သို့ ကူးခတ်လာသည်အထိ အဆက်မပြတ်ပစ်သည်။ ပစ်လိုက်တိုင်းတွင် အော်သံ၊ ထိမှန်သံတို့ကို ကြားရသည်။ သို့သော် ရန်သူ၏ အသံမဟုတ်။ ပေါ်တူဂီ စစ်သားများ၏ အော်သံ။ ထို့အပြင်. . . သူ မကြားဘူးသော ဘာသာစကား တစ်မျိုးဖြင့် အော်သံ. . . ။

သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ အမှောင်ထုအောက်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသူများထဲတွင် ပေါ်တူဂီ စစ်သားများသာမက တံငါရွာ မှ တိုင်းရင်းသားများပါ ပါဝင်နေကြပေပြီ။ အပြစ်မဲ့သော ဒေသခံများ၏ သွေးတို့ ဖြင့် သူ့လက်မှာ စွန်းပေပြီဟု သူသိလိုက်သည်။

သောင်ခုံဘက်ဆီမှ တဝှမ်းတဝှမ်းအော်သံများကို ကြားလိုက်သည်။ သူ့ လူများ၏ အသံပင်။ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် စဉ်အိုးများကို အောင်မြင်စွာ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည့် အသံ၊ ထို့နောက် ဓားသွားချင်း တချွင်ချွင်ခတ်သံ။

သူ့လူများနှင့် ပေါ်တူဂီစစ်သားတို့ ရင်ဆိုင်တိုက်နေကြပေပြီ။

နှစ်ဘက်စလုံး ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ ထိုးခုတ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲကား အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ သူ့အနေဖြင့်ကား မေဂျာစတီပင်ကို မတွေ့သေး။ ရန်သူသည် လွတ်မြောက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

အလွန်ရိုးစင်းသော တိုက်ကွက်တစ်ခုကို သူ မလွဲမရှောင်သာ အသုံးပြု လိုက်ရသည်။ စင်စစ်မူ အပြစ်မဲ့သော ဒေသခံ တံငါရွာလေး တစ်ရွာအပေါ် သူ ဤသို့မလုပ်ချင်။ သို့သော် မတတ်သာတော့။ အမှောင်ထုသည် သူ့ကို တပန်းရုံးနေစေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအမှောင်ထုကို သူဖယ်ရှားရတော့ မည်။

မီးဖိုတစ်ခုမှ ရဲရဲတောက်နေသော ထင်းတုံးကို ကောက်ယူကာ ထူထပ် သော တဲခေါင်မိုးစုဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပင်လယ်လေသည် ရုတ်ခြည်း ပင် ကြီးမားသော မီးတောက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ကူညီပေးလေသည်။ မီးလျှံ များသည် တံငါတဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကူးစက်ကုန်ကြသည်။ သောင်ခုံ တပြင်လုံး မီးတောက်မီးလျှံ အလင်းဖြင့် ပြိုးပြက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲသည် သူ့ဘက်မှ အရေးတပြန်သာ သွားလေသည်။ မီးတောက် ကြီးများမှအလင်းဖြင့် မေဂျာစတီပင်ကို သူရှာသည်။ တဲ တစ်ခုမှတစ်ခု၊ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အရပ်အနားမရှိ ပြေးခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ဆိုးဆိုး တိုက်ခိုက်လာသော စစ်သားများကိုလည်း သူပြေးပြေးပစ်ပစ် ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ မီးရောင်ထဲတွင် သွေးပျက်ခမန်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသော ဒေသခံ တံငါ သည်များကိုလည်း သူ တွေ့နေရသည်။ တံငါရွာတစ်ခုလုံးကား မီးတဟုန်းဟုန်း။

ငှက်ခါးရောင်အင်္ကျီရှည်နှင့် အဖြူရောင် ဘောင်းဘီကျပ်ဝတ်ထား သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် မီးတောက် ကူးစက်စ တဲတစ်တဲ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ မေဂျာစတီပင်ကိုတွေ့ပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တဲထဲသို့ သူပြေးဝင်ခဲ့သည်။

တဲထောင့်တွင်ကပ်လျက် ပြူးကြောင်ကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသော ရန်သူကို သူရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မေဂျာစတီပင်သည် အကာအကွယ်ကောင်းတစ်ခုကို ရထားချေသည်။ ထိုအရာကား လေးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မေဂျာစတီပင်သည် ဘယ်လက်ဖြင့် ကလေးငယ်ကို အနီးများပါ ရစ်ပတ်လုံးထွေးမချီကာ သူ့ရှေ့တွင် ပွေ့ပိုက် ကာကွယ်ထားသည်။ ညာလက်တွင်ကား ဓားကိုကိုင်လျက်၊ ဓားဦးကို သူ့ဆီသို့ ထိုးချိန်ထားသည်။

ပစ္စတိုကို ချိန်ရွယ်ထားရသော်လည်း သူမောင်းမဖြုတ်သာ။

“ပစ်လိုက်လေ... ဘလဒ်ဒီရဲ့၊ ကျုပ်ကို မထိခင်၊ ဟောဒီကလေး အလျင်သေမှာပဲ... ပစ်လေ... ပစ်စမ်းပါ”

မေဂျာစတီပင်သည် ပစ္စတိုမောင်းခလုတ်ပေါ်ရှိ သူ့လက်ချောင်းဆီမှ အကြည့်တစ်ချက် မရွေ့ဘဲ ပြောနေသည်။

“လူယုတ်မာ”

ကလေးကား မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ သူ့ကို မည်းနက် ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့ လူယုတ်မာ၊ အဲဒီကလေးကို ဖယ်လိုက်။ သူဟာ ဒီရွာက ကလေးတစ်ယောက်”

“ဒါပေါ့၊ ဒီတံငါရွာက ကလေးပေါ့။ အမှန်ဆိုရင် တခြားကလေး မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုကောင်မ ဟယ်လင်က မွေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကလေး ဆို ပိုကောင်းမှာ။ ဟဲဟဲ... ဘလဒ်ဒီဘလန်။ ခင်ဗျား မပစ်ရဲပါဘူးလေ”

“ခွေး၊ မိစ္ဆာကောင်”

ပစ္စတိုခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကလေးငယ် ၏ မျက်လုံးများက အင်အားကြီးစွာပင် သူ့လက်ညှိုးကို တုံ့ဆွဲထားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲဝမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရိပ်ကနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ၏ လျင်မြန်သော လက်က အလိုလိုပင် တဲဝဆီသို့ ရွေ့သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း မှာပင် ခလုတ်ပေါ်က လက်ညှိုးကိုလည်း ကွေးညှစ်ပြီးသား။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် လူတစ်ယောက်၏ စူးစူးနစ်နစ် အော်သံထွက်လာသည်။

သွေးအိုင်ထဲတွင် ခွေလဲနေသည်ကား ထဘီ ရင်ရှားထားသော မိန်းမ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တစ်ယောက်။

“မေမေ . . .”

မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ခွင်ဆီမှ ပေါ်လာသော အသံပင်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားချေသည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဘယ်လိုလဲ ဘလဒ်ဒီဘလန့် . . . ခင်ဗျားဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးအမေ တစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ လူယုတ်မာ ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် ပီသပါပေတယ်”

မေဂျာစတီပင်၏ ရယ်သွမ်းသွေးစကားနှင့် ကလေးငယ်၏ ‘မေမေ’ ဟု အော်လိုက်သော အသံတို့သည် သူ့ကို ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာစေသည်။

“မထူးပါဘူးလေ၊ အမေ မရှိတော့တဲ့ ကလေးကို ဘာကြောင့် အရှင် ထားနေတော့မလဲ။ ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟောဒီမယ် . . . ကျုပ်-ရင်ခွင်ထဲမှာလေ၊ ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ အပါအဝင် အရာရာကို စက်ဆုပ်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် အလွန်မိုက်ရှူးရဲဆန် သော အလုပ်တစ်ခုကို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်လိုက်လေသည်။

ပစ္စတိုပြောင်းသည် အထက်သို့ အနည်းငယ် မြောက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲက မှန်းရွယ်ထားသော အချိန်အဆ ရှိရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သူ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ခလုတ်ကို ညှစ်ချလိုက်သည်။ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်လာသည်။ အော်သံမကြားရ။ ယမ်းနဲ့များ လွင့်သွားသည်။ မှိတ်ထားသည့် မျက်စိကိုပြန်ဖွင့်သည်။ မျက်စိ ပြန်အဖွင့်တွင် မြင်တွေ့ရမည့် မြင်ကွင်းကို သူကြောက်ရွံ့ ချောက်ချားစွာ စောင့်မိတော့သည်။

ယမ်းငွေနှင့် မီးခိုးများ ရောထွေးနေသည်။ တဲအမိုးကို တဖျစ်ဖျစ် လောင်ကျွမ်းလာသော မီးတောက်တို့၏ အော်သံတွင် သူတုန်လှုပ်နေသည်။ မီးခိုးလုံးများ၏ ဟိုမှာဘက်က ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းကို မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူကြိုးစား၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် . . .”

နှလုံးသည်ပွတ်အတွင်းတွင် ဂယက်ရိုက်သွားသည်။

တဲထောင့်တွင် အနီးအဝတ် တထွေးတပွေနှင့် ကလေးငယ်သည် သူ့ကို ဝိုင်းစက်ပြုကျယ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေဆဲ။

လက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ရွံရှာစွာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်ဆီ သို့ သူပြေးသွားသည်။ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ထွေးပွေ့ကာ ကလေးငယ် ၏ ပါးပြင်ကို သူ့မျက်နှာနှင့် ကပ်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်၏ ပါးပြင်တွင် သူ့ မျက်ရည်များ စိုစွတ်သွားလေသည်။

မီးစွဲလောင်နေသော သစ်သားတန်းတစ်ခု သူ့ပခုံးပေါ် ပြုတ်ကျလာ တော့မှ လှိုက်လှဲသည်ထန် ဝေဒနာထဲက သူနိုးကြားလာသည်။ ကလေးကို ရင်ခွင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ကာ တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ တဲတစ်ခု လုံး မီးတဟုန်းဟုန်း လောင်နေပြီ။

တိုက်ပွဲ၏ အရှုံးအနိုင်ကို သူဆုံးဖြတ်၍ မရ။

တစ်ချက်မျှပင် မအော်နိုင်ဘဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးသွားစေသည်အထိ မေဂျာစတီပင်ကို သူ အနိုင်ရခဲ့ သည်။ ရန်သူကို သူ့လက်ဖြင့် သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူတို့ သယ်ယူမည့် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့အမိန့်အတိုင်း သူ့လူများက စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် ဤတိုက်ပွဲတွင် သူ အနိုင်ရခဲ့သလား ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးနေမိသည်။ သူ့ မေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ခေါင်းခါသည်။

တဲဝဆီမှ ရိပ်ကနဲ လှုပ်ရှားမှု။ ပစ္စတိုခလုတ်ကို ကွေးညှစ်လိုက်သော အထိအတွေ့။ ပေါက်ကွဲသံ။ စူးစူးနစ်နစ် အော်သံ။ သွေးအိုင်ထဲမှ မိန်းမ ‘မေမေ’ဟူသော ကလေးငယ်၏ အသံ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေး။ ဤတိုက်ပွဲ တွင် သူ့ရှုံးခဲ့ပြီလား။ ရှုံးခဲ့ပြီဆိုလျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှကလေးသည် ထိုအရှုံး အတွက် သူ အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ရမည့် ကြွေးမြီရှင် ဖြစ်ပါစေ။ သောင်ခုံကို ဖြတ်၍ ကမ်းစပ်သို့ သူပြေးလာခဲ့သည်။

မီးတဟုန်းဟုန်းလောင်ဆဲ။ ပစ်ခတ်သံ၊ ပေါက်ကွဲသံ၊ အော်ဟစ်သံ များ ဆူညံရှုပ်ထွေးဆဲ။ တံငါရွာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့မိပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစားချိန်ပေးရန်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ခါးစည်းကြိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ခါးစည်းကြိုးပေါ်တွင် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ကျွဲချိုတံပိုး တွဲ လောင်းကျနေသည်။ ကျွဲချိုတံပိုးကို သူ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။ အက်ကွဲခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းတွင် တံပိုးကို တင်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲသိမ်းတံပိုးသံ။ အားလုံး လှေဆီသို့ အမြန်ပြန်လာကြရန်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

အမိန့်ပေးသည့် တံပိုးသံ။ ပရင့်ဆက်စ်ဆီသို့ အမြန်ပြန်ကြရန်ခေါ်သည့် တံပိုးသံ။
 သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးသည် တံပိုးသံသုံးဆင့်ကို နားစိုက်ထောင်နေပြီး
 နောက် လက်ခုပ်တီးကာ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်၍ ရယ်နေသည်။
 ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ရယ်သံ၊ ဤမျှ ပြင်းထန် စူးရှလိမ့်မည်ဟု
 သူမထင်မိ။ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသော နှလုံးသား၏ သက်သာရာရကြောင်းကို
 ကယောင်ကတမ်း ရှာဖွေသည့်အနေဖြင့် ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပို၍
 တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေတော့သည်။

[၄]

တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပင်လယ်ပြင်၊ တဝေးတဆန့် ကောင်းကင်ပြင်ကို ချစ်သောကြောင့် ‘အပြာရောင်’သည် စွဲလမ်းစရာ အရောင်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ လေသည်။ ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်သည် အတိုင်းအဆမဲ့ ကျယ်ပြောသည်ဟု လည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အပြာရောင်သည် လွတ်လပ်ခြင်းအရောင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း အမှတ်သညာပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘလဒ်ဒီလက်ဆောင်ပေးသော အဝတ်အစား တစ်ပုံ တစ်ခေါင်းထဲတွင် အပြာရောင်ဂါဝန်၊ အပြာရောင်ဘောင်းဘီ၊ အပြာရောင် ခေါင်းစည်းပဝါ၊ အပြာရောင် ခါးစည်းကြိုး . . . အားလုံး အပြာရောင် အဝတ် အစားများကိုချည်း ရွေးယူခဲ့သည်။ လက်ဝတ်ရတနာများကိုလည်း အပြာရောင်၊ အပြာသွေးရှိသော ရတနာများကိုသာ ရွေးယူသည်။ ဘလဒ်ဒီကတော့ ရလာ သမျှ လက်ဝတ်ရတနာအားလုံးကို ပုံတိုက်ကာ ရှေ့မှာ ချပေးတတ်သည်။

“ဘေဘီကြိုက်တာယူ၊ အို . . . အားလုံးကြိုက်လဲ အားလုံးယူလိုက်၊ ဟိုကောင်တွေဖို့ တစ်ခုမှမကျန်လဲ နေပစေ၊ ဒီကောင်တွေက ရွှေငွေရတနာနဲ့ တန်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း ဘလဒ်ဒီက ပြောတတ်သည်။

ရတနာပုံစာတိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သို့သော် ထိုရတနာ အပုံလိုက်ထဲက သီးသီးသန့်သန့် ရွေးယူမိသည် ကား နီလာများချည်းပင်။ နီလာလက်စွပ်၊ နီလာဘယက်၊ နီလာနားဆွဲ၊ နီလာ ဆံထိုး၊ ရွှေရောင် ငွေရောင်ကိုမကြိုက်။ ပတ္တမြားနှင့် စိန်ကိုလည်း မကြိုက်။

ကြေးမုံကိုကြည့်တိုင်း၊ ကြည့်တိုင်းလည်း ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မကျေ မနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဘလဒ်ဒီ၊ ဒီဒေရို၊ ပြီးတော့... ဟိုထောင့်မကျိုးသည့် ဒေါ်လ်ဆင်...။ အို... အားလုံးပါပဲလေ။ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်က လူတွေ အားလုံး လိုလိုမှာ အပြာရောင် မျက်လုံးများရှိကြသည်။ ထိုမျက်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ မျက်လုံးပြာပြာလေးနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက်လှမလဲဟု တွေးမိ သည်။ မိမိ၏ မျက်လုံးများက အနက်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ နက်သည်မှ မည်းမှောင်ခြင်းတွင် အရောင်ရှိလေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် နက်သည့် အနက်ရောင်။

ဘလဒ်ဒီကတော့ ဤမျက်လုံးနက်များကိုပင် ချီးကျူးစကားပြော သည်။

“အံ့မယ်လေး ဘေဘီရယ်၊ မျက်လုံး နက်နက်လေးတွေဟာ ဘယ် လောက် လှသလဲ။ ဘုရားသခင်က ဒီမျက်လုံးမျိုးကို ထူးခြားတဲ့ လူနည်းစုကိုပဲ ပေးသနားထားတာ။ ဂိုဝါက ပေါ်တူဂီမတွေ့ဆိုရင် မျက်လုံးနက်ချင်လိုက်တာမှ မျက်အိမ်ကို ဆေးဆိုးလို့ရရင် ဘယ်လောက်ပေးရ၊ ပေးရ အနက်ရောင် ဆိုးချင် နေတဲ့ ဟာမတွေ အပုံအပင်”

ဟိုထောင့်မကျိုးသည့် ဒေါ်လ်ဆင်ကလည်း

“မျက်လုံးလေးတွေ နက်နေလို့ ဘေဘီပိုလှတာ” ဟုပြောတတ်သည်။

သူတို့ ဘာပြောပြော မျက်လုံးပြာက ပိုလှသည်ဟု ထင်မိသည်ကား အမှန်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဘလဒ်ဒီနှင့်တကွ သူတို့အားလုံး၏ ဆံပင် အရောင်များကိုမူ မကြိုက်။ တချို့က ပြောင်းဖူးမွေးလိုလို၊ တချို့က ရေညှိတက် နေသော ကြေးနီပြားလိုလို၊ တချို့က မီးပြင်းပြင်း ထိုးထားသော ဒယ်အိုးဖင် လိုလို။ ဆံပင်အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

မိမိဆံပင်က အနက်ရောင်။

အနက်ရောင် ဆံပင်များကို တထွေးတအိ ပိုင်ဆိုင်ထားရခြင်း အတွက်တော့ ဂုဏ်ယူမိသည်။ အနက်မှောင် ဆံကေသာထက်တွင် နီလာအပွင့်

ကြီးကြီး ဆံထုံးကို ပန်ထားလိုက်ရလျှင်၊ အလိုလိုပင် ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်လာ တတ်လေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်သင်္ဘော တစ်စင်းလုံးကလည်း ဤဆံပင်များကို ချီးကျူးကြသည်။ ဒီဒေရိုကြီးဆိုလျှင် အရက်တွေ မူးမူးနှင့် သူ့စောင်းကြီးကို တီးကာ မိမိ၏ ဆံပင်အနက်ရောင်အကြောင်း လက်တန်းရွတ်ကာ သီချင်းဆို တတ်သည်။

ဒီဒေရို သီချင်းဆိုသောအခါ ဘလဒ်ဒီကလည်း ကတော့သည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ ခြေထောက်များ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားပုံမှာ ကြည့်ကောင်းလှ သည်။ သို့သော် ဘလဒ်ဒီက သူ့ဘာသာသူ မကဘဲ “ဘေဘီ. . . လာလေ. . . ကကြရအောင် လာစမ်းပါ ဘေဘီရဲ့” ဟု ဇွတ်ခေါ်တတ်သည်။ ငြင်း၍မရ။

အစကတော့ ကရမည်ကို ရှက်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရဲလာ သည်။ ကတတ်လာသောအခါတွင်လည်း ကရသည်ကို ပျော်လာသည်။ လည်ရှည်သားရေပျော့ သံခွာတပ် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုစီးပြီး၊ အမြန်က ကရလျှင် ပိုကြိုက်သည်။ ဂါဝန်ကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် အသာမကာ ပရင့်ဆက်စ် ကြမ်းပြင်အနံ့ ကပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ရှိ သူတို့တတွေ အားလုံးလည်း သီချင်း သံပြိုင်အော်၍ ဆိုကြလေတော့သည်။ စပိန်ဂစ်တာ အတီးကောင်းသော ဒေါ်လ်ဆင်သည် သူ့ ဂစ်တာကြီးကိုပွေ့ကာ ရွက်တိုင် ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ တက်၍ တီးတတ်သည်။ သူတို့အားလုံး အားရအောင် သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြပြီး တော့မှ မောမောဖြင့် ဝိုင်အရက်ကို အငမ်းမရ သောက်ကြပြန်သည်။

အားလုံးထက်ပို၍ သောက်နိုင်သူကား ဘလဒ်ဒီပင်။ ဘလဒ်ဒီသည် အမွေးအမျှင် ထူထပ်လှသော သူ့လက်ကြီးဖြင့် ဝိုင်အရက်စည်ကို မြှောက်ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ တသွင်သွင် လောင်းချတတ်သည်။ ဝိုင်အရက်များသည် မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းထူလှသော သူ့မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ရွဲရွဲစိုသွားလေသည်။ ဝိုင်ကုန်သွားသော စည်အလွတ်ကို တပည့် တစ်ယောက်ယောက်ဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် သူလည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်ကို ကောင်းကင်ဆီသို့ ဆန့်တန်း ကာ တေးတစ်ပုဒ်ကို အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ဆိုလေတော့သည်။

ထိုတေးမှာလည်း ဘလဒ်ဒီကိုယ်တိုင် စပ်ထားသော ကိုယ်ပိုင်တေး ဖြစ်သည်။ တေးသွားက တစ်ခါဆို တစ်မျိုးပြောင်းပြောင်း နေတတ်သော်လည်း

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

တေးစာသားမှာမှ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ. . . ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလ. . .

သရယမ်လို့ခေါ်တဲ့ ရွာလေးကို ပရင့်ဆက်စ် ရောက်ခဲ့တယ်

မိစ္ဆာကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်တဲ့ပွဲ. . .

ရန်သူ့အပေါ်မှာ အောင်ပွဲရယူခဲ့တယ်. . .

အို- အဖဘုရားသခင်. . .

အောင်ပွဲရဲ့ ဆုလာဘ်ကို ပေးသနားတော်မူတယ်. . .

ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို. . .

လူသားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ

မီးတောက်တွေနဲ့ ကျည်ဆန်တွေကြားထဲမှာ

မည်းနက်ဝိုင်းစက်တဲ့ မျက်လုံးလှလှကြီးတွေနဲ့

ငါ့ရင်ခွင်ထဲပါလာတဲ့ ကလေးရယ်

သူဟာ ဘလန်ဒီရဲ့ သမီးငယ်

ဘေဘီ. . . ဘေဘီ. . .

ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ အငယ်ဆုံး အလှဆုံး ဧကရီ”

“ဘေဘီ ဘေဘီ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ အငယ်ဆုံး အလှဆုံးဧကရီ” ဟူသော သံပြိုင်ပိုင်းကို အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ ဘလန်ဒီသည် တေးကို ထပ်ကာတလဲလဲ အော်ဟစ်ပြီးနောက် လဲကျသွားသည်။ သူ့ အလွန်အကျွံ မူးသွားပြီဖြစ်သည်။

လဲကျမသွားခင် မူးမူးနှင့် ရေရွတ်တတ်သည်။

“သမီး. . . ဘေဘီ၊ သမီးလေး. . . ဘလန်ဒီ ပါပါကို ပစ်မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်”

[၅]

“ဘလဒ်ဒီတို့ ပေါ်တူဂီပြည်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲဟင်”

“ဟိုးအဝေးကြီးမှာပေါ့ ဘေဘီ. . .”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဟင်”

“ဒီလိုပင်လယ်မျိုးတွေကို အများကြီး ဖြတ်သွားရတယ်”

“ပေါ်တူဂီပြည်ဟာ လှသလား ဘလဒ်ဒီ”

“လှတာပေါ့ ဘေဘီ၊ မြောက်ဘက်မှာဆိုရင် မင်ဟိုနဲ့ နူရိုဆိုတဲ့ မြစ်ကြီးနှစ်စင်း၊ တောင်ဘက်မှာဆိုရင် ဂူးနဲ့ဂွာဒီယားနားဆိုတဲ့ မြစ်ကြီးနှစ်စင်း၊ အဲဒီမြစ်ကြီးလေးစင်း ဝန်းရံနေတာပေါ့။ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာဆိုရင်၊ တောင်တန်းတွေလဲ ရှိတယ်”

“တောင်တန်းတွေ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘေဘီ တောင်တန်းတွေကို သိပ်မြင်ဖူးချင်တာပဲ”

ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ပင် ပြောမိသွားသည်။ တကယ်လည်း တောင်တန်းဆိုသည်ကို မတွေ့ဘူးခဲ။ လောကကြီးကို သိတတ်သော မျက်စိဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါကစပြီး ကောင်းကင်ပြာ၊ ပင်လယ်ပြာ၊ ပရင့်ဆက်စ်၊ ပြီးတော့

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ပင်လယ်ဓားပြများကိုသာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး ဟူသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်သည်ဟုပင် အတွေးရောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဘလဒ်ဒီ၏ ကြင်နာသော အကြည့်များကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ကျနေသော ဆံပင်များကို သိမ်းလိုက်သည်။ အတွေးထဲတွင်မူ တောင်တန်းကြီးတွေ ရှိသည်ဟူသော ဘလဒ်ဒီတို့၏ ပေါ်တူဂီပြည်ကို မြင်ယောင်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ပုံဖော်မရ။

“ဘလဒ်ဒီ”

“ဘာလဲ ဘေဘီ”

“ပေါ်တူဂီပြည်မှာ ပင်လယ်လိုပဲ လေမုန်တိုင်းတွေ၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ရှိသလားဟင်”

ဘလဒ်ဒီက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်လေသည်။

“ဘယ်ရှိမလဲ ဘေဘီ၊ ပူနွေးတဲ့ နေခြည်တွေ ရှိတယ်။ အရောင်စုံတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်တွေရှိတယ်။ စိမ်းစိုနေတဲ့ စပျစ်ခြံတွေထဲမှာ ပျားတွေ၊ လိပ်ပြာလေး တွေက ဝဲပျံနေကြတယ်။ ဝိုင်အရက်ချက်ကြတဲ့ ပွဲရာသီရောက်ပြီဆိုရင် အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားတဲ့ လုံမပျိုလေးတွေဟာ စပျစ် ခြံတွေထဲမှာ တေးတွေဆိုကြ၊ ကခုန်ကြနဲ့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”

ဘလဒ်ဒီ၏ စကားကို အမှတ်တမဲ့ သံယောင်လိုက်မိသွားသည်။

“ဒါနဲ့များ ဘလဒ်ဒီက ဒီလောက်လှပပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာ ကို စွန့်ခွာခဲ့သေးတယ်နော်။ ဘာကြောင့် ပေါ်တူဂီပြည်မှာ မနေဘဲ၊ ဒီပင်လယ် ကြီးထဲမှာ ပရင့်ဆက်စ်နဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ဗိုလ်ကြီးလာလုပ်နေရတာလဲ ဟင်. . .”

ဘလဒ်ဒီ အမူအရာပျက်သွားကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဘေဘီ. . . သမီးရယ်၊ ဘေဘီ ဒါတွေကို မသိချင်ပါနဲ့၊ ဘေဘီ ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း. . . ဘေဘီမငယ်တော့ပါဘူး၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီလေ”

“ဟား. . . ဟား၊ ဘလဒ်ဒီပါပါရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ့် တစ်နှစ်ရှိပြီ နေပြီဆိုတာကိုကော သမီးမေ့သွားပြီလား။ မသိချင်စမ်းပါနဲ့ ဘေဘီရယ်၊ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းအတိတ်တွေဟာ အဲဒီအဘိုးကြီးလို ပဲ အိုမင်းဆွေးမြေ့နေပါပြီ”

“အင်းလေ၊ ဘလဒ်ဒီ မပြောချင်ဘူးဆိုရင် ဘေဘီမမေးတော့ပါဘူး”

“အေး သမီးက လိမ္မာပါတယ်”

“သမီး” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ဘလဒ်ဒီ၏ နှုတ်မှ ကြားလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဘလဒ်ဒီကလည်း စကားပြောတိုင်း ဘေဘီတစ်မျိုး၊ သမီးတစ်မျိုး အခါခါ သုံးတတ်သည်။ ယခုလည်း သမီးဟူသော ခေါ်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရပြန်ပေပြီ။

ဘလဒ်ဒီက ‘သမီး’ ခေါ်သည်ကို ကြည်နူးမိသော်လည်း၊ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ဘလဒ်ဒီကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူပြောသလို ‘ဘလဒ်ဒီပါပါ’ ဟု တစ်ခါမျှ မခေါ်မိ။ အများခေါ်သလို ဘလဒ်ဒီ ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်နေသည်။

“ဘေဘီတို့ အခု ဘယ်အရပ်ကို ရွက်လွှင့်နေတာလဲဟင်”

အစိုးမရသော အတွေးများကြောင့် မေးမိမေးရာ မေးမိလေသည်။

“မြောက်ဘက်ကိုလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

“ကမ်းကို ဘယ်တော့ရောက်မလဲ”

“ဘေဘီက တကယ်သိချင်နေလို့လား”

“သိချင်လို့ပေါ့ ဘလဒ်ဒီ”

“ဒေါ်လ်ဆင် . . . ဒေါ်လ်ဆင်”

ဘလဒ်ဒီက ကေဗင်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ အော် ခေါ်သည်။ မကြာမီပင် ဒေါ်လ်ဆင် ရောက်လာသည်။ ပဝါအနီကို လည်တွင် စည်း၍ လက်မောင်းအိုးပွပွ၊ အဖျားကျပ်ကျပ် ဇာပန်းထိုးအင်္ကျီရှည် ဝတ်ထား သော ဒေါ်လ်ဆင်မှာ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ မင်းညီ မင်းသား တစ်ပါးလို ကြွကြွရွရွ ဖြစ်နေသည်။

“ဘလဒ်ဒီ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလား”

“ခေါ်တယ်၊ မင်း မြေပုံကိုထုတ်စမ်း၊ တွက်ပြစမ်း။ ကမ်းခြေရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ၊ ဘေဘီက သိချင်လို့”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပခုံးပေါ်ဝဲကျနေသော သူ့ ရွှေရောင်ဆံပင်များကို ဟန်ပါပါသပ်ကာ တစ်ချက်ပြုံးကြည့်သည်။ သူ့အပြုံးကို မမြင်ချင်ဟန်ပြု လိုက်သည်။ နံရံတွင် လိပ်တင်ထားသော မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ဒေါ်လ်ဆင်က ကြိုးဆွဲ၍ ဖြုတ်ချသည်။ ထို့နောက် ကွန်ပါနှင့် ငွေရိုးတပ် တုတ်တံကို ကိုင်၍ မြေပုံရှေ့တွင် ခပ်ကြားကြား ရပ်သည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဒေါ်လ်ဆင်သည် ဟန်ရေးပန်ရေးများလှသူ တစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ သူ့အလုပ်ကို သူ့ကျွမ်းကျင်သည်ကား အမှန်ပင်။

မြေပုံပေါ်သို့ ကွန်ပါဖြင့်ထောက်၊ တုတ်တံအဖျားဖြင့်ရွှေ့၊ စားပွဲပေါ်ရှိ မင်အိုးထဲသို့ ငှက်မွေးကလောင်ကိုနှစ်၍ စာရွက်ပေါ် ဟိုဟိုဒီဒီခြစ်ကာ-

“ရာသီဥတု ကောင်းနေတယ်၊ လေလဲကောင်းတယ်၊ ဒီ အတိုင်းသာ ဆိုရင် နောက်ဆယ့်ငါးရက်၊ အလွန်ဆုံး တစ်လလွှင့်ပြီးရင် ကမ်းကိုရောက်မယ်”

ငွေရိုးတပ် တုတ်တံဖျားဖြင့် သူ့ပါးသူ ခပ်ဖွဖွရိုက်ကစားရင်း ဒေါ်လ်ဆင်က ပြုံးကြည့်နေပြန်သည်။ မသိမသာ ကျဉ်းမြောင်းသော သူ့မျက်လုံးအိမ်ပြာပြာကို သဘောမကျ။ ပြောပုံဆိုပုံကလည်း အထက်စီး ဆန်ချင်သည်ဟု ထင်သဖြင့် တမင်ပင်ကပ်ဖဲ့ မေးလိုက်သည်။

“ကမ်းကိုရောက်တာတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်ကမ်းလဲ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်လဲ၊ လူမသိ၊ နာမည်မရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလား၊ ပေါ်တူဂီပြည်လား၊ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ ကမ်းခြေလား”

ဒေါ်လ်ဆင်ကမူ အပြုံးမပျက်။

“အား ဘော့ဘီမေးခွန်းက အင်မတန်ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“မသိရင် မသိဘူး ပြောစမ်းပါ ဒေါ်လ်ဆင်။ ဘယ်ကမ်းခြေလဲ”

“သိတာပေါ့ ဘော့ဘီ၊ ဖြေမှာပေါ့၊ ဒီလို ရာသီဥတုမျိုး၊ ဒီလို လေတိုက်နှုန်းမျိုး၊ ဒီလိုကာလမျိုးမှာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ပရင့်ဆက်စ်ဟာ အခုလို မြောက်ဘက်အရပ်ဆီ သင်္ဘောဦးတည်ပြီး လွှင့်ခဲ့သေးတာပဲ။ ဒါကို အခုလေးတင်ကပဲ ကျုပ်ပဲ့စင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း အဖြေထုတ်နေခဲ့သေးတာကိုး”

“ဟင်. . . တကယ်လား၊ ဒါဆို. . . ”

“တကယ်ပေါ့ ဘော့ဘီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စအတွက် ဘလဒ်ဒီဆီက အကူအညီ တောင်းရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က အပြုံးမပြယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြောပြောဆိုဆို ဘလဒ်ဒီဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွတ်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်သာ အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အန်ဒမန်ကျွန်းစုရဲ့ အရှေ့မြောက်စူးစူး အရပ်ကနေပြီး၊ ပိုပြီး မြောက်ဘက်ကျတဲ့ ဒေသ

တစ်ခုဆိုကို ရွက်လွှင့်နေကြတယ်လို့ ပြောပါရစေ။ ဒီခရီးကို မှန်မမှန် အတည်ပြု နိုင်ဖို့အတွက် ကက်ပတိန်ဘလန်အနေနဲ့ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ် ကာလ၊ ခုလိုရာသီမှာ လွှင့်ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းကို ကြည့်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသွင်မှာ အလွန်အရေးကြီးသော စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲကို ဦးဆောင်သည့် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်နယ် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်နေ သည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ ကက်ပတိန်ဘလန် ခင်ဗျား... ရေကြောင်းမြေပုံ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးအနေနဲ့၊ မှတ်တမ်းကို ကြည့်ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုနေပါတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ ပြုံးစေအသွင်မှာ ချက်ချင်းပင် တည်ကြည်တင်းမာ သွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင် ဘာကြောင့် ဤသို့ အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်ကို မသိ။ သို့သော် ဘလန်ဒီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ကိုမူ သတိထားမိ လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘလန်ဒီထံမှ တုံ့ပြန်အဖြေစကား ထွက်မလာခဲ့။

“ဒေါ်လ်ဆင်က မှတ်တမ်းတွေ တောင်းနေတယ်၊ ပေးလိုက်လေ ဘလန်ဒီ”

ဘလန်ဒီ၏ အငူသား ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဟန်ကို အားမလို အားမရစွာ ဝင်ပြောမိတော့သည်။

ဘလန်ဒီက နှုတ်ခမ်းကိုလျက် လျက်

“ဒေါ်လ်ဆင် မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ ဘလန်ဒီ၊ အခု ဘလန်ဒီက လှမ်းခေါ်လိုက် လို့သာ၊ မခေါ်ရင်လဲ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် လာမလို့ပဲ။ အခုတော့ ဘေဘီ က သိချင်နေတယ်ဆိုတော့လဲ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဘုရားသခင်၊ ငါတို့ဟာ တကယ့်ကို အတိအကျ တိုက်ဆိုင်နေသတဲ့ လား”

“ပရင့်ဆက်စ်အတွက် ပင်လယ်ပြင်ဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ဘလန်ဒီ၊ ပရင့်ဆက်စ်မှာသာ ခြေထောက်ရှိရင်၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်မှာသာ အရာထင်ကျန် ရစ်နိုင်တဲ့ အမာခံရှိရင် ပင်လယ်ပေါ်မှာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ခြေရာတွေဟာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပေါ်နေမှာပါပဲ”

ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်လေသော ဒေါ်လ်ဆင်၏စကား အသုံး အနှုန်းကို သဘောကျ၍ ခစ်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသားမှာ ကား၊ မိမိကို မေ့လျော့နေကြဟန် တူသည်။ တင်းမာစူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မရွှေ့တမ်း စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကက်ပတိန်။ အမိန့်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် စောင့်နေပါတယ်”

ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်လုံးပြာကြီးများ တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်၊ မင်း အခုပြောနေတာဟာ၊ သရယမ်ကိုပြောနေတာလား”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကက်ပတိန်ဘလန် ခင်ဗျာ”

“သရယမ်ကမ်းခြေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဒါကိုဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုဖို့ တို့များ မှတ်တမ်းတွေကို ပြန်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဒါကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ကက်ပတိန် ဘလန်”

တကယ်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် မိမိကို မေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ဘလဒ်ဒီသည် သူ၏ကြီးမားသော ခါးပတ်ပြားကြီး အတွင်းမှ ကြေးနန်းခပ်အိတ်ရှုံ့တစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခေါက်ချသည်။ ရွှေသားပကတိ ကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် တွဲထားသော ကြေးသော့ကြီး တစ်ချောင်းကျလာသည်။ ထိုသော့ကြီးကို တယုတယကောက်ကိုင်ကာ ဘလဒ်ဒီ အမိန့်ပေးသည်။

“မင်း မြေပုံကို ပြန်ပြီး လိပ်တင်လိုက်စမ်း ဒေါ်လ်ဆင်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပိုးကြိုးစကို ဆွဲသည်။ တက္ခိုက္ခိုအသံနှင့်အတူ မြေပုံ ချပ်ကြီး ပြန်တက်သွားသည်။ အစိမ်းနုအရောင်သုတ်ထားသော နံရံပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ လက်သည် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီး ဆီသို့ ရွှေ့သွားသည်။ ပန်းချီကားမှာ ပရင့်ဆက်စ်၏ ပုံပင်ဖြစ်သည်။

ကြီးမားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ဘလဒ်ဒီက တွန်းဖယ်သည်။

လေးပင်စွာရွှေသွားသောပန်းချီကားကြီး၏ နောက်နံရံတွင် ကြေးကွင်းတပ်ထားသော အံဖုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အံဖုံးရှိ သော့ပေါက်ထဲသို့ ဘလဒ်ဒီက ကြေးသော့ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ အံဖုံးပွင့်လာသည်။ အခန်းငယ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ အထဲတွင် လက်မောင်းလုံးခန့် ရှည်မျောမျော ကြေးဘူးများ စီရရီ ရှိနေသည်။ ဘလဒ်ဒီက သေနတ်ပြောင်းနှင့်တူသော ကြေးဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်၍ ခေါက်ချသည်။ စက္ကူလိပ်တစ်လိပ် ထွက်လာလေသည်။ စက္ကူလိပ်ကိုဖြန့်၍ နှစ်ယောက်သား စားတော့၊ ဝါးတော့မတတ် ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးကို ရွှေကာထောက်ကြသည်။ စကားမပြောကြ။

“ဟောဒီမယ် ကက်ပတိန်၊ ၁၅၇၂ -ခုနှစ် မှတ်တမ်း”

စက္ကူချပ်ပေါ်တွင် ကိုင်ကြည့်နေကြသည့် သူတို့အပေါ်မှ ကျော်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အတော်ကြာနှစ်မြုပ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားနေရလေသည်။

ဦးစွာ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်သူမှာ ဘလဒ်ဒီ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သရယမ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကက်ပတိန်၊ လဒ်တီတွင်၊ လောင်ဂျီတွင် အမှတ်တွေ၊ လေတိုက်နှုန်းတွေ၊ လ၊ ရက်၊ အချိန်တွေ ဘာမှ မလွဲဘူး။ အားလုံး ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြောက်ဘက်စူးစူးမှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကမ်းခြေဆီကို ဦးတည်သွားနေကြတယ်။ အဲဒါဟာ သရယမ်ပဲ”

ဘလဒ်ဒီထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သက်ပြင်း ရှိုက်သံနှင့်အတူ မိမိဆီသို့ ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်လုံးပြာကြီးများ ရီဝေနေကြဟန်ပင်။

“ငါ သရယမ်ကို မသွားချင်ဘူး ဒေါ်လ်ဆင်၊ အဲ သရယမ် ကမ်းခြေ ဆီ ပြန်မရောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်”

သူတို့ပြောနေသည့် သရယမ်ကမ်းခြေဆိုသော စကားလုံးကို ကြားဖူး သလိုလို ရှိနေသည်။ ထိုအမည်ကို တစ်နေရာရာမှ ကောင်းစွာကြားဖူး ရင်းနှီးဖူး နေသည်။ သို့သော် သဲသဲကွဲကွဲ မသိ။

“ငါတို့ ပရင့်ဆက်စ်ကို တောင်ဘက်အရပ်ဆီ ပြန်လှည့်ရလိမ့်မယ်”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ပင်လယ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်မယ်လို့ ကက်ပတိန် ဆိုလိုပါသလား”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်လ်ဆင်၊ သရယမ်ကို ရှောင်ဖို့အတွက် ပင်လယ်ကိုပဲ ဦးတည်ရတော့မှာပေါ့”

“နောက် လေးဆယ့်ငါးရက်နဲ့ အရက်ခြောက်ဆယ်အတွင်း၊ မုတ်သုံ လေပြင်းဟာ မကုန်မဆုံးနိုင် မုန်တိုင်းတွေနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ကျရောက် တော့မယ်ဆိုတာကို ကက်ပတိန် မေ့နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ဒေါ်လ်ဆင်၊ မင်းစကားကို ရိုးရိုးသားသား ပြောစမ်း၊ မင်းလေသံနဲ့ အမူအရာတွေကို ငါမကြိုက်ဘူး။ ငါ့ကိုလဲ ခါတိုင်းခေါ်သလို ဘလဒ်ဒီလိုပဲခေါ်။ ကက်ပတိန်တို့ ဘာတို့ လုပ်မနေစမ်းနဲ့”

တစ်ချိန်လုံး လေးတွဲပျော့ညှိနေသော ဘလဒ်ဒီထံမှ ပထမဆုံး အကြိမ် ဒေါသသံကို ကြားရလေသည်။ ဤသို့သောအခါမျိုးတွင် ဘလဒ်ဒီ သည် တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်းပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ ဘလဒ်ဒီ”

“ဒါပဲ၊ ပရင့်ဆက်စ်ကို ပြန်လှည့်၊ ပင်လယ်ဘက်ဦးတည်”

“နေပါဦး ဘလဒ်ဒီ။ ပရင့်ဆက်စ်ကို မုန်တိုင်းထဲ ထိုးသွင်းလိုက်တော့ မှာလား၊ နောက် နှစ်လကျော်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ့်၊ မုန်တိုင်းကို ကျွန်တော် တို့ တစ်သက်လုံး ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရယမ်ကမ်းခြေနဲ့စာရင် မုန်တိုင်းကိုပဲ ငါ ရွေးချယ် ချင်တယ်။ သရယမ်ဟာ တကယ့် မုန်တိုင်းထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ မုန်တိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာကို ငါ စိုးရိမ်နေတယ် ဒေါ်လ်ဆင်”

“စဉ်းစားပါဦး ဘလဒ်ဒီ။ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပင်လယ်အောက်ကြမ်းပြင်ကို ဆွဲခေါ်သွားမယ့် တကယ့် မုန်တိုင်းပါ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြောက်ဘက်က သရယမ် ကမ်းခြေကိုသွားရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်ချမ်းသာမယ်”

“ဒေါ်လ်ဆင်၊ သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို မင်း မေ့နေသလား”

လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံး ပုတ်လိုက်သလို ဘလဒ်ဒီ၏ အသံကြီး ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ ဒဏ်ရာသည်းသော သားကောင်ကြီး တစ်ကောင် အော်လိုက် သည့် အသံမျိုးနှင့်တူသည်။

“သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဟုတ်လား ဘလဒ်ဒီ၊ ဒါကို ကျွန်တော်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တို့ ဘယ်မေ့လို့ရမလဲ၊ ဘေဘီတစ်ယောက်လုံး”

“တိတ်စမ်း၊ လူမိုက်။ မင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်စမ်း”

ဘာကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့နှစ်ယောက် သည်လောက်အထိ ပေါက်ကွဲ ပြင်းထန်နေကြသလဲ။ အနားမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေသည့်တိုင် ဘာကိုမှ နားမလည်။ သရယမ် ကမ်းခြေဆိုသော ဒေသဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ နောက်တစ်လကြာလျှင် ထိုဒေသသို့ ရောက်မည်။ ဘလဒ်ဒီက မသွားချင်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်မည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်မို့ ပြန်လှည့်လျှင် နောက်နှစ်လအလွန် ကျလာမည့် မုတ်သုံရာသီ၏ လေပြင်း မုန်တိုင်းများနှင့် တိုးမည်။ ထိုမုန်တိုင်းများထဲတွင် ပရင့်ဆက်စ်နစ်သွားမည်။ အားလုံး အသက်ဆုံးမည်။ ဘလဒ်ဒီကတော့ ပင်လယ်ထဲက တကယ့်မုန်တိုင်း ကိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်သေးသည်။ သရယမ်ကမ်းခြေသို့ မသွားချင်တဲ့။

သရယမ်ဆိုသော ဒေသသည် ဘယ်လောက်ထိများ ဆိုးဆိုးရွားရွား အတိတ်ရှိနေလေသနည်း။

“ဘလဒ်ဒီ”

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်သော သူ၏ မျက်လုံးများတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေသည့် သဏ္ဍာန်ပေါ်နေလေသည်။ အဘိုးကြီးကို သနားသွားသည်။ ဘလဒ်ဒီကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ဓားပြ ဗိုလ်ကြီးအဖြစ် မမြင်မိဘဲ မိမိအပေါ် အလွန်ချစ်ကြင်နာ သံယောဇဉ်ကြီးရှာ သည့် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အဖြစ်သာ မြင်မိ လေသည်။

စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်ကာ ဘလဒ်ဒီ၏ ဘေးသို့ဝင်ရပ်ရင်း သူ့ ပခုံးကျယ်ကြီးကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ အမြဲလိုလို စွင့်စွင့်မတ်နေတတ်သော ဘလဒ်ဒီ၏ ပခုံးသည် လျော့လျည်းတဲ့အိနေကြောင်း သတိထားမိသည်။

“ဘလဒ်ဒီ”

“ဘေဘီ”

ဝေရီမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း တိုးတိမ်စွာ ပြန်ထူးသည်။

“သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဘလဒ်ဒီ၏ ပခုံး ဖျဉ်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်၏ အထိအတွေ့မှတစ်ဆင့် သိသိသာသာကြီး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

“ဘေဘီ၊ ဘလဒ်ဒီ ပါပါနေမကောင်းဘူး၊ အနားယူချင်တယ်၊ ပါပါ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေးခွန်းကို တမင်ရှောင်လွှဲမှန်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် တကယ်ပင် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်များ လျော့ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သမီး”

ပခုံးကို အသာရုပ်သည်။ ဆုပ်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင် မှတ်တမ်းတွေ၊ မြေပုံတွေကို ပြန်သိမ်းပြီး ငါ့အခန်းထဲကို အခုလိုက်ခဲ့”

ဒေါ်လ်ဆင်ကို အမိန့်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြီး ပစ္စည်းများကို သိမ်းနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အသက်ကင်းမဲ့ လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ပစ္စည်းများ သိမ်းပြီးနောက် ဒေါ်လ်ဆင်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွားသည်။ ကေပင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ အခန်းရှိရာ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ လိုက်သွားမည် စိတ်ကူးပြီးမှ အဘိုးကြီး တကယ် နေမကောင်းသည်ကို သတိရပြီး မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကေပင်ခန်း၏ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ငေးမိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ၊ နေ့နေ့ညည တွေ့မြင်နေကျ မြင်ကွင်း။ ဘယ်နေရာကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ပြာ၊ ပင်လယ်ပြာ၊ အပြာရောင် တပြန့်တပြောမြင်ကွင်း။

သရယမ် . . . သရယမ် ဟူသော စကားလုံးများက အတွေးထဲတွင် ပဲ့တင်မြည်နေကြချေသည်။

[၆]

“အယ်လ်ဖွန်ဆို”၏ အသက်ကို ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ရှိ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ အတိအကျမသိကြချေ။ အချို့က ရှစ်ဆယ်ကျော်ဟု ဆိုသည်။ အချို့က ကိုးဆယ့်ငါးနှစ်ဟုဆိုသည်။ အချို့ကတော့ “အဘိုးကြီး အိုစာကျနေ လို့ပါ။ ခုနစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးပါဘူး”ဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ရှိစေ အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင် အသက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်ကိုမူကား ငြင်းစရာမရှိ။ ပြီးတော့ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ သက်တမ်း သုံးပုံနှစ်ပုံမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ထိုအနက်မှ ထက်ဝက်သော ကာလကို ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ထိုအချိုး အစားအတိုင်း တွက်ကြည့်လျှင်ပင် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ပရင့်ဆက်စ် သင်္ဘောသား ဘဝသည် အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ရှိခဲ့လေပြီ။

အယ်လ်ဖွန်ဆို ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြွေးကြော်တတ် သည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ဓားမြတွေထဲမှာ ငါဟာ အသက်အကြီး ဆုံးကွ” ဟူ၍။

ရတနာပုံစာတိုက်

တစ်ခါတစ်ရံလည်း အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် မူးမူးနှင့် ပြောတတ်ရှိသေးသည်။

“ဟေ့. . အယ်လ်ဖွန်ဆိုဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လောကမှာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ဖို့ မွေးဖွားလာတဲ့ ကောင်ကွ၊ နားလည်လား”

သူသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လောကမှာ အပျော်ဆုံး လူဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။ အရာခပ်သိမ်းသည့် ပျော်စရာဖြစ်နေသည်ဟု အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပြောသည်။ တိုက်ပွဲများတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ဖူးသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သို့သော် ဒဏ်ရာဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေစဉ်မှာပင် “ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ ဒီ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဖန်ဆင်းထားတဲ့အတိုင်း တသမတ်တည်း ရှိနေရင် ငြီးငွေ့စရာ ကြီး ဖြစ်နေမှာ။ အခုတော့ ဒဏ်ရာလေး ဘာလေးရ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ သွေးလေး ဘာလေး ထွက်လာတော့ ငြီးငွေ့စရာ မကောင်းတော့ဘူး၊ အာရုံ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။ နာကျင်တယ်ဆိုတာကိုက ခါးသီးတဲ့ ပျော်စရာ တစ်မျိုးပဲ”ဟု ပြောတတ်သော အဘိုးကြီးပင်။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် စကားပြော ကောင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ လေဆက် ကောင်းစွာမမိတော့သော သူ့အသံ တုန်တုန်ကြီးနှင့် တေးဆိုလိုက်လျှင် သာယာနာပျော်ဖွယ် မကောင်းသော်လည်း ထူးခြားသော ဂီတသံ ဖြစ်လာတတ်သည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်မှာ သူပြောလိုသော စကားကို စကားအဖြစ် မပြောဘဲ စိတ်ကူးတည့်သလို၊ တေးစာသားအဖြစ် ကောက်ကာငင်ကာ၊ အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုပြော ပြောတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ တေး (စကား)များသည် သူ ဖြတ်သန်းခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြ အတွေ့အကြုံများပင် ဖြစ်လေသည်။ ကုန်သင်္ဘောများ၊ ဘုရင့်တပ်မတော် သင်္ဘောများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲများ အကြောင်းကို သူပြောပြဆိုလျှင် နားထောင်၍ မငြီး ဖြစ်လေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ အောင်ပွဲများအကြောင်းကို ပြောသောအခါတွင် တက်ကြွစရာ တေးများ ဖြစ်လာတတ်ပြီး ပရင့်ဆက်စ် အရေးမလှ ဖြစ်ရသောပွဲများ အကြောင်း ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းစရာထက် ရယ်စရာဖြစ်လာတတ်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြတွေ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးကြပုံကို သူက ဟာသဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်ကား ထိုတိုက်ပွဲများအကြောင်း ပြောတိုင်း သူ့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကိုယ်တိုင်၏ စွန့်စားခန်းမှာ တစ်ခုတလေမှ မပါခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီတုန်းက အယ်လ်ဖွန်ဆို ဘာလုပ်နေတုန်း”ဟုမေးလျှင်-

“ငါလား... ရေထဲဆင်း၊ ပဲ့နောက်ပုန်းရင်း၊ တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေတာ ပေါ့”

ဟု ပြောင်ချော်ချော် ဖြေတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကား ပရင့်ဆက်စ်၏ သက်တော်ရှည် နန်းရင်းဝန်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မှာ မကုန်နိုင်၊ မဆုံးနိုင်သော ပင်လယ်ဓားပြ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိကြောင်း အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားများအတွက် ပကာသနီကျမ်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်သည်။ ထို ပကာသနီကျမ်းကြီးကို ဘယ်နေရာလှန်လိုက် လှန်လိုက်၊ ကျသည့် စာမျက်နှာမှနေ၍ သိလိုသော အကြောင်းအရာကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဆီသို့ လိုလိုလားလား လာမေးမည့်သူ၊ စုံစမ်းမည့်သူ မည်သူ့ကိုမဆို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုနေတတ်သည်။ ကြွယ်ဝ စုံလင်လှသော သူ့အတွေ့အကြုံများကို မမောတမ်း သူပြောနေနိုင်သည်။ ထိုသို့ မေးလာသူများရှိလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဝိုင်အရက်ပြင်းပြင်းနှင့် ဧည့်ခံ ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို။

x x x

စင်စစ်မူ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် သူ၏ အိုမင်းရွတ်တွဲအသွင်ကို မကြည့်ချင်။ လေဆက် မမိသော အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ကိုလည်း နားဝင်မချို။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီး စကားကြောရှည်လှသည်ကိုလည်း သည်းမခံချင်တတ်။

သို့သော် ဤကိစ္စတွင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည်သာ အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည်။ မိမိ သိချင်သော ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို အယ်လ်ဖွန်ဆိုထံမှ တစ်ပါး မည်သူ့ဆီကမှ အပြည့်အစုံ သိနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လာ သည်။ လေကြောရှည်လှသော သူ့စကားလုံးများကို သည်းခံနားထောင်ခြင်း အားဖြင့် သိလိုသော အရာများကို ပါးနပ်စွာ မေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ပရင့်ဆက်စ် တစ်စင်းလုံး အိပ်မောကျချိန်ဝယ် အယ်လ်ဖွန်ဆို ရှိတတ်သည့် နေရာသို့ တိတ်တဆိတ် ကူးလာခဲ့သည်။ စကားဝိုင်းတွင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုနှင့် မိမိ နှစ်ဦးတည်းမှအပ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဖို့လိုသည်။

ရွက်ကြိုးများ အခွေလိုက် စုပုံထားသော ချောင်ထဲတွင် အဘိုးကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေရာကား အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ညဉ့်နေရာဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ဆေးတံရှည်ကြီးကို ကိုက်ဖွာရင်း ကြိုးပုံကြားထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ထဲသို့ ခေါင်းကိုမို့၍ ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

“အယ်လ်ဖွန်ဆို” ဟု တီးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

လရောင်ရိပ်တွင် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ မသဲမကွဲ။

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို ခေါ်တဲ့ အသံပါလား၊ ဒီလောက် သာယာချိုအေးတဲ့ အသံဟာ ဘေဘီ အသံပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘေဘီမဟုတ်လား။ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် ဘာများဖြစ်လို့လဲ ကလေး”

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“စကားပြောချင်လို့ ဟုတ်လား။ အား... လောကမှာ အကောင်းဆုံး အလုပ်ပဲ။ လာ... ထိုင် ဘေဘီ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ အနွေးထည်တွေ ပုံထားတယ်၊ အဲဒီပေါ် တက်ထိုင်လိုက်။ ကြိုးထုံးတွေပေါ် ထိုင်ရင် ကလေးအသားတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်မယ်။ အင်း... နူးညံ့လှပတဲ့သူများ တယ်လဲ အနေအထိုင် ရှားပါးသကဲ့... ထိုင်... ထိုင်... ဘေဘီ”

ဘာမှ မမေးရခင်ကတည်းက အဘိုးကြီး စကားကြောရှည်သည်ကို သည်းမခံချင်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စိတ်ရှည်ရှည်ထားရတော့မည်သာ။

“ဆိုစမ်း... ဘေဘီ၊ ပကာသနီကျမ်းကြီးကို ဘယ်စာမျက်နှာမှာ လှန်ချင်သလဲ၊ မေးချင်တာမေး၊ ဟားဟား”

အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ရယ်သည်။ ရယ်သောအခါ သူ့အသံတုန်တုန်မှာ ပို၍ နားဝင်မချိုစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

“အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အိုး... ဘုရားသခင်၊ ကက်ပတိန် ဘလန်ရဲ့ သမီးက လောကမှာ အထူးဆန်းဆုံး စကားကို ဆိုနေပါကလား။ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ ဘာလဲတဲ့။ အင်း... တခြားလူ မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘေဘီက မေးတာဆိုတော့ ဒါ အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီကလေး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့များ မေးတာပါလိမ့်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မ မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပကာသနီကျမ်းကြီးပေပဲ။ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမပေါ့။ အား. . . ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ လောကမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အရက်စက်ဆုံး မကောင်းမှုပဲ ကလေး”

“ဒါဖြင့်. . .”

“နေဦးလေ၊ ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူး။ အဲဒီ မကောင်းမှုဟာ နိုင်ငံတစ်ခုခု၊ ဘုရင်တစ်ပါးပါး၊ လူမျိုး တစ်မျိုးမျိုးကိုသာ ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့လောက တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ။ ကိုင်း. . . အဖြေဆုံးပြီ၊ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြော”

“လူ့လောက တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်တဲ့ အဲဒီ မကောင်းမှုကို အယ်လ်ဖွန်ဆိုတို့၊ ဘလဒ်ဒီတို့၊ အို. . . ကျွန်မ အပါအဝင် ဒီ ပရင့်ဆက်စ်အဖွဲ့သားတွေက ဘာလို့ လုပ်နေကြတာလဲ။ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ပင်လယ်ထဲမှာပဲ တခြား ကုန်ကူးတဲ့ သင်္ဘောတွေလို အလုပ်လုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“ဟာဟ. . . တယ်လဲ ကျတဲ့ မေးခွန်း။ တခြား အလုပ်တဲ့၊ ဩော်. . . ဘောဘီ. . . ဘောဘီ၊ ကလေးက ငယ်သေးတာကိုး၊ အင်းလေ. . . ငယ်တဲ့ သူကိုလဲ ငယ်တဲ့အလျောက် ပြောပြရတော့မှာပေါ့။ ဒီလို ဘောဘီ. . .”

အဘိုးကြီးက ဆေးတစ်စုံ ထပ်ဖြည့်သည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေရလေသည်။

“ကလေး ပြောသလို ကုန်းပေါ်တက်ပြီး တခြား အလုပ်တစ်ခုခု သို့မဟုတ် ပင်လယ်ထဲမှာပဲ ကုန်သင်္ဘောကူးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျုပ်တို့ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူက အခွင့်ပြုမှာလဲ ကလေး။ ကျုပ်တို့ ကုန်းပေါ်တက်ပြီ ဆိုကြပါစို့။ ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပါးက ကျုပ်တို့ကို သူ့စစ်တပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်လုယက်လိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကုန်ကူးတယ်ဆိုရင်လဲ တခြား ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောကို တိုက်ခိုက်လုယက်လိမ့်မယ်”

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုပြောဆိုပုံက ကုန်းပေါ်မှာကော၊ ရေပြင်မှာကော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လုယက်တိုက်ခိုက်နေကြတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေပါလား”

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာကလား ကလေး။ ကိုင်း ဒီပရင့်ဆက်စ် ပေါ်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေကိုကြည့်စမ်း။ ကက်ပတိန်ဘလန်ကစပြီး ဟိုးစားပွဲထိုးကောင် ပိုးဟပ်ဖြူလေးအထိ စစ်ဆေးကြည့်စမ်း။ သူတို့ ပင်လယ် ဓားပြဖြစ်လာကြတာဟာ ကုန်းပေါ်က လူတွေနဲ့ ရေထဲကလူတွေ အားလုံးက ဖန်တီးပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ ကလေးရယ်. . . ဒီမှာ၊ လောကကြီးမှာ လူနှစ်မျိုး ပဲရှိပါတယ်။ တိုက်ခိုက်လုယက်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်လုယက်တာကို ခံရတဲ့သူ ဒါပဲ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုကကော”

“ကျုပ်. . . ဟား ဟား ကျုပ်လဲ ဘာကောင်မို့လဲ၊ စပိန်ကောင်တွေက ကျုပ်ရဲ့ မိသားစုအားလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ သင်္ဘောပေါ် မှာ ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အနှိပ်စက်အမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရတယ်။ နောက် ဆုံးတော့ စပိန်သင်္ဘောက မာလိန်များကိုသတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲထွက်ပြေး၊ ပေါ်တူဂီ ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောတွေမှာ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဝင်အလုပ်လုပ်၊ ဟော အခုတော့ ပရင့်ဆက်စ်မှာ ကျုပ်ဘဝ အခြေခိုင်သွားပြီ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြောသလိုဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြတာပေါ့”

“အား အမှန်ဆုံး စကားပဲ။ အဲဒီ တိုက်ပွဲကြီးထဲမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အစွန့်စားရဆုံး၊ စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံး ဘဝကတော့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝပဲ ကလေးရေ”

မေးချင်သော မေးခွန်းအတွက် လုံလောက်သော နိဒါန်းကိုရပြီဟု စိတ်မှာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ လေကြောရှည်သော အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ အမေးစကားထဲသို့ လိုက်ပါတွယ်ငြိလာပေပြီ။

“ကိုင်း အဲဒါ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မ ထပ်မေးချင်တာက”

“မေးချင်တာ ဟုတ်လား၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ လောက ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်က မေး၊ လူတစ်ယောက်က ဖြေ။ အဲဒါလောက် အပြစ် ကင်းတဲ့အလုပ် မရှိတော့ဘူး။ မေး မေးစမ်း ဘေဘီ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို ဘယ်တိုင်းပြည်တွေကို ရောက်ဖူးသလဲ”

“အား အများကြီးပေါ့။ စပိန်၊ ဒတ်ချ်၊ ဖရန်စစ်၊ အင်္ဂလန်ကျွန်း၊ ကမ်းခြေတွေ၊ မြို့တွေ အများကြီး ရောက်ခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“အဲဒီနေရာတွေအနက်မှာ တစ်ခုတလေမှ တိုက်ခိုက်လုယက်တာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကင်းမဲ့တာ မရှိဘူးလား၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသလေ”

“တိုက်ပွဲကင်းတဲ့ဒေသ၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသ။ ဟုတ်လား. . . မရှိဘူး ကလေး။ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ စပိန်ဟာ အဆိုးဆုံးပေါ့။ ပေါ်တူဂီလည်း မကောင်းပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြောရတာ၊ ပေါ်တူဂီဆိုရင်”

“ထားပါတော့ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ကျွန်မ ထပ်သိချင်တာက၊ ဒီ ပင်လယ်ပြင် ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမယ့် ကမ်းခြေဒေသတစ်ခု၊ တိုင်းပြည်တစ်ခု ဆိုပါ တော့။ အဲဒီဒေသတစ်ခုတလေများ၊ တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းကင်းတဲ့ ဒေသမျိုး မရှိနိုင်ဘူးလား”

“မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် လောင်းရဲတယ်။ အဲဒီလို ဒေသမျိုးများ ရှိနေရင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုတာ သူ အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ဘဝကို စွန့်လွှတ် လိုက်မယ်လို့ လောင်းကြေးထပ်ရဲတယ်”

“ဒီမှာ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

အကြောပြိုင်းပြိုင်း လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးမိသည်။

“ကျွန်မ ဒေသတစ်ခုရဲ့ အမည်ကို ပြောပြမယ်။ အဲဒီ ဒေသဟာ အေးချမ်းငြိမ်သက်သလား၊ တိုက်ပွဲတွေချည်း ရှိနေသလား၊ အယ်လ်ဖွန်ဆို စဉ်းစားပြီး ဖြေစမ်းပါ”

“ပြောပါလေ”

“သရယမ်”

“ဘာတဲ့ ထပ်ပြောစမ်း”

“သရယမ်”

အဘိုးကြီးထံမှ အသံထွက်မလာ။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေသည် ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သရယမ်ဟူသော အမည်ကို ထပ်ကာတလဲလဲ ရေရွတ် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“စဉ်းစားလို့ရလား အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“သရယမ်တဲ့။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီနာမည်ကို ငါ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေတာ ပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ကြားဖူးတာပါလိမ့်၊ တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာလား”

အဘိုးကြီး ကောင်းစွာစဉ်းစားနိုင်ရန် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေလိုက် သည်။

“သရယမ်၊ သရယမ်. . . အိုး. . . ဘုရားသခင်၊ ကြည့်စမ်း။ ငါ့

မှတ်ဉာဏ်တွေ ကျောက်စူးနဲ့ချည်ပြီး၊ ပင်လယ်အောက် မြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ ဒီလောက်ထိများ နှေးကွေးရတယ်လို့။”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ပကာသနီကျမ်းကြီး ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချရုံပဲရှိတော့တာ ပေါ့။ အယ်လ်ဖွန်ဆို ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ ငါးမန်းစာ ကျွေးပစ်ရုံရှိတော့တာပေါ့”

“ကျွန်မမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ အဘိုးကြီး”

“ဟား ဟား. . . ဖြေမလို့ပဲလေ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို. . . ဒါ. . . ဒါဖြင့် အဲဒီနေရာကို မှတ်မိပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘေဘီ၊ အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါနေရင် ဒီနေရာမှာပဲ အရိုးတွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်ပြီး ကျိုးကြေကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ လွှတ်ပါဦး”

“အို. . . ကျွန်မ သိပ်စိတ်အားထက်သန်သွားလို့ပါ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို အထက်မော့ ကာ အသက်ရှူနေသည်။ တကယ်လည်း အသက်ရှူကျပ်သွားပုံရသည်။

“နားထောင် ဘေဘီ။ သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသဟာ အခု ကျုပ်တို့ သင်္ဘော ဦးတည်လွှင့်နေတဲ့ မြောက်ဘက်စူးစူးမှာ ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ကျုပ် ပရင့်ဆက်စ်နဲ့ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ အဲဒီ သရယမ်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သရယမ်ဟာ အင်း”

အဘိုးကြီးမျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားပြန်သည်။

“ပင်လယ်ဝကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အလွန်လှတဲ့ မြစ်ကျဉ်း တစ်ခုအတိုင်း ဝင်သွားရတယ်။ ပြန်ပြုတဲ့ သောင်ခုံတွေကို လွန်သွားပြီးရင် အပြိုင်းအရိုင်းထနေတဲ့ ဓနိတောကြီးတွေ ရှိတယ်။ အင်း. . . ဟုတ်တယ်၊ သရယမ် အလွန်လှတဲ့ ဒေသပဲ”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ရိုးရိုးစကားပြောနေသည် မှန်သော်လည်း အလွန် ကြွယ်ဝသော တေးလင်္ကာရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရသလို ညွတ်နူး လာလေသည်။

“ဓနိတောကြီးတွေကို လွန်သွားပြီးရင် အင်း. . . နေပါဦး၊ ပြန်ပြောတဲ့

ကမ်းပါးဆင်ခြေလျှော့တွေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကမ်းရိုးပေါ်မှာ အုန်းပင်တွေက ထိုးထွက်နေတယ်၊ မြစ်ဆိပ်နဲ့ ကမ်းကြားမှာ သောင်ခုံတွေရှိတယ်။ သောင်ခုံတွေ ပေါ်မှာ စိုက်ပျိုးခင်းတွေနဲ့ စိမ်းစိုလို့”

“ရွာတွေရှိလား အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ရွာတွေ”

“ရွာတွေ၊ အို. . . ရှိတာပေါ့။ တံငါရွာလေးတွေလေ။ သောင်ခုံမှာ ပိုက်လှမ်းထားတဲ့ စင်တွေ၊ ငါးလှမ်းထားတဲ့ စင်တွေ အများကြီးပေါ့”

“စစ်တပ်တွေကောဟင်”

“စစ်တပ်၊ ဟင့်အင်း မရှိဘူး၊ မြို့ရိုးတွေ၊ ရဲတိုက်တွေ မရှိဘူး၊ အမြောက်တွေ သေနတ်တွေလဲ မရှိဘူး”

“ဒါ ဒါဖြင့် သရယမ်ဟာ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသပေါ့ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသဟုတ်တယ်။ အို. . . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သေးတာပေါ့”

“တိုက်ပွဲဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ တံငါရွာလေးတွေရှိတဲ့ သရယမ်မှာ ဘယ်သူတွေက တိုက်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ကြသလဲ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

အဘိုးကြီးထံမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ နေရာပြင်ထိုင်သည်။ စူးရှစွာကြည့်သည်။ လရောင်ရိပ်တွင် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်နေသည်။ အရည်လဲနေသလို ထင်ရသည်။

“အေးချမ်းတဲ့ အဲဒီဒေသလေးမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ကြတဲ့လူတွေက တခြားဟုတ်ပါရိုးလား ဘေဘီ။ ဂိုဝါဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ် တစ်တပ်ပေါ့”

“အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်က ဂိုဝါကနေပြီး ပင်လယ်ကိုဖြတ်၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသကိုလာပြီး တံငါရွာကလေးတွေကို တိုက်သတဲ့လား ဟင်”

“စစ်တပ်နဲ့ တံငါရွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဘေဘီ။ အို ဘုရားသခင်၊ ငါဖြေဖူးခဲ့သမျှ မေးခွန်းတွေထဲမှာ ဒီမေးခွန်းဟာ အခက်ဆုံးပါလား။ ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်းဟာ ဒီလောက်ထိ ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိပါလား”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို ကျွန်မမေးနေတယ်လေ”

“ပြောပါမယ် ဘေဘီ၊ ကျုပ်မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ နှုတ်ကမပြောချင်ပေမယ့် ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက ပြောဖို့ တိုက်တွန်းနေပြီ။ ဂိုဝါဘုရင်ခံ

ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်သူတွေက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ပရင့်ဆက်စ်ပဲ”
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရေ မင်းရဲ့ ဘလဒ်ဒီပီပီ အမျိုးပြုတဲ့ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ”

ထပ်မေးစရာမလိုတော့။ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သွားသော သင်္ဘောခန်းထဲသို့ ရေများ တရကြမ်း ကျလာသည့်နှယ် အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ နှုတ်မှ စကားလုံးများ တသွင်သွင် ထွက်ကျလာလေသည်။

ကိုယ်ရံတော် တပ်မျိုး စတီပင်။ ဘလဒ်ဒီနှင့် ဟယ်လင်။ အရှေ့အိန္ဒိယ မှ သယ်လာသော ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များကို တိတ်တဆိတ် လက်ပြောင်း ယူသည့် စတီပင်၏ အစီအစဉ်။ ထို့နောက် တိုက်ပွဲ။ မီးဟုန်းဟုန်း တောက် နေသော တံငါရွာလေး။

အခြားမဲ့၌မူကား. . .

လရောင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်သည် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားသည်။

ပရင့်ဆက်စ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မုန်းတီးသွားသည်။

ဘလဒ်ဒီ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အသွင်ကို နားလည်လိုက် သည်။

ဝိုးတဝါး အတွေးထဲတွင် မီးတောက်များကို မြင်ယောင်နေသည်။

ကျွဲချိုတံပိုးမှုတ်နေသည့် မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွား လူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ တံပိုးသံသည် ဝေးလံသော တစ်နေရာဆီမှ သဲ့သဲ့ယဲ့ယဲ့ ပျံ့လာ သယောင်။

မိမိ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးအိမ်နှင့် ဆံပင်များ။ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားမြတို့၏ မျက်လုံးပြာများ၊ ရွှေရောင်ငွေရောင် ဆံပင်များ။

ဘလဒ်ဒီသည် အဝေးကွာဆုံးသို့ ရွှေလျားကာ သေးငယ်သွားသည်။ ဆုံးစမဲ့ ပင်လယ်ပြာသည် ညှို့ယူဖမ်းစားအားကြီးလှသော အကျဉ်းထောင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ပါးပြင်နှစ်ဖက် ပူနွေးသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

ဆိုနစ်သည်ထန်ငိုကြွေးပြီးသည့်နောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကောင်းကင်ပြာထဲသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဗလာ ဟင်းလင်း။ နတ္ထိအဖြစ်ကို တနင့်တပိုးခံစားရသော နှလုံးသည် ကျယ်လောင်

မြည်ဟည်းနေမည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းဆိုနေသည့် အသံဖြစ်သည်။
 မိမိသည် တစ်လောကလုံးနှင့် မသက်ဆိုင်တော့။
 လောကအပြင်သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားသွားသည်။
 တစ်နေရာဆီသို့ ပျံသန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။
 ထိုနေရာတွင် 'သရယမ်'ဆိုသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာလေးတစ်ရွာ
 ရှိသည်။

[၇]

အရှိန်ပြင်းစွာလွင့်သွားသော အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အရက် စည်များကြားထဲသို့ ကစဉ့်ကလျား ကျသွားသည်။ အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို မှာ စိတ်ထင်တိုင်း ပစ်ပေါက်ထားသော အဝတ်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်လို ပျော့ ဖပ်ဖပ် ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့သော် အဘိုးကြီးသည် တင်းမာစူးရှဆဲ မျက်လုံးများဖြင့် မမှိတ် မသုန်ပြန်ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ ကျနေသော သွေးများကိုလည်း မသုတ်။ ဖရိုဖရဲ စုတ်ဖွာနေသော အဝတ်အစားများကိုလည်း ပြုပြင်ခြင်းမရှိ။ စကားတစ်လုံးမှလည်း မဆို။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ နာကျင်ခြင်းထက် ပို၍ ကြီးမား သော နာကျင်ခြင်း အရိပ်တစ်ခုသည် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသည်။

ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ဘလဒ်ဒီသည် အယ်လ်ဖွန်ဆို လဲကျနေရာသို့ တိုးသွားသည်။ မသဲမကွဲ ဟိန်းဟောက်ရေရွတ်သံကြီးတစ်ခု၊ ဘလဒ်ဒီ၏ ရင်ခေါင်းထဲမှ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဘလဒ်ဒီ လက်ထဲတွင် မြောက်ပါလာသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ လက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖရက်ဆို လေထဲမှ လွင့်သွားပြန်သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ကျသည်။

ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားတို့မှာ အယ်လ်ဖရက်ဆို ကျသွားရာသို့ ဝိုင်းအုံ၍ လိုက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ သို့သော် မည်သူမျှ အယ်လ်ဖရက်ဆိုကို ထူမမပေးရဲကြ။ သူတို့ အချင်းချင်းပင် စကားဟဟ မပြောရဲကြ။ ဘလဒ်ဒီ မည်မျှ ပေါက်ကွဲနေကြောင်း သူတို့ သိထားကြသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ ဒေါသရှေ့တွင် ဟန့်တားဖြတ်သန်းဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော အရာဖြစ်သည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ လက်သည် အချိန်မရွေးဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ခေါင်းမပါသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ပင်လယ်အောက်သို့ အချိန်မရွေး ရောက်သွားနိုင်သည်။

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖရက်ဆို လဲကျနေရာသို့ ဘလဒ်ဒီရောက်သွားသည်။ ညာဘက်လက်ကို လေထဲတွင် လက်ပြန်လွှဲသည်။ ပြန်ကျသည်။ အယ်လ်ဖရက်ဆို၏ မျက်နှာ ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းကျသွားသည်။ ပြင်းထန်သော အသံကြီးပေါ်လာပြီး အယ်လ်ဖရက်ဆိုမှာ ရွက်တိုင်ခြေရင်းသို့ လိမ့်သွားလေသည်။ ပြန်မထနိုင်တော့။ မလှုပ်ရှားတော့။

ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်နှာကြီးမှာ သွေးများစို့ထွက်လာတော့မတတ် နိမြန်းနေလေသည်။ မျက်ခွံများ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေပြီး မျက်လုံးများမှ အရောင်ထွက်နေသည်။ ဘလဒ်ဒီ လူစိတ်ကင်းမဲ့နေပြီ။

လက်သည် ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ဓားသွားသည် လေထဲတွင် ငှက်တစ်ကောင် ပျံသလို ရွှီးကနဲ မြည်သံပေါ်လာသည်။ နေရောင်၌ ဓားသွား လက်ကနဲ ပြက်သည်။ ဘလဒ်ဒီ ရင်ခေါင်းထဲမှ လိုက်သံကြီး ထွက်လာသည်။ ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားအချို့ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်မိကြသည်။ တိုက်ပွဲမဟုတ်မူသော သတ်ဖြတ်မှုကို မကြည့်ရဲ။

သို့သော် ဘလဒ်ဒီ၏ ဓားသွားသည် အယ်လ်ဖရက်ဆို၏ လည်ပေါ်သို့ ကျမသွားနိုင်တော့။

ဒိုင်းကနဲ ပစ္စတိုသံ တစ်ချက်ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဆင်းသော လှေကားထိပ်ဆီမှ ဖြစ်သည်။ အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယမ်းငွေ့အူဆဲ ပစ္စတိုပြောင်းကို အပေါ်သို့ မြှောက်ကိုင်ထားသည့်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ဘေဘိုကို တွေ့ကြရလေသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် မဟုတ်ဘဲ ပန်းထိုးအင်္ကျီ လက်ပွနှင့် ဘောင်းဘီကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘေဘီ၏ သဏ္ဍာန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မတူပေ။

ပစ္စတိုကို ရှေ့သို့ချိန်ရင်း ဘေဘီလျှောက်လာသည်။ ပင်လယ်ဓားပြ များ အလိုလိုပင် လမ်းရှုံ့၍ ပေးကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော မျက်နှာများ အကြားမှ ဖြတ်လာကာ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လေသည်။

ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူသော ဘလဒ်ဒီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရပ်နေလိုက်သည့် ဘေဘီ၏အသွင်မှာ ကျားသစ်ပျိုမ တစ်ကောင်အလားပင်။

ပစ္စတိုပြောင်းသည် ဘလဒ်ဒီ၏ နှလုံးသားတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ရွယ် လျက်သား ရှိနေသည်။ နံနက်အရုဏ်၏ နေရောင်သည် ဘေဘီအပေါ်သို့ သွန်ကျနေသည်။ အနီရောင် တောက်သော ကျားသစ်မ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ရပ်နေကြ၊ တစ်ယောက်မှ ရှေ့မတိုးနဲ့”

“သမီး ဘေဘီ၊ ဘေးဖယ်နေစမ်း၊ သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ စကားများ တဲ့ ဒီခွေးအိုကြီးကို ပါပါဆုံးမနေတာ”

“ကျွန်မကို သမီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဘလဒ်ဒီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ပါပါလို့ မသုံးပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်ပါ။ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ပစ္စတိုရှိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး သမီး”

ဘလဒ်ဒီ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးသည်။ ပစ္စတိုပြောင်းမှ ပေါက်ကွဲသံ တစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ဘလဒ်ဒီ၏ ခြေဖမိုး နှစ်ခုကြားမှ သင်္ဘောကုန်းပတ် ပျဉ်သည် အစအနများ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ရှေ့မတိုးနဲ့၊ နေရာမှာနေ၊ နောက်တစ်ချက်ဆိုရင် ခြေထောက်ကို ကျွန်မ ပစ်ချိုးလိုက်မယ်”

ဘလဒ်ဒီ မလှုပ်သောတော့။ ခက်ထန်နေသော အသွင်တို့လည်း ချက်ချင်း ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို တောင့်တင်းငြိမ်သက် ကာ နေရာတွင် အစွဲအမြဲ ရပ်နေသည်။

“အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ဒီ ကုန်းပတ်ပေါ် က နှိပ်စက်နေတဲ့ အသံတွေကို ကျွန်မ အောက်ထပ်ကနေ အားလုံးသိပြီးပြီ။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုဟာ ကျွန်မက မေးခဲ့လို့ ဖြေစရာရှိတာကို သူဖြေခဲ့တာပဲ။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုဟာ လိမ်ညာလုပ်ကြံပြီး ပြောခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း

ပြောခဲ့တာဖြစ်တယ်။ တကယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ့သိသမျှ ပြောခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါအတွက် သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။

နုနယ်လှပသော သဏ္ဍာန်အားလုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ဘေဘီသည် သမ္မာရင့်သော ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်နှင့်မခြား ရှိနေလေသည်။

“ဘလဒ်ဒီ။ ကျွန်မဟာ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ဒါကို ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်က လူတွေအားလုံး အသေအချာ မှတ်ထားကြစေချင်တယ်။ ဆယ်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကလေးသူငယ် တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဆယ်ခြောက်နှစ် ကာလသက်တမ်း မှာလဲ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ရှင်တို့နဲ့အတူ ပရင့်ဆက်စ်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ ရောက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်”

“ဘေဘီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ သမီးလေးပါပဲ”
ဘလဒ်ဒီ၏ ရင်ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာသော အသံကြီး ဖြစ်သည်။

“မနေ့ကအထိတော့ အဲဒါဟာမှန်ခဲ့တယ်”

ဘလဒ်ဒီထံမှ ညည်းညူသံကြားရသည်။ မသဲမကွဲ မြည်တမ်းသံ ဖြစ်သည်။

“သရယမ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်မကြားဖူးတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်မှာ ကြားဖူးသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး။ အခုမှပဲ အဖြေပေါ်တော့ တယ်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကကြားဖူးတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ သရယမ်ဆိုတဲ့ အမည်ပါတယ်။ ဒီတေးကိုဆိုတဲ့ သူကတော့ ဘလဒ်ဒီပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘလဒ်ဒီ ဟာ ကျွန်မကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ၊ သိတတ်လာတဲ့အခါမှာ ဒီတေးကို မဆိုတော့ ဘူး။ ဘယ်ဆိုတော့မလဲ။ ဒီတေးရဲ့ နောက်မှာ ကျွန်မရင်ကိုခွဲမယ့် အဖြစ်သနစ် တွေ ရှိနေတာကိုး။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

ဘလဒ်ဒီ စူးစူးရွားရွား အော်ရင်း မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ် လိုက်လေသည်။

“မြောက်ဘက်စူးစူးကို နောက်ထပ် တစ်လလောက် ဆက်လွှင့်ရင် ကမ်းခြေတစ်ခုဆီသို့ ရောက်မယ့်အကြောင်း၊ အဲဒီ ကမ်းခြေက သရယမ် ဖြစ် ကြောင်း၊ မနေ့က ဘလဒ်ဒီနဲ့ ဒေါ်လ်ဆင်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ဒေါ်လ်ဆင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ၁၅၇၂ ခုနှစ်ဆီက မှတ်တမ်းကိုဖွင့်ပြီး

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သရယမ်ကမ်းခြေဆိုတာကို အတည်ပြုပေးနိုင်တဲ့ ရှင့်ကျွမ်းကျင်မှုကိုလဲ ကျွန်မ လေးစားပါတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပြုံးစေ့မျက်နှာဖြင့် ဦးညွတ်သည်။ ဒေါ်လ်ဆင်၏ အပြုအမူကို ဘေဘီ မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်သည်။

“သရယမ်ဆီကို ဦးတည်နေမှန်းလဲသိရော ဘလဒ်ဒီဟာ သင်္ဘောကို ပြန်လှည့်ဖို့ အကျောက်အကန် စိုင်းပြင်းတော့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က ပရင့်ဆက်စ်ကို မြောက်ဘက်အရပ်ဆီပဲ ဆက်လွှင့်ဖို့ ခွင့်ပြုတယ်။ ပင်လယ် ဘက်မှာက မုန်တိုင်းလာတော့မယ်လေ။ သရယမ်ကို ကျောခိုင်းရင် မုန်တိုင်း နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပဲ”

လှုပ်လှုပ်ရွရွအသံများ ပေါ်လာသည်။ အချို့က ဘလဒ်ဒီဆီသို့ စောင်း ငဲ့ကြည့်ကာ တီးတိုးရွတ်ဆိုကြသည်။

“သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသကို ရောက်မသွားချင်ဘဲ၊ သရယမ်အစား မုန်တိုင်း ထဲကိုပဲ ဝင်တိုးချင်တဲ့ ဘလဒ်ဒီရဲ့အကြံကို ကျွန်မ အစကတော့ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒီနာမည်က ကျွန်မကိုပဲ ဖမ်းစားနေလေတော့. . .”

ဘလဒ်ဒီသည် မျက်စိစုံမှိတ်လျက် ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ယမ်းနေ သည်။

“မနေ့ညက အားလုံး အိပ်ပျော်နေချိန်မှာပဲ ကျွန်မဟာ အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုဆီ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရတယ်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို သိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မဟာ သရယမ်အကြောင်း အားလုံးကြားသိခဲ့ရ တယ်”

“ဒီတိရစ္ဆာန်ကြီးကို ငါ သတ်မယ်၊ ဖယ်စမ်း ဘေဘီ”

ဝုန်းကနဲ ဘလဒ်ဒီ ပြေးဝင်သည်။ သို့သော် ဘေဘီ လက်ထဲမှ ပစ္စတို က သူ့ရင်ဝ၌ ဖိကပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘေဘီဟာ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်က ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ဆိုတာ ကို နားလည်ထားပါ ဘလဒ်ဒီ၊ ကျွန်မဟာ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့ ကျွမ်းဝင်ပြီးသားပါ”

ဘလဒ်ဒီ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ ရှိသမျှသော အင်အားတို့ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ဘလဒ်ဒီ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသနဲ့ အဲဒီဒေသမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေ အားလုံးကို သိပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့ အခန်းထဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်ညလုံး

ငိုကြွေးခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မိခင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူ တစ်ယောက်ထံမှာမှ မွေးစားသမီး လာဖြစ်နေရတဲ့ ကံကြမ္မာကိုလဲ စိတ်အနာကြီး နာခဲ့ရတယ်”

အသံတုန်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်သည်။ မျက်နှာတပြင်လုံး ကြက်သွေးရောင် တောက်လာသည်။ ရင်အုံသည် လှိုင်းဖြစ်နေသည်။

“နာကျည်းမှု၊ နှလုံးကြေကွဲမှု အားလုံးကို ကျွန်မဟာ ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ ဆေးကြောသန့်စင်ပစ်လိုက်ပြီ။ အခု ရှင်တို့အားလုံး တွေ့နေရတဲ့ ဘေဘီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ ဘေဘီ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အားလုံး သဘောပေါက်ထားကြဖို့လိုမယ်”

ဘလဒ်ဒီ၏ ဒူးများ ညွတ်ခွေကျသွားသည်။ ပရင့်ဆက်စ်သို့ ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသော ပင်လယ်ဓားပြ အချို့ကမူ ကက်ပတိန် ဘလဒ်ဒီ ဘလန်၏ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေကြဟန် ရှိသည်။

“ဘုရားသခင် စီရင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတယ်လို့ အားလုံးနားလည်လိုက်ပါ။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို သတ်ဖို့ ကက်ပတိန် ဘလဒ်ဒီ ဘလန်က ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို ကျွန်မက ဝင်ကယ်လိုက်တယ်။ အလိုအလျောက်ပဲ ကျွန်မနဲ့ ကက်ပတိန် ဘလဒ်ဒီဘလန်ဟာ ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ”

“ဘေဘီ. . . မင်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မင်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

ဘလဒ်ဒီ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။

“ဘလဒ်ဒီဟာ ကျွန်မကို ရုံးနိမ့်သွားပြီ။ ဒါဟာလဲ သူ့ဝိညာဉ်မှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကပဲ သူ့ကိုယ်သူ ရုံးနိမ့်သူဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဘလဒ်ဒီမှာ ကျွန်မကို ပေးဆပ်ဖို့အတွက် မကုန်မဆုံးနိုင်တဲ့အကြွေး ရှိနေတယ်။ ဒီအကြွေးကို ကျွန်မကနေပြီး အခုတစ်ခါတည်း တောင်းခံလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘေဘီ. . . ငါ့ကို ခုပစ်သတ်လိုက်၊ အခု ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ဘလဒ်ဒီ အော်လေသည်။ ပြန်မော့လာသော သူ့မျက်နှာတွင် ထူးဆန်းစွာပင် မျက်ရည်များဖြင့် လိမ်းကျံနေသည်။

“မသတ်ပါဘူး ဘလဒ်ဒီ၊ သရယမ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကလွဲရင် ဘလဒ်ဒီက ကျွန်မအပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ။ ဟင်း. . . ဟင်း၊ ဘလဒ်ဒီရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်မအပေါ်မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ပခုံးကိုလှုပ်၍ ရယ်သည်။ မစိုပြည်သော ရယ်သံဖြစ်သည်။

“ဘေဘီ. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးရဲ့ မိခင်ကို ပါပါ သတ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သိခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘေဘီ။ မီးတွေ လောင်နေတဲ့ တဲဝမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ သဏ္ဍာန်တစ်ခုဆီကို ပါပါရဲ့ ပစ္စတို လှည့်လိုက်ခဲ့တာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဟို. . . စတီပင်ဆိုတဲ့. . .”

“တော်ပြီ ဘလဒ်ဒီ၊ ကျွန်မ ဒါတွေကို မကြားချင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ ဆီက ဘာစကားမှလဲ မသိချင်ဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာကိုပဲ အားလုံး နားထောင် ကြရမယ်”

ဘလဒ်ဒီ လုံးဝ ရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။ ရှေ့တူရူသို့ သတိကင်းမဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။

“ဘလဒ်ဒီဆီက ကျွန်မ ရစရာအကြွေး များစွာရှိနေတဲ့ အနက်က ကျွန်မ တစ်ခုပဲ တောင်းချင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဘလဒ်ဒီ”

ဘလဒ်ဒီထံမှ အသံထွက်မလာတော့။

“ကောင်းပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး ပရင့်ဆက်စ်ကို ကျွန်မ သိမ်းလိုက်တယ်၊ ကက်ပတိန် ဘလဒ်ဒီဘလန်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အကျဉ်းသား ဖြစ်တယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း အသံများ တစ်စတစ်စ တိုးထွက်လာသည်။ အချင်းချင်း ကြည့်ကြသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံများ ကျယ် လာကာ တဝေါဝေါ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို အောင်မြင် သည့်အခါမျိုး၊ အောင်ပွဲညစာစားပွဲ အခါမျိုးတွင် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြ သည့်အသံကြီး ပြိုဆင်းလာသည်။ ‘ဟေး’ကနဲ အော်လိုက်သည့် အသံသည် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လွင့်သွားလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဘလဒ်ဒီကို အောင်မြင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အဖြစ်ကို အလိုအလျောက် ရရှိနိုင်ကြောင်း ဘေဘီ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်စားပြတို့သည် ခေါင်းဆောင်ဟောင်းကို နှိမ်နှင်း နိုင်သည့် မည်သူ့ကိုမဆို ခေါင်းဆောင်သစ်အဖြစ် ကြိုဆို လက်ခံရန် အသင့်ရှိ ကြသည်။

“အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ကြ။ ဒေါ်လ်ဆင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုကိုခေါ်ပြီး ပြုစုပေးလိုက်ပါ။ ဘလဒ်ဒီက ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ ပါ။ ကေဗင်ထဲမှာ စကားပြောမယ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်ဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က အယ်လ်ဖွန် ဆိုကို ပွေ့ထူကာ၊ ပဲ့ခန်းဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဘလဒ်ဒီတစ်ယောက်တည်း ဒူးထောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်။

ရွက်တိုင်ဖျားမှ ပရင့်ဆက်စ်အလံသည် နံနက်ခင်းလေပြည်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်နေသည်။ နှင်းဆီနီ သုံးပွင့်ပုံရက်ဖော်ထားသော အလံနက်၏ လှုပ်ခါသံကို ဘလဒ်ဒီအတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ဟယ်လင်၏အသံ။

“မောရစ်ရေ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်အတွက် မိမိကိုယ်တိုင်မှ အပ ကျန်အားလုံးဟာ မိမိရဲ့ရန်သူပဲ၊ ကိုယ်က သူ့ကို မသတ်ရင် သူက ကိုယ့်ကို သတ်မှာပဲ”

ရင်ထဲတွင် မျက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ မျက်ရည်ပူများ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ မျက်ရည်ဖုံးနေသောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မြင်ကွင်းသည် မသဲကွဲတော့။

“အချစ်ဆုံး ဟယ်လင်၊ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ အချစ်ရယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်မသတ်ခဲ့တဲ့အတွက်။ အခုတော့ သူက ကျုပ်ကို သတ်နေပြီ။ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်း. . . မသေ အောင် သတ်တဲ့သတ်ဖြတ်ခြင်းနဲ့ ကျုပ်ကို သတ်နေပြီလေ. . .”

[၈]

ရာသီဥတုပြောင်းလာသည်။ နေ့နေ့ညည ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်၏ လှိုင်းအိများသည် ကြီးထွားလာတတ်ကြသည်။ အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသက်ရနံ့ပါသော လေပြင်းတချို့တလေ သုတ်သွားသည်။ ညဉ့် အချိန်များတွင် နွေးထွေးတတ်ပြီး၊ သန်းခေါင်ကျော် အချိန်များတွင်မူ ကေဗင်ထဲမှာ မနေနိုင်လောက်အောင်အထိ ပူအိုက်လာတတ်လေသည်။

အတွေ့အကြုံရင့်သော အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပြောသည်။

“သန်းခေါင်ကျော်အချိန် ပူအိုက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ဝေါဟာရ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီဝေါဟာရကို မကောင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှာသုံးတာပဲ။ တိုက်ရိုက် အနက်ဖွင့်ရင်တော့ မိုးသက်မုန်တိုင်းရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးနိမိတ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ကျုပ်တို့ မြောက်ဘက်စူးစူးကို လွင့်လာတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ မုန်တိုင်း ဟာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကနေ လိုက်လာတယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ မဆိုစလောက် လက်ဦးမှုရပြီး၊ ရှေ့ကနေကြိုပြီး ပြေးရှောင်ဖြစ်သွားတယ်”

“ကျုပ်ပြောသားပဲ၊ နောက်တစ်လကျော်၊ လေးဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ပင်လယ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံး မုန်တိုင်းကာလ ကျရောက်တော့မှာပါလို့။”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒေါ်လိမ္မော်က လက်သန်းပေါ်မှ မြလက်စွပ်ကြီးဖြင့် အကျီရင်ဘတ် ကိုပွတ်ရင်း ပြောသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဒေါ်လိမ္မော်သည် တောက်ပြောင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခုအနေမှာ လေတိုက်နှုန်းကတော့ ကျုပ် အကြိုက်ပဲ။ မုန်တိုင်းမကျခင် ပြေးထွက်လာတဲ့ ရှေးဦးလေပြင်းဟာ ရွက်လွင့်လို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ရွက်အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဖာဒီနန်က ဝင်ပြောပြန်သည်။ ဖာဒီနန်မှာ စပိန်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှစ၍ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာ မကိုင်နိုင်တော့သူ ဖြစ်သည်။ ရန်သူ့ ပစ္စတိုကျည်သည် သူ့ပခုံး ထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားကာ ညာဘက်လက်တစ်ခုလုံး သုံးမရဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဖာဒီနန်သည်လည်း ပင်လယ်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် ပရင့်ဆက်စ်အတွက် အချည်းနှီးမဖြစ်။ သူ့ကို ပရင့်ဆက်စ်၏ ရွက်လွင့် ရွက်တိုက်ဘက်တွင် ထိုက်တန်စွာ အသုံးပြုထားသည်။

“ကမ်းခြေကို ဘယ်တော့ရောက်မလဲ”

ဒီဒေရိုက ဝင်မေးသည်။ ဒီဒေရိုကား ဘလဒ်ဒီ၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း ယခုအခါ ဘလဒ်ဒီနှင့်အတူပင် မှေးမှိန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တိုက်ခိုက်ရေး၌ အားကိုးရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပရင့်ဆက်စ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့တွင်မူ ဆက်လက်ပါဝင်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။

“ဒီလေတိုက်နှုန်း အတိုင်းဆိုရင် နောက် အရက်နှစ်ဆယ်အတွင်း ရောက်မယ်”

ဝိုင်ခွက်ကို ဆောင့်ချရင်း ဒေါ်လိမ္မော်က ပြောသည်။ အရက်အချို့ ဖိတ်စင်ပြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ လက်ခုံပေါ်သို့ ပေကျံသွားသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို က စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် လက်ကို ခါထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါ်လိမ္မော်၊ အရက်ခွက်ကို ဆောင့်မချနိုင်အောင် မင်း လက်တွေ ကို ငါရိုက်ချိုးပေးရဦးမယ်”

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်ကို အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ခင်ဗျားကလား ကျုပ်လက်တွေကို ရိုက်ချိုးမှာ၊ ဟား. . . ဟား။ ဘလဒ်ဒီ ကိုင်ပစ်ထားလို့ ကျိုးနေတဲ့ နံရိုးတွေကိုပဲ ပြန်ဆက်မိအောင် ကြိုးစား

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

စမ်းပါဦး အဘိုးကြီးရဲ့”

“ဟေ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ မင်းအသက်က ငါ့ရဲ့ ပင်လယ်ဓားပြသက်တမ်း ထက်ဝက်တောင် မရှိသေးပါဘူး။ လူပါးဝ စကားမပြောနဲ့”

“ဟား ဟား ဒေါသထွက်တာနဲ့ပဲ၊ အသက်ရှူရပ်ပြီး သေမယ့် အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကို မာန်လားမဲလားနဲ့၊ ဟား ဟား”

“ဒေါ်လ်ဆင် မင်း”

အဘိုးကြီး စားပွဲမှ ဝုန်းကနဲ ထသည်။

“တော်ကြစမ်း”

စားပွဲထိပ်မှ အသံဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ဘေဘီ ကြည့်နေသည်။

အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြန်ထိုင်သည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ပြုံးကြည့်နေသည်။ ဒီဒေရီနှင့် ဖာဒီနန်တို့က တပ်မှူးကြီးများ အသွင်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ညစာစားပြီး အားလုံး ထွက်သွားကြပါ”

တိတ်ဆိတ်စွာ ညစာဆက်စားကြသည်။ ဝိုင်အရက်ငဲ့သံ၊ ခက်ရင်းသံ၊ ဓားသံနှင့် ပလုတ်ပလောင်း ကိုက်ဖဲဝါးမျိုသံတို့သာ ဆူညံနေသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို ဦးစွာ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဖာဒီနန်နှင့် ဒီဒေရီ။ နောက်ဆုံးမှ ထွက်သွားသူကား ဒေါ်လ်ဆင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ကုလားထိုင်ကို နောက်ရွှေ့ကာ ဦးညွတ်ခါးကိုင်းလျက် နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။

စားပွဲထိုးများလာသိမ်းသည်အထိ ဘေဘီတစ်ယောက်တည်း ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ဖယောင်းတိုင်များ သိမ်းမည့်စားပွဲထိုးက ဘေဘီရှိနေသဖြင့် မသိမ်းသေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ဘလဒ်ဒီအတွက် ညစာပို့ပြီးပြီလား”

အလိုအလျောက် မေးမိလေသည်။

“သူ ညစာမစားဘူး ကက်ပတိန်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ယူခဲ့ပါတယ်”

“သူ့ ကျန်းမာရေးကော”

“အရက်ကိုပဲ အလွန်အကျွံ သောက်နေပါတယ်”

“ဖယောင်းတိုင်တွေ သိမ်းသွားတော့”

အမှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖွင့်ထားသော ကေပင်ပြတင်းမှ ပင်လယ်လေသည် သုန်သုန်တိုးဝှေ့နေသည်။ လှိုင်းအနည်းငယ်ရှိသောကြောင့် ပြတင်းဘောင်သည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေလေသည်။

သုံးရက်လွန်မြောက်ခဲ့သော ကာလအပိုင်းအခြားကို ပြန်တွေးမိသည်။ ဘလဒ်ဒီကို ပစ္စတိုဖြင့်ချိန်ကာ ပရင့်ဆက်စ်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ စင်စစ် ကိုယ်တိုင်က အင်အားကောင်းခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ဘလဒ်ဒီကပင် အလွန် အကြူးအင်အားနည်းပါးသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရုံးပေးအညံ့ခံသွားသော ဘလဒ်ဒီ၏ နှလုံးသားကိုလည်း တွေ့မြင်နေသည်။ ဘလဒ်ဒီလို ကြီးထွားကြံ့ခိုင် သည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ခိုက်စွမ်းရည်နှင့် ကျယ်ပြန့် ကြီးမားသော ဩဇာရှိသည့် ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်၏ အညံ့ခံပွဲ မှာ ပြီးစလွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအရုံးအနိုင်၏ သော့ချက်မှာ မမြင်သာ သော ရင်တွင်းမှ အသည်းနှလုံးများဖြင့် ပတ်သက်နေသည်။

ဘလဒ်ဒီကို မည်သို့ ပယ်ရှားခဲ့နိုင်သနည်း၊ ဘာကြောင့် ဤမျှလွယ်ကူ စွာ အောင်မြင်ခဲ့သနည်း။ စင်စစ် ဘလဒ်ဒီထံမှ အကြွေးရခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သတ်ဖြတ်မှုတစ်ခုအတွက် ဘလဒ်ဒီသည် သူ၏ ပရင့်ဆက်စ် ခေါင်းဆောင် ဘဝကို အစားထိုးပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းသာ။ တစ်နည်းဆိုသော် ပရင့်ဆက်စ်ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ကို မိမိထံ အပ်နှင်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘလဒ်ဒီသည် မိမိ၏ အမိန့်မှန် သမျှကို နာခံတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လျောခြင်းပင်။

ကောင်းပြီ။ ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အသစ်အဖြစ် မိမိဘာလုပ်မည် နည်း။

ပထမဆုံးလုပ်သည့် အလုပ်မှာ မြောက်စူးစူးဒေသသို့ ရွက်လွှင့်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်၊ သရယမ်သို့။

ဇာတိချက်ကြော့၊ မွေးမြေဒေသဟူသော အသိသည် အရာခပ်သိမ်းကို အနိုင်ယူခဲ့သည်။ သရယမ်သည် မည်သို့ရှိလေသနည်း။ ထို့နောက်... ဆို့ကျပ်လာသော ရင်ကို ပင့်သက်ဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှင်းလင်းပစ်ရသည်။ မိမိသည် ပေါ်တူဂီမဟုတ်။ မိမိသည် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ရှိ သူတို့တတွေ အားလုံး နှင့် သွေးမတူဇာတ်ခြား မျိုးနွယ်ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ပေါ်တူဂီမဟုတ်သော မိမိသည် ဘာလူမျိုးနည်း။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပြောခဲ့သည်။

ရေမှာထဲမှာထုပ်ထုပ်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ကျုပ်တို့ ပေါ်တူဂီတွေ ဒီဘက် ကမ်းခြမ်းတွေဆီ စရောက်တာတော့ ၁၅၆၀-လောက်ကပဲ။ ရခိုင်လို့ခေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်ကို စခြေချမိကြတယ်။ ဒီတုန်းက ဂိုဝါဘုရင်ခံချုပ်က ဒွန်ဖရန်စစ်စကိုဒေးကာတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ ကုန်သည်သင်္ဘောတွေပါပဲ။ ပင်လယ်ဓားပြတွေ မရောက်သေးပါဘူး”

ပေါ်တူဂီတွေ စရောက်သည်မှာ ရခိုင်ဒေသဟုဆိုသည်။

မိမိသည် ရခိုင်ဟူသော အမျိုးအနွယ်ပေလား မသိ။

အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ စကားများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။

“စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီ။ စစ်ဖြစ်ပါရောလား။ အဲဒီမှာ အနှစ်ခြောက်ဆယ်လောက် ကျုပ်တို့ ပေါ်တူဂီတွေ မင်းမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် စတုတ္ထဂျွန်နန်းတက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဂိုဝါဘုရင်ခံက ထပ်လွှတ်ပြန်သတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ပဂိုးဆိုတဲ့ဒေသအထိ ရောက်တယ်ပြောတယ်”

ပဂိုးဆိုသော ဒေသတွင် မွန်ဟူသော အမျိုးအနွယ်များနေသည်ဟုဆိုသည်။ မိမိသည် မွန်တစ်ယောက်ပေလား... မသိ။

“အင်း... သရယမ်ကတော့ တံငါရွာကမ်းခြေလေးပါ။ ဘာ လူမျိုးတွေလဲတော့ မသိဘူး။ ကြာလဲကြာခဲ့ပြီလေ။ ပြီးတော့ ညတိုက်ပွဲဆိုတော့ ဘာမှလဲ ကောင်းကောင်းမြင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ညဉ့်မိုးချုပ်စမှာ ကမ်းခြေသောင်ခုံပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ သန်းခေါင်မတိုင်မီမှာ ကမ်းခြေကခွာပြီး ပရင့်ဆက်စ်ဆီ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ တဲတွေကို မီးလောင်နေတဲ့ မီးတောက်ရဲ့ အလင်းရောင်ထဲမှာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသူတွေကိုတော့ မြင်ရသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မေဂျာစတီပင်ရဲ့ လူတွေနဲ့ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေ ရောနေတာကိုး”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုထံမှ ထပ်သိရသလောက်မှာ သည်မျှသာဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဘာမျှသိခွင့်မရ။ အတိတ်ကားပီဘီမှုန်မွားရီဝေလှချေသည်။

ရနိုင်သလောက် သတင်းအစအနများကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းကောက်ယူကာ ဆက်စပ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးထွက်လာသော အဖြေမှာ ဘာတခုမျှ တိကျရေရာခြင်းမရှိဟူသော အဖြေသာဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလံပင်ပန်းစွာရှိုက်မိသည်။ ကေဗင်အခန်းတွင်းတွင်လည်း ပူအိုက်လာပြီဖြစ်သည်။ အမြဲတစေမွေ့လျော်ဖွယ်ဖြစ်သော ပင်လယ်ပြင်သည် စွတ်စိုစေးထန်းကာ ငြီးငွေ့စရာဖြစ်လာသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကေဗင်ထဲမှ ထွက်သည်။ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပဝါကို ခေါင်းမှာစည်းမည် စိတ်ကူးပြီးမှ ဆံပင်တို့ကို လွတ်လပ်စွာ ထားလိုက်တော့ မည်ဟု အတွေးရကာ ပဝါကို ကုလားထိုင်နောက်တန်း၌ တင်လိုက်သည်။

တူရုမှ တဟူးဟူး တိုးဝင်သော လေသည် မျက်နှာပြင်သို့ အဆီးအတား မဲ့ ဖြန်းလာသည်။ ဆံနွယ်တို့ လေတွင်လွင့်လွင့်လှုပ်နေကြသည်။ ကျင့်သားရပြီး အာရုံက မိုးရနံ့ကို ရနေသည်။ ပင်လယ်ကား ခါတိုင်းလိုပင် နက်ပြာမှောင်ဝေ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အရေးအကြောင်းသည် ညဉ့်အောက်တွင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။

ကုန်းပတ်အတိုင်း ဦးဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အတုံးအရုံး အိပ်မောကျနေကြသော ပင်လယ်ဓားပြများ အပေါ်မှ ကျော်နင်းဖြတ်လာခဲ့ရ သည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ ရွက်တို့သည် လေကို ဝလင်စွာ စားသုံးရဟန်ဖြင့် ဖောင်းမို့စွင့်ကားနေကြလေသည်။ ရွက်တိုင်မကြီးထိပ်မှ အလံ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ တိုင်ထိပ်ရှိ အစောင့်မှတစ်ပါး အားလုံး အိပ်ပျော် နေကြပေပြီ။

အရှိန်ရနေသော အတွေးကို ထိန်းချုပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ လွတ်ပေး ထားလိုက်သည်။ ဆုံးစမဲ့ပင်လယ်ပြင်သည် အတွေးမျှင်တို့ကို မကုန်မဆုံးနိုင် ဆွဲထုတ်နေသည် ထင်ရတော့သည်။

ဦးစွာ စဉ်းစားမိသည်ကား၊ ဘလဒ်ဒီ။

ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ တန်ခိုးကြီးခဲ့လေ သော ဘလဒ်ဒီသည် ယခုအခါ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေပြီ။ မိမိသည် ပရင့်ဆက်စ် ၏ ကက်ပတိန်အသစ်။ ပစ္စတိုတစ်ချက် ဖောက်ကာ သင်္ဘောကြမ်းပြင်ကို ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကက်ပတိန် အဟောင်းအသစ် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ကက်ပတိန် အသစ်ဖြစ်လာသော မိမိ၌ ထိုက်တန်သော အရည်အချင်းများ ဖြင့် ပြည့်စုံပြီလား။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှ ဦးမဆောင်ရသေး။ ကြမ်းကြုတ်လွတ်လပ် သော ပင်လယ်ဓားပြများသည် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံလေ့မရှိကြ။ သူတို့ မျက်မှောက်တွင် မိမိသည် ပရင့်ဆက်စ်ခေါင်းဆောင် အဖြစ် တူတူတန်တန် အရည်အသွေး မပြနိုင်သေး။ ယခု နေ့ချင်းညချင်း ကက်ပတိန် ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ မိမိ၏ အရည်အသွေးကြောင့် မဟုတ်မူဘဲ၊ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အရဟုသာ ပြောရလိမ့်မည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မိမိနှင့် ဘလဒ်ဒီ။

ခေါင်းဆောင်သစ်နှင့် ခေါင်းဆောင်ဟောင်း။

ပရင့်ဆက်စ်ပင်လယ်ဓားပြများအနေနှင့် သရယမ်ကို အခြေခံသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို သိကြမည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့ သိသည်မှာ ဘလဒ်ဒီက သင်္ဘောကို ပင်လယ်ပြင်ဘက် ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပင်လယ်တွင် မုန်တိုင်းဝင်တော့မည်။ သူတို့ကို ဘလဒ်ဒီက မုန်တိုင်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားဖို့ ရှုမိုက်စွာ ကြိုးစားသည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် ပင်လယ်ဓားပြများအနေနှင့် ဘလဒ်ဒီကို လက်မခံနိုင်စရာ တစ်ခုတည်းသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် မိမိ ဘလဒ်ဒီနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၌ နေခဲ့သည်။ သင်္ဘောကို မြောက်စူးစူးသို့ ဆက်လွှင့်ရမည်။ ကမ်းခြေသို့ ကပ်ရမည်။ သို့သော် ကမ်းခြေသို့ ကပ်ရေးအတွက် ဘလဒ်ဒီနှင့် ဆန့်ကျင်ရဲသူ တစ်ယောက်မှ မရှိကြသောအချိန်တွင် မိမိက အလိုအလျောက် ဆန့်ကျင်ရဲသူဖြစ်ခဲ့သည်။ “သရယမ်ကိစ္စ”သည် မိမိ၏ တစ်ခုတည်းသော ဆန့်ကျင်နိုင်မှုအင်အား။ ထိုအင်အားကိုပင် ဘလဒ်ဒီ အရှုံးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ အရှုံးအပေါ်တွင် မိမိက အောင်မြင်မှုကို အလွယ်တကူ စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မိမိသည် ကက်ပတိန်အသစ် ဖြစ်လာသည်။

မိမိ၏ ကက်ပတိန်ဘဝသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လုံခြုံစိတ်ချစရာ မရှိကြောင်း တွေ့မြင်လာသည်။ ဘလဒ်ဒီကား ကြောက်စရာ ကောင်းသူဖြစ်ချေသည်။ သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စရိုက်ကို တစ်လျှောက်လုံး သိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘလဒ်ဒီသည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ရှင်းလင်းပစ်ရလျှင်. . .

အတွေးစဉ်၏ တစ်နေရာ၌ နှလုံး၏ စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘလဒ်ဒီကား မွေးစားဖခင်။

မိမိကိုယ် မိမိ စက်ဆုပ်သွားသည်။ ဤမျှ ခါးသီးကြမ်းတမ်းသော အတွေးမျိုးကို ဘာကြောင့် တွေးမိလေသနည်း။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နှလုံး၌ နာကျင်သွားပြန်သည်။

ဤလူကြီးသည် မိမိ၏ မိခင်ကိုသတ်ခဲ့သူ။ မိမိ၏ မျိုးရိုးဇာတိကို အစဖော်မရအောင် မွေနှောက်ဖျက်ဆီးခဲ့သူ။ မိမိ၏ ဘဝကို ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင်

ပုံသွန်းတည်ဆောက်ပစ်ခဲ့သူ။ “သမီး. . . ဘေဘီ” ဟုခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းခဲ့သည့် အကြိမ်နှင့်အမျှ သူ၏ သတ်ဖြတ်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သူ။

ခါးပတ်ကြားရှိ ပစ္စတိုကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆုပ်ချည်လွှတ်ချည် ပြုမိသည်။

ပစ္စတိုဒင်၏ အထိအတွေ့သည် အေးစက်မာကျောလှသည်။

မိုးသက်နဲ့ ပင်လယ်လေကို ရှူရှူကြံနေရင်းမှပင် ရင်ထဲ၌ ပူလောင်လာသည်။ နှလုံးသည် ဆန့်ကျင်ဘက် နှောင်ကြိုးနှစ်ခုတို့၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ တုပ်ဆွဲခြင်းကို သည်းထန်စွာ ခံနေရသည်။

“ဘေဘီ မအိပ်သေးဘူးလား”

နောက်ဘက်မှ အသံကြောင့် အတွေးတွင် နစ်နေသော တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသံဖြစ်သည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဘေဘီအခန်းမှာ မီးလင်းနေတာတွေ့လို့ ဘေဘီ မအိပ်သေးဘူးဆိုပြီး သွားအကြည့်မှာ အခန်းထဲမှာလဲ မတွေ့တာနဲ့. . .”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပြောပြောဆိုဆို ဘေးတွင် ယှဉ်ရပ်လာသည်။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား ဘေဘီ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေတာထက် အဲဒီအတွေးတွေကို ရင်းနှီးစိတ်ချရတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ဆွေးနွေးပြောဆိုလိုက်တာက ပိုပြီးသက်သာရာရတယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး ဒေါ်လ်ဆင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မေ့မထားသင့်ဘူး”

ဒေါ်လ်ဆင် ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်လေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘေဘီ၊ ဘေဘီ တစ်ခုခု အကူအညီများ လိုသလား ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် စကားပြောများသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘေဘီရဲ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်တောင်မှ စိတ်ချယုံကြည်အပ်တဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တစ်ဦးတော့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်ခုကြိုပြီး တောင်းပန်ပါရစေ။ ဘလဒ်ဒီကိုလဲ ကျွန်တော်တို့က ဘလဒ်ဒီလို့ ခေါ်ခဲ့ပါ”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တယ်။ ကက်ပတိန်လို့ မခေါ်ခဲ့ဘူး၊ ဘောဘီကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ အရင်ကလိုပဲ ဘောဘီလို့ ခေါ်ပါရစေ။ အကယ်၍ ဘောဘီက အလိုရှိတယ်ဆိုရင်တော့. . . ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ကျွန်မ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ဒေါ်လ်ဆင်ကို မနှစ်မြို့သော ခံစားမှုများ ဝင်နေသည်။ အမှောင်ထဲ တွင်ဖြစ်၍ မမြင်ရသော်လည်း တစ်ဘက်လူအား မခံချိ မခံသာ ဖြစ်စေသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ဒေါ်လ်ဆင် ပြုံးနေမည် ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်။

“ညစာ စားကတည်းက ဘောဘီကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။ ဘောဘီ တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလားလို့ မှားသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒေါ်လ်ဆင်ထံမှ အရက်နံ့နှင့် ရေမွှေးနံ့ကို ရနေသည်။ ဤလူကို မနှစ်မြို့သော်လည်း လောလောလတ်လတ်တွင် သူ့ကိုပင် လက်ရုံးတစ်ယောက် အဖြစ် အသုံးပြုထားသင့်သည်ဟု အတွေးဝင်လာသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်သည် ဟန်ရေး ပန်ရေး ကြွယ်သူ၊ ပရိယာယ်များသူ ဖြစ်သော်လည်း အရည်အချင်းရှိ သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုကား ယုံမှားသံသယ ရှိစရာ မလိုပေ။

“ဒေါ်လ်ဆင်”

“ပြောပါ ဘောဘီ”

“ပရင့်ဆက်စ်နဲ့လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အား. . . ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရှင်တကယ် ပျော်မွေ့သလား”

ဒေါ်လ်ဆင် ချက်ချင်းအဖြေမပေး။ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေဟန်ရှိ သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေတွေ အားလုံး က ပင်လယ်ဓားပြဘဝ ရောက်အောင် တွန်းပို့ဖန်တီးနေကြတယ်။ လောလော ဆယ်မှာတော့ ဒီဘဝကို ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်က တခြား ပင်လယ်ဓားပြတွေအဖို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုအတွက် အခုဘဝဟာ အကောင်းဆုံး လှေကားထစ်ပဲ”

စိတ်ပါလက်ပါရှိလှသော လေသံကြောင့် ဒေါ်လ်ဆင်အမှန်ပြောခြင်း

ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

“ရှင့်ရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ပရင့်ဆက်စ် ကက်ပတိန်တစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်းအနေနဲ့ ကျွန်တော် လေးလေးစားစား ဖြေပါမယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကုန်သည်မျိုးရိုးပါ ဘေဘီ။ ကျွန်တော့်နေရင်းဒေသက ပေါ်တူဂီတောင်ပိုင်း၊ ဂွာဒီယားနားမြစ်ဘေးက တောမြို့လေးတစ်မြို့။ တောမြို့ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ မြို့ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့မြို့ပဲ”

“အဲဒီမြို့မှာ ရှင်တို့က ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကုန်သည်တွေလား”

“ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အီတလီ ပေါ်တူဂီ ကပြားတစ်ယောက်ပဲ ဘေဘီ။ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးက အီတလီလူမျိုး မာဆယ်လိုတဲ့ သူ့နာမည်က”

“ဩ ရှင်က အီတလီ-ပေါ်တူဂီကပြားကိုး”

“ဒါအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူတယ် ဘေဘီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် အဘိုးဟာ ပစ်စတိုအေးယားမြို့သား တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပဲ”

“ပစ်စတိုအေးယားမြို့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘေဘီ၊ အခု ဘေဘီ ခါးကြားထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ပစ္စတို သေနတ်ဟာ ကျွန်တော့် အဘိုးမြို့က စထွင်လိုက်တဲ့ လက်နက်ပဲ။ မြို့ကို အစွဲပြုပြီး ပစ္စတိုလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ”

“ဂုဏ်ယူစရာပဲပေါ့ ဒေါ်လ်ဆင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဘိုးဟာ ပစ္စတိုသေနတ်လုပ်ရာမှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူပါ။ ပစ္စတို လုပ်ရောင်းတဲ့အတွက်လဲ အများကြီး ချမ်းသာခဲ့တယ်”

“ရှင်ကော ပစ္စတိုအကြောင်း မကျွမ်းကျင်ဘူးလား”

“ဒါကိုပြောနေတာပေါ့ ဘေဘီ။ ကျွန်တော့် ဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုတာက တခြားဟုတ်ပါရိုးလား။ ခုလို ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လျှောက်သွားနေ မယ့်အစား မြို့တစ်မြို့မှာ အခြေစိုက်ပြီး အဘိုးဆီကရတဲ့ အမွေနဲ့ ပစ္စတို သေနတ်တွေလုပ်ပြီး ရောင်းပြီး ဒီနည်းနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူကုန်တစ်ယောက် ဘဝကို ကျွန်တော် တည်ဆောက်မယ်”

ဒေါ်လ်ဆင် တကယ်ပင် တက်ကြွစွာ ပြောနေလေသည်။ သူ့ စိတ်ကူး၌

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သူယုံကြည်ချက်ရှိနေကြောင်းလည်း သူ့လေသံအရ သိသာသည်။

ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော ဒေါ်လ်ဆင်၏ အကြံမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း တစ်ခုဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုပါပဲ ဒေါ်လ်ဆင်။ သို့သော် ရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လက်နက်ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့အတွက် အဆင်ပြေတဲ့ဒေသ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘေဘီ။ အဆင်ပြေတဲ့ ဒေသတစ်ခုကို ရွေးချယ်ဖို့ ကိစ္စဟာ အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ခုလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေမယ့်အစား ကုန်းပေါ်တစ်နေရာရာမှာပဲ ကျွန်တော် အခြေချချင်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့. . .”

တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြတ်ကနဲ တွေ့မြင်နားလည်လိုက်သည်။ ထိုအရာသည် မိမိနှင့် ဒေါ်လ်ဆင်နှစ်ဦးအကြားတွင် အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ မဟာမိတ်ဖြစ်စေနိုင်သော နားလည်မှုပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါ်လ်ဆင်နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးထားခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု နားလည်လိုက်သည်။ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်၍

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စကားပဲ ဒေါ်လ်ဆင်။ ကျွန်မတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ပြောကြရအောင်”

“ဒီအခွင့်အရေးကိုပဲ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါတယ် ဘေဘီ”

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးမယ်။ အခု ဘလဒ်ဒီကိုဖယ်ရှားပြီး ကျွန်မ ပရင့်ဆက်စ်ကို သိမ်းလိုက်တယ်။ ဘလဒ်ဒီကို ဆန့်ကျင်ပြီး မြောက်ဘက်အရပ်က ကမ်းခြေကို သွားဖို့ ကျွန်မ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ ကျွန်မအမိန့်အတိုင်း မြောက်ဘက်က သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသဆီကို သွားနေပြီ။ ခုနက ရှင်ပြောတယ်။ ရှင်ဟာ ရေထဲမှာထက် ကုန်းပေါ်မှာ အခြေချနေချင်တဲ့ သူတဲ့။ ပရင့်ဆက်စ်ကို ကျွန်မ သိမ်းပိုက်လိုက်တဲ့ ကိစ္စမှာ ရှင်ဟာ ရှင်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အတွက် ကက်ပတိန် အသစ်ကို ထောက်ခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်လ်ဆင်ရယ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘေဘီက ကျွန်တော်တို့ ထင်တာထက် ပိုပြီးပါးနပ်သူပေပဲ။ မှန်ပါ

တယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပါ။ ခုချိန်မှာ ပင်လယ်ဘက်ကို ဦးတည်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဘယ်ကက်ပတိန်ကိုမဆို ကျွန်တော် ဆန့်ကျင်မှာပဲ။ ပြီးတော့ ကမ်းခြေကိုသွားမယ်လို့ အမိန့်ပေးတဲ့ ဘယ်ကက်ပတိန်ကိုမဆို ကျွန်တော် ထောက်ခံမှာပဲ။ ပရင့်ဆက်စ်ကို ဘေဘီ သိမ်းပိုက်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော့် အနာဂတ်အတွက် လှပတဲ့ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားတာပဲလို့ နားလည်မိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မဟာ အလိုအလျောက်ပဲ ရှင့်အပေါ် ကျေးဇူးပြုသူ ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘေဘီ”

လှိုက်လှဲစွာ သူပြောလေသည်။

“ဒီကျေးဇူးအတွက် ရှင့်မှာ တာဝန်ရှိပေတယ်”

“အို... ဒါကိုလဲ ကျွန်တော် နားလည်ထားပြီးသားပါ။ ဘေဘီက အသိအမှတ်မပြုဘူးလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒါကို ဖွင့်မပြောတာပါ”

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းနေခဲ့သော အရယ်၊ အပြောတို့ ချုပ်ငြိမ်းသွားကာ ဒေါ်လ်ဆင်ထံမှ ခနိုးခနဲအသွင်များ ပေါ်လာပြန်သည်။ မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်သည်။ အကင်းပါးသော ဒေါ်လ်ဆင်က နောက်သို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းဆုတ်ကာ ကိုယ်ကို ယို၍ ဦးညွတ်သည်။

“ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါမယ်။ ဘေဘီ အလိုရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါမယ်။ ပရင့်ဆက်စ် ကက်ပတိန်အနေနဲ့သာမက မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ရရှိလိုက်သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘေဘီဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်။ ဝှံ့ဒ်နိုက်ဘေဘီ”

“ဝှံ့ဒ်နိုက်”

လှည့်ထွက်သွားသော ဒေါ်လ်ဆင်မကြားအောင် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

ဗဟုသုတကြွယ်ဝသော်လည်း ဝမ်းဗိုက်ပေါက်နေသည့် လှေကြီးနှင့် တူသည့် အဘိုးအို အယ်လ်ဖွန်ဆို။ ဘလဒ်ဒီ၏ လက်ရုံးဖြစ်ခဲ့သော ဒီဒေရို၊ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သည့် ဖာဒီနန်တို့ထက်စာလျှင် ဒေါ်လ်ဆင်သည် အကူ

အညီ ရနိုင်ကောင်းသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ချရသော ရဲဘော် တစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်သွားပါက အားကိုးရမည့် သူဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်လ်ဆင်အပေါ် မှတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။ လောလောဆယ် တွင်သည့်ထက်ပို၍ ဘာမှ တိကျရေရာခြင်း မရှိသေး။ အခြေအနေ အားလုံး မှာ ဝိုးတဝါး မပီမသသာ ရှိသေးသည်။

ကိုယ်တိုင်နှိုက်ကပင်လျှင် ‘သရယမ်’သို့ ရောက်ရေးဟူသော ရည်ရွယ် ချက်မှအပ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မည်ဟူသော တိတိကျကျ အစီအစဉ် မရှိသေး။ ပရင့်ဆက်စ်ကား မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် တရွေ့ရွေ့။

[၉]

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီဆိုကတည်းက ဆွတ်ပျံ့သော ဝေဒနာသည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းသွားလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်က လေပြင်းသည် ကျောက်ဆောင် အငူအစွန်း ထူထပ်ချင်သော ပင်လယ်အော်ထဲသို့ မြားတစ်စင်း လှည့်သလို တိုးဝင်နေသည်။ လေကြောင်းသည် ကမ်းဘက်သို့ စုစည်းတွန်းထိုး ဝင်နေသည်။ လှိုင်းအနည်းငယ်ရှိသည်။ အလူးလူး အလိုမ့်လိုမ့် ပြေးသွားကြ သော လှိုင်းလုံးတို့သည် ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်။ မိုက်မဲသော လှိုင်းလုံးတို့သည် ရေပြင်အပေါ်သို့ မိုးထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်အစွန်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဆောင့်ကြသည်။ ကျောက်ဆောင် ကား ပကတိ မလှုပ်မရွေ။ လှိုင်းတို့သာလျှင် အဖွေးဖွေး အလွင့်လွင့် စိတ်မြှာ ကြပြန်ကာ လေထဲတွင် ကျွမ်းပစ်လည်ပတ်သွားကြလေသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသော မြင်ကွင်းပင်။

သို့သော် လှိုင်းလုံးများ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ပြေးဆောင့်နေပုံကို သည် တစ်ကြိမ်လောက် ဘယ်သောအခါကမှ နွေးထွေးဖိုလှိုက်စွာ မငေးမော ခဲ့စဖူး။

ကောင်းကင်သည် နောက်ထပ် ဆေးတစ်စက်တို့စရာ မကျန်တော့သော ရောင်စုံပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်ဖြစ်နေသည်။ ဝင်လှအံ့နေခြင်း၏ လက်တံရှည် များသည် ကောင်းကင်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် ပင်လယ်ကို တွယ်တာခြင်းကြီးစွာ ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။ နေခြင်းနှင့် ပင်လယ်တို့၏ နှုတ်ဆက်ခန်းတွင် တိမ်တို့သည် အသွေးစုံ ဝတ်ရုံကိုဆင်လျက် ငေးမောနေကြသည်။

တိမ်တိုက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အပူးပူး အယှက်ယှက်ဖြစ်နေသည်။

ချုပ်ညရီကာလ၏ သဘင်ကို တိုးဝှေ့ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များ ပမာ ဖြစ်သည်။

ပရင့်ဆက်စ်သည် ခဲရောင်၊ ရွှေရောင်၊ မြရောင်၊ နီလာရောင်၊ ပယင်း ရောင်တောက်နေသော ရေပြင်ကို ဦးပိုင်းဖြင့် ထိုးခွဲကာ ကျောက်ဆောင်များ ဘက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ရွေ့လျားနေသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးရှိ ရွက်များသည် ဖောင်းမို့စွင့်ကားနေကြသည်။ တိုင်ထိပ်ရှိ နှင်းဆီနီ သုံးပွင့်အလံနက်သည် ဖျစ်ဖျစ်အော်မြည်လျက် အဝေးဆီက ပျံ့ပွားရိုက်ကမ်းကို နှုတ်ဆက်နေလေ သည်။

သင်္ဘောဦး၏ ရှေ့အကျဆုံးတွင် ဘေဘီနေရာယူထားသည်။

ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီရှည်ပွသည် နေရောင်တွင်ပို၍ တောက်ပနေ သည်။ အနားကျယ် ဦးထုပ်အောက်တွင် နက်မှောင်သော ဆံပင်များသည် လေအရှိန်ကြောင့် ဖွာရရာကြနေသည်။ မှန်ပြောင်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်ပေါ် မှ လက်စွပ်တို့သည် နေခြည်ဟပ်တိုင်း တလက်လက်ပြက် ကြလေသည်။

ပင်လယ်ဝသည် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်လေသည်။

သို့သော် ဖာနန်ဒိုသည် ကျွမ်းကျင်စွာပင် ရွက်များကို အသုံးချနေ သည်။ ရွက်ကြိုးကိုင်သူများကို အဆက်မပြတ် အမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်။

ဒီဒေရို၊ ဒေါ်လ်ဆင်၊ အယ်လ်ဖွန်ဆိုတို့ သုံးယောက်မှာ သင်္ဘောနံရံတွင် လက်ထောက်ရင်း ကျောက်ဆောင်များကို ကြည့်နေကြသည်။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဒီဒေရို၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ တီးတိုးဆိုသည်။

“ဘေဘီကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ အရက်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ကောင်မလေး ဟာ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန် မဖြစ်ခင် တုန်းကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး။”

ဒီဒေရိုက ဘာမှပြန်မပြော။

“သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလောကကြီးထဲက သူ့ အရွယ် တခြား မိန်းကလေးတွေ အားလုံးနဲ့ မတူတဲ့ ထူးခြားချက်တွေရှိ တယ်။ ကြည့်စမ်း၊ သူဟာ တကယ့် ပင်လယ်ခားပြဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ”

ဒီဒေရိုလှည့်ကြည့်သည်။ အဘိုးကြီး စကားပြောနေခြင်းကို မလိုလား သော အသွင်ပြသည်။

“သူ ကက်ပတိန်ဖြစ်လာမှ တိုက်ပွဲတော့ မပေါ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုက်ပွဲတစ်ခုခု ပေါ်လာရင်လဲ သူဦးဆောင်နိုင်မှာပဲလို့ ငါယုံတယ်။ ငါ့ကို ဘလဒ်ဒီသေကောင်ပေါင်းလဲ လုပ်တုန်းက ငါ့ရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက်တဲ့ သူ့ဟန်ကို ငါဘယ်တော့မှ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး”

“အဘိုးကြီး တိတ်တိတ်နေစမ်းဗျာ”

ဒေါ်လ်ဆင်က လှည့်၍ ငေါက်သည်။

“မင်း မကြားချင်ရင် နေရာရွှေ့သွားပေါ့ ဒေါ်လ်ဆင်။ ငါကတော့ ပြောစရာ ရှိလာရင် ပြောနေမှာပဲ”

ဒေါ်လ်ဆင်က ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ခွတ်လတ်မှာပင် တန့်သွားသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အသံပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကမ်းကိုမြင်ရပြီ”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘေဘီ မှန်ပြောင်းကို ပြန်သိမ်း ပြီး ဒေါ်လ်ဆင်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

လေပို၍ ပြင်းလာပေပြီ။ ကျောက်ဆောင်တို့လည်း ပို၍ ထူထပ်လာပြီ။ ကျောက်စွန်းတို့သည် ရေပြင်အထက်တွင် ဘွားကနဲ၊ ဘွားကနဲ ထိုးထွက်လာ သည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖာဒီနန်၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများ တိတ်သွားသည်။ ဖာဒီနန်က ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လက်ဝါးကြီးများကိုဖြန့်ကာ ဘေဘီကိုကြည့် နေသည်။

“ရွက်ဖြုတ်”

“ရွက်ဖြုတ်”

ဘေဘီ၏ အမိန့်ကို ဖာဒီနန်က ထပ်ဆင့်အော်ပေးသည်။ ကြိုးစများ လှုပ်ရှားသွားကြကာ ဖောင်းမို့နေသောရွက်များ တအိအိပြုတ်သွားလေသည်။ သင်္ဘောလည်း အရှိန်တန့်သွားသည်။ ကမ်းဘက်သို့ ဦးလှည့်နေရာမှ အလျား လိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ လှိုင်းလုံးတို့ တဝန်းဝန်းပုတ်လာသဖြင့် သင်္ဘော

သည် နိမ့်မြင့်ခါယမ်းသွားလေသည်။

“လေကွယ်တဲ့နေရာ တစ်ခုရအောင် မြန်မြန်လုပ်”

တစ်စင်းလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ပရင့်ဆက်စ်သည် ကျောက်ဆောင် များအကြားတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ လူးလွန်ရွေ့လျားရင်း ကျောက်ဆောင်အငူကြီး တစ်ခု နောက်ကွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီထက်ပိုပြီး အထဲကိုဝင်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဘေဘီ၊ ကျောက်ဆောင် တွေ သိပ်ထူလာတယ်။ ရေအောက်မှာလဲ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးခွဲပစ်နိုင်တဲ့ ကျောက်စွန်းတွေ အများကြီးပဲ”

ဖာဒီနန် ပြောစရာပင်မလိုတော့ပေ။ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော ကျောက်စွန်းများကို ရေပြင်အနံ့တွေ့ရလေသည်။

“ကျောက်ချ”

ကမ်းဘက်သို့ ကြည့်လျက်သားပင် ဘေဘီ အမိန့်ပေးသည်။

ဖာဒီနန် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာပင် ဝဲယာ လူးလွန်နေ သော ပရင့်ဆက်စ်သည် မိကျောင်းတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ အရပ်အနားမရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ပရင့်ဆက်စ် သည် အနားရသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ ငြိမ်သက်အိပ်စက်သွားခြင်း သည် အားလုံးကို ထူးခြားသော ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ပင်လယ်ပြင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီး၊ ယခုအခါ ကျောက်ချငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်သော ပရင့်ဆက်စ်သည် ဆက်လက်လှုပ်ရှားရတော့မည့် တာဝန်ကို လူသားများအပေါ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည့် ပမာလည်း ဖြစ်သည်။

ထက်သန်တက်ကြွသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ဆောင်သော၊ စူးရှ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံများစွာတို့ ဘေဘီထံသို့ ကျရောက်လာ သည်။

ဘေဘီပြန်လှည့်သည်။

ပင်လယ်ဓားပြတို့၏ မျက်နှာများကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်သည်။

အပြုံးရိပ်စိုးစဉ်းမျှ မသမ်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့သည်။

ပြန်အဖွင့်တွင် အမိန့်ပါလာသည်။

“လှေတစ်စင်းချ။ ဒေါ်လ်ဆင်၊ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ဒီဒေရို လိုက်ခဲ့ရမယ်။ သန်းခေါင်မတိုင်ခင် ကမ်းကိုရောက်ရမယ်”

ဒီဒေရို တစ်စုံတစ်ခုပြောမည့်ဟန် လှုပ်ရှားသည်။ သို့သော် ဆက်ထွက်
လာသော အမိန့်ကြောင့် ဒီဒေရို မပြောသာ။

“ကျွန်မတို့လှေမှာ ဘလဒ်ဒီကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရမယ်”

□ □ □

[၁၀]

ဆယ့်နှစ်ယောက်စီးလှေငယ်သည် ကျောက်ဆောင်များ အကြိုအကြား ဝယ်ကွေ့ရှောင်ဝင်ထွက်ရင်း ကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်လာသည်။ ရှေ့ဆုံးတွင် ဘေဘီ။ နောက်မှ ဒေါ်လ်ဆင်။ ဒီဒေရိုနှင့် ဘလဒ်ဒီကို အလယ်တွင် ယှဉ်၍ ထိုင်စေသည်။ ဖာဒီနန်က လှော်တက်ကိုင်သည်။ ဖာဒီနန်၏ အရှေ့တွင် အယ်လ်ဖွန်ဆို။

ဘလဒ်ဒီကား မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။

လှေဝမ်းထဲတွင် မလှုပ်မရှား ထိုင်လိုက်လာသည်။ အိပ်မက်မက်နေရာ မှ ကယောင်ကတမ်း နိုးထလာသူလို ငေးငိုင်နေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်ကို လက်လွတ်လိုက်ရသည့်နေ့မှစ၍ မိုးမလင်းတမ်း အရက်သောက်နေခဲ့သော ကြောင့် ဘလဒ်ဒီသည် ထိုင်းမှိုင်းလေးကန်နေလေသည်။

ကျောက်ဆောင်တို့ ပို၍ ထူထပ်လာသည်။ ဖာဒီနန်၏ ကျွမ်းကျင်သော လက်ကိုင်မှုကြားထဲကပင်၊ လှေငယ်နံရံသည် ကျောက်ဆောင်စွန်းများနှင့် ရိုက်မိသွားတတ်သေးသည်။ ပင်လယ်ဝ တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချွဲရပ်ထား

သော ပရင့်ဆက်စ်သည် သားငယ်ကို စိတ်မချသော မိခင်တစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်မှုမျိုးဖြင့် အဝေးမှ စောင့်ကြည့်နေသယောင်ပင်။

လှော်တက်နှင့် ရေပြင်ထိတွေ့သံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကဲမိုးနေသော ကျောက်ဆောင်စွန်းများနှင့် ကောင်းကင်အောက်တွင် လှေငယ်သည် ရှိရင်းစွဲထက် ပို၍သေးငယ်သယောင် ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ဝဆီမှ ကျောက်ဆောင်နှင့် လှိုင်းလုံးရိုက်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

ကျောက်ဆောင်များ တဖြည်းဖြည်း ကျဲလာသည်။

သို့သော် အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း သိပ်သည်းလာသည်။ အဝေးဆီမှ မည်းနက်သော ကမ်းရိုးကို ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် မပီမသ တွေ့လာရသည်။

အမှောင်ထုအားကြီးလွန်းသောကြောင့် ကမ်းရိုးကို မြင်သည်ဆိုရုံမျှသာ မြင်ရလေသည်။ ဖာဒီနန်က ကျွမ်းကျင်စွာ တက်ကိုင်သည်။ ရေထဲသို့ တက်မြုပ်သံနှင့် ရေထဲမှ တက်ပေါ်လာသံ တစွက်စွက်မှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်စွာရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၊ ရွံ့နှစ်နံ့နှင့် ရေနဲ့လွင့်တက်လာတတ်သည်။

အကွေ့တစ်ကွေ့သို့ ချိုးလှည့်ဝင်သည်။

မြင်ကွင်းလုံးဝ ပြောင်းသွားလေသည်။

ရေပြင်ကျဉ်းသွားသည်။ မြစ်အသေးစားတစ်ခုမျှသာ ကျယ်သည်။ ကမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဟည်းထနေသော ဓနိတောကြီးများ ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်။ ဓနိပင်များသည် သူ့စိမ်းတစ်ရံဆန်သော အကြည့်များဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြိုနေကြဟန်ရှိသည်။ လေပြည်တွင် ယိမ်းခါနေသော ဓနိလက်များသည် မကောင်းဆိုးရွား၏ ခြေတံလက်တံများ သဖွယ်။

“အင်း ဓနိပင်တွေတော့ တွေ့ရပြီ”

အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ အသံပေါ်လာသည်။ လေသံမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းပေါ်လာသောကြောင့် ကျယ်လောင်သည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူ့အသံကို သူ ပြန်လန်သွားပုံရသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုထံမှ နောက်ထပ် အသံထွက်မလာတော့။

ဝဲယာဓနိတောကြီးသည် ရေပြင်ထဲသို့ အပြိုင်းအရိုင်း တွန်းထိုးတိုးဝှေ့ပေါက်ရောက်နေကြသောကြောင့် အချို့နေရာများတွင် ချောင်းငယ်တမျှ ကျဉ်းမြောင်းသွားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေစုပ်သို့ ကိုင်းညွတ်နေသော

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ခနိကိုင်းများက လှေပေါ်မှလူများကိုပင် ရိုက်ပုတ်သွားတတ်သေးသည်။

“တစ်လောကလုံး ခနိပင်တွေချည်း ပေါက်နေပြီ ထင်ပါကွာ”

“ရှူး. . . တိတ်တိတ်နေစမ်း အဘိုးကြီး”

အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ အသံနှင့်အတူ ဒေါ်လ်ဆင်၏ ငေါက်ငမ်းသံပါ တဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။

ရေကြောင်းကျဉ်းသွားသည်နှင့်အမျှ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် တစ်ခုလည်း ပေါ်လာသည်။ ထိုအနှောင့်အယှက်မှာ ခြင်နှင့် ဖြုတ်ကောင်များ ပင် ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းစသော အဝတ်မဲ့နေရာများသို့ အလုံး အရင်းနှင့် တိုးဝင်လာကြသည်။

“ရေနောက်လာပုံရတယ်။ အောက်မှာ သဲနီတွေရှိသလား မသိဘူး”

ဖာဒီနန်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

ဖာဒီနန်၏ စကားအဆုံး၊ အချိုးတကွေ့ကို ထွက်လိုက်စဉ်မှာပင် မြင်ကွင်းသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ဘုရားရေ. . . ဒါ. . . ဒါ. . . ကမ်းခြေပဲ”

အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ တအံ့တဩရေရွတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွား သည်။

ပြန်ပြုသော ကမ်းခြေကို တွေ့ကြရပြီ။ မှောင်လဲ့လဲ့သောင်ပြင်သည် ရှေ့ဆီတွင် အပြောတကျယ် ခင်းပြန်နေသည်။ သောင်ပြင်၏ အတွင်းဘက် တွင်ကား. . . ။

မီးရောင်လင်းဖြာနေသော အဆောက်အအုံများ။

မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်နေသော ခေါင်မိုးချွန်များ။

ဖာဒီနန် ယောင်ယမ်း၍ တက်ကိုလွှတ်လိုက်သောကြောင့် လှေငယ် သည် ရပ်သွားကာ နေရာမှာပင် လည်နေသည်။ ကမ်းဆီမှ မီးရောင်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရသည်သို့ ရှိသည်။ မီးရောင်များသည် အမှောင်ထုကို ဖောက် ခွင်းကာ ဝေးလံသောဒေသဆီမှနေ၍ လှေငယ်ဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြေးဝင် လာကြသည်။

“ဘုရားသခင်. . . ဒါဟာ သရယမ်ဆိုရင်တော့ မယုံနိုင်လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုပဲ”

အယ်လ်ဖွန်ဆို ရေရွတ်ပြန်သည်။ သူ့ကို ဟန့်တားမည့်သူမရှိတော့။

အတွေးအာရုံတွင် ထင်မြင်ထားသော ရုပ်ပုံသည် ပျက်စီးသွားလေသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင် ခြေစုံရပ်ကာ ဘေဘီတူရှူသို့ ငေးနေသည်။ ပြီးပြန်မီးရောင်နှင့် ခေါင်မိုးချွန် အဆောက်အအုံများသည် ကြိုတင်ထင်မြင်ထားသော စိတ်ကူးယဉ်စရာဒေသလေးကို ဖြိုခွင်းလိုက်ကြသည်။

သရယမ်သည် တံငါရွာမဟုတ်တော့။

ဘလဒ်ဒီကြုံခဲ့သည့်၊ ပရင့်ဆက်စ်ကပ်ခဲ့သည့်၊ အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ်ကြောင်းထဲမှ သောင်ပြင်၊ တံငါတဲ၊ ပိုက်စင်များ မရှိ။ ခမ်းနားသော နေပြည်တော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။

“အယ်လ်ဖွန်ဆို. . . ကျွန်မတို့ လမ်းမှားခဲ့သလား”

“လုံးဝမမှားဘူး ဘေဘီ။ ဒါဟာ သရယမ်မှ သရယမ်အစစ်”

“သေချာရဲ့လား အဘိုးကြီး”

“ဘလဒ်ဒီကို မေးကြည့်ပါ ဘေဘီ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ဘလဒ်ဒီ၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီး ပေါ်လာသည်။

“ဒါ သရယမ်ပဲ”

တစ်စုံတစ်ခုကို ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ဘေဘီနားလည်လိုက်သည်။ နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဖာဒီနန် တက်ပြန်ကိုင်၊ ကမ်းကိုလှော်”

“ဘေဘီ ဒါဟာ ရန်သူဒေသဖြစ်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူး၊ အရဲမစွန့်သင့်ဘူး။ လှေကို ပြန်လှည့်ခိုင်းပါ”

ဒီဒေရိုက ဝင်ပြောသည်။

ခါးပတ်ကြားတွင် ထိုးထားသော ပစ္စတိုကို ဘေဘီဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီဒေရို၊ ရှင်မလိုက်ရဲရင်၊ ပရင့်ဆက်စ်ဆီ ပြန်သွားနိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေလဲ၊ ကမ်းကို မလိုက်ရဲရင် ပြန်သွားကြ”

ကျောက်ဆောင်များ၏ အခြားတစ်ဖက် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပရင့်ဆက်စ်ဆီသို့ ပစ္စတိုဖြင့် ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ ဒီဒေရို နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ သက်ပြင်းရှိုက်လေသည်။

“ကိုင်း ဖာဒီနန်၊ တက်ပြန်ကိုင်ပါ။ အားလုံးကမ်းကို သွားကြမှာပါ”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ဒေါ်လ်ဆင်က ဝင်ထိန်းလိုက်သဖြင့် တင်းမာနေသော အခြေအနေ ပြေလျော့သွားသည်။ ဖာဒီနန် တက်ကိုင်ရင်း ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်ကာ လှော်သည်။ လှေငယ်သည် မီးရောင်လင်းနေသော ကမ်းခြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာခဲ့လေသည်။

ရေပြင်သို့ အရိပ်ပြန်နေသော ကမ်းခြေမီးရောင်များကြောင့် အမှောင် သည် ပါးလျားလာသည်။

သရယမ် မည်သို့ကြိုဆိုမည်ကို ဘယ်သူမှ မမှန်းဆနိုင်ကြ။

[၁၁]

မိကျောင်းရုပ်ရဲလှေကို ကြိုးဖြုတ်ကာ ရေစပ်မှတွန်းချ လိုက်သည့်ခဏ မှာပင် မိမိသည် ရွှေနန်းရှင်၏ အမိန့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ချိုးဖောက်လိုက်ရပြန် ပြီဟူသော အသိဝင်လာသည်။

ဘုရင့်အမိန့်ကို ချိုးဖောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ပြောစရာပင် မလိုတော့ သော ကြီးမားသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမိန့် အာဏာထက် ပို၍ အင်အားကောင်းသော အရာတစ်ခုက အခြားတစ်ဖက်မှ နေ၍ ဆွဲငင်ဖမ်းစားနေသည်။ ထိုအရာကား လေးစား မြတ်နိုးမှုများဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားအပ်သော သံယောဇဉ်။

အိမ်ရှေ့စံအပေါ်တွင် ထားရှိသော မိမိ၏ သံယောဇဉ်မှာ ညီအစ်ကို ရင်းချာနှင့်မခြား ရှိမည်ဟု တပ်မှူး “နရိန္ဒ” ထင်မိသည်။ အိမ်ရှေ့စံသည် မိမိ၏ ဘဝကို အမှောင်တိုက်ထဲမှနေ၍ ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့သူ။ လွင့်စဉ်ပြိုကွဲသွား သော ဘဝကို တစ်ခုစီ ပြန်ဆက်ကာ ဤလောကတွင် အသက်ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်စရာ လုံးဝမရှိတော့သော အနာဂတ်ကို ပြန်လည် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သည့် ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ပါးလည်း ဖြစ်သည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မိမိအပေါ် အိမ်ရှေ့စံ၏ ကျေးဇူးတရားကား အနန္တ။

မိမိဦးခေါင်းကို မိမိ၏ ကိုယ်ထက်တွင် ဆက်လက် မြဲနေစေအောင် ကယ်တင်လိုက်သူမှာ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်သည်။

ပိန်းပိန်းမည်းမှောင်နေသော ဘဝထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အိပ်မက်ထဲမှာ သော်မှပင် ယောင်ယမ်း၍ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးသည့် သက်တော်စောင့်တပ်မှူး၊ လှေတပ်ဖွဲ့ အတွင်းဝန်ရာထူးရရှိအောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သူမှာလည်း အိမ်ရှေ့စံ ဖြစ်သည်။

စင်စစ်ကား “နရိန္ဒ” ဘွဲ့နှင့်တကွ နန်တွင်းအဆောင်အယောင်၊ စည်းစိမ် ရတနာတို့သည် မိမိနှင့် ဘာမှမဆိုင်သော အရာများသာ ဖြစ်ချေသည်။ တကယ်တမ်း မိမိနှင့် ထိုက်တန်သည်မှာ ဥက္ကလာပမင်းကြီး၏ သေဒဏ်အမိန့် သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံယူခဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပါးကွက်သမား၏ ဓားသွားက လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ကျလာအံ့ ဆဲဆဲမှာပင် အိမ်ရှေ့စံသည် ထိုဓားသွားနှင့်တကွ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်ကို တားဆီးဖမ်းယူခဲ့သည်။ ထိုနောက် မိမိ၏ ကံကြမ္မာပေါ်မှ သေခြင်းတရားကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်ချေမှုန်းလိုက်ကာ မိမိအား “နရိန္ဒ” ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် လူသစ်၊ ဘဝသစ်၊ လောကသစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတရားဟူသည်မှာ မမေ့စကောင်း။

ကျေးဇူးတရားကို မပြတ်ဆင်ခြင်နေခြင်းနှင့်အတူ မဝေးလှသေးသော ဘဝဟောင်းကိုလည်း သတိရနေသည်။

ထိုစဉ်က မိမိသည် တစ်နေ့သောအခါ ဥက္ကလာပမင်းကြီး၏ သားတော် အိမ်ရှေ့စံထံတွင် သက်တော်စောင့် တပ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ရဲသည့် တောပုန်းဘဝ။

“ပါဒ” နယ်ကို အမျိုးမျိုး ချောက်ချားစေခဲ့သော တောပုန်းကြီး၏ သား တစ်ယောက်။

“ငမိုး” ဟူသော အမည်နှင့်။

“အမှန်တော့ အဘတို့ဟာ ဒီနယ်သား စစ်စစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် စစ်သည် အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာတဲ့ သန်လျင်မင်းသားနဲ့ သူ့လူတွေ ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အဘတို့ဟာ ဒေသခံစစ်စစ်ကနေပြီးတော့ သူပုန်သူကန်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက စကားအလျဉ်းသင့်တိုင်း အံ့ကြိတ်၍ ပြောတတ်သည်။

“သမီးတော်က မြို့တည်ချင်တယ်ဆိုပြီး အမိန့်ထုတ်တော့ အဘတို့ ကိုယ်တိုင် ကြခပ်ဝါးတောကြီးကို ထွင်ပြီး ဝါးတပ်မျှော်စင်၊ မြို့ရိုးဆောက်ပေး ခဲ့ရသေးသပေါ့။ ကြခပ်ဝါးရံမြို့ဆိုတာ အဘတို့တည်ပေးတဲ့ မြို့ပါကွာ”

ပြန်ကျယ်သော လက်ဝါးကြီးကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည်ပြုလျက် အဘက ဆက်ပြောလေသည်။

“ကြခပ်ဝါးရံလဲ တည်ပြီးရော သမီးတော်လဲ ကြခပ်ဝါးရံ ဘုရင်မ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ်လေးစားမြတ်နိုးတဲ့ ဘုရင်မလက်အောက်မှာ အဘဟာ ကျေးတော် ကျွန်တော် မျိုးကောင်းတစ်ယောက် ပီသစွာ နေခဲ့တယ်။ ကိုယ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ တံငါအလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့်”

အဘ အသက်ရှူသံ မြန်နေတတ်သည်။

“. . . သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မ၊ အဲ. . . ကြခပ်ဝါးရံ မင်းသမီးဟာ ဘုရင်မ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ သုဝဏ္ဏဒေဝီဘွဲ့ကို ခံလိုက်တယ်လေ။ ဘုရင်မကြီး ဟာ အချစ်ရေး အချစ်ရာ ကံဇာတာ မကောင်းရှာပါဘူးကွာ။ သူချစ်တဲ့ ခင်ပွန်း ဟောင်း မုဆိုးကြီးဟာလဲ တောထဲမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတဲ့အပြင် မြို့တည်ပြီးလို့ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ သန်လျင်မင်းရဲ့ သိမ်းပိုက်မှုကိုခံရပြန်တယ်”

“ဟာ အဘရာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဘုရင်မဟာ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေရှာတာပဲ။ အဲဒီ သန်လျင်မင်းကို အဘတို့က ကျုပ်တို့ ဘုရင်မကို မယူရဘူးဆိုပြီး တိုက်ထုတ်မပစ်ကြဘူးလား”

တောပုန်းများ တဟားဟား ရယ်ကြသည်။ အဘလည်း ရယ်သည်။ သို့သော် အဘ ချက်ချင်းပင် အရယ်ရပ်ပြီး တင်းမာစွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခုခံတာပေါ့ လူလေးရာ၊ ကြခပ်ဝါးရံခံတပ် ထဲကနေပြီး၊ အဘတို့ အစွမ်းကုန်တိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ လှေတပ် အလုံးအရင်းနဲ့လာတဲ့ သန်လျင်မင်းကို အဘတို့ရဲ့ ကြခပ်ဝါးရံမြို့လေးက ဘယ် ခံနိုင်လိမ့်မတုံး”

“ဟင် အဲဒီတော့”

“အဘတို့ ရှုံးတယ်လေ၊ ဘုရင်မကိုလဲ သန်လျင်မင်း သိမ်းပိုက်လိုက် တယ်”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ဟင် သုဝဏ္ဏဒေဝီကို ခေါ်သွားရောလား”

“အေး၊ ဘုရင်မကြီးက ချစ်သူနဲ့ သေကွဲကွဲရပြီးတဲ့နောက်မှာ မချစ်တဲ့ သူရဲ့ အဓမ္မသိမ်းပိုက်ခြင်းကိုပါ ခံရပြန်တယ်။ အင်း တို့သခင်မကြီးဘဝ အကြောင်းမလှရှာပါဘူး လူလေးရာ”

“ဟာ ကျုပ်လိုသာဆိုရင် ကိုယ်အမြင်ကတ်တဲ့ သူနဲ့အတူနေရမယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာပဲ”

ရယ်ကြပြန်သည်။ အဘက အရောင်လက်သွားသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ လူလေးရဲ့၊ ဘုရင်မကြီးဟာ စိတ်သောက ဝေဒနာ နဲ့ပဲ အနိစ္စရောက်ခဲ့ရှာတယ်။ အဲဒီကတည်းကစပြီး အဘလဲ လိုက်ချင်တဲ့ လူ လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ပါဒတောကြီးထဲ ဝင်ခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘုရင်မ မရှိတဲ့နောက်မှတော့ ကျုပ်ဆိုရင်လဲ တောပုန်းလုပ်ပစ်မှာပဲ၊ အဒါ ရှင်းသွားရော”

“ဟား ဟား. . . တောပုန်းတော့ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူလေး ပြောသလိုတော့ ရှင်းမသွားသေးဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“ဘုရင်မကြီးမှာက တောထဲမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့ ရခဲ့တဲ့ သန္ဓေကနေ သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွယ့် လူလေးရဲ့။ သမီးတော်လေးက ဖွားရိုးဖွားစဉ် မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ အလောင်းကို သုသာန်မှာ မီးသဂြိုဟ်တော့၊ အဲဒီ မီးသဂြိုဟ်တဲ့ စန္ဒကူးထင်းပုံပေါ်မှာပဲ သမီးတော်လေးကို ဖွားတာကို”

“ဪ”

“ဝမ်းဗိုက်ပေါက်အထွက်မှာ သန္ဓေလွင့်စဉ်လာတာပဲ။ အဘတို့တော့ သခင်မကြီး နတ်ရွာစံပြီဆိုကတည်းက တောဝင်ခဲ့တာမို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် မမြင်ခဲ့ဘူး။ ပြောကြတဲ့ စကားအရတော့ အင်မတန်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်ပဲ လူလေးရဲ့”

“အင်း. . . ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ ထူးခြားတာပေါ့ဗျာ”

“မှန်မမှန်တော့ မသိဘူး၊ အဘကလဲ ကိုယ်တိုင်မြင်ရတာ မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခု ယုံနိုင်စရာရှိတာက၊ သမီးတော်လေးဟာ သုသာန်မှာ ဖွားမြင်တာမို့ အမင်္ဂလာပဲဆိုပြီး သန်လျင်မင်းက ရွှေနန်းတော်ထဲ မခေါ်ဘူး။ သုသာန်အုပ်မှာပဲ တစ်ပင်တိုင်နန်း ဆောက်ပေးထားတယ်”

“ဟင် ဒါဖြင့် သမီးတော်လေးဟာ သုသာန်နန်းတော်မှာ နေရတာပေါ့”

“အေးပေါ့ လူလေးရာ”

“ဟာ အဘတို့ သန်လျင်ဘုရင်က တဆိတ်လွန်လွန်းပြီဗျာ။ ကြခပ်ဝါးရံမြို့တည်နေတဲ့ သုဝဏ္ဏဒေဝီကိုလဲ သိမ်းသေးတယ်။ သူ့ဘာသာ သူ့အပြစ်ကင်းစွာ မွေးလာတဲ့ သမီးတော်လေးကိုလဲ နန်းတော်ထဲ မခေါ်ဘဲ သုသာန်မှာထားတယ်”

“အေးလေ၊ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ အဘတို့ အခုတော့ပုန်းတွေ ဖြစ်နေကြမယ့်ဟာကို”

“သန်လျင်မင်းမဟုတ်ဘဲ တခြားဘုရင်တစ်ယောက်ဆိုရင်ကော”

အဘတို့ အားလုံး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ အကြည့်များဖြင့် တိုင်ပင်နေကြဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက် အဘက အေးစက်တင်းမာသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“တောပုန်းကြီး ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘုရင်နဲ့ တည့်စရာလမ်း မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်နိုင်လို့ စကြဝတေးမန္တာတ်မင်းကြီး အုပ်စိုးလဲ အဘတို့တော့ တောပုန်းဟာ တောပုန်းပဲ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ”

အဘစကားအဆုံးဝယ် တောပုန်းများက တဟေးဟေးဝိုင်းအော်ကြသည်။ နွေးထွေးလာသော သွေးတို့ဖြင့် အဘ၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ မိမိလည်း တက်ကြွစွာ အော်ဟစ်မိလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်လဲတောပုန်းကြီးလုပ်မှာပဲ၊ တောပုန်းကြီး ငမိုး၊ တောပုန်းကြီး ငမိုး. . . ဆိုပြီး”

x x x

အဘခေါင်းဆောင်သော တောပုန်းအုပ်စုနှင့်အတူ ဒေသအနှံ့ရောက်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေရသော ထိုဘဝကိုလည်း သွေးထဲသားထဲကပင် ခုံမင်ခဲ့သည်။ သန်လျင်ဘက် သိဂိုဏ်းရတောင်တန်း တောအုပ်ဒေသ၊ တံငါရွာများ၊ အမြွှာမြွှာရှုပ်ထွေးလှသော ချောင်းမြောင်းမြစ်ငယ်ဒေသများသည် မိမိ၏ ကျက်စားကျွမ်းကျင်ရာ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ဝဘက်သို့ပင် ရောက်သွားတတ်သည်။ သန်လျင် မင်း၏ တပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရသလို ဥက္ကလာပမင်း၏ တပ်များနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ သို့သော် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများဖြစ်တိုင်းပင် ဘုရင့်တပ် များကို ခြေရာဖျောက်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်တပ်များမှာ မြေပြန့် ကွင်းပြင်နှင့် သူတို့ နန်းမြို့တွင်သာ တွင်ကျယ်နိုင်ကြမည်။ ချောင်းအသွယ် သွယ်၊ မြစ်အထွေထွေ၊ ဓနိတော အပြိုင်းအရှိုင်း၊ ခရီးလမ်း၊ ခက်ခဲလှသော ဒေသကို သူတို့မကျွမ်း။

ချောင်းစွယ် တစ်ခုတလေမှ လူရိပ်၊ လှေရိပ်ပြကာ တစ်ဘက်ရှိ ဓနိ တောကြီးထဲသို့ ဝင်နေလိုက်လျှင် နန်းတော်တပ်များ မရှာတတ်တော့။ ဓနိတော အတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်တိုက်လိုက်သောအခါ ဘုရင့်တပ်သားများ ကစဉ့် ကလျား ဖြစ်ကုန်တတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တောနက်ကြီးဘဝသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြခပ် ဝါးရံသို့သွားကာ တောပုန်းအုပ်စုနားနေကြသည်။ ထိုအခါများတွင်မူ အဘတို့၏ သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မကြီးကို အတွေးဖြင့် လွမ်းရတတ်သည်။ ဘုရင်မကြီး၏ သနားစရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကို အဘထံမှ နားထောင်ရင်းဖြင့် သန်လျင်မင်း ကို အလိုလိုပင် ရန်သူကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အသက်နှင့်ကိုယ် တည်သရွေ့ သန်လျင်မင်းထံတွင် ဘယ်သောအခါမျှ မခိုဝင်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပို၍သာ ကြီးထွားလာသည်။ တောပုန်းဘဝကို လည်း အချိန်နှင့်အမျှ ပို၍ တွယ်တာလာခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

ဘဝဟောင်းသည် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ခဲ့ရချေသည်။

ထိုအပြောင်းအလဲသည် သန်လျင်မင်းနှင့်မဆိုင်ဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ ဥက္ကလာပမင်းနှင့် သက်ဆိုင်နေသောအခါ မယုံနိုင်လောက်အောင် ထူးခြားမှု များကို တွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရတော့သည်။

မိမိ၏ ရင်တွင်း၌ နှလုံးသည်ပွတ်ဆိုသော အရာရှိနေသည်ကို မိမိ ဘာသာမိမိ တအံ့တဩ တွေ့ရှိရသည့်အဖြစ်။

အဘ၏ တောပုန်းအဖွဲ့ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ဓားပြကြီး ဘသာခေါင် မကြာခဏ သတိပေး ပြောဆိုတတ်သည့် စကားလိုပင်။

“ဆိုရိုးတစ်ခု ရှိသကဲ့။ ငှက်သည် လေကိုမမြင်။ ငါးသည် ရေကိုမမြင်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လူသည် သေခြင်းတရားကို မမြင်တဲ့။ အဲဒါကတော့ စကားရင်းပဲ။ ငါက ထပ်ဖြည့်ချင်တယ်။ တောပုန်းသည် လက်နက်ကိုမမြင်လို့။ မင်းတို့ကောင်တွေ သိပ်အတင့်မရဲကြနဲ့။ ငါတို့မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိတာပဲ။ ဒေသကျွမ်းတာပဲ။ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ လွတ်တာပဲဆိုပြီး အရဲကိုးလွန်းတယ်။ ဒီမှာဟေ့ အန္တရာယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်တဲ့နေရာကနေ ပေါက်ဖွားလာတတ်တာနော်။ မင်းတို့က အခု သန်လျင်မင်းကိုတော့ အရေးအရာ မထားလောက်ပါဘူးဆိုပြီး နေကြတယ်။ မင်းတို့ ထိမထင်တဲ့ သန်လျင်မင်းကိုတော့ ငါ ဘာမှမပြောချင် ပါဘူး။ ငါသတိပေးချင်တာက ဟိုဘက်ကမ်းက မင်းနေပြည်နဲ့ဘုရင်။ ဥက္ကလာပ ဘုရင်။ သူ့နေပြည်တော်က ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးကွ။ လှေသင်္ဘောတွေ ကြီးကျယ် တယ်။ မင်းတို့ ရေကြောင်းထွက်ရင် သတိထားကြ။ ဥက္ကလာပမင်းရဲ့ လှေတပ် ဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူများ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် တကယ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ပါဒနေပြည်တော်၏ ဇနပုဒ်ဒေသတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်အပြီး ပင်လယ် ကမ်းခြေ တံငါရွာလေးတစ်ရွာ အနီးမှဖြတ်၍ ပြန်အလာတွင် အင်အားကြီးသော လှေတပ်တစ်တပ်၏ ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရ၏။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်။

လက်နက်၊ လူသူ၊ တိုက်ခိုက်ရည်၊ မယှဉ်သာ။

ဘုရင့်လှေတပ်၏ မိကျောင်းရဲလှေများ အလယ်တွင် တောပုန်းတို့ သည် အစိတ်စိတ် ပြိုကွဲကြရသည်။ အများအပြား ဒဏ်ရာရကာ အချို့ ကျဆုံး သည်။

ကျဆုံးသည့် တောပုန်းငါးယောက်တွင် “အဘ” ပါသွားသည်။

မိမိမူ ရာဇဝတ်သား။

[၁၂]

ဥက္ကလာပ နေပြည်တော်၏ လမ်းမအတိုင်း ထိပ်တုံးစွပ်ထားသော လည်ကို မနိုင်တနိုင်ထူလျက်၊ သံကြိုးထူးခတ်ထားသော ခြေထောက်များကို လေးပင်စွာ လှမ်းရွှေ့လျက် ဝဲယာပိတ်ဆို့ တိုးဝှေ့ကာ ကြည့်နေကြသော မြို့သူမြို့သားများ အကြားမှ လျှောက်ခဲ့ရသည်။

ဆဲဆိုအော်ဟစ်နေကြသော မြို့သူမြို့သားတို့၏ အသံကိုလည်း သတိမထားနိုင်။ တစ်ခါတလေ မျက်နှာဆီ၊ လည်ပင်းဆီ၊ ပခုံးထက်ဆီ ကျလာတတ်သော ကျောက်ခဲများကိုလည်း သတိမထားနိုင်။ ခပ်သိမ်းကုန်တို့သည် ဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။

သူသတ်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ရွှေ့လျားနေရသော ခြေလှမ်းများသည်လည်း အလိုအလျောက်ပင် လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်သည်။ သူသတ်ကုန်းဆီသို့။ သူသတ်ကုန်း။ ထိုအရပ်တွင် မိမိအတွက် သေခြင်းတရားက စောင့်နေသည်။ သေမင်းသည် ခံတွင်းကို မွတ်သိပ်စွာ ဖွင့်ဟကာ ဆီးကြိုနေသည်။ မိမိကမူ ထိပ်တုံးစွပ်သော်လည်း၊ သံကြိုးခတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ရုန်းကန်ကြိုးစားမှုတစ်ခုတလေကိုမျှ မပြုနိုင်ဘဲ သေမင်းဆီသို့ လည်စင်း၍ တိုးရွှေ့နေရသည်။

အဘလည်း အသေဆိုးသေခဲ့ပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သုဝဏ္ဏဒေဝီမင်းသမီး၏ အမိန့်အတိုင်း ကြခပ်ဝါးများဖြင့် မြို့တည်ပေး ခဲ့ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သော အဘ။ “ကြခပ်ဝါးရံမြို့ဟာ တို့တည်ခဲ့တာပါကွာ” ဟု ဂုဏ်ယူတတ်သောအဘ။ ဘုရင်မကြီးအပေါ် သစ္စာစောင့်သိ ကျိုးနွံခဲ့သော အဘ။ မိမိ၏ သခင်မကို သိမ်းယူသော သန်လျင်မင်း၏ ဩဇာကိုမခံဘဲ၊ လက်နက်စွဲကာ တောဝင်ခဲ့သော အဘ။ “စကြဝတေးမန္တာတ်မင်းကြီး အုပ်စိုး လဲ၊ တောပုန်းပဲ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ”ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော အဘ။

အဘသည် တောပုန်းဘဝဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ။

အဘမနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော သန်လျင်မင်းကား အဘသေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုပင် သိလိမ့်မည်မဟုတ်။ အဘကသာ ဘုရင်မကြီး သုဝဏ္ဏဒေဝီ။ သုသာန် မှာ ဖွားမြင်ရှာတဲ့ သမီးတော်လေးဟု မြည်မြည်တမ်းတမ်း ရှိခဲ့သည်။

မိမိသည် အဘ၏ သားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် တောပုန်းဖြစ် သည်။ အဘခေါင်းဆောင်သော တောပုန်းအဖွဲ့ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စင်စစ် မိမိသည် ကြခပ်ဝါးရံကို တည်ခဲ့သူများတွင် ပါဝင်သည် လည်း မဟုတ်။ သုဝဏ္ဏဒေဝီကို မြင်ဖူးသည်လည်း မဟုတ်။ သန်လျင်မင်းကို လည်း ကြားဖူးယုံမထွာ။ သုသာန်မှာမွေးသော သမီးတော်လေးဆိုသည်ကိုလည်း သိဖူးရုံမည်ကာ။ တစ်ခုပဲ သေချာသည်။ မိမိသည် တောပုန်းဖြစ်သည်။ တောပုန်းဘဝဖြင့် တိုက်ပွဲများ ကြုံခဲ့သည်။ လုယက်ခဲ့သည်။ တဲများကို မီးရှို့ ခဲ့ဖူးသည်။ ဓနိတောထဲမှ ဝုန်းကနဲ ထွက်ကာ ချောင်းစွယ်တွင် မျက်စိလည် နေသော ဘုရင့်လှေတပ်သားများကို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်အောင် တိုက်ခဲ့ဖူး သည်။

စင်စစ်မူ အဘ၏ သားအဖြစ်၊ တောပုန်းကလေးအဖြစ် ပြောစမှတ် ပြုလောက်အောင် “ပွဲဝင်”ခဲ့ဖူးခြင်းပင် မရှိသေး။

ထိုသို့တပြီး၌ မိမိသည် ဥက္ကလာပမင်း၏ ရာဇဝတ်သား ဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိပ်တုံး၊ သံကြိုးတို့ကို ထက်အောက်ဆင်ယင်လျက် သူသတ်ကုန်းသို့ လျှောက်နေသည်။

ဤရွှေဤမျှအထိသော မိမိ၏ အသက်ရှင်သန်ခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသနည်း။ မိမိ၏ သက်တမ်းကာလအပိုင်းအခြားတွင် ‘ဘဝ’ဆိုသော စကားလုံး ကို မည်သို့ပုံဖော်ရမည်နည်း။

“ဟေး ဒီတောပုန်းက ငယ်ငယ်လေးပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သနားစရာ”

“အံမယ်လေး၊ ဒီအရွယ်နဲ့ လူဆိုးလူမိုက်လုပ်နေတာ ဘာများ သနားစရာရှိသလဲ။ ဒီလို အန္တရာယ်ကောင်စားမျိုး စောစော ကိစ္စတုံးသွားတာ အေးတယ်”

“အံမယ် သူ့ကြည့်ရတာ သေရမှာ မကြောက်သလိုဘဲ”

“မကြောက်တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်နေသလားမှ မသိ”

သေရမှာ ကြောက် မကြောက်။

ယခုပင် သတိထားမိတော့သည်။ ဟုတ်ချေသည်။ ရှေ့ဆီတွင် သူသတ်ကုန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သေခြင်းသည် လက်တစ်လှမ်း အကွာမှာပင် ရှိနေသည်။ ယခုအချိန်အထိ မိမိသည် သေရမှာကို ကြောက်သလား၊ မကြောက်ဘူးလား မစဉ်းစားမိ။ သေခြင်းသည် ခါးသီးသလား၊ ချိုမြိန်သလား။ သေခြင်းသည် တောင့်တအပ်သလား၊ ငြင်းပယ်အပ်သလား။

မသိဟူသော အဖြေထွက်လာသည်။

သေခြင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဘာရှိမည်ကိုလည်း မသိတတ်နိုင်။

သေခြင်း၏ ဤမှာဘက်တွင်မူ မိမိတို့အဖို့ ဘာမှမရှိသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဟိုတန်းကတော့ အဘရှိသည်။ ယခု အဘမရှိတော့။

သို့ဆိုလျှင် သေမင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ သူသတ်ကုန်းမှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်သွားဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဥက္ကလာပမင်းကြီး၏ အမိန့်ကလည်း သတ်စေ။ သေခြင်းတရားဟူသည်မှာ ကြောက်စရာလည်း မဟုတ်။ မကြောက်စရာလည်းမဟုတ်။ တောင့်တအပ်သော အရာလည်း မဟုတ်။ မတောင့်တအပ်သော အရာလည်းမဟုတ်။

သို့သော် အမျိုးအမည် မသိတတ်နိုင်စွမ်းသော ဝေဒနာတစ်ခုက ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဝင်ရောက်လာမှန်းမသိ။ ဘာကိုမှ မခံစားရတော့သော ရင်တွင်းဝယ် ကြောက်စရာ အမှောင်တိုက်ကြီးတစ်ခုက လေးလေးပင်ပင် ဖိစီးလာသည်။

ထိုအမှောင်တိုက်ကြီးကား ဘာကိုမှ မသိနားမလည်ခြင်းဟူသော အမှောင်။

ဘဝတစ်ခုသည် အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာ တစ်ရွေးတစ်စေ့မှ မဆောင်ဘဲ အဆုံးသတ်သွားတော့မည်လား။ ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းကာလ အပိုင်းအခြား တစ်ခုဝယ် ယင်း ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်သည် စိုးစဉ်းမျှ ထွက်ပေါ်မလာ။

အချည်းနှီး။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့။ ဟင်းလင်းပြင်ပြန့် ဆုံးစမဲ့။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တို့ ဆီးတားမရ ဖိစီးလာသည်။ အားငယ်သည်။ ဘာကို အားကိုးရမှန်းလည်း မသိ။ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရမှန်းလည်း မသိ။

သူသတ်ကုန်းထိပ်သို့ တက်သွားရသည်။ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကျသွားသည်။ သံခြေကျဉ်းဝတ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်နောက်ထပ် တစ်ပေါက်ကျသွားပြန်သည်။

အို . . . ငါ ငိုနေပါလား။

သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငင်နေမိတော့သည်။ အကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အားကိုးရာမဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ လောကကြီးသည် ပကတိ ရက်စက်နိုင်လွန်းသော မကောင်းဆိုးရွားကြီး ဖြစ်လာသည်။ အရာရာသည် မိမိထက် ပို၍ ကြီးထွားနေကြသည်။ မိမိသည် နေရင်းထိုင်ရင်းမှာပင် တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယောင်။

သူသတ်ကုန်းထိပ်မှ နိမ့်မြင့်ယိမ်းယိုင် ကားစင်တိုင်များသည် မိမိ၏ မျက်နှာပြင်ကို တရစပ်ရိုက်ပုတ်နေကြပြီ ထင်သည်။

မသေချင်သေးဘူး၊ မသေချင်သေးဘူးဟု အော်မိသည်။ အသံကား ထွက်မလာ။ မိမိ၏ အော်သံသည်ပင် ရင်တွင်းမှာ ပဲ့တင်မြည်ကာ၊ နှလုံး နံရံကို ရိုက်ခတ်သောကြောင့် ရင်ပွင့်မတတ် နာကျင်ရသည်။ မျက်ရည်တို့ ပိတ်ဖုံးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းသည် မပီမသဖြစ်လာသည်။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသူများ၊ ဘုရင့်မြင်းတပ်သားများ၊ ပါးကွက်သားများ။ ထို့နောက် အနောက်ဘက် တောင်တန်း၏ တစ်ဘက်တွင်ရှိသော လိမ့်ကျလှ ဆဲဆဲ နေဝန်းနီကြန့်ကြန့်။

ပါးကွက်သားက ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများပေါ်သို့ မှောက်လျက်ကျသွားသည်။ ပါးပြင်နှင့်နဖူးတွင် ကျိန်းစပ်နာကျင် သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းထဲသို့ ကျောက်ချွန်များက စူးဝင်ထွင်းဖောက်လာသည်။ သွေးစအချို့ မြေကြီးပေါ် အံကျသွားသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ပါးကွက်သားက ရင်ဝအောက်သို့ ခြေထိုးကာ ပက်လက်လှန်စေသည်။
ဗလုံးဗထွေးရယ်ရင်း အမိန့်ပေးနေသော အသံကို ကြားရသည်။ ဒူးထောက်ခိုင်း
ကြောင်း သိလိုက်သည်။ နောက် ပြန်ချည်ထားသော လက်အစုံကြောင့်
ခက်ခက်ခဲခဲ လူးလဲထကာ ဒူးထောက်ရလေသည်။

ခေါင်းပေါ်သို့ ခြေဖဝါးတစ်ခု ကျလာသည်။ ခေါင်းကို ဖိနှိပ်သည်။
ဇက်စင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ငုံ့ထားသောကြောင့် ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ အတိဖြစ်နေသည့်
မြေပြင်ကို အနီးကပ်မြင်နေရသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများမှာ ဝင်လုဆဲ
နေရောင်အောက်တွင် အသွေးအရောင်မျိုးစုံ တောက်ပနေသလိုလို။ ထိကရုန်း
ပင်မှ အရွက်ငယ်များသည် စိမ်းဖန်စိုပြည်လျက်။ ဆူးလေဆူးလေး၏ ထက်မြက်
သော အချွန်အတက်ကလေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များက ဆီးတားမရတော့။

လောကထဲတွင် ဤကျောက်စရစ်ခဲလေးများ၊ ထိကရုန်းပင်လေးများ၊
ဆူးလေဆူးလေးများသော်မှပင် ရှင်သန်မှုဟူသော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဖြင့် ဆက်လက်
တည်ရှိ နေရစ်ကြတော့မည်။ သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ။

မိမိမှာကား. . .

သေမင်းက သူ၏လျှာဖြင့်လျက်ကာ ထိနမ်းနေပြီ။ မသေချင်သေး။

ယခုမှပင် သေခြင်းတရားကို ကြောက်လာသည်။

ပါးကွက်သား၏ အရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရိပ်၏ လက်အစုံသည်
အပေါ်သို့ မြောက်သွားသည်။ အသွားထက်လှသော ဓားတစ်ချောင်းရှိနေ
သည်။ မျက်စိအစုံကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး မျက်ရည်
နှစ်စက် ထွက်ကျသွားသည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း အမှောင်တိုက်အတွင်းသို့ အော်သံတစ်ခုက
လျှပ်တစ်ခုအလား ထိုးဝင်ဖောက်ထွင်းလာသည်။

ဇက်ပေါ်သို့ ဓားသွားကျမလာ။

မျက်နှာမော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သူသတ်ကုန်း၏ အောက်ခြေမှ တက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။

နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း။ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း။”

ထိုသဏ္ဍာန်က အမိန့်ပေးရင်း အပေါ်တက်လာရာ သူသတ်ကုန်းထိပ် သို့ ရောက်လာသည်။ နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါးပင်ဟု ယုံကြည်လိုက်လေသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျို၍ တင့်တယ်ခမ်းနားသော အသွင်ကို ဆောင်သည့် လှလင်ပျို တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပါးကွက်သားသည် မိမိဘေးမှာပင် ဒူးတုပ်ကာ ဓားကို အောက်ချလျက် လက်အုပ်ချီနေသည်။

“သူဟာ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ တောပုန်းတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ သူဟာ တောပုန်းဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့ဖခင်သာ ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူဟာ ကျွန်ုပ်လိုပဲ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရမှာလဲ”

အာဏာသံ အပြည့်ပါသည်။ အမိန့်ပေးနေကျ အသံဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“သူ့ကို အခုလွှတ်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့စံရဲ့ အမိန့်”

ပါးကွက်သားတို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်ဟန်တူသူတစ်ယောက်က ရှေ့တိုး ထွက်လာကာ သူ့ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်လက်အုပ်ချီလျက် . . .

“ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ရဲ့ သတ်စေအမိန့်ပါ အရှင့်သား”

“ကျွန်ုပ် နားလည်တယ်။ အစအဆုံး ကျွန်ုပ်သိတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်ုပ် ရဲ့ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ပဲ။ အိမ်ရှေ့စံရဲ့ မွေးနေ့အခါမှာ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့သားတော်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒရှိသမျှကို လိုက်လျောလိမ့်မယ် ဆိုတာ သင်နားမလည်ဘူးလား။ ကျွန်ုပ်သာ အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ထီးနန်း အရိုက် အရာကိုတောင် ဒီနေ့ဒီအခါမှာ တောင်းယူလိုရတယ်ဆိုတာ သင်သိထားသင့် တယ်။ သင့်အသက်ကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင်လဲ ခမည်းတော်က ခွင့်ပြုမှာပဲ၊ နားလည်လား”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အရှင့်သား”

အကြီးအကဲသည် ထိတ်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ပါးကွက်သားများက အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြေပေးကြသည်။ ဒူးထောက် ထားရာမှ မထဖြစ်သေး။ မျက်အိမ်အတွင်း၌ မျက်ရည်တို့ ပိတ်ဖုံးသွားပြန်သည်။ သေခြင်းတရားမှ ကင်းလွတ်သွားပြီဟူသော ဝမ်းသာမှု၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော

ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး၏ ကယ်တင်မှုကြောင့် လွတ်မြောက်ရပြီ ဟူသောအသိ၊ မိမိအပေါ် အခြားသူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာတို့ကို စုပြုံခံစားလိုက်ရသော ကြောင့် လိမ့်ဆင်းလာရသော မျက်ရည်များပင် ဖြစ်ပေမည်။

“ထလေ၊ မင်း အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်ပြီ။ သေဒဏ်ကလဲ လွတ်ပြီ။ ကျက်သရေကင်းမဲ့တဲ့ သူသတ်ကုန်းပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဆက်နေချင်သလဲ၊ ထစမ်း”

ထရန်ကြိုးစားသည်၊ မရ။ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကင်းသွားပြီဖြစ်သော လက်အစုံတို့သည် ပူးကပ်သွားကြကာ ဘုရင့်သားတော်၏ ခြေထောက်အစုံ ဆီသို့ ကျရောက်သွားသည်။

အနောက်ဘက်တောင်တန်း၏ ဟိုမှာဘက်ဆီသို့ နေလုံးကြီး လိမ့်ကျ သွားသည်။ သို့သော် အရှေ့ကောင်းကင်ဆီတွင် လဝန်းရိပ်ပေါ်လာပြီ ဖြစ် သည်။

[၁၃]

“အဲဒီတုန်းက မင်းဟာ တကယ့်ကလေးလေး တစ်ယောက်အတိုင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေခဲ့တာပဲ ငမိုး။ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ မိခင်ဖခင် ပျောက်ဆုံး သွားတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို၊ ကျားရဲပေါတဲ့ တောအုပ်အလယ်မှာ မိခင် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နွားငယ်ကလေး တစ်ကောင်လို၊ တကယ့်ကို ဝမ်းပန်း တနည်း ငိုကြွေးနေခဲ့တာလို့ ငါထင်မိတယ်”

အိမ်ရှေ့စံသည် မိမိနှင့် ရွယ်တူလောက်သာ ရှိသော်လည်း “အသက် သခင်” ဟူသော အဖြစ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သားတော်၊ ဘုရင့်သွေး ဘုရင့်သား ဟူသော အဖြစ်တို့ကြောင့် အကြီးအကဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြော သည့်အခါတွင် မင်းသားသည် မင်း၊ ငါနှင့်ပြောတတ်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့် မူ တောပုန်းဓားပြ တစ်ယောက်ဖြစ်သော မိမိ၏ ရုပ်သွင်မှာ၊ မင်းသားထက်ပို၍ ရင့်ရော်နေကြောင်း သိနေသည်။ သူ့မှာကား နန်းတော်၏ ချိုမြိန်နူးညံ့သော စည်းစိမ်ထက်တွင် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သူပီပီ ပကတိ နုပျို ချောမောလှချေသည်။

“ကြားလား ငမိုး။ အဲဒီတုန်းက မင်းငိုနေလိုက်ပုံဟာ အမေပျောက်တဲ့ နွားသူငယ်လေးတစ်ကောင်လိုပဲ”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက လောကတစ်ခုလုံးကို ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာပါ အရှင်”

“ဖမ်းဆီးရလာတဲ့ တောပုန်းတွေထဲမှာ၊ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ပါလာ တယ်လို့ ကြားကတည်းက ငါ စိတ်ဝင်စားနေတာ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေး ဟာလည်း အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲဆိုတော့ ငါ့အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ရဲ့ တောပုန်းဓားပြ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ငါမြင်တွေ့ချင်လာတယ်။ တကယ်တမ်း တွေ့လာတော့ မင်းငိုနေပုံဟာ ငါ့ရင်ထဲကို အတော် ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်လာစေ တယ်။ အင်း တကယ်တော့ လောကကြီးထဲမှာ မင်းဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ”

“ဆက်လက်အသက်ရှင်သန်ရမယ့် ကာလတွေကို အရှင်ဖန်တီး ပေး လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတိတ်ကံကတော့ သူသတ်ကုန်းပေါ်မှာပဲ ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပါပြီ။ ခုထိ ကျွန်တော်ရှင်သန်နေရတာ၊ နောင် ဆက်လက်ရှင်သန်ရမှာ တွေကကတော့ အရှင်ရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို အရှင်ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ အရှင်လက်ထဲက ဓားလို အရှင်ရင်ညွှန်ပေါ်က ပုလဲ သွယ်လို၊ အရှင်လက်ချောင်းပေါ်က နဝရတ်လိုပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ရှင်သန်နေမှု ဟာ အရှင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်”

လှိုက်လှဲစွာပင် ပြောဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့စံက ပွင့်လင်းစွာ တဟားဟား ရယ်သည်။ နန်းတော်အတွင်းတွင်မူ ဘယ်သို့ကျင့်သုံးနေထိုင်သည်တော့ မသိ။ မိမိနှင့် ဆက်ဆံသောအခါတွင်ကား မင်းသားသည် ရာဇက္ခန္ဓာဆိုသော ဝတ်ရုံ ကို ခွာချထားတတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပွင့်လင်းရင်းနှီးသော အပြောအဆို အရယ်အမောတို့ဖြင့် မင်းသားသည် ပကတိ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာပင်။

“ငမိုး. . . ဒီလိုဆိုရင် ငါဟာ မင်းရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါးပါးက ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒီ နတ်ဒေဝတာဟာ အရှင်ပါပဲ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ ရှင်သန်မှုနဲ့ အမျှသော ကျေးဇူးတရား အထူအထည်၊ မင်းအပေါ်မှာ ငါတင်ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်၊ အရှင်အလိုရှိတယ်ဆိုရင် တစ်လောကလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဒီကျေးဇူးတရားကို ကျွန်တော် ပေးဆပ်ထမ်းဆောင်မှာပါ”

ထက်သန်လွန်းနေသော မိမိအသွင်ကိုကြည့်၍ မင်းသားက ပြုံးနေ သည်။

“ပေးဆပ်ဖို့ကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်နာပါ့မယ် အရှင်”

“ငါက မင်းအသက်ကို ကယ်ထားခဲ့တာဆိုတော့ မင်းကလည်း ငါ့အသက်ကို စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့် အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ် အရှင်”

စကားအဖြစ်မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် အသက်ချင်း လဲရမည့် ကျေးဇူးတရားမျိုး။

“ဒါဆိုရင် မင်း ငါ့ဆီမှာ မင်းမှုထမ်းရလိမ့်မယ်”

“အရှင်အမိန့်အတိုင်းပါ”

“အိမ်ရှေ့စံရဲ့ အသက်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ မင်းမှုထမ်းဆိုတော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့် ကလွဲပြီး တခြား ဖြစ်စရာမလိုဘူး”

“အိမ်ရှေ့စံထံမှာ ဘီလူးတစ်ကောင် စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ မှတ်ယူသွားကြပါစေမယ် အရှင်”

မင်းသားက တရင်းအနှီးပင် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်

“ငမိုး၊ တောပုန်းဓားပြအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့အတွက် မင်းရဲ့ ခွန်အားဗလနဲ့ လက်ရုံးရည်ကို ငါ သံသယ ဖြစ်စရာမလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့်တို့ရဲ့ တတ်ကျွမ်းအပ်သော သေနင်္ဂီမျိုးတော့ လိုပေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့် ထွက်သက် ဝင်သက်တိုင်းဟာ အရှင်အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ရဲမက်ရင်ပြင်ကို နက်ဖြန်ကစပြီး မင်းသွားပေတော့။ စစ်သည်တော်တို့ တတ်အပ်သော လက်ရုံးရည်အမှု မှန်သမျှ မင်းသင်ကြားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်”

x x x

အခက်ခဲဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံး လေ့ကျင့်မှုများနှင့် တွေ့ရတော့သည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ လူဆိုသော အဖြစ်နှင့် လာခဲ့သည့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာ တပ်မှူးများကလည်း အပြင်းထန်ဆုံး လေ့ကျင့်မှုများဖြင့် လေ့ကျင့်စေသည်။ လေ့ကျင့်မှုများ အားလုံးလိုလိုပင် အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်လှသည်။ ဒဏ်ရာအထပ်

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ထပ် ကိုယ်ပေါ်တွင် အနံ့အပြား ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မောပန်းနာကျင်မှုများဖြင့် မေ့မြောသွားမှပင် လေ့ကျင့်မှုတစ်ခု၏ ကာလကို အဆုံးသတ်သည်။

သေနင်္ဂတစ်ခုပြီးလေတိုင်း အိမ်ရှေ့စံ လာစစ်ဆေးတတ်သည်။

“စစ်သည်တော် တစ်ယောက်အဖို့ နောက်ထပ် တတ်ကျွမ်းအပ်တာ မရှိနိုင်တော့တဲ့ အခြေမျိုးထိရောက်အောင် ဆက်သင်စမ်း ငမိုး” ဟုဆိုကာ ပြန်သွားတတ်သည်။

သိဂိုဏ်းရတော့နက်အတွင်း၊ ညပေါင်းများစွာနေကာ ဘုရင့်ဆင်တပ် အမှုထမ်းများနှင့်အတူ ဆင်ကျိုးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဆင်ရိုင်းများကို ထူးခတ် ရသည့် အစုတွင် ပါဝင်ရသည်။ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ လှည့်လည်ရသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ မြင်းတပ်မှ အဆိုးဆုံး၊ အကြမ်းဆုံး၊ မြင်းရိုင်းကြီးများကို ဇက်မခွဲစီးရသည်။ ဘုရင့်လှေတပ်နှင့်အတူ မြစ်ပြင်သို့ ထွက်ကာ တိုက်ပွဲ များ လေ့ကျင့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ဘက်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

တစ်နှစ်ကာလသည် တိုတောင်းစွာ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဒဏ်ရာအမာရွတ် အထပ်ထပ်ရလာခဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်၊ ခက်ထန်ထွားကြိုင်းလာခဲ့ကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ တအံ့တဩ တွေ့ရလေသည်။ နေရာတိုင်းတွင် အသားမာတက်နေပြီဟု ထင်ရ လောက်အောင်ပင် ခန္ဓာကိုယ်သည် ပကတိမာကျောလာသည်။ ရဲမက်ရင်ပြင် တွင် မြင်းချင်း၊ ဆင်ချင်း၊ စီးချင်းထိုးကြသောအခါတွင်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ ဓားချက်၊ လှံချက်များသည် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ထိရောက်သော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ကို မပေးနိုင်ကြောင်း တွေ့လာရသည်။

ထို့ထက်မူ၊ တစ်နှစ်ကာလ၏ ရာသီသုံးခုအတွင်း မပြတ်မနားသော လေ့ကျင့်မှုများကြောင့် အသားအရေတို့သည် လူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကောင်၏ အရေပြားလို ဖြစ်လာသည်။ နေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်နှင့် မြစ်ပြင်၊ ပင်လယ်ပြင် ဒဏ်များကြောင့် အသားအရေသည် ပေထက်တွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထုခတ်အပ်သော သံတွေပြားတစ်ခုလို ဖြစ်လာသည်။ နေပူ၊ မိုးရေနှင့် ဆောင်းနှင်းထဲတွင် စိတ်ရှိတိုင်း ပစ်ထားသော အမြူတေတစ်ခု အလား၊ ကျစ်လစ်မာကျောနေသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ အမိန့်ဖြင့် ကျင်းပသော စွမ်းရည်ပြသဘင်သည် လူသား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စစ်သည်တစ်ယောက်၏ အစမ်းသပ်ခံပွဲ မဟုတ်တော့ဘဲ မိမိပြောခဲ့သလိုပဲ ဘီလူးတစ်ယောက်၏ အစမ်းသပ်ခံပွဲ ဖြစ်သွားသည်။

အမျိုးမျိုးသော သေနင်္ဂတို့ကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်အပြီးတွင် အိမ်ရှေ့စံ ရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

“ငမိုး၊ ငယ်ဂုဏ်နဲ့ နုပျိုနေတဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေကြောင့်သာ မင်းကို ငါ ငမိုးရယ်လို့ မှတ်မိရတော့တယ်။ မင်းဟာ တစ်နှစ်အတွင်း မယုံနိုင်လောက် အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပါလား။”

ခေါင်းငုံ့ကာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“မင်းကတော့ မြင်းဖောင်းတွေ၊ ဆင်ကျိုးတွေ၊ တောနက်ကြီးတွေနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ဘက်တွေမှာ တစ်နှစ်လုံးလုံး လေ့ကျင့်နေခဲ့လို့၊ နေပြည်တော်မှာ၊ နန်းတော်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တာတွေကို ဘာမှမသိဘူး။ ငါ့မှာတော့ မင်းကို သေနင်္ဂလေ့ကျင့်ခိုင်းလိုက်တဲ့ နေ့ကစပြီး ခမည်းတော်ရဲ့ ပြစ်တင်စကားတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရင်ဆိုင်နေရတာကလား။”

“ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်က အပြစ်တင်တာလား အရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို အကြောင်းပြုတာပဲ။ တောပုန်းဓားပြတစ်ယောက် ကို သူ့သတ်ကုန်းပေါ်ကနေ ဆွဲထုတ်လာရုံတင်မကဘူး၊ ကိုယ်ရံတော် သက်တော် စောင့်အဖြစ် အမထမ်းစေဖို့ လေ့ကျင့်ခိုင်းထားတာဟာ သားတော်မိုက်မဲလှ တယ်တဲ့လေ။ ခမည်းတော်က ငါ့ကို”

မင်းသားက ပြောပြောဆိုဆို ရယ်နေသည်။ မိမိမှာကား ရင်ထဲတွင် မျက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခမည်းတော်နဲ့တကွ၊ တစ်နန်းတော်လုံးရဲ့ လွဲမှားနေတဲ့ အထင်ကို မင်းချေဖျက်ပစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံထားတယ် ငမိုး။ မင်းကို ငါယုံ ထားတယ်”

“ကျွန်တော်. . .”

“မင်း ဘာမှပြောဖို့မလိုတော့ဘူးလေ။ ငါ မင်းကိုနားလည်ပြီးသားပဲ။ တစ်နှစ်အတွင်း မင်း အခုလို ပြောင်းလဲသွားတာကိုက သူတို့တစ်တွေရဲ့ အထင်လွဲမှုကို တစ်ဝက်လောက် ချေဖျက်ပြီးသွားပြီပဲ ဟား ဟား ဟား”

ဝေ့ကနဲ တက်သွားသော ဒေါသတို့ ပြေသွားသော်လည်း ရင်ထဲတွင်ကား

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

မရှင်းလင်း။

“ကျွန်တော် အခု အရှင့်ထံမှာ အမှုတော်ထမ်းနိုင်ပြီလား”

“အမှုတော် ဟုတ်လား”

မင်းသားက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ နားခံတော်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ နားခံတော်က ရှည်လျားခမ်းနားလှစွာသော စကား အသုံးကို ရွတ်ဆိုလေသည်။ အတိအကျ နားမလည်။ အပြည့်အစုံ မသိ။ သို့သော် အမည်နာမတစ်ခုကို ပီသစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“နရိန္ဒ”ဟူသော အမည်နာမ။

နားခံတော်၏ ရွတ်ဆိုမှုပြီးသွားသည်။

“ရှေ့တိုးစမ်း ငမိုး”

ဒူးထောက်လျက်ပင် တိုးရွေ့သွားရသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ လက်အစုံသည် မိမိ၏ နဖူးထိပ်ထက်ဆီသို့ ရွေ့လာသည်။ လက်ထဲတွင်မူ ကြိုးစနစ်စ ချည်နှောင်ထားသည့် ရွှေပြားခတ်ဘွဲ့တံဆိပ်။ အိမ်ရှေ့စံက မိမိ၏ နဖူးတွင်ကပ်ကာ စည်းနှောင်ပေးသည်။

“ငမိုး၊ မင်းဟာ အခုအချိန်ကစပြီး သိဂိုဏ်းရနေပြည်တော်၊ ဥက္ကလာပ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့သားတော်၊ အိမ်ရှေ့စံ နန္ဒာမင်းသားရဲ့ စံနန်းတော် အတွင်း အပြင်နဲ့တကွ၊ အိမ်ရှေ့စံ ကျွန်ုပ် နန္ဒာမင်းသားရဲ့ ကိစ္စကြီးငယ်မှန်သမျှကို အသက်နဲ့လဲ တာဝန်ထမ်း အမှုတော်လုပ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတဲ့ သက်တော်စောင့် တပ်မှူး နရိန္ဒ ဖြစ်သွားပြီ”

သက်တော်စောင့်တပ်မှူး နရိန္ဒ။

အိမ်ရှေ့စံသည် မိမိအပေါ် ဤမျှအထိ ချီးမြှင့်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ကျေးဇူးတရားတို့ကို အထပ်ထပ် နှလုံးသွင်းရလွန်းသော ဝေဒနာတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ်သွားတော့မည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ပင် ပြောမိတော့သည်။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော် အရှင်ကျေးဇူးတွေကို ဒီဘဝသာမက၊ နောင် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာလဲ စောင့်သိပေးဆပ်ပါမယ် အရှင်”

“ငါ မင်းကို ယုံပါတယ် ငမိုးရယ်။ သူသတ်ကုန်းပေါ်မှာ ငိုကြွေးနေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့၊ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ မင်းသားပျိုတစ်ယောက် ရဲ့ နားလည်ယုံကည်မှုဟာ ပကတိရိုးသားခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်ပဲဆိုတာ မင်းနဲ့

ငါသာ သိပါတယ်”

မင်းသား၏ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်မိလေသည်။

“သက်တော်ဟောင့် တပ်မှူးနရိန္ဒဟာ အရှင့်ခြေအစုံရင်းမှာ ငမိုးဆိုတဲ့ ကျွန်ယုံတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ နားလည်ပါ အရှင်”

“ဒါပေါ့ ငမိုးရယ်။ နရိန္ဒဆိုတာဟာ နန်းတော်ကခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းရမယ့် ဘွဲ့အမည်ပဲ။ ငါ့အတွက်တော့ မင်းဟာ ငမိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် ကာလတုန်းက ငမိုးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အရှင်”

မင်းသားက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ အနည်းငယ်ယှိကာ မိမိကို ထက်အောက် စုန်ဆန် ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်နေကြောင်း သိလိုက်သည်။ ကျောက်ရုပ်ဘီလူး တစ်ကောင်လို တည့်မတ်တောင့်တင်းစွာ နေလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဟိုတုန်းက ငမိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ သေနင်္ဂ လှေကျင့်မှုတွေ၊ ရာသီဥတုဒဏ်တွေကြောင့်၊ မင့် အသွင်က လူသားတစ်ယောက် နဲ့ကို မတူတော့ဘူး ငမိုး”

ဘီလူးတစ်ကောင်လိုပဲလား အရှင်ဟု မေးမည်ကြံသော်လည်း မင်းသား ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားမိသောကြောင့် ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မင်းအသားအရေတွေဟာ နေဒဏ်မိုးဒဏ်တွေကြောင့် ထူသား၊ ပေသား ကျပြီး အကြေးခွံတွေ အထပ်ထပ်တက်နေတယ်။ ခွန်အားကြီးမားတဲ့ အသွင်ကို လဲ ဆောင်နေတယ်။ ထွားကျိုင်းခက်ထန်တဲ့ သဏ္ဍာန်တွေလဲ ပေါ်နေတယ်။ မင်းဟာ ငမိုးဆိုတဲ့ လူသားစစ်သည်တော် တစ်ယောက်အဖြစ်ထက်. . .”

အိမ်ရှေ့စံက မိမိ၏ ပခုံးရင်အုပ်များကို ဖြောင်းဖြောင်းပုတ်ခတ်ကာ-
“မိကျောင်းတစ်ကောင်လိုပဲ ငါ့မျက်စိထဲ မြင်နေတော့တယ် ငမိုး”

[၁၄]

ပညတ်နောက်သို့ ပါခဲ့လေသည်။

တပ်မှူးနရိန္ဒာဘွဲ့ဖြင့် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား၏ စံနန်းတော်အတွင်းဝင်းမှူး၊ အပြင်ဝင်းမှူးနှင့်တကွသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရမည့် အမှုထမ်း ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တမ်း အမှုထမ်းရသောအခါတွင်ကား စံနန်းတော်အတွင်း၊ ဝင်းအတွင်းမဟုတ်ခဲ့။

သိဂုံထွရ တောင်ကုန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် မျက်နှာသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ထိစပ်လျက်ရှိနေသည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ် အော်ကြီးက၊ ဟိုမှာဘက်တွင် ရှိနေသောကြောင့် နေပြည်တော်၏ ကမ်းခြေ သည် အစစ အဆင်ပြေသော ဆိပ်ကမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

နေပြည်တော်ဆိပ်ကမ်းတွင် တိုင်းတစ်ပါးမှ ကုန်သည်လှေကြီးများ ဝင်ထွက်မစဲရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်းသည် လှိုင်းလေထန်သော မိုးရာသီမှတစ်ပါး ကျန်ကာလများတွင် သဲသဲလှုပ် စည်ကားနေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့်မူ မဇ္ဈိမ ကုန်သည်များသည် နေပြည်တော်သို့ ကုန်စည်အလုံးအရင်းတင်သော လှေ သင်္ဘောကြီးများဖြင့် ရောက်လာတတ်ကြသည်။

အသားမည်းနက်၍ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းထူထပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထွားကျင်းကြသော ထိုမဇ္ဈိမကုန်သည်တို့သည် နေပြည်တော်ကမ်းခြေသို့ မှန်မှန် ဝင်ထွက် ဖောက်ကားကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လှေများတွင် အသွေး အရောင်တောက်သော အဝတ်အထည်များ၊ ယမ်းမှုန့်စည်များနှင့် ပေါက်ကွဲ မြည်ဟည်းတတ်သော လက်နက်များ ပါလာတတ်သည်။ ထိုကုန်ပစ္စည်းများကို နေပြည်တော်သူ၊ နေပြည်တော်သားတို့ နှစ်ခြိုက်တပ်မက်ကြသလို၊ နေပြည်တော် ၏ ဆင်စွယ်နှင့် ဆေးဝါးများကိုလည်း မဇ္ဈိမကုန်သည်ကြီးများက မက်မော ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နေပြည်တော်ဆိပ်ကမ်းသည် ရှုပ်ထွေးလှသော ဈေးရုံ တော်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

အရောင်းအဝယ် စည်ကားသလောက်ပင် နေပြည်တော်ဆိပ်ကမ်းသည် အမှုကိစ္စ ရှုပ်ထွေးသော နေရာလည်း ဖြစ်လာသည်။ ဘုရင့်စစ်သည်တော်များ မကြာခဏ တိုက်ပွဲဝင်ရသည်။ ဆိပ်ကမ်းစောင့် ရဲမက်များလည်း မကြာခဏ ပင် လုပ်ကြံခံနေရသည်။ တစ်ဘက်ရန်သူများကား အမျိုးမျိုး အစားစားပင်။ မဇ္ဈိမကုန်စည်လှေများနှင့် ပါလာတတ်သော ပင်လယ်ဓားပြများလည်း ရှိသည်။ နေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်းတွင် တိတ်တဆိတ် ခိုအောင်းနေသော တောပုန်းများ လည်း ရှိသည်။ မဇ္ဈိမကုန်သည်များထံမှ တံစိုးယူကာ ဘုရင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင်ရန် ကြိုးစားသည့် မင်းမှုထမ်းများလည်း ရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်းစောင့် ဘုရင့်တပ်သားများနှင့် အချို့ အကြပ်တပ်မှူးများလည်း မဇ္ဈိမကုန်သည်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ နေပြည်တော်၏ အဖိုးထိုက် ရတနာတို့ကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား ကြပြန်သည်။ နေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်းကား လှပခမ်းနားသော အိမ်ကြီးတဆောင် ၏ ကျက်သရေကို ဖျက်ဆီးသည့် ရှုပ်ထွေးဆူပူသော တံခါးမကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေ သည်။

“ငမိုး၊ အိမ်ရှေ့စံ သက်တော်စောင့် တပ်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ အမှုတော်တစ်ခုကို မင်း ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်”

မင်းသား၏ အသံမှာ ခါတိုင်းလို ကြည်လင်ခြင်းမရှိဟု သိလိုက်သည်။

“ခမည်းတော်က အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။ ညီလာခံသဘင်ကို သူ့ရဲ့ ဥပုသ်တော်ဆောင် လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားတော့ တာမဟုတ်ဘူး။ နေပြည်တော်ရဲ့ အရေးအရာမှန်သမျှဟာ ငါ့ပုခုံးပေါ်ကို အလိုလို ကျရောက်လာတယ်”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

အိမ်တော်ဝန်ဆီမှ စာရွက်လိပ်ကို လှမ်းယူကာ အိမ်ရှေ့စံ ဖြန့်ကြည့်သည်။ တင်းမာသော အသွင် ပေါ်လာပြီးနောက် စာရွက်ကို ပြန်လိပ်သည်။

“ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ နေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်းက အစောင့်ရဲမက်ရှစ်ဦး၊ သွေးသောက်နှစ်ဦးနဲ့ ဗိုလ်တစ်ဦး အလုပ်ကြံခံရတယ်။ သတ်သူမပေါ်ဘူး။ မရွံ့မကုန်သည်လေ့နှစ်စင်း၊ ဆိပ်ကမ်းကနေပြီး ညဉ့်အချိန်မတော်မှာ ထွက်ခွာသွားတယ်။ အဲဒီ လှေအတူ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ရှေ့တော်ဖတ်စာရေးပါသွားတယ်။ စာရေးဟာလဲ ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ကို ဖြည့်သွင်းဖို့ မြို့တော်ဝန်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဆင်စွယ်အချောင်းသုံးဆယ်နဲ့ ပတ္တမြားတွေကိုပါ ယူသွားတယ်။ နောက်ပြီး ဆိပ်ကမ်းမှာ မနေ့ကပဲ ဆိပ်ကမ်းစောင့် ရဲမက်တစ်စုနဲ့ အမျိုးအမည်မသိ ရန်သူတစ်စု တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ရန်သူတွေ လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ရဲမက်နှစ်ဦး အနာသည်းထန်စွာနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်”

ရင်ကိုစွင့်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဒီအရေးတွေ အားလုံးကို ခမည်းတော်က ငါ့ဆီ မျက်နှာလွှဲတော်မူတယ် ငမိုး။ မင်းရဲ့ အိမ်ရှေ့စံ နန်းတော်စောင့် အမှုတော်ကို ခဏမေ့ထားပြီး မင်း ဆိပ်ကမ်းကို ဆင်းရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ တောပုန်းဘဝတုန်းက နေပြည်တော် တစ်ဝိုက်က ချောင်းတွေ မြောင်းတွေ မြစ်တွေမှာ ကျွမ်းကျင်နံ့စပ်ခဲ့သူပဲ။ ဆိပ်ကမ်းနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကိုလဲ မင်း ရင်းနှီးနေပြီးသားပဲ”

“ဦးလည်မသုန် အမှုတော် ထမ်းပါမယ် အရှင်။ အရှင်ရဲ့ ကျွန်ယုံ ငမိုးဆိုတဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်အကြောင်း သင်းတို့ သိသွားပါစေမယ်”

ထိုအခါမှပင် တင်းမာနေသော အိမ်ရှေ့စံ၏ အသွင်များ ပြေပျောက်သွားကာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံး ပေါ်လာလေသည်။

“အေး ဟုတ်ပေသားပဲ။ မင်းဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ မိကျောင်းတစ်ကောင်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးခဲ့ပေတာပဲ။ ကဲ ဆိပ်ကမ်းကို သွားပေတော့ ငမိုး”

* * *

တောပုန်းဘဝက ရခဲ့သော အတွေ့အကြုံ၊ အိမ်ရှေ့စံ၏ အမိန့်အရ တစ်နှစ်တာ ဆည်းပူးထားသော လေ့ကျင့်မှုများကို အသုံးချရန် အခွင့်အခါ ကြုံလာသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ အမည်ပညတ်ကို ဦးထိပ်ထက်ရွက်ခံသည့်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်နှင့် မြစ်လက်တက်များ ရှုပ်ထွေးလှသော ရေပြင်တို့

တွင် အသွားအလာ၊ အလှုပ်အရှား လွယ်ကူခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရင့်လှေတပ်ရှိ အခြားသော တိုက်လှေကြီးများကို အသုံးမပြုဘဲ ပေါ့ပါးသည့် မိကျောင်းရုပ်လှေကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

မိကျောင်းရုပ်လှေ၏ ဦးပိုင်းမှ မိကျောင်းဦးခေါင်းထက်ရှိ မျက်လုံး နှစ်လုံးကို ဟသံပဒါး သုတ်လိမ်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ရဲရဲနီသော မျက်လုံးအစုံ ဖြစ်လာသည်။

မိမိ၏ မိကျောင်းရုပ်၊ တစ်ယောက်စီး တိုက်လှေကို နေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်း၏ နေရာအနံ့အပြားသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ရန် အထူးတလည် စီမံထားရသည်။

နေပြည်တော်ရှိ ဖောက်ပြန်သော ဆိပ်ကမ်းစောင့် ရဲမက်စစ်သည် အရာရှိများ၊ မဇ္ဈိမကုန်သည်များသည် သူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကိစ္စများကို ဝေးလံသော ပင်လယ်ပြင်၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်အငူတို့ ပေါများသည့် နေရာဒေသများ၌လည်းကောင်း တွေ့ဆုံဆက်သွယ်ကြသည်ကိုလည်း စုံစမ်းသိရှိလာရသည်။

ဤအရေးသည် လှေတပ်တော်ဖွဲ့ကာ အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ သေနင်္ဂဆင်ရမည့် အရေးလည်း မဟုတ်။ ရဲမက်အများအပြားကို ခေါ်ယူကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ ဖြင့် ချေမှုန်းရမည့် အရေးလည်းမဟုတ်။ လျှို့ဝှက်ကြံစည်သော ရာဇဝတ်သား တို့ကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံချေမှုန်းရမည့် အရေးသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း အရေးပါသော အာဏာဖိဆန်သူများကို အသေ သို့မဟုတ် အရှင်ဖမ်းဆီးကာ ကွက်မျက်ရမည့်အရေးဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်သော ကွက်မျက်စီရင်မှုများဖြင့် သာဓကပြကာ ဖောက်ပြန်သူတို့အား ချောက်ချားစေရမည့် အရေးဖြစ်သည်။

နေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်း၏ ညအမှောင်အောက်ဝယ် မိကျောင်းရုပ်လှေ ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ရင်း ပြုံးမိသေးသည်။ မြစ်ချောင်းများအတွင်း တောပုန်းအဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့သော သူတစ်ယောက်က ယခုအခါ အိမ်ရှေ့စံ နန္ဒာမင်းသား၏ လက်ရုံးတစ်ဆူအဖြစ် ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေရသည်။

တောပုန်းတစ်ယောက်၏ ဘဝသစ်သည် မိကျောင်းရုပ်လှေကိုစီးသော ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း ဖြစ်နေသည်။ တောပုန်းဘဝမှာ ကျူးလွန်ခဲ့လေသော မိမိ၏ အပြစ်များကို ယခု ဘဝအသစ် တပ်မျှအဖြစ် အမှုတော်ထမ်းခြင်းဖြင့် ချေဖျက်နိုင်မည်ဟု မိမိကိုယ် မိမိ စိတ်မာန်သွင်းရလေသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

သို့တိုင်အောင်ပင် အိမ်ရှေ့စံ၏ ကျေးဇူးတရားကား ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိ
သေး။

* * *

“မိကျောင်းကို မိကျောင်းက စီးလာတယ်။ ပြီးတော့ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုနဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ပြင်
အောက်ကို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့
ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ရတော့
ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ နေပြည်တော်ရဲ့ သူသတ်ကုန်းထက်မှာ ရာဇဝတ်
သားတစ်ယောက်လောက် ရောက်နေတတ်တယ်။ အဲဒီ ရာဇဝတ်သားဟာ
တစ်ခါတလေမှာ အသက်ရှင်လျက်ပဲ၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ ဦးခေါင်းမပါလာ
တော့ဘူး”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြောင့် မြို့စောင့်နတ်ဒေဝတာများက
နတ်မိကျောင်းယောင်ဆောင်ပြီး ရန်သူတွေကို လိုက်လံ ရှင်းလင်းပေးနေတာ
ပေါ့”

“အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ မဇ္ဈိမကုန်သည်လှေတွေ
ရန်သူတွေကြားမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့
အဲဒီ သူရဲကောင်းဟာ လူစင်စစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နတ်မိကျောင်းက လူယောင်
ဖန်ဆင်းလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်ကလာ လူယောင်ဖန်ဆင်းရမှာလဲ။ အဲဒါဟာ အိမ်ရှေ့စံ နန္ဒာ
မင်းသား ကိုယ်တော်တိုင်ပဲ။ အိမ်ရှေ့စံဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရေပြင်နဲ့
ပင်လယ်ကို မိကျောင်းတစ်ကောင်နဲ့မခြား ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်သူပေကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့စံ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ နတ်မိကျောင်းပဲ ထား
ပါတော့။ အဲဒီ သူရဲကောင်းနဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာချိန်တွေမှာ တို့
အိမ်ရှေ့စံက သူ့ နန်းဆောင်မှာပဲ ရှိနေတာ”

“ဒါဆိုရင် ဘုရင့်လှေတပ်က သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်
မယ်”

“သူရဲကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူယောင်ဖန်ဆင်းလာတဲ့ နတ်မိကျောင်း
ပါ ဆိုနေမှ”

“အို လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်မိကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆိုရင် တို့နေပြည်တော်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းဟာ အများကြီး သန့်စင်ငြိမ်သက်သွားပြီ။ အလျင်လို သတ်ဖြတ်မှု တွေ၊ ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံမှုတွေ မရှိတော့ဘူး။ မဇ္ဈိမက ကုန်သည်လှေသမား တွေလဲ အခုဆို အတင့်မရဲဝံ့တော့ဘူး။ မသမာမှုတွေအတွက် ပင်လယ်ပြင်နဲ့ ဆိပ်ကမ်းဟာ နေရာကျဉ်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ နတ်မိကျောင်းရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု ကြောင့်ပဲ”

“ကိုင်း နတ်မိကျောင်းလို့ပဲ ထားလိုက်ကြပါစို့ကွာ”

ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းများ အားလုံး အထောက်တော်၊ သူ့ရှုထောင့်များမှတစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့စံဆီသို့ ရောက်လာကြ သည်။ သတင်းတစ်ခုတလေ ရောက်လာတိုင်းလည်း အိမ်ရှေ့စံက ရှေ့တော် သို့ ခေါ်ယူလေသည်။

“ကြားလားဟေ့ ငမိုး။ မင်းဟာ ရိုးရိုးမိကျောင်းတောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ နတ်မိကျောင်း ဖြစ်နေပြီ”

“အရှင်ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းလိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး အရှင်”

မင်းသားက ပွင့်လင်းစွာ ရယ်လျက်

“တချို့ကတော့ အဲဒီ နတ်မိကျောင်းဟာ ငါကိုယ်တိုင်လို့ ပြောနေကြ ပါလား”

“ဒါလဲ မမှားပါဘူး၊ အရှင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်တော့်ထံမှာ အမြဲကပ်ပါ နေတာပဲ မဟုတ်လား”

အရေးတော်ကို အောင်မြင်လှပစွာ ထမ်းရွက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် စိတ်နှလုံး တက်ကြွ ပျော်ရွှင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်စလျှာစလည်း သွက်နေခဲ့သည်။ သို့နှင့်အမျှပင် အိမ်ရှေ့စံ၏ ကျေးဇူးတရားကို ပို၍သာ အောက်မေ့ဆင်ခြင် မိလေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ မဟာဆီ မဟာသွေး ပြည့်ဝရွန်းစိုနေသော မျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း ဤပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မိမိ၏ ကျေးဇူးသစ္စာကို မကုန်မဆုံးနိုင် သာကေပြလိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေသည်။ မိမိ၏ နှလုံးသွေးကို ပြသရန် ကြီးကျယ်သော အခွင့်အခါမျိုး ကြုံကြိုက်လိုက်စမ်းချင်ဘိသည်ဟု လည်း ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

မိမိသည် အိမ်ရှေ့စံအပေါ်တွင် ညီအရင်းတမျှ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ သာမန်ညီအစ်ကိုများနှင့် မတူသော သံယောဇဉ်ကား အိမ်ရှေ့စံအပေါ် ယုံကြည်မြတ်နိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသံယောဇဉ်ကို အထင်အရှား ပြသနိုင်ရန် အခွင့်အခါ မပေါ်သေးဟု ထင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းအရေးတော်သည် စင်စစ်၊ နေပြည်တော်၏ အရေးအရာသာဖြစ်သည်။ နန္ဒာမင်းသားတစ်ကိုယ်တည်း အတွက် အရေးအရာမဟုတ်ဟုလည်း ထင်သည်။

ဤဆန္ဒ တောင့်တချက်၏ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်မှုကြောင့်လားပင် မပြောတတ်။ မျှော်လင့်ထားသော အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

[၁၅]

ထိုနေ့က အိမ်ရှေ့စံ၏ လှေတပ်ကို စစ်ဆေးရန် အမိန့်ကြောင့် မြစ်ဆိပ် သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ စံနန်းတော်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာရမည်ဟူသော အမိန့် ရောက်လာပြန်သည်။ လှေတပ်ကို ဘာမှမစစ်ဆေးရသေးဘဲ၊ နန်းတော်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့စံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခန်းမထဲတွင် ထူးခြားသော လူစိမ်း ဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူစိမ်းသုံးယောက်စလုံးပင်၊ မဇ္ဈိမကုန်သည်များကဲ့သို့ ထူထပ်သော မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်း အမွှေးအမှင်ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ဆံပင်များမှာ အနက် ရောင်မဟုတ်ဘဲ အလွန်အကြည့်ရဆိုးသော နီကြန့်ကြန့်၊ ဝါကျင့်ကျင့် ဆံပင် များ ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသော အပေါ်ရုံ အင်္ကျီကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် တိုင် အသားနှင့်ကပ်နေသော ဘောင်းဘီများမှာ အမြင်ရိုင်းလှသည်ဟု ထင်မိ သည်။ မျက်နှာပေါက် အလုံးအရပ်မှာ မဇ္ဈိမ ကုန်သည်များလို ထူကြီးကြီး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဇ္ဈိမ ကုန်သည်များနှင့် မတူသော အချက်မှာ သူတို့၏ အသားအရေ ဖြစ်သည်။ လူစိမ်းများ၏ အသား

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အရေမှာ မရွှိမကုန်သည်များလို မည်းနက်မနေဘဲ၊ သွေးရောင်စို့ကာ နီမြန်းနေသည်။ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်တွင် ဇာနားကျယ်ကော်လာကြီးများက ပြန့်ကားနေပြီး အပေါ်ရုံ အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုလည်း တောက်ပြောင်သော ကြေးပွင့်ကြယ်သီးများ အပြည့်အစုံ တပ်ထားသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ရှေ့တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ကျန်တစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်တွင် ထောက်ထားသော သူတို့ပုံသဏ္ဍာန်ကို စတင်မြင်လိုက်ချိန်မှာပင် မနှစ်မမြို့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ရိုကျိုးသိမ်မွေ့သော အမူအရာမျိုး မရှိရသည့်အထဲတွင် ခါးပတ်မှတစ်ဆင့် နန်းရင်ပြင်ထက်သို့ တွဲလောင်းကျနေသော ရှည်လျားသေးသွယ်သည့် ဓားအိမ်များသည် ဧည့်သည်ကောင်း မပီသသော အမူအရာကို ဆောင်နေကြသည်ဟု ထင်သည်။

ဧည့်သည်များကို တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ကြည့်ရုံဖြင့် သူတို့၏ သိသာထင်ရှားသော လက္ခဏာများကို အကဲခတ်မိသွားသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ လက်ယာဘက်တွင် နေရာယူလိုက်လေသည်။

“ငမိုး။ သူတို့ဟာ ပင်လယ်ရဲ့တစ်ဖက် ဟိုးအဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က ရောက်လာကြတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေပဲ။ သူတို့တိုင်းပြည်က ပေါ်တူဂီတဲ့။ သူတို့လဲ ပေါ်တူဂီလူမျိုးပေါ့”

အိမ်ရှေ့စံက လူစိမ်းများကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ပြောသည်။

“မရွှိမကုန်သည်တွေနဲ့ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ မင်းအဖို့ ဒီလူစိမ်းတွေနဲ့ ဦးစွာတွေ့သင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

အိမ်ရှေ့စံက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ မျက်လုံးများကို နားလည်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ သက်တော်စောင့် လက်ရုံးတပ်မျိုးနဲ့လဲ စကားပြောနိုင်တယ်။ ပြောစရာရှိတာကို ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြမယ်”

ရာဇမာန်အပြည့်ပါသော အသံဖြင့် အိမ်ရှေ့စံက အမိန့်ပေးသည်။

ရှေ့ဆုံးတွင် ထိုင်နေသူ လှုပ်ရှားလာသည်။ ရင်ဘတ်တွင် အုပ်ကိုင်ထားသော ငှက်မွေးရောင်စုံ ထိုးထားသည့် အနားကျယ်ဦးထုပ်ကြီးကို ယပ်ခတ်သကဲ့သို့ ဝှေ့ယမ်းသိမ်းယူကာ ထိုသူက စကားပြောလေသည်။

ကျွန်တော့် နာမည် အန်တိုနီယိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပေါ်တူဂီပြည်က လာပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီများဖြစ်ကြတယ်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့ဟာ အရှေ့ဘက် တိုင်းပြည်များနဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားဖို့ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်ကြတယ်။ မင်းသားနဲ့ တပ်မှူးတို့ကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

စကားသံဝဲနေသည်။ အသံ အနိမ့်အမြင့်များလွန်းသည်။ စကားတစ်လုံး နှင့်တစ်လုံးကြား ကြာရှည်လှသည်။ လေးလေးပင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ လူစိမ်း၏ စကားပြောသံမှာ ရယ်စရာ ကောင်းသော်လည်း စူးရှကျဉ်းမြောင်းသော သူ၏ မျက်လုံးအိမ်ပြာပြာများကိုသာ သတိထားကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“မင်း မြန်မာစကားကို အတော်ရေလည်အောင် ပြောတတ်တာပဲ။ မြန်မာစကားကို ဘယ်မှာသင်ခဲ့သလဲ။ ဒီကို ရောက်ဖူးသလား”

အိမ်ရှေ့စံက လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။

လူစိမ်းက ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အဘိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးက ရခိုင်ပြည်ဆိုတဲ့ ဒေသကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဘိုး ဟာ ရခိုင်ပြည်မှာ ငါးနှစ် နေသွားဖူးပါတယ်။ သူ့ဆီက မြန်မာစကားကို ကျွန်တော် သင်ယူခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မြန်မာစကားကို ပြောတတ်တယ်လို့ မင်းသားကိုယ်တိုင်က ချီးမြှောက်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

“မင်းတို့ ဒီကို ဘာကိစ္စလာသလဲ”

အိမ်ရှေ့စံကိုယ်စား မိမိကပင် မေးလိုက်လေသည်။

“ကြီးကျယ် စည်ကားပြီး အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဒီနေပြည်တော်နဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားဖို့ လာပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ ဘုန်းတော်ကြီး တဲ့ အိမ်ရှေ့စံတို့ရဲ့ အမိန့်တော်များနဲ့အညီ ကျွန်တော်တို့ အေးချမ်းစွာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား လိုကြပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံက ပြုံးသည်။ ထို့နောက် မိမိထံညွှန်ပြလျက် . . .

“အေးချမ်းစွာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှလုပ် လို့မရဘူး။ ဟောဒီက ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပ်မှူးဟာ မကြာခင်ကပဲ မသမာတဲ့ မဇ္ဈိမ ကုန်သည်အချို့နဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ နေပြည်တော်သား သစ္စာဖောက်တွေကို သုတ်သင်ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ခမည်းတော် ဘုရင် မင်းမြတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်တော်တွေကို မနာခံခဲ့လို့ဘဲ”

ညဉ့်သည်က ခေါင်းညွတ်ပြန်သည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ပေါ်တူဂီ ကုန်သည်ကြီးတွေဟာ ရိုးသားပြီး ကြောက်တတ်ပါတယ် အရှင်မင်းသား”

ကိုယ်ကိုယ့်ပြီး ပြင်လိုက်သောကြောင့် သူ့စကားအဆုံးမှာပင် သူ့ခါးကြားမှာ တွဲကျနေသော ဓားအိမ်သည် နန်းကြမ်းပြင်နှင့် ထိခိုက်မိသွားလေရာ တချွင်ချွင် အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ ပေါ်တူဂီ တိုင်းပြည်ကနေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်လာတော့ ဒီနေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်းကို တစ်ခါတည်း လာခဲ့ကြသလား။ ဒီမလာခင် တခြားဆိပ်ကမ်းတွေကို ဝင်ခဲ့ကြသေးသလား”

ဒုတိယလူက သူတို့ ပေါ်တူဂီစကားနှင့် ရှေ့မှလူကို လှမ်းမေးနေသောကြောင့် အန်တိုနီယိုဆိုသူသည် အိမ်ရှေ့စံ၏ အမေးကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ ဒုတိယလူကို စကားပြောနေရသည်။ ထို့နောက် သူတို့ချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ အန်တိုနီယိုက အိမ်ရှေ့စံဆီသို့ မျက်နှာမူလျက် . . .

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကုန်စည်အပြည့် တင်လာတဲ့ သင်္ဘော ခြောက်စင်း ပါပါတယ်။ သင်္ဘောသုံးစင်းက ဒီကိုမလာခင် ဝင်ခဲ့တဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းခြေက ဆိပ်ကမ်းမှာ နေရစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်ကမ်းခြေလဲ”

“သရယမ်ပါ”

“ဘယ်လို”

“သရယမ်ကမ်းခြေပါ မင်းသား”

အိမ်ရှေ့စံက လှမ်းကြည့်နေသည်။ သရယမ်ဟူသော အမည်သစ်ကို မိမိလည်း မကြားဖူးခဲ့။ သို့သော် တစ်ဖက်ကမ်းခြေဟု ဆိုသည်။ ဆိပ်ကမ်းဟု ဆိုသည်။ သရယမ်ဟူသည် ဘယ်ဒေသနည်း။ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထင်မြင်ယူဆချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

“သန်လျင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မှူး၊ အဲဒီ သရယမ် ဖြစ်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ငမိုး မင်းရဲ့ဒေသပါလား၊ တိုင်းတစ်ပါး လှေသင်္ဘောတွေ ဆိုက်ကပ် နိုင်လောက်အောင်အထိ ဆိပ်ကမ်းတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါလား”

“ကျွန်တော့်ဘဝဟောင်းက အိုမင်းဆွေးမြေ့နေတဲ့ ဒေသဟောင်းပါ

အရှင်”

မိမိနှင့် အိမ်ရှေ့စံတို့ နှစ်ဦးချင်းပြောကာ ရယ်ကြသည်ကို လူစိမ်းများ က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အိမ်ရှေ့စံတို့ရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဒဂုံနေပြည်တော် ဆိပ်ကမ်းမှာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းပန် လျှောက်ထားပါရစေ”

အန်တိုနီယိုက အနူးညံ့ဆုံး အမှုအရာဖြင့် ပြောလေသည်။

“မင်းတို့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော် တိုင်းပြည်ဟာ တိုင်းတစ်ပါး ကုန်သည်တွေကို ဘာမှ ပိတ်ပင် တားမြစ်စရာ မရှိပေဘူး”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းချီးပေးမှုကို ခံယူဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းသား”

“ကောင်းပြီ မင်းတို့ အနားယူနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းသေးသိမ်လှတဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို လက်ခံတော်မူပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် အရှင်မင်းသား”

“ငမိုး လက်ခံလိုက်ပါ။ ဪ... ဟေ့၊ ပေါ်တူဂီကုန်သည်များ။ မင်း တို့ရဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုမှာ အစစအရာရာကို အုပ်ချုပ်စီမံမယ့် သူက တော့ အခု မင်းတို့အနီးမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ရုံးတပ်မှူးပဲ။ သူဟာ ကျွန်ုပ် ရဲ့ နေပြည်တော်မှာတော့ လူသား စင်စစ်မဟုတ်၊ နတ်မိကျောင်းတစ်ကောင်ပဲ လို့ သတင်းကြီးတဲ့ သူပဲ။ သူ့ကို မင်းတို့မှတ်ထားကြ၊ တပ်မှူး နရိန္ဒာတဲ့”

“တပ်မှူး နရိန္ဒာ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးညွှတ်ပါတယ်”

သုံးယောက်စလုံး ဦးခေါင်းယိုကြသည်။ မိမိ၏ ဘွဲ့အမည်၊ နရိန္ဒာကို သူတို့ခေါ်သံမှာ မပီမသ ဖြစ်နေသည်။

ပေါ်တူဂီများ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့၏ ထွားကျိုင်းမြင့်မားသော အရပ်အမောင်းများမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါမှ ပို၍ သိသာလေသည်။

“ငမိုး ဒီအသားဖြူတဲ့ ကုလားတွေကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အိမ်ရှေ့စံက မေးလာသည်။

“စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ အရှင်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

စစ်သည် သူရဲတို့၏ သွေးထဲကမူကား၊ အန္တရာယ် သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲ

တစ်စုံတစ်ရာ၏ အနံ့ကို အလိုလိုရနေသည်။ မည်သို့ အရေးအခင်းကြုံမည်
မပြောတတ်နိုင်။ မည်သို့ရှိစေ အိမ်ရှေ့စံ၏ လုံခြုံရေးကိုသာ အဓိကထား၍
စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

[၁၆]

ပင်လယ်ဝနှင့် မနီးမဝေးဖြစ်သည်။

သန်လျက်များကဲ့သို့ သေးသွယ်ချွန်မြစ္စာ တိုးထွက်နေသော သောင်ပြင်ကြီးသည် လရောင်အောက်တွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ ပါးလျားသော မြူမှုန်များသည် ရေပြင်၏ အထက်သို့ လွင့်တက်ကာ ဆောင်းလေထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနေကြလေသည်။

မြူငွေတို့၏ ဖြူရော်မှိုင်းညို ကန့်လန့်ကာနောက်ရှိ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းဆီဝယ် မီးရောင်များကို ရေးရေးပျပျ တွေ့နေရသည်။ မြူငွေဇာပြင်၏ လှုပ်ရမ်းမှုကြောင့် မီးရောင်များသည် အသွေးစုံ တောက်ပကာ လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။ ကမ်းခြေတလျှောက် တစ်သီတစ်တန်း နိမ့်မြင့်စီရရီ ရှိနေကြသော မီးရောင်များသည် အိပ်မက်လောကတစ်ခု၏ နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်းနှင့် တူနေသည်။

မီးရောင်လင်းနေသော ထိုကမ်းခြေမှာ သန်လျင်ကမ်းခြေ။
“သရယမ်”ဟု ပေါ်တူဂီ ကုန်သည်များက ခေါ်သည့် သန်လျင်။
သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ် ရပ်ရင်း သန်လျင်ကမ်းခြေ

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဘက်သို့ ငေးနေမိသည်။ ထို မီးရောင်များရှိရာ ဒေသတွင် မိမိသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ မိမိ၏ ဘဝဟောင်းသည် ထိုဒေသမှာပင် အစွန်းအထင်းများဖြင့် ညစ်ပေခဲ့ဖူးသည်။ အရုပ်ဆိုးသော အဖြစ်သနစ်ဟောင်းများကို ဤ မီးရောင်က တဖျပ်ဖျပ် စဉ်းစားတွေးတောကာ ပြန်ပြောနေကြသယောင်။

ယခုမူကား မိမိသည် ဤမှာဘက်ကမ်းက ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး၏ သက်တော်စောင့် တပ်မှူးအဖြစ် ဘဝဟောင်း၏ တေးဂီတကို နားဆင်နေသည်။ ဘဝဟောင်း၏ တေးသံသည် သဲ့သဲ့မျှသာ မြည်ကြွေးနိုင်တော့သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ မျက်စိနှင့်မဆန့်သော တပြန်တပြော မြစ်ပြင်ပင်လယ်ဝ မြင်ကွင်းကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်သည် နီးကပ်စွာ တွေ့ဆုံနေကြလေသည်။ ကြယ်ပွင့်တို့သည် သီကြိုးမှ ခြွေချလိုက်သော စံပယ်ပွင့်များလို ကောင်းကင်အနှံ့ ဖွာရရာကျနေသည်။

ပြည့်ဝန်းလသည် ည၏ အရှင်သခင်ပင်။

ဆောင်းလေသည် ပင်လယ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် မြောက်အရပ်ဆီမှ အမောတကော ပြေးလာသည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင်များတွင် တင်ထားသည့် အလံတို့သည် ဆောင်းလေကို ဆူညံစွာ ဆီးကြိုနေကြဟန်ပင်။

စိတ်လက် ချမ်းမြေ့ ညွတ်နူးဖွယ်ညတွင် အမှတ်မထင် နစ်မျောနေရာမှ မိမိဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“တပ်မှူး၊ ဒီမှာလာပြီး လေကောင်း လေသန့်ရှူနေသလား၊ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်လာတဲ့လေဟာ အင်မတန် လတ်ဆတ်တာပဲ။ ကောင်းတယ်”

ဘေးမှာ ရပ်လာသူက နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုသူတို့ထံမှ အရက်နံ့နှင့် ရေမွှေးနံ့တို့ကို ချိုအိမွန်းကျပ်စွာ ရှူရှိုက်မိသည်။

“ကက်ပတိန်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ တပ်မှူးကို မတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဒီဘက်ထွက်လာတာ”

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ အန်တိုနီယို”

“အား အထွေအထူး မရှိပါဘူး တပ်မှူး။ ကျွန်တော်လဲ တပ်မှူးလိုပါပဲ။ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တဲ့ သင်္ဘောခန်းမထဲမှာ နေရတာ အိုက်စပ်စပ် ရှိလာလို့ လေကောင်း လေသန့်ရှူရင်း အပေါ်တက်လာတာပါ”

အန်တိုနီယိုကား မြန်မာစကားကို ကောင်းကောင်းကြီး ရေလည်ကျွမ်းကျင်နေပေပြီ။ လူမမြင်ရဘဲ စကားပြောသံသာကြားရလျှင် ပေါ်တူဂီ

တစ်ယောက် ပြောနေသည်ဟု မထင်ရ။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပို့တ်ဝိုင်အရက်ကို သဘောကျပါရဲ့လား တပ်မှူး”

“ကျုပ် အရက်မသောက်တတ်ဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

အန်တိုနီယိုကို အတွင်းစိတ်ထဲကပင် သဘောမကျချင်။ သူ၏ အပြုံးနှင့် လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံတတ်မှုများကိုလည်း စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း မရှိ။

“အခု ကျင်းပတဲ့ မိတ်ဆုံဧည့်ခံ ညစာစားပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ရတဲ့ပွဲပါပဲ။ ဒီပွဲကို ကျင်းပခွင့်ပေးတဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တူဂီတွေကို သနားချီးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော်မူတဲ့ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက အမြဲတမ်း အလေးပြုနေပါတယ်”

ဘာမှပြန်မပြော။ မြစ်ပြင်ကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်နဲ့ တပ်မှူးတို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောဟာ အဆပေါင်းများစွာ ဂုဏ်ရှိသွားပါပြီ။ ဒါဟာ ကြီးစွာသော ချီးမြှောက်ခြင်းတစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့တကွ အဖွဲ့သား အားလုံးက ဂုဏ်ယူနေကြပါတယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

စကားမပြောချင်သော်လည်း သူတို့၏ သဘောတွင် မိမိက ဧည့်သည် ဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်ရှေ့စံ၏ မှာကြားထားချက်အရ လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောရလေသည်။

“အိမ်ရှေ့စံကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပို့တ်ဝိုင်နဲ့ တေးဂီတကို နှစ်ခြိုက်ပုံရပါတယ်။ ကက်ပတိန်နဲ့အတူ အခန်းထဲမှာ ပေါ်တူဂီ တေးတွေကို နားဆင်နေတယ်”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့စံဟာ သဘောမနော ကောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အိမ်ရှေ့စံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေတာက အခုထိ သဘောဆီကို မရောက်လာသေးတဲ့ သရယမ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ”

“သူတို့ လာကြပါလိမ့်မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ချိန်တန်နေပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ အထူးမျှော်လင့်နေကြတယ်”

အန်တိုနီယိုက သင်္ဘောလက်ရန်းတွင် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ အဝေးဆီမှ မီးရောင်များကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြစ်ပြင်တွင် မည်းမှောင်နေသည်။ သရယမ်ဆီမှ လာသော အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေး။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို တပ်မှူး သဘောကျပါရဲ့လား”

အန်တိုနီယိုက မေးပြန်သည်။

ကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို လွတ်ကနဲ ပြောတော့မည် အပြုတွင်မှ အိမ်ရှေ့စံ၏ အမှာစကားကို သတိရကာ သံတမန်ဆံသော စကားလုံးများကို စဉ်းစားရွေးချယ်၍ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းက သန်လျင်၊ ဒီဘက်ကမ်းက ဒဂုံနဲ့ မြစ်လယ်က ပေါ်တူကီသင်္ဘောများကို ရွှေကြိုးငွေကြိုးများနဲ့ ဆက်သွယ်ချည်နှောင်လိုက်တဲ့ ကောင်းမွန်သော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုပဲလို့ ကျုပ်နားလည်မိပါတယ် အန်တိုနီယို”

“ဒီစကား ကြားရတာ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းသာလှပါတယ် တပ်မှူး”

အန်တိုနီယိုက ရှေ့တိုးလာကာ မိမိလက်ကို ဆွဲယူဖျစ်ညှလာသည်။ ချွေးနံ့၊ ရေမွှေးနံ့နှင့် အရက်နံ့တို့ကို စူးစူးရွားရွား ရှုရှိုက်ရပြန်သည်။

“အိမ်ရှေ့စံဟာ ကျွန်တော်တို့ သံတော်ဦးတင်ထားတဲ့ ကိစ္စကို သဘောတူခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ တပ်မှူးထင်ပါသလား။ ဒီလို မေးတာကို တပ်မှူးဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့နော်။ တပ်မှူးကို အလွန်လေးစားရင်းနှီးရတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မေးတာပါ”

အန်တိုနီယို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ လေသံလည်း ပြောင်းသွားသည်။ စောစောကလို နှုတ်ဖျားလေသံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အားတက်သရော ဖြစ်လာသည်။

“ဒီဧည့်ခံပွဲမှာ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ အဖြေပေါ်လာမှာပဲ အန်တိုနီယို။ ကျုပ်အနေနဲ့လည်း အိမ်ရှေ့စံရဲ့ သက်တော်စောင့် တပ်မှူးသာဆိုပေမယ့် အိမ်ရှေ့စံရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သိခွင့်ရလိမ့်မလဲ”

သူ စကားပြော လေသွားသည်ကို အန်တိုနီယို သတိပြုမိဟန် ရှိသည်။ အသက်မပါသော အသံဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးကာ-

“အို. . . ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကျွန်တော်က တပ်မှူးများ သိထားသလားလို့ ပါ”

“မသိပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့စံရဲ့ များပြားလှတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအမှုတော်တွေကို ကျုပ်လို သက်တော်စောင့် တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကုန်အစင် သိနိုင်မလဲ။ ဒါတွေက နန်းတော်ထဲမှာရှိတဲ့ အမှူးအမတ်တွေနဲ့ ဆိပ်ကမ်းဝန် တို့ရဲ့ အရေးပဲ။ အိမ်ရှေ့စံနဲ့အတူ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲသဘင်မှာ အခု ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အရေးအရာသာ ဖြစ်ပေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် တပ်မှူး”

အန်တိုနီယိုဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လှည့်လိုက်သည်။ နီးကပ် စွာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

“ကျုပ် တာဝန်က အိမ်ရှေ့စံကို မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းရအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ။ အိမ်ရှေ့စံကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်စော်ကားလာရင် အဲဒီ အန္တရာယ်ကို ဖယ်ရှားပြီး အန္တရာယ် ဖန်တီးသူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ပဲ။ ကျုပ်တာဝန်က ဒါပဲ အန်တိုနီယို”

အန်တိုနီယို နောက်အနည်းငယ် ဆုတ်သွားသည်။ မိမိထံမှ အကြည့်ကို လည်း ကပျာကယာ လွှဲသွားသည်။

“အား. . . မှန်ပါတယ် တပ်မှူး။ ကဲ ကျွန်တော် ခန်းမထဲ ပြန်ဆင်းလိုက် ဦးမယ်။ အရက်နဲ့ စားစရာတွေအတွက် စီစဉ်ရဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ အန်တိုနီယို”

အန်တိုနီယို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဖိနပ်သံ မသိမသာပြင်းနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင် တစ်ဖက်တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသော အန်တိုနီယိုကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိတော့သည်။

ဤည ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း ပြန်၍ သုံးသပ်မိလေသည်။

စင်စစ်မူ အလွန်ထူးဆန်း ခမ်းနားသော ဧည့်ခံပွဲဟု ဆိုရမည်။ မြစ် ပြင်လယ်မှ ဧည့်ခံပွဲ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံ ပွဲ ဟူသော စကားကပင် မိမိတို့အတွက် စိမ်းသော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ ညီလာခံမဟုတ်။ ရေကစားသဘင်လည်း မဟုတ်။ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည့် ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်သည့် ပွဲသဘင်လည်း မဟုတ်။ ဧည့်ခံပွဲဟု ပေါ်တူဂီများက ဆိုသည်။

တိုင်းတစ်ပါးမှ ရောက်လာသော ပေါ်တူဂီများက ဤဧည့်ခံပွဲတွင် အိမ်ရှင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့က မိမိတို့၏ ပိုင်နက်ရေပြင်ထက်မှာပင် ဧည့်သည် ဖြစ်နေသည်။

ဤပွဲကို စီစဉ်ပါရစေဟု အန်တိုနီယိုအမျိုးပြုသော ပေါ်တူဂီများက အိမ်ရှေ့စံထံ ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားလာခဲ့သည်။ မြစ်ကြောင်းနှင့် ပင်လယ်ဝ ရေပြင်တွင် ကျောက်ချရပ်နားထားသည့် သူတို့၏ သင်္ဘောသုံးစင်းပေါ်တွင် အိမ်ရှေ့စံနှင့်တကွသော နန်းတွင်းအရာရှိများကို ဧည့်ခံဂုဏ်ပြုပါရစေဟု ဆိုသည့် ပေါ်တူဂီသင်္ဘောများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း စစ်ဆေးတော်မူပါဟု လည်း ဆိုသည်။ သင်္ဘောသို့ အိမ်ရှေ့စံ ကြွရောက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့၏ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောများသည် များစွာဂုဏ်တက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယခု အခါ အရှေ့အိန္ဒိယ ကျွန်းစုဟု ခေါ်သောဒေသဘက်တွင် ပင်လယ်ဓားပြများ ကဲ့သို့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြသည့် ဒတ်ချ်နှင့် စပိန်သင်္ဘောများကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြပါမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ပြင် ပေါ်တူဂီ သင်္ဘော များသည် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားနှင့် အိမ်ရှေ့စံတို့၏ ဖဝါးတော်အောက်တွင် ခိုလှုံကာ အမိန့်တော် ထားသမျှကို ရိုကျိုးလိုက်နာကြပါမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ပေါ်တူဂီတို့၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို အိမ်ရှေ့စံက သုံးရက်ဆိုင်းငံ့ပြီး နောက်တွင်မှ လက်ခံခဲ့သည်။ ဤသုံးရက်အတွင်းတွင် အိမ်ရှေ့စံသည် နန်းတော်ရှိ အရေးကြီးသော အမျိုးအမတ်များနှင့် သီးခြားတွေ့ဆုံ တိုင်ပင်ခဲ့ သည်။ ထို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပွဲတွင် မိမိလည်း အပါအဝင်။

နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့စံက အမိန့်ချလေသည်။

“ဒီဧည့်ခံပွဲဆိုတာကို လက်ခံလိုက်မယ်။ ပေါ်တူဂီကုန်သည်တွေရဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ သဘောထားကို တက်ရောက်တဲ့ လူတိုင်း နားမျက်စိဖွင့်ပြီး မပြတ် မလပ် သတိနဲ့ လေ့လာကြ။ ဒီဧည့်ခံပွဲကို သူတို့ လုပ်တာဟာ သူတို့ဘက်က အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိမယ်။ မိမိဘက်က ဒါကိုလက်မခံရင် သွေးနည်းရာကျတယ်။ သို့သော် လက်ခံတက်ရောက်ပြီး နောက်မှာတော့ ကိုယ်ကလဲ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ် နဲ့ သတိရှိနေရမယ်။ ခမည်းတော် ဘုရားကတော့ ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင် တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရာဇရေးရာ၊ တမန် ရေးရာ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူများအဖြစ် တက်ကြမယ်”

သို့ဖြင့်ပင် လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဆောင်လွယ်ထားသည့် ပွဲသဘင်

တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လရောင်လင်းသော ညဦးချမ်းအောက်၊ လှပ ငြိမ်သက်သော ရေပြင်ပေါ်မှ ပွဲသဘင်။

ပေါ်တူဂီကုန်သည်များ၏ စီမံခင်းကျင်းမှုကား ချီးကျူးဖွယ်ပင်။

သူတို့၏ သင်္ဘောသုံးစင်းကို မလှမ်းမကမ်းခွာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ထား သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောချင်းကို ကြိုးလှေကားဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ သင်္ဘောသုံးစင်းစလုံးတွင် လှပသော မှန်အိမ်မီးခွက်များကို အလှူပယ် ထွန်းညှိ ဆင်ယင်ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရွက်တိုင်များကိုလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကြိုးနှင့် တန်းချည်ဆက်သွယ်ကာ အရောင်စုံ အလံငယ်များ တပ်ထားသည်။

ရေပြင်ပေါ်မှာ မီးရောင်များ ဖြာထွက်နေသည်။

အလယ်ဗဟို သင်္ဘောပေါ်တွင် အခမ်းနားဆုံး ပြင်ထားသည်။ သင်္ဘော လက်တန်းတွင် မီးပုံးများ အစီအရီ ချိတ်ထားသောကြောင့် သင်္ဘော၏ ပုံသဏ္ဍာန် အရေးအကြောင်းများ လှပစွာ ပေါ်နေလေသည်။ အလယ်သင်္ဘောသည် ဧည့်ခံပွဲ၏ ခန်းမဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောသားများ ပါဝင်တီးမှုတ်သည့် ဂီတသံသည် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် ရေပြင်ဆီသို့ လွင့်ဝဲသွားသည်။ သူတို့၏ ကြိုးတပ်တူရိယာသံသည် ဆူညံလှသော်လည်း သူတို့တေးနှင့်ကား လိုက်ဖက်ညီထွေရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ပေါ်တူဂီများသည် ရောင်စုံငှက်မွေးတပ်သော ဦးထုပ်အနားကျယ်ကြီးများကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ အရက်ခွက်ကိုကိုင်လျက် သင်္ဘောတစ်စင်းမှ တစ်စင်း ကူးသန်းနေကြသည်။

အစေခံများမှာကား အရက်ခွက်မျိုးစုံ တင်ထားသည့် ငွေလင်ဗန်းများ ကို ကိုင်လျက် လူအုပ်ကြားတွင် တိုးဝှေ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အန်တိုနီယို ကား နေရာတိုင်းသို့ ရောက်နေတတ်သည်။ စကားပြန်ဖြစ်နေသည်။

ထူးခြားသော ပွဲသဘင်တစ်ခု ဖြစ်သည်ကား ယုံမှားစရာမလို။

ပို၍ ထူးခြားသည့် အစီအစဉ် တစ်ခုရှိနေသေးသည်။ ထိုအစီအစဉ် ကား အခြားမဟုတ်။ ပွဲသဘင်တွင် ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်နှင့် အမျှအမတ် များသာမက တစ်ဘက်ကမ်း သန်လျင်မှ ဆိပ်ကမ်းဝန်နှင့် များမတ်ဗိုလ်မင်းများ ကိုပါ ဖိတ်ကြားထားခြင်းပင်တည်း။

သန်လျင် ဆိပ်ကမ်းဝန်နှင့်အဖွဲ့သည် အန်တိုနီယိုတို့၏ အခြား သင်္ဘောသုံးစင်းနှင့်အတူ သန်လျင်ဘက်ကမ်းမှ လာကြမည်ဖြစ်သည်။ ပေါ်တူဂီ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

များကပင် အိမ်ရှင်လုပ်ကာ သူတို့ကို ခေါ်လာကြသည်။

ဤအစီအစဉ်ကို အန်တိုနီယိုက အိမ်ရှေ့စံထံ လျှောက်ထားခွင့်ပန်စဉ်ကမူ အိမ်ရှေ့စံသည် ချက်ချင်းမလိုက်လျောခဲ့သေး။ သန်လျင်ဘက်နှင့် ဒဂုံဘက်တို့သည် ပင်လယ်ဝကို ကွေ့ပတ်ပြီးမှ မြစ်ကို ဓားလွယ်ခုတ် ဖြတ်ကူးကာ ရောက်နိုင်သော ခရီးဖြစ်သည်။ အခြား လမ်းခရီးအားဖြင့် ဆက်သွယ်မှု မရှိ။ အကယ်၍ ဆက်သွယ်သည် ဆိုစေဦး၊ ထိုဆက်သွယ်မှုသည် နှစ်ပြည့် တစ်ပြည် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်သော ဆက်သွယ်မှုမျိုးမဟုတ်နိုင်။ အကြောင်း မူ ဒဂုံနှင့် သန်လျင်တို့သည် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် နေပြည်တော်များ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ သို့သော် ဥက္ကလာပဘုရင်သည် သန်လျင်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသလို သန်လျင်မင်းကလည်း ဒဂုံကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ ဒဂုံနှင့် သန်လျင်တို့သည် ပင်လယ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ တစ်ပြည့်တစ်ပြည် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်ခြင်းမရှိသော နှစ်ပြည်ထောင်များ ဖြစ်သည်ဟု အသီးသီး ယုံကြည်ထားကြသည်။ နှစ်ပြည်ထောင်ချင်း ရာဇရေးရာ ဆက်သွယ်မှုလည်းမရှိ။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုလည်း မရှိ။ ပြည်သူပြည်သားချင်း ကူးလူးဆက်ဆံမှုလည်းမရှိ။ ကိုယ့်ဘုရင်၊ ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကိုယ့်နေပြည်တော်ကိုယ်စီဖြစ်သည်။

“မြေကြောချင်း ထိစပ်နေတာကမှ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး အကူးအလူး အဆက်အဆံ ရှိနိုင်သေးတယ်။ နှစ်ပြည်ထောင် မဟာမိတ် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ အခု သူတို့ သန်လျင်ဆိုတာက ပင်လယ်ဝနဲ့ မြစ်ကြီးတစ်ကြောလုံး ခြားနေတာကလား။ ရေခြားဒေသဆိုတာ ပီဘီတစ်စိမ်းပြင်ပြင်ပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ သန်လျင်ဟာ ဘာမှဆက်စပ် ပတ်သက်စရာ မရှိဘူး။ ဒီလို သူစိမ်းတစ်ရံဆံ တိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့ သင်တို့ရဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ အတူတကွ တွေ့ကြရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး။ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် သူတို့ဆီကိုပဲ သင်တို့ ပေါ်တူဂီတွေ တိုက်ရိုက်သွားကြပေါ့” ဟု အိမ်ရှေ့စံက မိန့်ကြားခဲ့သေးသည်။

သို့သော် အန်တိုနီယိုက ပါးနပ်လိမ္မာစွာ အကြောင်းပြခဲ့လေသည်။

“ဒီသဘောကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တူဂီတွေမှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကလဲ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့

သင်္ဘောတွေဟာ အရှင်တို့ရဲ့ နှစ်ပြည်ထောင်အကြားက ရေပြင်မှာ ကျောက်ချ ရုပ်နားမိနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရှင် အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြရမယ့် သူများဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒဂုံနဲ့သာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြမယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်ကမ်းရဲ့ ငြိုငြင်မှုကို ခံကြရပါ တော့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထောက်များဟာ အခုဆိုရင် သင်္ဘောသုံးစင်းနဲ့အတူ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ ရောက်ရှိနေကြ လို့ပါပဲ။ သူတို့ဟာ အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် သန်လျင်ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းအရာရှိ ဝန်မင်းများနဲ့ စကားပြောဆိုပြီး နေကြပါပြီ။ ဒီအခြေကျမှ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ် ထားခဲ့တဲ့ ဆက်ဆံမှုကို ဖျက်သိမ်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သန်လျင်ဘုရင်ဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အများကြီး စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးလှတဲ့ အရှေ့ဘက်တိုင်းပြည်များက ဘုရင်များရဲ့ အမျက်ဒေါသကို ကျွန်တော်တို့ မခံဝံ့ပါဘူး အရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို သနားညှာတာ သောအားဖြင့် နှစ်ပြည်ထောင်စလုံးနဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခွင့် တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ သန်လျင်ကိုပါ ဖိတ်ကြားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အန်တိုနီယိုက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။ အိမ်ရှေ့စံက ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ “ဒါဖြင့်ရင်လဲ ကျွန်ုပ်တို့ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျောက်ချထားတဲ့ သင်တို့ သင်္ဘောတွေကို ဟိုဘက်ကမ်း ရွှေ့သွားကြပေါ့။ သန်လျင်နဲ့ပဲ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြပေါ့။ သန်လျင်နဲ့ပဲ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတယ်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ် တို့က ဘာမှ အမျက်ဒေါသ ဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုတယ်”

အန်တိုနီယိုသည် နန်းရင်ပြင်နှင့် နဖူးထိမတတ် ဦးညွှတ်ကာ ဆက် ပြောခဲ့လေသည်။

“အို. . . ဘုရားသခင်၊ ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ အရှင်ရဲ့ မျက်နှာလွှဲ လျစ်လျူရှုမှုအောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သန်လျင်ကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထွက်ခွာသွားရတော့မှာလား။ ဒီလိုလဲ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“သန်လျင်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုပဲ အန်တိုနီယို။ သင်တို့ အဲဒီမှာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရင် အမြတ်ကောင်းကောင်း ရနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ကုန်သည်ဆိုတာ အမြတ်ပိုရတဲ့နေရာကို ရွေးရတယ်မဟုတ်လား”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

အိမ်ရှေ့စံ၏ စကား ပြတ်သားတိကျလှဘိခြင်း။

အန်တိုနီယိုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွဲလုမတတ် ပျပ်ဝပ်ကာ အမော တကော တောင်းပန်လေတော့သည်။

“အိုမင်းတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေကို သနားတော်မူပါ အရှင်မင်းသား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရှင်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းနဲ့ ဒဂုံနေပြည်တော်ကြီးရဲ့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုတို့ကို အားကိုးတကြီးပြုပြီး လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အန်တိုနီယို၊ သင်ဟာ အခုလို သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ ပင်လယ်ပြင် အရပ်ရပ် မှာ ကူးသန်းနေမယ့်အစား သင့်တိုင်းပြည်မှာနေပြီး သင့်ဘုရင်ဆီမှာပဲ ရာဇ ရေးရာ သံတမန်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းဖို့သင့်တယ်”

“အရှင်ရဲ့ ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုခြင်းနဲ့ ကျွန်တော်က မတန်ပါဘူး အရှင် မင်းသား၊ ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှင့်သနားလိုတယ်ဆိုရင် ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကို သန်လျင်အရာရှိများ တက်ရောက်ဖို့ ခွင့်ပြုရုံနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်။ ဒီဧည့်ခံပွဲ အပြီးမှာ အကယ်၍ အရှင်မင်းသား အလိုမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သန်လျင် ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပါမယ်။ အရှင်အမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာပါမယ်”

“နေပါဦး၊ အန်တိုနီယို။ အခု သင်တို့ သန်လျင်က လူတွေကို ဖိတ်ပြီး ပြီ မဟုတ်လား။ သင်တို့ စကားလွန်နေပြီ မဟုတ်လား”

အန်တိုနီယို နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့် စိတ်စောမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော် ရဲ့ မိုက်မဲမှုတစ်ခုလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထောက်များဟာ သန်လျင် အရာရှိတွေကို ခေါ်လာဖို့ စီစဉ်ပြီးကြပါပြီ အရှင်”

အိမ်ရှေ့စံသည် အပြုံးကို ပျောက်ကွယ်စေကာ တင်းမာသော မျက်နှာ ထားဖြင့် အပြီးသတ် အမိန့်စကားကို ဆိုခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ အန်တိုနီယို။ ဒီဧည့်ခံပွဲဆိုတာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပိုင်နက် ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျင်းပတဲ့ပွဲဆိုရင်တော့ သင့်အစီအစဉ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ အခုတော့ ဒဂုံနဲ့ကော၊ သန်လျင်နဲ့ပါ အလှမ်းလဲ ဝေးကွာ၊ နှစ်ပြည်ထောင် နယ်စပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျင်းပတဲ့ပွဲ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်ုပ်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သို့သော် ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးလိုက်လျော ခွင့်ပြုချက်ပဲလို့ သင်နားလည်ထားပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ သန်လျင်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မယ်။ သင် ဧည့်ခံပွဲကျင်းပမယ့် နေရာဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မသက်ဆိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ သို့သော် နောင်အခါ ကျွန်ုပ်ပါဝင် ပတ်သက်ရမယ့် အဖြစ်သနစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာလို့ ကျွန်ုပ် ကြိုတင်မသိရဘဲ သင့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ စိစဉ်မယ်ဆိုရင် တော့ သင်တို့ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောတွေ ကျောက်ဆူးနှုတ်ရပြီသာ မှတ်ပေတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်းမြေ၊ ပင်လယ်ပြင် နယ်နိမိတ် အပိုင်းအခြားတွေကို စိတ်ဝင်စားသူတွေမဟုတ်ဘူး။ မိမိရဲ့ ထီးနန်းနဲ့၊ မိမိတိုင်းပြည်၊ မိမိရဲ့ ပြည်သားလူထု အပေါ်သာ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေ၊ အေးချမ်းစွာ နေလိုသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သို့သော် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လှုပ်ရှားရမယ်ဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ပြင် သာမက မိုးကောင်းကင်နဲ့ ဇမ္ဗူဒိတ်တစ်ကျွန်းလုံးကို မိမိပိုင်နက်အဖြစ် တိုက်ခိုက်သိမ်းသွင်းဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ သင်နားလည်ထားစေချင်တယ်”

အန်တိုနီယိုသည် စကားပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ဝါးဖြန့်ကာ နဖူးထက်တွင်တင်လျက် အရိုအသေပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် သန်လျင်မှ ဆိပ်ကမ်းဝန်နှင့် မျူးမတ်များလည်း ဧည့်ခံပွဲသို့ လာခွင့်ရသွားကြသည်။ ဤလိုက်လျောခွင့်ပြုမှုအတွက် အိမ်ရှေ့စံ၏ ကျေးဇူးတော်ကို လေးစားတုံ့ပြန်ပါသည်ဟုဆိုကာ အန်တိုနီယိုသည် ရောင်စုံသားမွေးအပေါ်ရုံ အင်္ကျီများ၊ သင်္ဘောတွင် အသုံးပြုသော ရွှေချထားသည့် မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ပန်းကနုတ်များ လှပစွာ ဖော်ထားသော ပေါ်တူဂီဖြစ်ပစ္စည်းတို့သေနှုတ် တစ်လက်တို့ကို အိမ်ရှေ့စံထံ ဆက်သွင်းခဲ့သေးသည်။

သားမွေးအပေါ်ရုံအင်္ကျီများကို အိမ်ရှေ့စံက နန်းတော် လူပျိုတော်သားများအား ဝေပေးလိုက်သည်။ မှန်ပြောင်းနှင့် ပစ္စတိုကိုကား အခြားသူများသို့ မပေး။ ကိုယ်တော်တိုင်လည်း မသုံးဘဲ

“ငမိုး သူတို့လက်နက် အသုံးအဆောင်တွေဟာ ငါ့အတွက် မလိုပါဘူး။ မင်းကတော့ ငါ့ရဲ့ သက်တော်စောင့် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းဟာ လက်နက်တွေနဲ့ သင့်မြတ်လိုက်ဖက်သူဆိုတော့ ဒီမှန်ပြောင်းနဲ့ ပစ္စတိုကို မင်းပဲ ယူပေတော့။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မင်းလဲ သုံးခွင့်ကြုံမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာ မိမိကိုပေးခဲ့လေသည်။

[၁၇]

သင်္ဘောဦးပိုင်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

တေးဂီတသံများ၊ ရယ်မောသံများနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာသည်။ ဦးပိုင်းတွင် ထွန်းညှိချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်အချို့သည်ပင် ငြိမ်းသေစ ပြုနေပေပြီ။ ပြည့်ဝန်းသော လသည် ကောင်းကင်တွင် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာနေသည်။ လရောင်သည် အဆီးအတားမဲ့ သွန်ကျနေသဖြင့် ရေပြင်ကျယ်သည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ နွေးထွေးသောလေသည် ရွက်ကြိုးများဆီမှ ရောင်စုံအလံများကြားတွင် လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာ ပြေးဝင်နေသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ အနီးအနားတွင် နေရမည်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တိုင်ကပင် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးသို့ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့စံ၏ အနီးတွင် ခြံရံနေရစ်ခဲ့ကြသော ဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်မှူးနှင့် မြို့ဝန်တို့သည် သေရည်ယစ်နေကြရောမည်။ တပ်မှူးနှင့် မြို့ဝန်တို့သည် သေရည်ကြိုက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပေါ်တူဂီ ဝိုင်အရက်ချိုကို သူတို့ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်ကြသည်။ ပေါ်တူဂီများက သူတို့ နှစ်ယောက်အနီးတွင် ဝိုင်းအုံကာ အရက်ခွက်ကို

မြောက်လျက် မိတ်ဆွေဖြစ်အတူသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေတိုင်း တပ်မှူးနှင့် မြို့ဝန်သည် မငြင်းမဆန် သောက်လိုက်ကြသည်သာပင်။

အိမ်ရှေ့စံအတွက်ကား စိတ်ပူစရာမလို။ မိမိထွက်လာစဉ်က အိမ်ရှေ့စံ သည် အန်တိုနီယို အပါအဝင် ပေါ်တူဂီ လေးငါးယောက်နှင့်အတူ စကား လက်ဆုံကျနေခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စံသည်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် သေရည်ကြိုက်သူ မဟုတ်။

သင်္ဘောဦးစွန်းရှိ သံငှက်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်တင်ကာ အဝေးပင်လယ် ပြင်ဆီသို့ ကြည့်မိသည်။ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောတစ်စင်းလုံးကို မိမိတစ်ယောက်တည်း လှည့်ပတ်စစ်ဆေးပြီးခဲ့ပြီ။ ကုန်ပစ္စည်း အပြည့်ပါသော ပတ္တူအိတ်များ၊ သေတ္တာများကို သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ မသင်္ဘောစရာ တစ်စုံတစ်ခု မျှ မတွေ့ခဲ့။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပေါ်တူဂီ ဧည့်သည်များ ရောက်လာခြင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ယခု ကျင်းပနေသော ဧည့်ခံပွဲကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲတွင် မတွေ့ရိုး အမှန်ပင်။ မပြတ်မလပ်သော သတိဖြင့် အရာရာကို စောင့်ကြည့် နေရမည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ နှိုးဆော်ထားသည်။

ရွန်းလက်စွာ လှပနေသော ပင်လယ်ပြင်၏ နောက်ကွယ်၌ မသိတတ်နိုင် စွမ်းသော အရေးအခင်းတစ်ခုခု ရှိနေသလိုလို စိတ်တွင်ခံစားမိနေသည်။

ပင်လယ်ဝဘက်သို့ မျက်နှာမူထားရာမှ၊ တစ်ဘက်ကမ်းဆီသို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက ဘာမှမရှိသော ရေပြင်ထက်တွင် မီးရောင်များ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အလိုအလျောက် နိုးကြားလာသော သတိဖြင့် ထို မီးရောင်များကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်အစုအဝေးကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ကြီးမားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို တွေ့ရသည်။ ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ သည်။ သန်လျင်ဘက်ဆီမှ သင်္ဘောများ လာကြပေပြီ။

ရွက်တိုင်ထိပ်ဆီမှ ရှည်ရှည်လျားလျား ဆွဲငင်အော်ဟစ်လိုက်သံ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ပေါ်တူဂီ ဘာသာစကားဖြစ်သောကြောင့် နားမလည်သော် လည်း သန်လျင်ဘက်မှ သင်္ဘောများ လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံပင် ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မီးရောင်ထိန်လင်းနေသော သင်္ဘောကြီးသုံးစင်း တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာ ပုံမှာ တွေ့ရခဲ့သောမြင်ကွင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့် နေမိသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်လာကြသော သင်္ဘောကြီးများသည် ပင်လယ်ပြင် အောက်မှ ထိုးထွက်လာသည့် ရေနဂါးကြီးများနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်သည်အထိ သင်္ဘောများ နီး လာသည်။ အနားကျယ်ဦးထုပ်ကြီးများ ဆောင်းထားကြသည့် ပေါ်တူဂီတို့ကို တွေ့နေရသည်။ သူတို့ဘေးတွင် မောက်ရူအချွန်များဖြင့် သန်လျင်ရဲမက်များ ကိုလည်း မြင်ရသည်။

မလှမ်းကမ်းတွင် သင်္ဘောများ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

သင်္ဘောသုံးစင်းအနက်မှ အစွန်ဆုံးသင်္ဘောတစ်စင်း ရွေ့လျားလာ သည်။ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပနေသည့် အစွန်သင်္ဘောနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်အောင် ခုတ်မောင်းနေသည်။ ပေါ်တူဂီတို့၏ ရေကြောင်း ကျွမ်းကျင်မှု၊ သင်္ဘောနိုင်နင်း မှုကား သံသယရှိစရာမလို။ သင်္ဘောကြီးသည် ကောင်းစွာ ဇက်ကိုင်ထားအပ် သော မြင်းလိမ္မာတစ်ကောင်အလား၊ တရွေ့ရွေ့ဘေးချင်း နီးကပ်လာသည်။ သူတို့ချင်း အချက်ပေးအော်သံများ ဆူညံနေသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အန်တို နီယိုနှင့် ပေါ်တူဂီများ ရောက်လာကြကာ ဦးထုပ်များကို ဝှေ့ရမ်း ကြိုဆိုကြ သည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်း ဘေးချင်းယှဉ်မိသွားသည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းအကြား ကြိုးလှေကားတစ်ခုကို ချက်ချင်းလိုပင် ဆက်သွယ်လိုက်ကြသည်။ မှန်အိမ်များကိုလည်း ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြသည်။

ကြိုးလှေကားသို့ ပေါ်တူဂီများ ဖြတ်လာကြသည်။ သန်လျင်မှ ဧည့်သည် များကိုကား မမြင်ရသေး။ ကြိုးလှေကား ယိမ်းခါနေသောကြောင့် မီးရောင်သည် လင်းတစ်လှည့်၊ လက်တစ်လှည့် ဖြစ်နေသည်။

သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဝန်နှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှေ့စံ ကို သံတော်ဦးတင်ရန် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ခွာခဲ့သည်။ သန်လျင်ဘက်မှလူများ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် မိမိသည် အိမ်ရှေ့စံအနီး၌ ရှိနေရမည်လည်း ဖြစ် သည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ သက်တော်စောင့် တပ်မှူးမဟုတ်လား။

* * *

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခန်းမထဲတွင် ပေါ်တူဂီများ တစ်ယောက်မျှ ရှိမနေကြ။ အားလုံးပင် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဝန်ကို ကြိုဆိုရန် အပြင်ထွက်ကာ ကုန်းပတ်တွင် နေရာယူ နေကြသည်။ အိမ်ရှေ့စံနှင့် အိမ်ရှေ့စံအနီးတွင် တည့်မတ်စွင့်ကားသော ရင်ဖြင့်၊ လှံရှည်ကိုထောင်လျက် ရပ်နေကြသော မိမိ၏ ရဲမက်အကြပ် နှစ်ယောက်တို့ ရှိနေကြသည်။

မြို့ဝန်နှင့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်မှူးကား မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲရှည် နောက်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်နေကြလေသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ပေါ်တူဂီ အရက်ပုလင်း အရွယ်ရွယ်၊ အစားစားတို့မှာ စီရရီ။ မြို့ဝန်နှင့် တပ်မှူးတို့ သေယစ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ အခြား နန်းတွင်းမှူးမတ်များမှာမူ မိမိတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင်ထိုင်ကာ ညီလာခံသဘင် တက်ရောက်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် အိမ်ရှေ့စံကို ခစားနေကြလေသည်။

“သန်လျင်ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြပြီမဟုတ်လား ငမိုး”

အိမ်ရှေ့စံက ဆီးမေးသည်။

“မှန်ပါတယ် အရှင်”

“ဆိပ်ကမ်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင် ပါလာသလား”

“ပါလာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့သင်္ဘောပေါ် ကူး မလာခင် ထွက်လာခဲ့တာမို့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး အရှင်”

“ကိုင်း သင့်ရာမှာသာ နေပေတော့ ငမိုး”

အိမ်ရှေ့စံ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ဧည့်သည်များ ဝင်လာမည့် ခန်းမတံခါးပေါက်ဆီသို့ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာ သည်။ ထို့နောက် မကျေမနပ် ခံစားလာရသည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိအတွက်မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့စံအတွက် ဖြစ်သည်။ ဤဧည့်ခံပွဲကို အိမ်ရှေ့စံ လက်ခံလိုက်သည်မှာ မှားခဲ့လေပြီဟုလည်း အသိဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဧည့်ခံပွဲ သည် ရာဇရေးရာ မဆန်။ မျှတခြင်းမရှိသည်ဟု ထင်သည်။

မိမိတို့ဘက်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သားတော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ကိုယ်တော်တိုင် ဦးဆောင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်သင့်သည်မှာ သန်လျင်ဘက်ကလည်း အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာထက် မနိမ့်သော မင်းဆွေမင်းမျိုး ပါလာသင့်သည်။ ယခုမူ သူတို့ဘက်မှ ဦးစီးခေါင်းဆောင်သည် ဆိပ်ကမ်း ဝန်မင်း။ မမျှတသော ဤအဖြစ်ကို အန်တိုနီယိုပင် စီစဉ်လေသလား။ သန်လျင်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဘက်ကပင် စိစဉ်လေသလားမသိ။

အိမ်ရှေ့စံဘက်သို့ မသိမသာ စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံကား ဤအခြင်းအရာကို သတိပင်မရလေသယောင်ဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိမြဲဖြစ်သော ခန့်ညားသည့် ရာဇအပြုံးကို တွေ့နေရသည်။

ခန်းမတံခါးဆီမှ အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသူကား အန်တိုနီယို ဖြစ်သည်။ ငှက်မွေးရောင်စုံတပ် အနားကျယ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လျက် လက်တွင်ကိုင်ကာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အုပ်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ထောင့်ချိုးဖြစ်လှမတတ် ခါးကိုကိုင်ကာ ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အလွန်တရာ ကျိုးနွံသော အမူအရာကို ဖော်ပြနေသည်။

အန်တိုနီယိုသည် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ခြေလှမ်းများဖြင့် ခန်းမတွင်း ဝင်လာကာ အိမ်ရှေ့စံရှေ့တွင် ဦးညွတ်ပြန်သည်။

သူ့အသွင် လွန်လွန်ကဲကဲ အောက်ကျို့ နှိမ့်ချသယောင်ရှိသည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

ဦးညွတ်ရာမှ ပြန်မော့လာသော သူ့မျက်နှာတွင်လည်း ထူးခြားသော အပြုံးကိုတွေ့နေရသည်။ မျက်လုံးပြာများ တောက်ပနေသည် ရင်ဘတ်တွင် အုပ်ထားသော ဦးထုပ်ကို ပြန်ခွာ၍ အနားကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အန်တိုနီယိုက ပြောလာသည်။

“အရှင်ဘုန်းတော်ကြောင့် သန်လျင်က ထူးခြားတဲ့ ဧည့်သည်တော်များ ရောက်ရှိလာကြပါပြီ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား။ ဧည့်သည်တော်များကို ခေါင်းဆောင် လာသူဟာ အလွန်တရာ ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံက ဘာမှမပြော။ တံခါးဝဆီသို့သာ ကြည့်နေသည်။

“သူတို့ရောက်လာကြပါပြီ အရှင်မင်းသား”

အန်တိုနီယိုက ဟန်ပါပါဖြင့် တံခါးဆီသို့ ဦးထုပ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ပေါ်တူဂီများ ဝင်လာကြသည်။ ငှက်ခါးရောင် အင်္ကျီရှည်များ၏ တောက်ပသော အသွေးကို ဦးစွာတွေ့ရသည်။ ပေါ်တူဂီများနောက်မှ သန်လျင် နန်းတွင်းအမျိုးအမတ်များ လိုက်ပါလာသည်။ ရေညှိစိမ်းသိုရင်းဝတ်ရုံများပေါ်မှ စလွယ်များသည် ရွှေရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေကြလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းဝန်ဆိုသူကို မမြင်ရသေး။ ယခုအထိတွေ့ရသလောက်မှာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သာမန်အရာရှိများလောက်သာ ဖြစ်မည်။ မျက်လွှာချလျက် ဝင်လာကြသော အသွင်တို့မှာ ခေါင်းဆောင်ဟူသော အင်္ဂါရပ်ကိုမဆောင်။

ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ပေါ်လာသည်။

တံခါးဝမှ နောက်ထပ် ဝင်လာသောသူများမှာ မျှော်လင့်ထားသလို ရဲမက် များ၊ တပ်မှူးများ မဟုတ်။ ဖတ်ဖူးနုအင်္ကျီကိုယ်စီ၊ ရေညှိစိမ်း ထဘီတို့ကို ဆင်တူဝတ်ဆင်လာကြသည့် မောင်းမမိသံများပင်။ ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းမ ပျိုများနှင့် ဤညှော်ခံပွဲသည် ဘာဆိုင်သနည်း။ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဝန်သည် ဤပွဲသဘင်သို့ ဘာကြောင့်မိုက်မဲစွာဖြင့် မိန်းမပျိုလေးများကို အခြံအရံ ခေါ်ခဲ့ရလေသနည်း။

နောက်ထပ် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အံ့ဩမှုသည် မေးခွန်းအားလုံးကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

သင်္ဘောခန်းမအတွင်းရှိ မီးရောင်အားလုံး ငြိမ်းသေသွားကာ တစ်ခု တည်းသော နေရာတွင်သာ အလင်းထူတောက်ပစွာ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုနေရာကား ခန်းမဆောင် တံခါးဝဖြစ်သည်။

တံခါးဝရှိ ကြက်သွေးရင့် ကော်ဇောပေါ်တွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရောက် နေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် အနုပျိုဆုံး ပန်းဝတ်မှုတို့ကို စုပေါင်းထားသည့် ပန်း တစ်ပွင့် ဖြစ်သည်။ အလှဆုံး ရုပ်တုတို့၏ အချိုးအဆစ်များကို စုပေါင်းထား သည့် ရုပ်တုလည်း ဖြစ်သည်။ အရွန်းပဆုံး အလင်းရောင်တို့ စုပြုံနေသည့် အလင်းရောင်လည်း ဖြစ်သည်။

ရွှေကျင်ခတ်ပဝါရှည်၏ အမြိတ်များသည် သက်တန့်တစ်ခုလို ခမ်းနား စွာ ကွေးညွတ်နေသည်။ ထိုသက်တန့်၏ အပေါ်ဘက်သည် တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ် တစ်ခုလို ဖူးကြွသော ပခုံးတစ်စုံမှ အစပြုသည်။ လည်တိုင်ကြော့၏ အထက် တွင် အလှအပ မှန်သမျှကို အကျည်းတန်သွားစေသည့် မျက်နှာတစ်ခု။

နတ်ဒေဝီရုပ်တုတစ်ခု ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည့်နှယ်ပင်။

အန်တိုနီယို၏ အသံပေါ်လာသည်။

“သန်လျင် ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ သမီးတော် ပင်တိုင်စံ ဒေဝီဘုရားကိုယ်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာပါပြီ မိတ်ဆွေများ”

ပေါ်တူဂီတို့၏ တဟေးဟေး အော်သံများ စီကနဲ ညံသွားလေသည်။

ထို့နောက် အသံများ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားကာ နောက်ဆုံးတွင် တိတ်သွားသည်။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“သန်လျင် ဘုရင့်သမီးတော် ပင်တိုင်စံ”

အံ့ဩဝမ်းသာသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့်ပင် ကျေနပ်သွားလေသည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မိမိတို့ဘက်က အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာကိုယ်တိုင် တက်ရောက်သည်။ သန်လျင်ဘက်မှ ဆိပ်ကမ်းဝန်လာမည်ဆိုသည်။ မလျောက်ပတ်သော ပွဲသဘင်။ အရှင်သခင်နှင့် ကျွန်တို့ မအပ်မရာ တွေ့ရမည့်ပွဲဟူ၍ မခံချည့်မခံသာ ရှိခဲ့သည်။ ယခုမူ သန်လျင်ဘက်ကလည်း ဘုရင့်သမီးတော်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်လာခဲ့သည်။ မျှတသော တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ။

အိမ်ရှေ့စံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိမိ၏ သခင်သည် ထိုဘုရင့်သမီးတော်ကို ဘယ်သို့ ကြိုဆိုလေမည်နည်း။

အိမ်ရှေ့စံသည် မလှုပ်မရွေ့ ထိုင်နေသည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ တည့်မတ်ကြွားရွားစွာ ထိုင်နေသော အသွင်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခု အလားပင်။ ရှေ့တူရူသို့ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများမှာလည်း ကျောက်ရုပ်တစ်ခု၏ မျက်လုံးမျိုး။ မမှိတ်မခတ်။

သို့သော် ခြားနားချက်ကား ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ မျက်လုံးများတွင် အရောင်အဝါမရှိ။ အိမ်ရှေ့စံ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကား ထက်အောက်မျက်ဝန်းများဆီမှနေ၍ ပြာလဲ့လဲ့ အခိုးအလှံများ တလူလူ ထွက်မတတ်ရှိသည်။

ထိုအကြည့်၏ စက်ဝန်းထဲတွင် သန်လျင် ဘုရင့်သမီးတော်က တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ရွှေကျင်ခတ် ပဝါရှည်ကြီးသည် သမီးတော်၏ ပခုံးထက်ဆီမှ ရှည်လျားစွာ ဆင်းသက်ကာ အမြိတ်စတို့သည် ကော်ဇောပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်နေကြသည်။ ရံရွေ့တော်များသည် သမီးတော်၏ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။ ရံရွေ့တော်တို့ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြသော ဖက်ဖူးနု အရောင်ကြောင့် ဘုရင့်သမီးတော်၏ နောက်တွင် မြက်ခင်းစိမ်းများ လွင့်မျောလိုက်ပါလာသလို ဖြစ်နေသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ပွဲသဘင်သည် အိပ်မက်တစ်ခု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည် ထင်ရသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို လွှမ်းခြုံထားသော အရောင်မှာ ဘုရင့်သမီးတော်၏ ရွှေရောင် အဝတ်တန်ဆာများပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်လွှမ်းသော အိပ်မက်။ အိပ်မက် ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဘုရင့်သမီးတော်သည် သတ်မှတ်ထားသော ကမ္မလာဖုံထက်တွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ အသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ လှုပ်ရှားမှုများ ပြန်၍ အသက်ဝင်လာသည်။ အခိုက်အတန့်မျှ ရပ်ဆိုင်းသွားသော လောကကြီးကိုပြန်၍ နိုးထလာသည့်နှယ်။

* * *

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တဲ့ သန်လျင်ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် ကျန်းမာရွှင်လန်းရှိစေဖို့နဲ့ သန်လျင်နေပြည်တော်သူ၊ နေပြည်တော်သားများ အားလုံး ကျန်းမာပျော်ရွှင်ကြစေဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုအာ ဘုရင်ခံချုပ်က ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ် ဘုရင့်သမီးတော်”

အန်တိုနီယို ခေါင်းဆောင်သော ပေါ်တူဂီ လေးငါးယောက်က သမီးတော်ရှေ့တွင် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် အန်တိုနီယိုက စပြောသည်။

“အရှင်သမီးတော်ကိုယ်တိုင် အခုလို ကြွရောက် ချီးမြှင့်တော်မူတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်နဲ့တကွသော ပေါ်တူဂီအားလုံးတို့ဟာ ထုတ်ဖော်ပြစရာ စကားလုံးများကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေကြပါတယ်”

ဘုရင့်သမီးတော် မလှုပ်မရှား၊ စကားမဆို။ ဘေးမှ ခြံရံနေကြသော အမျိုးအမတ်များလည်း ခပ်မဆိတ်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်ရှိလာရတဲ့ အတွက် အရှင်သမီးတော်ရဲ့ ဘုန်းကျက်သရေများ ထိခိုက်ညှိုးငယ်သွားမှာကို စိုးလှပါတယ်။ ဒီလိုများ ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးတော်”

အန်တိုနီယို၏ အသံသည်သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ရံရွေ့တော် နှစ်ဦးက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ငှက်မွေးယပ်တောင်ဖြင့် သမီးတော်ကို အသာအယာ ခတ်ပေးနေကြသည်။ သမီးတော်ကား ရှေ့မှောက်မှ အန်တိုနီယိုကိုလည်း မကြည့်၊ ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်၊ မျက်လွှာမချ။ တူရူသို့သာ မမှိတ်မသုန်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ကြည့်နေသည်။ သမီးတော်၏ မျက်လုံးများသည် ဝေးလံစွာသော နယ်နိမိတ် အပိုင်းအခြားဆီသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ကို သနားထောက်ထားခြင်းနဲ့ ဆက်လက်ချီးမြှင့် သောအားဖြင့် ပေါ်တူဂီဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အစားအသောက် များကို သုံးဆောင်တော်မူကြပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

အန်တိုနီယိုက လက်ကိုဝှေ့ရမ်း အချက်ပြလိုက်သည်။ အစေခံများ၊ ကျွန်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ တစ်ဖက်ရှိ ပေါ်တူဂီ တေးဂီတပိုင်းဆီမှ တူရိယာသံများပေါ်ထွက်လာသည်။ အရက်ငှဲ့သံ၊ ရယ်သံ၊ စကားပြောသံများ လည်း ဆူညံလာသည်။

အိမ်ရှေ့စံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ကျောက်ရုပ်တု၏ တစ်ခုတည်းသော နေရာသည်သာ အသက်ဝင်နေ သည်။ ထိုနေရာမှာ အိမ်ရှေ့စံ၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။ ရာဇမာန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားပျိုတို့၏ ခက်ထန်တက်ကြွသော အသွင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခါခပ်သိမ်း တင်းမာစူးရှနေခဲ့ကြသော အိမ်ရှေ့စံ၏ မျက်လုံး အစုံတို့သည် ထူးခြားစွာပင် ရွန်းမြနုပျိုနေသည်။ ဤအခိုက်အတန့်တွင်သာ လျှင် အိမ်ရှေ့စံ၏ နုပျိုသော မူလသဘာဝသည် ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းအိမ်ကို အနီးကပ် ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ဘုရင့်သမီး တော်၏ ရုပ်ပုံကို တွေ့ရမည်ဟု မိမိအတပ်သိလိုက်လေသည်။

အလိုအလျောက်ပင် စိတ်ထဲမှာ လေးလံသွားသည်။

မြစ်ပြင်ကျယ် ပင်လယ်ပေါ်မှ ဤပွဲသဘင်သည် တစ်စုံတစ်ခု၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း အလိုလို ခံစားမိနေသည်။

သို့သော် ထိုရှေ့ပြေးနိမိတ်၏ နောက်ဝယ် ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့မည့် ရှုပ်ထွေးသောဖြစ်စဉ်တို့အတွင်း၌ မိမိကိုယ်တိုင်ပါဝင်လာရလိမ့်မည်ဟုကား စိုးစဉ်းမျှမတွေးမိ။

[၁၈]

“ချစ်သူရဲ့မူရာဟန်သွင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတာနဲ့ပဲ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသာယာနေတော့တယ်။ အို . . . အချစ်ဆိုတာဟာ ရည်မှန်းချက် မပြည့်စုံ မပြီးမြောက်သေးသော်လည်း၊ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို မျှော်မှန်းနေကြတာ မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ တဒဂ်တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ငါ့နှလုံးသားထဲကို စူးဝင်နှစ်မြုပ်နေခဲ့ပြီ။ တောအုပ်အလယ်မှာ သားသမင်ရဲ့ လက်ပြင်ထဲ ငါ့လက်သည်းကလေးနဲ့ တစ်ချက်တည်းစွဲဝင်အောင် ပစ်လွှတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ငါဟာ အခု ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သားသမင်ဖြစ်နေပါပကော။

သူ့ပခုံးလေးတွေ နိမ့်ကျပြီး လှပတဲ့ လက်ဖျားတွေလဲ နီရဲနေပါပြီ။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ ရင်ဆီမှာ ဖိုလို့ နဂိုထက် ထန်ပြင်းတဲ့ အသက်ရှူသံဟာလဲ သူ့ကလေးရဲ့ မောပန်းနေဟန်ကို ထင်ရှားစေတယ်။ ရွှေနားပန် ပန်းကလေးတွေ ရဲ့ လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့နေခြင်းကို နှောင့်ယှက်နှေးကွေးစေတဲ့ ချွေးစက်ကလေးတွေ ဟာလဲ နဖူးမှာစုစု၊ ကျလုလု ဖြစ်နေတာတယ်။ ဖရိုဖရဲပြေနေတဲ့ ဆံခွေဆံရွက် တံတွေးတအိဟာလဲ၊ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ သိမ်းလို့တောင် ထိန်းမရတော့ဘဲ ပြန်ကျရှုပ်ထွေးနေပါပြီကော”

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အဆောင်တော်တံခါးဝ၏ အတွင်းဘက်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်ချိန်မှာပင် စာတော်ဖတ်၏ အသံနေ အသံထားနှင့် ရွတ်ဖတ်နေသံကို ကြားရသည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေဦးမည်ကြံပြီးမှ တစ်ချက်ပြုံးမိကာ အတွင်းသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့သည်။

ကတ္တီပါ တင်းတိမ်စနောက်မှ ကြက်ခြေခတ် လှံရှည်နှစ်ချောင်းက မိမိရှေ့တွင် ပွင့်ဟသွားသည်။ အိပ်ဖန်စောင့်ရဲမက်နှစ်ဦးသည် လှံရှိုးကို တစ်ပြိုင်တည်းဆွဲကာ ရုတ်လိုက်ကြရင်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရပ်နေကြသည်။

လှံနှစ်ချောင်းကြားထဲမှ ဆက်ဝင်ခဲ့လေသည်။

စက်တော်ဆောင်ထဲတွင် မီးရောင်မလင်းတလင်းသာရှိသည်။

ဇာပဝါတင်းတိမ်ကို တစ်ဘက်စ ချည်သိမ်းထားသောကြောင့် ပန်းနံ့သင်းသော လေညင်းသည် ဥယျာဉ်တော်ဆီမှ တိုးဝင်နေသည်။

သလွန်အနီးတွင် ခစားနေသူ များများစားစား မရှိ။ ယပ်ခတ်ပေးနေကြသော မောင်းမနှစ်ယောက်။ အိပ်ဖန်စောင့် အိမ်တော်ဗိုလ်မှူးနှင့် သလွန်ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ရင်း ကတ္တီပါဖုံပေါ်တွင် ပေရွက်တင်ကာ စာဖတ်နေသည့် စာတော်ဖတ် တစ်ဦးသာရှိသည်။

အိမ်ရှေ့စံက မျက်လွှာပင့်၍ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်သည်။ တိတ်ဆိတ်စွာပင် သလွန်ခြေရင်းတစ်နေရာသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မော့ကြည့်နေသော စာတော်ဖတ်ကို အိမ်ရှေ့စံက လက်ပြသည်။

တက်ကျန်မိမြင့် အသံနေအသံထားဖြင့် စာတော်ဖတ်၏ အသံပေါ်လာပြန်သည်။

“အို အသည်းနှလုံးမျှော်လင့်ချက်အပြည့် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်သို့ ဘယ်ညာ တွေးဆနေရတဲ့ နှစ်ခွ သံသယအတွေးတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်စမ်းပါ။ မြကျောက်ဝဇီရာဆိုတာမျိုးဟာ အမြင်မှာ မီးတောက်မီးခဲ မီးကျိုးရဲပမာ ထင်ရပေမယ့် တကယ့်တကယ်မှာတော့ ကိုင်ငင်ဆွဲယူလို့ရနိုင်တာမျိုး ဖြစ်ပေတယ်။ အချစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာမျိုးဟာ လည်း အလားတူပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ချစ်သူနဲ့ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်သွားအောင် ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်စမ်းပါ”

“ဤသို့လျှင် ဘုရင်ဒုသျှန္တသည် မိမိကိုယ်မိမိ တိကျသော အတွေးတို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဖြင့် အားပေးလျက် မိမိချစ်သူ၏ တုံ့ပြန်အချစ်ကို ရယူတော့အံ့ဟု စိတ်ဝယ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့၏။”

နောက်ထပ် ပေတစ်ချပ်ကို လှန်လိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့စံက “ဒီညအတွက် ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ကြဦးစို့၊ မောင်မင်း သွားနိုင်ပြီ” စာတော်ဖတ်သည် ပေချပ်များကိုပြန်၍ စီကာ ပိုးကြိုးဖြင့် ချည်နှောင် လျက် ကတ္တီပါစဖြင့် သိမ်းထုပ်ပြီး စက်ရာဆောင်တွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

“အားလုံးသွားနိုင်ကြပြီ”

အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်သွားကြ သည်။ စက်ရာဆောင်ထဲတွင် အိမ်ရှေ့စံနှင့် မိမိနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲရှိနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့စံသည် လေသာ ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးမျှော်နေသည်။ မီးရောင်သဲ့သဲ့ ဟပ်ထင်နေ သော ဥပရာဇာ၏ မျက်နှာပြင်သည် မီးရောင်ထက်ပို၍ ရွန်းလက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ငမိုး”

မိမိကိုမကြည့်ဘဲ ခေါ်သည်။ ရှေ့သို့တိုးရွှေ့လိုက်ရသည်။

“သကုန္တလာပြဇာတ်ရဲ့ မူလအမည်ရင်းက အဘိညာနသာသကုန္တလတဲ့။ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကိုကော မင်းသိလား”

ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့စံသည် တကယ်တမ်း သိလို၍ မေးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း နားလည်နေသည်။

“အဘိညာနဆိုတာ မှတ်မိနိုင်ကြောင်း ဝတ္ထုပစ္စည်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ တယ်။ ဒီပစ္စည်းကိုမြင်ရရင် ရှေးယခင်က ဒီပစ္စည်းနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မှတ်မိစေတဲ့ ပစ္စည်းလို့ဆိုလိုတယ်။ ဒီပြဇာတ်မှာတော့ ဒုဿန္တ ဘုရင်ရဲ့အမည်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ရတာပေါ့။ အမေ့အလျော့ခံ နေရတဲ့၊ အပစ်ပယ်ခံနေရတဲ့ သကုန္တလာအတွက် အမှတ်ရရာ ရကြောင်းဖြစ်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပဲ”

အမှောင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိပြုံးနေသည်ကို အိမ်ရှေ့စံ မမြင်နိုင်ချေ။

“မရွှိမဒေသမှာ မဟာကရတခေါ်တဲ့ ရှေးဟောင်းကဗျာကျမ်းကြီး

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တစ်ဆူရှိသတဲ့ ငမိုးရဲ့။ အဲဒီ ကဗျာကျမ်းကြီးရဲ့ အာဒိပဗ္ဗရှေ့ပိုင်းမှာ သက္ကန္တ လောပဈာနခေါ်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပါတယ်။ ဒီအခန်းက ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း ကိုမို့ပြီး ကာလီဒါသ သုခမိန်ဟာ သက္ကန္တလပြဇာတ်ကို ရေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ စောစောက ငါ့ရဲ့စာတော်ဖတ် ရွတ်ဆိုသွားတာဟာ အမှန်တော့ သက္ကန္တ ဘာသာနဲ့ ရေးကူးထားတာပဲ။ စာတော်ဖတ်က သူ့ဘာသာသူ ငါတို့နားလည် နိုင်အောင် စကားပြန်ဆိုပြီး ရွတ်သွားတာ။ မင်း ဒီပြဇာတ်ကို အသေအချာ နားထောင်ဖူးရဲ့လား။ အေးလေ. . . မင်း နားထောင်ဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိမိအနေဖြင့် ဘာမှပြောစရာမရှိဟု နားလည်ထားသည် အိမ်ရှေ့စံ ပြောသမျှကို နားထောင်နေရုံမျှသာ။

“ဒုဿန္တဘုရင်နဲ့ သက္ကန္တလာတို့ဟာ ဂန္ဓဗ္ဗလက်ထပ်နည်းနဲ့ လက်ထပ် ခဲ့ကြသတဲ့။ ဂန္ဓဗ္ဗ လက်ထပ်နည်းဆိုတာကော မင်းသိသလား။ မဇ္ဈိမမှာ လက်ထပ်နည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ လက်ထပ်နည်း ရှစ်မျိုးထဲမှာ ဂန္ဓဗ္ဗနည်းဟာ ဆဋ္ဌမမြောက်နည်းပဲ။ သူ့သဘောအနက်ကတော့ မိဘဆွေမျိုး အုပ်ထိန်းသူတို့ ရဲ့ သဘောတူညီမှုကို မယူဘဲ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ဟာ အကြီးအကဲများ မျက်ကွယ် မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြခြင်းပဲ။ ဒီနည်းကို မဇ္ဈိမဒေသက ဘုရင့် သားတော်၊ သမီးတော်တွေနဲ့ ရသေ့သူတော်စင်တို့ရဲ့ သမီးတော်တွေ ကျင့်သုံး ကြတယ်လို့ဆိုတယ်။ သက္ကန္တလာဟာ ရသေ့သူတော်စင်ရဲ့ သမီးတော်လေ”

မိမိကို ရည်ညွှန်းပြောနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့စံသည် တစ်ယောက် တည်း ရေရွတ်နေဟန်ပင်။

“ပြဇာတ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဒုဿန္တဘုရင်က ပြောတဲ့စကားရှိတယ်။ သူ့ စကားက ကံတရားဟာ သက္ကန္တလာကို ရွှေသားရုပ်သွင် ပန်းချီပုံ ခြယ်ဆင်ပြီးမှ အသက်ဝိညာဉ် သွင်းပေးလိုက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကံတရား တန်ခိုးရှင် ဟာ စိတ်ကူးထဲမှာ အကောင်းဆုံး၊ အညွန့်ဆုံး ပြင်ဆင်ပြီးမှ အလှအယဉ် ပေါင်းချုပ်ရယ်လို့ ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းခဲ့လေရောသလား။ ဖန်ဆင်းသူရဲ့ အစွမ်း သတ္တိနဲ့ အဖန်ဆင်းခံရဲ့ အဓိပတိ အလှအယဉ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် အခြားရှိရှိသမျှ ဖန်ဆင်းဖြစ်ပေါ်နေကျအလှများနဲ့ မတူ၊ တစ်မူခြားနား ပိုလှုံ နေတဲ့အတွက် ရှေးဦးက ဖန်ဆင်းနေကျ မဟာဗြဟ္မာရဲ့ လက်ရာမှ ဟုတ်ပါလေ စလို အတွေးနယ်ကျယ်မိတော့တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ဖွဲ့ဆို တင်စားမှုလဲ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အိမ်ရှေ့စံ၏ အသံမှာ အဝေးဆီမှ လွင့်ယုံ့လာသည်ဟု ထင်နေရသည်။

“အဲဒါနဲ့ တဆက်တည်းဖွဲ့ဆိုထားတာ ရှိသေးတယ်။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ် ဒီအလှဟာ မနမ်းရသေးတဲ့ ပန်းအလှလေးလို လက်သည်း လက်ထိပ်တို့နဲ့ မဆိတ်မဖြတ်ရသေးတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရွက်သစ်ညွန့် လေးလို၊ မသွေးမဖောက် ကွက်မထောက်ရသေးတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ ရိုင်းလေးလို၊ မမြည်းမစမ်းရသေးတဲ့ လန်းဆန်းသစ်သစ် ပျားသကာ စစ်လေးလို နုပျိုရွှန်းမြခြင်းတကာတို့ရဲ့ ထိပ်ခေါင်တင်ပဲတဲ့”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုတွင် နစ်မျောနေဟန် ဖြင့် အိမ်ရှေ့စံသည် မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်။ မိမိလည်း မရွေ့မလျား စကားမဆို။

ပန်းနံ့သင်းသော လေပြည်သုတ်ဝင်နေသည်။ ဇာပိုးပဝါသည် လေသာ ဆောင် ကနုတ်ဘောင်ထက်တွင် လျော့လျည်းစွာ လှိုင်းထနေသည်။ မြင့်တက် လာသော လရောင်၏ နီလာရည်များ အဆောင်တော်တွင်းသို့ စီးဝင်နေကြ သည်။

နောက်ဆုံး ဆီမီးတိုင် ငြိမ်းသေသွားသည်။ သို့သော် လရောင်လင်းဖြာ နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အဆောင်တွင်း၌ မှောင်၍မသွားပေ။

“ငမိုး”

“အရှင်မင်းသား”

“သန်လျင် ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ ငါနဲ့ဟာ ဒုသျှန္တနဲ့ သက္ကန္တလာတို့လိုပဲ ဂန္ဓဗ္ဗနည်းနဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အံ့ဩစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့စံကို မော့ ကြည့်နေမိသည်။ ရာဇမာန်ကိုဆောင်သော အိမ်ရှေ့စံ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ပီရိစ္စာ ပြုံးနေသည်။ လရိပ်တစ်ခြမ်းကျနေသော မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အပြုံးသည် လည်း တင်းကျပ်စေ့စပ်သော အပြုံးမျိုး။

“အခုအချိန်မှာ ငါ့ကို အကြံဉာဏ်ဖြစ်စေ၊ အကူအညီဖြစ်စေ ပေးချင် တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ် ငမိုး။ ဥပမာ . . . ဟို ပေါ်တူဂီ ကုန်သည် အန်တို နီယိုဆိုရင် ငါတစ်ခွန်းဟလိုက်တာနဲ့ အမှုတော်ထမ်းဖို့ အဆင်သင့်ပါ ဘုရား ဆိုပြီး ရောက်လာမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအရေးတော်မှာ ငါ ဘယ်သူ့အကြံဉာဏ် အကူအညီမှ မယူချင်ဘူး”

အရေးတော်ဟူသော အသုံးစကားကြောင့် အံ့ဩရပြန်သည်။ မိမိ

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

မျှော်လင့်ထားသည်က အိမ်ရှေ့စံသည် နုပျိုငယ်ရွယ်သော မင်းသားတစ်ပါး ပီပီ သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်အပေါ် မည်မျှ စွဲလမ်းချစ်ခင်ကြောင်း၊ မည်မျှ တွယ်တာ မြတ်နိုးကြောင်း စသည်တို့ကို တသွင်သွင်ပြောတော့မည်။ မင်းပျို မင်းလွင်တို့၏ အသည်းနှလုံးအကြောင်းကို ရေရွတ်တော့မည်။ ပြီးတော့ ဘုရင့် သမီးတော်၏ အလှကို အခမ်းနားဆုံး စကားလုံးများဖြင့် ဖွဲ့ဆိုတမ်းတတော့မည် စသည်။

သို့သော် မိမိထင်သလိုမဟုတ်။ အိမ်ရှေ့စံသည် စာတော်ဖတ် ဖတ်သွင်း နေသော သန္တကုလာပြဇာတ်ကို ညပေါင်းများစွာ နားဆင်ခဲ့သည်။ ယနေ့ည အဖို့ မိမိကို အခစားဝင်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ မိမိပင်လျှင် ပြဇာတ်တစ်ပိုင်း တစ်စကို နားထောင်လိုက်ရသေးသည်။ မိမိအနေဖြင့်မူ ကာလီဒါသ၏ ကျော်ကြားလှပသော သန္တကုလာပြဇာတ်ကို မည်သို့အရသာ ခံရမှန်းမသိ။ အိမ်ရှေ့စံကမူ လေးနက်စွာ နားစိုက်ထောင်သည်။ ထို့နောက် ပြဇာတ်ထဲမှ အဖွဲ့အနွဲ့များကို ပြန်ရွတ်ပြသေးသည်။

မိမိ၏ အရှင်သခင်သည် အချစ်၏ ကွန်ယက်ဝဲတွင် မလူးမလွန်သာ နှစ်မြှုပ်ချေပြီ။ ချိုမြိန်သော စိတ်ကူးတို့ဖြင့် လွင့်မျောချေပြီဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

ယခုမူ အိမ်ရှေ့စံသည် ဂန္ဓဗ္ဗလက်ထပ်နည်းဟူသော စကားကို ဆိုခဲ့ပြီ။ အရေးတော်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးခဲ့ပြီ။ အချစ်စိတ်ဖြင့် တိမ်းမူးသော အသွင်ကိုလည်း မဆောင်။ အိမ်ရှေ့စံထံ၌ ယခုမြင်နေရသော အပြုံးမျိုးမှာ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်စား သီဟာသနပလ္လင်တော်ထက် တက်၍ တိုင်းရေးပြည်မှု စုစည်းခန့်ခွဲကာ အမိန့်အာဏာများ ထုတ်ဆင့်ချမှတ်နေစဉ်က ပြုံးသော အပြုံးမျိုး။

“ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ မယူဘူးဆိုပေမယ့်၊ ဒီ အရေးမှာ တစ်ယောက် သော သူရဲ့ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ အမှုတော် ထမ်းခြင်းကိုတော့ ငါ အလိုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မင်းပဲ”

နားမလည်နိုင်သေး။ မိမိအနေဖြင့် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ အမှုတော်ထမ်းရ လောက်အောင် မည်သို့သော အရေးတော် ရှိလေသနည်း။

အန်တိုနီယိုတို့ရဲ့ ပင်လယ်ဝ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အိပ်မောကျ နေခဲ့တဲ့ အချစ်စိတ်ကိုသာမက၊ ငါ အရင်က မမြင်ခဲ့တဲ့ အရေးကိစ္စတစ်ခုကိုပါ ပုတ်နှိုးလိုက်တယ် ငမိုး။ လေးနက်တဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းဦးစွာ ရှင်းရှင်း

လင်းလင်း သိထားဖို့လိုတယ်”

အမှောင်သိပ်သည်းလာသည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ စကားများလည်း ပို၍ လေးနက်လာသည်။

“အန်တိုနီယိုတို့ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲသဘင်မှာ သန်လျင်ဘက်က ဆိပ်ကမ်းဝန် တက်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါတို့သိထားခဲ့ပေမယ့် တကယ့် တကယ်မှာတော့ ဘုရင့်သမီးတော် ကိုယ်တိုင် ရောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအတွက် ပေါ်တူဂီတွေက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘုရင့်သမီးတော်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်တဲ့ သဘင်ပဲဆိုပြီး ဂုဏ်ယူကြတယ်။ ငါလဲ ဘုရင့်သမီးတော်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်မိခဲ့တယ်။ သန်လျင်ဘက်က ဘာကြောင့်သမီး တော်ကိုယ်တိုင်ကို စေလွှတ်ခဲ့သလဲဆိုပြီး တွေးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာဇရေးရာ အရ ဒီဘက်က ငါကိုယ်တိုင်ရှိတဲ့ပွဲမှာ ဟိုဘက်ကလဲ သမီးတော် လာတယ်ဆို တော့ အရေးအရာညီမျှတဲ့ သဘင်ပဲလို့ ငါတို့အားလုံး နားလည်ခဲ့ကြတယ်”

“မှန်ပါတယ် အရှင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ဆိပ်ကမ်းဝန်လာမယ်ဆို တုန်းက ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရင့်သမီးတော် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အရှင့် အတွက် ဘဝင်ကျခဲ့ပါတယ်”

“အေး... ငါတို့အားလုံး ဒီလိုနားလည်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ တို့ဟာ အစော်ကားခံလိုက်ရတာပဲ ငမိုး”

“အစော်ကား ခံလိုက်ရတယ် ဟုတ်လား အရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သန်လျင်ဘုရင့်ရဲ့ အပြက်ရယ်၊ အစော်ကားကို ခံလိုက်ရ တယ်။ သမီးတော်ကို စေလွှတ်လိုက်တာကပဲ စော်ကားလိုက်တဲ့ အပြုအမူ ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါလား အရှင်”

“ငမိုး၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ လက်ရုံးကျွန်ယုံဖြစ်လာပေမယ့် တကယ်တမ်း မင်းရဲ့ ဇာတိက ဘယ်ကလဲ။ မင်း ဒဂုံသားလား”

“ကျွန်တော်”

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့စံ၏ အမေးကို အစရှာ အဖြေထုတ်ကြည့် မိသည်။ မိမိသည် ဒဂုံသားမဟုတ်။ တောပုန်းဘဝဖြင့် မိမိကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ သန်လျင်။ မိမိ၏ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝသည် သမိန်စကာကျွန်းတွင် ကုန်ဆုံးခဲ့ သည်။ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော အဘသည် ကြခပ်ဝါးရံမြို့သား။ ထို့ကြောင့် မိမိ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

သည်လည်း ကြခပ်ဝါးရံနယ်သားအဆက်. . . ။

“ကျွန်တော် ကြခပ်ဝါးရံ နယ်သားပါအရှင်”

“အေး ဒါဆိုရင် သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မနဲ့ သန်လျင်မင်းတို့ရဲ့ အတိတ်ကို မင်းမမေ့ကောင်းသေးပါဘူး ငမိုး”

အတွေးစဉ်ကို ဝေးလံစွာသော အတိတ်ဆီသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ အဘ အပါအဝင် လူကြီးသူမများ ပြောခဲ့ကြသည့် အဖြစ်သနစ်များ။

ပါဒမင်းဆက်၏ နောက်ဆုံး ဘုရင်အရိန္ဒရာဇာကိုလုပ်ကြံ၍ ဘုရင် ဖြစ်လာသော သန်လျင်မင်းသည် သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မကို သိမ်းပိုက် ခဲ့သည်။ ဘုရင်မသည် ကွယ်လွန်လေပြီးသော ချစ်သူခင်ပွန်းဟောင်း မှုဆိုးကြီးနှင့် ကွေကွင်းရသည့် ဒုက္ခအပြင်၊ မချစ်မနှစ်သက်သူ သန်လျင်မင်း၏ သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုပါ ခံခဲ့ရပြန်သည်။ ကြခပ်ဝါးရံမြို့ ပျက်သည်။ သန်လျင်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

အချစ်စိတ်ဝေဒနာသည် နန်းကျဘုရင်မကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းလိုက် တော့သည်။ သုဝဏ္ဏဒေဝီသည် သန်လျင်မင်းနောက်သို့ လိုက်ပါစဉ် ကတည်းက ချစ်သူဟောင်းနှင့် ရခဲ့သော သန္ဓေအရင့်အမာဖြင့် ဖြစ် သည်။ ဘုရင်မသည် သန်လျင်နန်းတော်သို့ ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည်။

ဘုရင်မအလောင်းကို သုဿာန်တွင် မီးသဂြိုဟ်စဉ်၊ ဝမ်းဗိုက်ပေါက် ကွဲကာ သန္ဓေသည် လွင့်စဉ်သွားသည်ဟု အဘတို့ လူကြီးသူမများ အစဉ်အဆက် ဆိုကြသည်။ ထိုသန္ဓေကား သမီးတော်လေး ဖြစ်ချေသည်။

သန်လျင်မင်းကား တင်းကျပ်ပြင်းထန်လှပေသည်။ သုဿာန်တွင် ဖွားမြင် သော သမီးတော်အား အမင်္ဂလာဟုဆိုကာ ရွှေနန်းတော်သို့ မခေါ်။ သုဿာန် တွင်သာ တပင်တိုင်နန်းဖြင့် နေစေသည်။

သို့ဆိုလျှင် သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်သည်. . .

“အရှင်၊ ဘုရင့်သမီးတော် မွေ့နှုန်းဟာ သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မရဲ့ သမီး တော်၊ သုဿာန်မှာ မွေးဖွားလို့ အမင်္ဂလာဆိုပြီး ရွှေနန်းတော်မခေါ်ဘဲ သုဿာန် မှာပဲ တပင်တိုင်နန်းနဲ့ နေရတဲ့ သမီးတော်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငမိုး။ သန်လျင်မင်းဟာ ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တကွ ဒဂုံနေပြည်တော်ကို ပြက်ရယ်ပြု စော်ကားတဲ့သဘောနဲ့ ရွှေနန်းတော်

မဝင်၊ အဆောင်တော်မရတဲ့ သမီးတော်ကို စေလွှတ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကို စောစောက ငါတို့မသိခဲ့ဘူး။ သမီးတော်ကို ဆိပ်ကမ်းဝန်အစား စေလွှတ်ခဲ့တာကိုပဲ ရာဇရေးရာအရ အလွန်သဘောထား ကြီးမြတ်တယ်။ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည့် ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းဖောက်လိုတဲ့ သဘောထားဖြစ်တယ်လို့ ငါတို့ယုံမှားခဲ့ကြတယ်”

ညွှန်ခံပွဲသဘင်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်နေသည်။ ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် အခြွေအရံများ ခန်းမအတွင်း ဝင်လာသည့် မြင်ကွင်းကို မှတ်မိနေသည်။ အလွန်လှပသော သမီးတော်၏ အဆင်းကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။

“အခုတော့ သန်လျင်နန်းတော်တစ်ခုလုံးက ငါတို့ကို ရယ်သွမ်းသွေးနေကြပြီ ငမိုး။ အမင်္ဂလာရဲ့ မိန်းမပျို၊ သုသာန်နန်းရဲ့ ပင်တိုင်စံကို ဘုရင့်သမီးတော် စင်စစ်ပဲဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာကို ဒဂုံမင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သားတော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာတို့က ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေကြလေရဲ့ ဆိုတဲ့ပြက်ရယ်စကားတွေဟာ သန်လျင်နန်းတော်မှာ အကောင်းဆုံး ရယ်စရာ ဖြစ်နေသတဲ့”

အကြောအခြင်များ တင်းမာသွားသလို ခံစားရသည်။ နာကျင်မှုသည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးဝင်ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အိမ်ရှေ့စံဥပရာဇာ အစော်ကားခံရခြင်း။ ထိုမျှမက မိမိတို့၏ ဘုရင်မဖြစ်ခဲ့ပေသော သုဝဏ္ဏဒေဝီဘုရင်မကြီး၏ အဆက်အနွယ် တော်သည်ပြက်ရယ်စော်ကားမှုတစ်ခုအတွက် အသုံးချခံရခြင်း။

“ခမည်းတော်က ဒီသတင်းကြားပြီးကတည်းက သန်လျင်ကို စစ်ချီဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက တားခဲ့တယ်။ သန်လျင်ဟာ ငါတို့ထက် လှေတပ်ပိုပြီး တောင့်တင်းတဲ့မြို့။ ရေပြင်ကို ငါတို့ထက်ပိုပြီး အကျွမ်းဝင်တဲ့ဒေသ။ သန်လျင်လှေတပ်ဟာ အင်အားကြီးတယ်။ ငါတို့မှာ သန်လျင်ကို စစ်ချီရင် ဆင်တပ်မြင်းတပ် မသုံးသာဘူး။ ရေပြင်ကိုပဲ ဖြတ်သွားရမယ်။ ရေပေါ်မှာ ငါတို့ရဲ့ လှေတွေဟာ အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲဆိုပြီး သေနင်္ဂကို ငါချပြလိုက်တော့မှ ခမည်းတော် စိတ်လျော့သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါသကတော့ ပြေမသွားခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သန်လျင်အရေးကို အရာကုန်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ခမည်းတော်က ငါ့ကို အမိန့်တော်နဲ့ အာဏာတော် လွှဲအပ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ ကြာခပ်ဝါးရံသား၊ သန်လျင်မှာ ဒေသကျွမ်းသူပါအရှင်။ ရေကြောင်းချီဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အမှုတော်ဆင့်ပါ”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

အိမ်ရှေ့စံက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလျက်

“စစ်မချီပါဘူး ငမိုး။ သန်လျင်ကိုလဲ ငါမသိမ်းပိုက်ချင်ပါဘူး။ အစော်ကားခံရတာကို စစ်မက်နည်းနဲ့ ငါမတုံ့ပြန်ပါဘူး။ အကောင်းဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး နည်းနဲ့ပဲ ငါတုံ့ပြန်မှာပါ”

“ဘယ်နည်းနဲ့လဲ အရှင်”

အိမ်ရှေ့စံက သလွန်မှထသည်။ မိမိရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လေသာပြတင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြတင်းဘောင်တွင် လက်တင်ရင်း အပြင်သို့ ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ အမဲလိုက်ထွက်သော မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။

“ဂန္ဓဗ္ဗလက်ထပ်နည်းနဲ့”

အိမ်ရှေ့စံ၏ အသံမှာ ဓားအိမ်အတွင်းမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည့် ပမာပင်။ ချွန်မြသော ဓားသွားသည် စကားလုံးများတွင် အရိပ်ထင်နေလေသည်။

“အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလောက်နဲ့တင် မပြည့်စုံဘူးလို့ ငါထင်တယ် ငမိုး။ မွေ့နှုန်းနှမတော်ဟာ ကာလီဒါသရဲ့ သကုန္တလာထဲက ဒုဿန္တဘုရင် ဖွဲ့နွဲ့တဲ့ အလှမျိုးထက်ပိုတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လှပတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အပေါ် အချစ်စိတ်ပေါက်ဖွားတာဟာ ဘာဆန်းသလဲ”

သလွန်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ လရိပ်သည် အိမ်ရှေ့စံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ဖြန့်ကျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းတစ်ချက်အငဲ့တွင် နားဈောင်းပွင့်သည် ဖြတ်ကနဲ ပြီးပြန်သွားသည်။

“သုသာန်မှာ မွေးဖွားသူဟာ အမင်္ဂလာပဲဆိုတဲ့ အားလုံးရဲ့ အယူကို ငါ ချေဖျက်ပစ်မယ်။ အစကတော့ ငါကိုယ်တိုင်၊ သုသာန် တပင်တိုင်နန်းမှာ နေတဲ့ မင်းသမီးနဲ့အတူ အညီအမျှ အထားခံရလေခြင်း၊ အစော်ကားခံရလေခြင်းဆိုပြီး ဒေါသထွက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အမျက်ဒေါသဆိုတာ မှားယွင်းတဲ့ သဘောထားကနေ ပေါ်ပေါက်လာတာပဲလို့ ငါ နားလည်ပြီးပြီ ငမိုး”

ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်ရသော်လည်း မိမိအနေဖြင့်မူ အစော်ကားခံရခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု နာကျည်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ရှင်မွေ့နှုန်းကို ငါချစ်လို့ ဒီလို တွေးမိတယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်တယ် ငမိုး။ အမှန်တော့ နှမတော်ဟာ အပြစ်ကင်းမဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ လူတွေကပဲ သူ့အပေါ်

တန်ဖိုးသတ်မှတ်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတန်ဖိုးထဲမှာ သူ့ရဲ့အလှဟာ အကောင်းဆုံး ပြယုဂ်ဖြစ်နေတာတယ်။ အမှန်တော့ ရှင်မေ့နှုန်းနှမတော်က အလှနဲ့ မမျှလောက်အောင် ဘဝကံကြမ္မာ ဆိုးရွားရှာသူပဲ။ သန်လျင်ဘုရင်က ဒဂုံကို ဖိနှိပ်စော်ကားတဲ့နေရာမှာ နှမတော်ဟာ အသုံးပြုခံရတဲ့ အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်။ ဒဂုံကနေပြီး သန်လျင်ကို အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ရာမှာလဲ သူဟာ ပြဿနာရဲ့အကြောင်းရင်း။ လူတွေရဲ့ မိုက်မဲညံ့ဖျင်းမှု နှစ်ဘက်အကြားမှာ သူဟာ အပြစ်မရှိဘဲ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်နေရတာတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့ကြားထဲကပဲ သူဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြန်တယ်။ လောကရဲ့ရှိသမျှ အလှအပတွေထဲမှာ မတရားဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ အလှဟာ အလှဆုံးလို့ ငါ ထင်တယ် ငမိုး”

“အချစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူတွေရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာ အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရှင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နောက်ကို ကျွန်တော် တစ်သေဝေ မတိမ်း လိုက်ပါအမှုထမ်းဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံ၏ လှိုက်လှဲသည်းထန်မှုသည် မိမိသို့ ကူးစက်ပြီဟု သိလိုက် သည့်အချိန်မှာပင် မိမိသည် ဤအရေး၏ ဗဟိုစက်ဝန်းနေရာသို့ ရောက်သွား ပြီဟုလည်း နားလည်မိသွားသည်။

“ငါ သူ့ကို ဂန္ဓဗ္ဗနည်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ သုသာန်နန်းက အမင်္ဂလာ မင်းသမီးဆိုတဲ့ သူ့ကို ငါက အဂ္ဂမဟေသီထားမယ်၊ သူ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်လာ ချိန်ကျမှ သူ့ကို အမင်္ဂလာလို့ဆိုကြတဲ့ အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားစေမယ်။ အရာခပ်သိမ်းကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ နှမတော်ကိုလဲ ငါက အချစ်ဆိုတဲ့ အင်အားတစ်ခုနဲ့ တွဲခေါ်ယူရမယ်”

အရှုပ်ထွေးဆုံးနှင့် အဆန်းကြယ်ဆုံးသော သေနင်္ဂဗျူဟာ တစ်ခုကို တွေ့နေရသည်။ အတိအကျ မဟုတ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့စံ၏ စကားများကို ဝိုးတဝါး နားလည်နေမိသည်။

“ဒီအရေးကို ခမည်းတော်ဘုရားသိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခမည်းတော်က ရှေ့ဆုံးကနေ ပေါက်ကွဲမယ့်သူ ဖြစ်တယ်။ ခမည်းတော်နဲ့တကွ ဒဂုံနေပြည်တော် တစ်ခုလုံး ဘယ်သူမှသိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါအမှုတော် ပေးခဲ့ တာပဲ ငမိုး။ မင်းနဲ့ငါသာ သိအပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်အရေးဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော် ထမ်းရမယ့် အမှုတော်ကိုသာ ပေးပါအရှင်”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“စဉ်းစားပါဦး ငမိုး။ ဒီအရေးဟာ ခမည်းတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အမှု ဖြစ်တယ်။ ဒဂုံရွှေနန်းတော်ကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် နေရမယ့်ကိစ္စလဲ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ တလောကလုံးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ့် အရေးလဲ ဖြစ် တယ်။ မင်း ဒီအမှုကို ထမ်းရမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ဒဂုံအိမ်ရှေ့ဥပရာဇာရဲ့ အမှု တော်မဟုတ်ဘူး။ လောကရဲ့ မတရားဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ ရှင်ဓမ္မန္တန်းရဲ့ချစ်သူ နန္ဒာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စဖြစ်တယ်”

မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိ၏ မျက်လုံးများပေါ်သို့လည်း လရိပ်ထိုးကျ နေပေမည်။ လရောင်တွင် မိမိမျက်လုံးများ တလက်လက်တောက်နေမည်ကို အိမ်ရှေ့စံ မြင်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ သူသတ်ကုန်းပေါ်မှာကတည်းက ကျွန်တော့် ဘဝနဲ့ ကျွန်တော့် အသက်ကို အရှင့်ထံ အပ်နှံခဲ့ပြီးသားပါအရှင်”

“ကောင်းပြီ ငမိုး။ မင်းဟာ မိကျောင်းတစ်ကောင်လို ကျွမ်းကျင်သူလဲ ဖြစ်တယ်။ သန်လျင်ကလဲ မင်းငယ်စဉ်က ဝင်ထွက်နဲ့စပ်ခဲ့တဲ့ ဒေသဖြစ်တယ်။ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ကျေးဇူးသစ္စာကိုလဲ ငါနားလည်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ရဲ့ နှလုံးထဲမှာလည်း ပြောင့်မတ်ရိုးသားမှုဆိုတာ ရှိနေတယ်။ ငါ့အတွက်လဲ ဒီအရေးမှာ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်လိုလူတစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီလို အင်္ဂါရပ် တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်းကို ငါရရှိထားခြင်းဟာ ငါနဲ့ဓမ္မန္တန်းတို့ရဲ့ အချစ်ခရီး အောင်မြင်ဖို့ပဲလို့ ငါယုံကြည်လိုက်တော့မယ်”

ပခုံးထက်သို့ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် မြဲမြံတင်းကျပ်သော လက် အစုံ၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ဆူဝေလှည့်ပတ်နေလေသည်။

[၁၉]

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွသော ဒဂုံနေပြည်တော်တစ်ခုလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေရသော မိမိ၏ အဖြစ်။ လျှို့ဝှက်ချက် မီးတောင်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းဝပေါ်တွင် လျှောက်နေရသည့်ဘဝ။ တစ်စုံတစ်ခုသောနည်းဖြင့် တစ်စွန်းတစ်စပေါက်ကြားသွားပါက မိမိအတွက် တကယ်ပင် ပြေးစရာ မြေမရှိဟု နားလည်ထားသည်။

ခေါဘဏီ တပ်ချီကာ စစ်အင်္ဂါလေးပါး အစုံအလင်ဖြင့် စစ်မျက်နှာဖွင့်ရသော သေနင်္ဂဗျူဟာမျိုး မဟုတ်စေကာမူ ဤ ‘ပွဲ’သည် မမျှော်မှန်းနိုင်သော အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် အတိပိုင်းနေသည်။ မိမိအနေနှင့် အိမ်ရှေ့စံနှစ်ဦးတည်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော အင်အားသည် စင်စစ်တစ်ဖက်က အင်အားနှင့် နှိုင်းစာပါက အဆမတန် နည်းပါးလွန်းပေသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် သန်လျင်နေပြည်တော် တစ်ခုလုံး၊ ဒဂုံနေပြည်တော် တစ်ခုလုံး ရှိနေသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦးသည် အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့စံ၏ တစ်ဦးတည်းသော လက်ရုံးသူရဲကောင်း ဖြစ်လာရသည့်ဘဝကို တမြတ်တနိုး ရှိလှသည်။ ဤအရေးတွင် မိမိကိုမှ ရွေးချယ်ယုံကြည်ပေသော အိမ်ရှေ့စံ၏ သဘောထားကိုလည်း အားရကျေနပ်မိသည်။

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

အရေးကြုံလာသောအခါ အသုံးတည့်လာစေသည့် မိမိငယ်စဉ် တောပုန်းဘဝကိုပင် ပြန်၍ ကျေနပ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ဤကုန်းမြေ၊ ဤ ရေပြင်၊ ဤချောင်းမြောင်းများကို အိပ်မက်ထဲမှာပင် အတိအကျ မှတ်မိထား သည်။ သို့သော် မိမိကျွမ်းကျင်ပြီး ခရီးလမ်းကြောင်းများထက်ပို၍ လျှို့ဝှက်မှ ဖြစ်မည်။ ချောင်းစွယ်၊ မြောင်းစွယ်ပေါများလှသော မြစ်ရိုးတစ်ဝိုက်သည်လည်း လျှို့ဝှက်သော လှုပ်ရှားမှုအတွက် အကောင်းဆုံး အနေအထားပင်။

“အခက်အခဲ တစ်ခုပဲရှိပါတယ် အရှင်။ အဲဒါကတော့ ဒဂုံဆိပ်ကမ်း ကနေ မြစ်ပြင်ကိုအဖြတ်မှာ လျှို့ဝှက်စွာ ကူးနိုင်တဲ့ နေရာမရှိပါဘူး။ ဒီဆိပ်ကမ်း၊ ဒီနေရာကပဲ ခွာရပါမယ်။ ဟိုဘက်ရောက်ရင်တော့ ချောင်းစွယ်တွေ၊ မြစ် လက်တက်တွေဟာ အကြောမြောတွေလို ရှုပ်ထွေးလှတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ လှေကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သွာလို့ရပါတယ်”

“ဒဂုံဆိပ်ကမ်းက အခွာမှာလဲ ဘယ်သူမှ မမြင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ငမိုး။ တခြား နည်းလမ်းမရှိနိုင်ဘူးလား”

ဒဂုံမြစ်၊ သန်လျင်မြစ်၊ ပင်လယ်ဝတို့ကို မျက်စိထဲတွင် မြေပုံကားချပ် တစ်ခုလို ထင်မြင်လာအောင် ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်နည်းတော့ရှိတယ် အရှင်”

“အင်း”

“ကျောက်ဆောင်ထူထပ်တဲ့ အရှေ့တောင်ဘက် ကမ်းရိုးကနေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုထွက်၊ ပင်လယ်ထဲရောက်တော့မှ သန်လျင်မြစ်ဝဘက်ကို ပြန်လှည့်။ သံလျက်အသွားလို စွန်းထွက်နေတဲ့ အငူအတိုင်း သန်လျင်ကမ်းကို ကပ်ရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းကြောင်းဟာ အန္တရာယ်ထူပြောလွန်း လှပါတယ်”

“ငမိုး။ မွေ့နွန်းနမတော်ဆီ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက ငါတို့ ဟာ အန္တရာယ်ရဲ့ ပခုံးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီးပြီပဲ။ သည့်နောက်မှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးကို ငါတို့ကြောက်နေရမလဲ”

“မှန်ပါတယ်အရှင်။ ဒါပေမယ့် ခရီးလမ်းရဲ့ သဘောကို အရှင် ကြိုတင် သိထားရအောင် ကျွန်တော်ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

“ကဲဆိုစမ်း ငမိုး၊ မင်းပြောတဲ့လမ်းမှာ ဘာအန္တရာယ်တွေ ရှိနိုင်သလဲ”

“စအထွက်ကတည်းက ရှိပါတယ် အရှင်။ အရှေ့တောင်ဘက် ကမ်းရိုး

ဟာ ဘယ်လေ့မျိုးမှ မသွားလာ နိုင်လောက်အောင် ကျောက်ဆောင် ထူထပ် ပါတယ်။ ကျောက်စွန်းတွေဟာ ရေအောက်မှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေါများ လှပြီး ရေပြင်အပေါ် ထိုးထွက်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေဟာလဲ ဓားသွား၊ လှံသွားတွေကို ထောင်ထားသလိုပါပဲ”

“အင်း. . . ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ထပ်ကော”

“အဲဒီကနေ ပင်လယ်ထဲအထွက် ရေကြောင်းလမ်းဟာလဲ လှိုင်း အင်မတန် ထန်တဲ့နေရာဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ့် မိုးရာသီ မျိုးဆိုရင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်က အလိပ်လိပ်ပြေးလာတဲ့ လှိုင်းတွေဟာ ကျောက် ဆောင်တွေဆီကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆောင့်ကြပါတယ်။ အဲဒီလှိုင်းလုံးကြီးတွေ ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြတ်ကျော်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ထွက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ မိကျောင်းရုပ်လှေဟာ အချိန်မရွေး ကျောက်ဆောင်မှာ ကိုင် အရိုက်ခံရနိုင်တယ်ဆိုပါတော့ ငမိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်”

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီ ကျောက်ဆောင်၊ အဲဒီ လှိုင်းတွေကို ငါတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီ။ ပင်လယ်ထဲ ရောက်ပြီ။ ကိုင်းဒီမှာကော နောက်ထပ် ဘာရှိ သေးသလဲ”

“ဒီအဆင့်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကံအလှည့် မသင့်ရင် သက်ရှိ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နိုင်တယ် အရှင်”

“သက်ရှိအန္တရာယ်၊ ဘာကိုပြောတာလဲ ငမိုး”

မိမိ၏ တွေးဆမှု ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို တစ်ချက် ပြန်သုံးသပ်သည်။ ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ နည်းသော်လည်း ထည့်တွက်သင့်သည်ဟု ယူဆ ကာ. . .

“သက်ရှိတွေထဲမှာ အန္တရာယ် အပေးနိုင်ဆုံး သတ္တဝါတွေပေါ့ အရှင်”
အိမ်ရှေ့စံက ပြုံးသည်။

“ငမိုး၊ ဒါတော့ မင်း အစိုးရိမ်လွန်သွားပြီ ထင်တယ်။ မင်းပြောတဲ့ အန္တရာယ်အပေးနိုင်ဆုံး သက်ရှိသတ္တဝါဆိုတာ လူကိုပြောတာ မဟုတ်လား။ ဒီလောက် မိုးလေမုန်တိုင်း ထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ဘယ်လူသားက ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ အန္တရာယ်ပေးဖို့ဝေးလို့ အဲဒီလို

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

နေရာကို ဘယ်လူမျိုးက ရောက်နေနိုင်မှာလဲ ငမိုး”

“မှန်ပါတယ် အရှင်။ လှိုင်းထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အရှင်လို လျှို့ဝှက်တဲ့ အရေးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်နေတဲ့ သူနှစ်ဦးကလွဲရင် ဘယ်လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခရီးလမ်းမှာ ပေါ်လာ နိုင်ကောင်း ပေါ်လာမယ့် အနှောင့်အယှက်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် ထည့် စဉ်းစားတာပါ”

“အန်တိုနီယိုနဲ့ ပေါ်တူဂီတွေ ရှိနိုင်တယ်လို့ မင်းဆိုချင်တာလား”

“အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ သူတို့ပဲ အရှင်”

“အင်း ဒီပေါ်တူဂီတွေသိလို့လဲ မဖြစ်ပေဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောတစ်စင်း တလေလဲ တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ် ဆိုပါတော့”

“အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားထားရပါမယ် အရှင်”

“ကောင်းပြီ နောက်တစ်ဆင့်ကော”

“နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ သန်လျင်ကမ်းရိုးတန်းဘက်ကို ရောက်သွား ပြီ အရှင်။ အကြောဆိုင်အကြောမြွာတွေလို အယှက်ယှက် အနွယ်နွယ် ရှုပ်ထွေး လှတဲ့ ချောင်းနွယ်နဲ့ မြစ်လက်တက်တွေ၊ ထူထပ်တဲ့ ခနိတောတွေ၊ လမုတော တွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိကျောင်းရုပ်လှေကို ကျွန်တော် အရောင်ဖျောက်နိုင် တာမို့ ဒီအဆင့်မှာ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“အင်း. . . ငါ အားရလိုက်ပါဘိ ငမိုးရယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ငါတို့ဟာ သုသာန်ကုန်းနဲ့နီးတဲ့ မြစ်ကမ်းကို တက်ကြပြီပေါ့”

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ပြုံးလျက်. . .

“သုသာန်ကုန်းပေါ်က တပင်တိုင်နန်းကို ရောက်ပြီအရှင်။ ဒီမှာတော့ ကျွန်တော်က မိကျောင်းရုပ်လှေနဲ့အတူ မြစ်ကမ်းမှာ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာမို့ အရှင် တစ်ကိုယ်တည်းပဲ”

“ရှင်မေ့နွမ်းရဲ့ နန်းဆောင်မှာ တွေ့ရမယ့် အန္တရာယ်ကတော့ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ငမိုး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်၊ အချစ်ရှိနေတယ်။ တပင်တိုင်နန်းဆောင်ကနေပြီး လအဝင် အရုဏ်မပျို့ခင်မှာ ငါမခွာနိုင်ရင်တော့ အဲဒီမှာ အန္တရာယ်တွေကြပြီပဲ”

“ကျွန်တော် အရှင်ကို ယုံပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သည်။ ဥပရာဇာ မင်းသား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ပါး၏ ရာဇက္ခန္ဓာမျိုးကို မတွေ့ရ။ အချစ်စိတ်ကြောင့် နုပျိုလန်းဆတ်နေသော ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောပေါ် ဧည့်ခံပွဲသဘင်တုန်းက ငါတစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုပဲ ကြည့်နေမိတယ်။ ခန်းမထဲကို သူဝင်လာတဲ့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းမှာကတည်းက သူ့အလှနဲ့ သူ့အလှနောက်ကွယ်က ညှိုးငယ်မှုကို ငါ သတိထားမိတယ်။ တစ်ချိန်လုံး မျက်လွှာချထားတဲ့ ရှင်မွေ့နွန်းဟာ ပြန်ခါနီးမှာမှ ငါ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီဆုံတွေ့သွားတဲ့ တဒဂ်အကြည့်မှာပဲ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မမြွင်းမချန် နားလည်သွားကြတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ သန်လျင်ကျွန်းရဲ့ သုသာန်ကုန်းက တပင်တိုင်နန်းဆီကို အရောက်သွားဖို့ မင်းနဲ့ငါ အခုလို စီစဉ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ သူကလဲ နန်းဆောင်ကနေပြီး ငါ ဘယ်တော့ရောက်လာမလဲဆိုတာကို စောင့်မျှော်နေမှာ မုချပဲ။ ငမိုးရယ်. . . ရှင်မွေ့နွန်းနဲ့ ငါနဲ့အကြားမှာ နှလုံးသည်းပွတ်ချင်း သာမက အတွေးချင်း၊ စိတ်ချင်းလဲ ကူးလူးယှက်နွယ်နေကြပြီ ထင်တယ်။ ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်လို့ ဆိုချင်ဆို၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါအလိုလို သိနေသလိုပဲ”

“ဒီသဘောကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ဖို့ ကြိုးစားရပါဦးမယ် အရှင်”
အိမ်ရှေ့စံ တဟားဟားရယ်သည်။

“မင်း နားအလည်ဆုံး ဖြစ်လာမှာပါ ငမိုး။ ကိုင်း မင်းရဲ့ မိကျောင်းရှပ်လှေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင်”

အမိန့်ကို စောင့်ငံ့သည့်အနေဖြင့် ရင်ကိုဖွင့်ကာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်ညပဲ သွားကြမယ် ငမိုး။ မိုးရိပ်တိမ်လိပ်တွေ မည်းနေတဲ့ လကွယ်ညရဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ ငါတို့ရဲ့ ခရီးကို စကြစို့။ လောကမှာ အခိုင်ခံ့ဆုံး အင်အားဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို စွဲကိုင်ပြီး တစ်လောကလုံးရဲ့ ပုတ်ခတ်မှုကို ရင်ဆိုင်ကြစို့”

“လကွယ်ည၊ နက်ဖြန်ညဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ အရှင်”

[၂၀]

ပြန်ကျယ်ကြီးမားသော မိုးရိပ်တစ်ခု အုပ်လိုက်သဖြင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားသည်။ ကောင်းကင်၏ မြင့်မားသော အထက်ဆီတွင် လေအရှိန်ပြင်းနေသည်။ တိမ်လိပ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေကြမည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် လရောင်မရှိသောကြောင့် ပျံသန်းနေသော တိမ်တိုက်များကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။

လကွယ်ညတွင် လဝန်းသည် ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

ကမ်းခြေကား ဆန့်ကျင်ဘက်။ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် မီးရောင်များသည် အမှောင်ထဲတွင် ပို၍ အားကောင်းနေကြသည်။ တစ်စထက်တစ်စ နီးလာလေလေ၊ မီးရောင်များ ပို၍ ကြီးမားလာလေလေ၊ လင်းလက်လာလေလေပင်။

“ဒီလိုညမျိုး၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လှုပ်ရှားနေကြတာဆိုလို့ ငါတို့လှေပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုက အမှောင်ပိန်းပိတ်ထဲသို့ ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ သူ့ကိုဘယ်သူမှ ပြန်မပြောကြ။ ဖာဒီနန်က တက်သံကို အလုံခြုံဆုံး ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းရင်း လှော်နေသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ကမ်းခြေဆီသို့ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ ကျန်လူများလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်။

“ဘေဘီ”

ဒီဒေရို၏ အသံဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေကာ အသံတုန်နေလေသည်။

“အားလုံးကိုယ်စား ကျုပ်တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျုပ်တို့ အခု သွားနေကြတဲ့ ခရီးဟာ အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်။ အရှေ့ဘက် တိုင်းပြည်အချို့ဟာ တိုင်းတစ်ပါးသားကို အလွန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ သရယမ်ဟာ ခုမြင်ရတဲ့ မီးရောင်တွေအတိုင်းဆိုရင် ကမ်းခြေစောင့်တပ်တွေလဲ အပြည့်အဝ စီမံထားမယ့် မြို့ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်သွားနေရင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ကျုပ်တို့ သရယမ်ကမ်းစောင့်တပ်၊ ကင်းလှည့်လှေတွေနဲ့ တိုးမိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘေဘီ။ အချည်းနှီးစွန့်စားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တကယ်လို့ သရယမ်ကို အသေးစိတ် လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် အသေးစိတ် အစီအစဉ်ချသင့်တယ်။ ခုနေတော့ ပင်လယ်ဘက်ကိုပြန်သွား၊ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ် တက်နေလိုက်တာ ဘေးအကင်းဆုံးပါပဲ”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဝင်ပြောပြန်သည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုနှင့် အမြဲတစေ မသင့်မမြတ် ဖြစ်တတ်သော ဒေါ်လ်ဆင်ပင်လျှင် သည်တစ်ခါ ငြိမ်သက်နေသည်။ အဘိုးကြီး၏ စကားကို ငြင်းပယ်ရန် မရှိသယောင်ပင်။

သူတို့အားလုံး၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် နည်းလမ်းကျကြောင်း မသိမဟုတ်။ သိသည်။ သို့သော် သရယမ်ဟူသော အမည်၏ ဆွဲဆောင်မှုက အင်အားကြီးမားလှဘိခြင်း။ လှေငယ်ကို ပင်လယ်ဘက်ပြန်လှည့်ရန် ဘယ်လိုမှ အမိန့်ပေး၍ မရဖြစ်နေသည်။ တွေ့ချင်ရာ အန္တရာယ်ဖြင့် တွေ့စေတော့။ သရယမ်ကမ်းခြေကို ပထမဆုံးမြင်ရသည့် အကြိမ်တွင် ကမ်းပေါ်သို့ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ခြေချချင်သည်။ အမှောင်ရိပ်တွင်းမှနေ၍ ဤဒေသရှိ လူများကို ကြည့်ချင်သည်။ သူတို့တတွေ၏ လှုပ်ရှားပုံ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ စကားပြောပုံ။ သူတို့တတွေ၏ လေသံနှင့် မျက်နှာပေါက်များ . . . ။

သူတို့တတွေ . . . ။ မဟုတ်သေး။ သရယမ်ဒေသတွင် နေကြသည့် ဤလူမျိုးသည် ဒီဒေရို အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ဒေါ်လ်ဆင်၊ ဖာဒီနန် ဘလဒ်ဒီတို့အတွက် မူ တိုင်းတစ်ပါးသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မျိုးကွဲများ ဖြစ်ကြသည်။ မိမိအတွက် ကား သူတို့တတွေလို၊ ‘သူတို့တတွေ’ဟုပင် သုံးနှုန်းရန် အကြောင်းမရှိ။ မိမိ

ရေမှာပျံနေတဲ့ ချစ်ဦးညို

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သည် သူတို့လို မျိုးနွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့လူမျိုးသည် မိမိလူမျိုး။ မိမိနှင့် သူတို့သည် သွေးချင်း၊ သားချင်း အတူတူ။ ။ မိမိသည် ဤလူမျိုးမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားသူ။ မိမိ၏ မမှိတ်မိတော့သော အမိနှင့် အဘတို့သည် ဤကမ်းခြေ ဤဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

သွေးသားဟူသော နှောင်ကြီးသည် အဟုန်ပြင်းစွာ ဆွဲငင်နေချေသည်။

“ဘေဘီ အချည်းနှီးစွန့်စား”

“တိတ်စမ်း အဘိုးကြီး၊ လှေပြန်လှည့်ဖို့ နောက်တစ်ခါ ပြောတဲ့လူ ပစ်ချခံရမယ်”

ပစ္စတိုပြောင်းကို ထိုးချိန်ရင်း ပြင်းထန်စွာ အော်လိုက်သည်။ မိမိကိုယ် မိမိ ဤမျှတင်းမာနေလိမ့်မည်ဟု မထင်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကား ကယောင်ကတမ်းဖြင့် လက်ကာလျက် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

သရယမ်နှင့် ဝေးကွာခဲ့ရသော၊ ဇာတိမြေနှင့် ကင်းကွာခဲ့ရသော အဖြစ်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီးမှ မိမိဇာတိမျိုးနွယ်ကို သိခွင့်ရ လာသည့်အဖြစ်။ ထို့နောက် မိမိ၏ ဇာတိမျိုးနွယ်ထံသို့ အပြန်ခရီး။ ဤ ခရီးတွင် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ပြုလာသူမှန်သမျှသည် ပြင်ပြင်စိမ်း သော ရန်သူဖြစ်ရချိန်မည်။

မွေးစားဖခင် ဘလဒ်ဒီကိုပင် ဖယ်ရှားခဲ့ပြီးပြီ။ ဤအဖြစ်သည် ပူပူ နွေးနွေးပင် ရှိသေးသည်။ ပစ္စတိုမောင်းခလုတ်ပေါ်မှ လက်ညှိုးကို ကွေးချလိုက် ရန် ဝန်မလေးတော့။ မိမိသည် ကြပ်ဆပ်သော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုနယ် ဖြစ်နေပြီဟုလည်း သိထားသည်။

လှေငယ်သည် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားနေဆဲ။

ဖာဒီနန်၏ တက်သည် ရေပြင်တွင် တစွက်စွက်မြည်နေဆဲ။

ထိုစဉ်မှာပင် နိုးကြားနေသော အာရုံက တစ်စုံတစ်ခုကို ဖမ်းယူလိုက် မိသည်။ တက်နှင့်ရေပြင်ထိတွေ့သံသည် တစ်မျိုးပြောင်းနေသည်။ ဖာဒီနန် လှော်ပုံလှော်နည်း ပြောင်းသွားသလားဟု လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖာဒီနန်ကား တက်ကိုရေထဲမှနှုတ်ကာ ဒူးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တက်သံကား ပေါ်နေဆဲ။

အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အခြားလှေတစ်စင်းရှိနေပြီဆိုခြင်းကား သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တက်သံသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမ်းခြေဆီမှ လာနေသည်။ ခပ်သုတ်သုတ် လှော်နေသော တက်သံဖြစ်သည်။ အသံစိပ်သည်။ သို့သော် ရေပြင်နှင့် အထိ အတွေ့ ညင်သာလှကြောင်း သိသာသည်။ လှေသမားသည် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်မည်မှာ မလွဲ။

အမြင်အာရုံကို အစွမ်းကုန် အသုံးချကာ တူရူသို့ ဝဲယာသို့ကြည့် သည်။ ဝဲယာတွင် ပိန်းပိတ်အမှောင်။ တူရူတွင်ကား ကမ်းခြေမှ မီးရောင်။ မြင်ကွင်းကို အမှောင်က အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသလို မီးရောင်ကလည်း အဟန့်အတားပြုသည်။ မီးရောင်သည် စူးရှစွာဝင်ရောက်လာကာ မျက်စိကို ကျိန်းစပ်စေသည်။

အသံကိုသာကြားရပြီး လှေကိုမမြင်ရ။

ပစ္စတိုကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ လှေဦးထက်မှနေ၍ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လျက် ရှာကြည့်သည်။ ဘာမျှမတွေ့ရ။

“လှေဝမ်းထဲ ဝပ်နေရင် ကောင်းမယ် ဘေဘီ။ မီးရောင်က ကျွန်တော် တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေလို့ မျက်စိစူးပြီး ဘာမှမမြင်သာဘူး။ တစ်ဖက် လှေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နိုင်တယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ဘေးသို့ရောက်လာပြီး လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဒေါ်လ်ဆင် လှေဦးသို့ တွားတက်လာပုံမှာ ကျင်လည်လှပေသည်။ သူ့ပခုံးနှင့် တိုးတိုး သိပ်သိပ်ဖိကပ်လာသဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်ပြောသည်မှာ နည်းလမ်းကျသည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် လှေဝမ်းထဲသို့ ဝင်မနေချင်။ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ချင်သော ကြောင့် လှေဦးမှာပင် ဒေါ်လ်ဆင်ဘေး၌ တိုးဝှေ့၍ နေရာယူထားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့တူရူသို့သာ ကြည့်နေသည်။

တက်သံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ် နေသော မျက်လုံးအိမ်၏ ဝန်းကျင်တွင် ရောင်ခြည်မျှင်တန်းများ ဖြာထွက်လာ သည်အထိ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်သည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ဘွားကနဲပေါ်လာသည်။

ဦးမော့နေသော လှေတစ်စင်း။ လှေပေါ်တွင် လူရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့ရ သည်။

“ဝပ်လိုက် ဘေဘီ”

အော်သံနှင့်အတူ ဒေါ်လ်ဆင်က တွန်းပစ်လိုက်သောကြောင့် လှေဝမ်းထဲသို့ ကစဉ့်ကလျား ကျသွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် လေထဲသို့ ထိုးခွဲပျံ့သန်းလာသော တစ်စုံတစ်ခု၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လှေဦးတွင် ရောက်နေသော ဒေါ်လ်ဆင်ထံမှ “အား”ကနဲ ခပ်အုပ်အုပ်အသံ ထွက်လာသည်။ လှေသိမ့်ကနဲခါသွားကာ မတ်တတ်ရပ်နေသော အယ်လ်ဖွန်ဆို နောက်ပြန်လဲကျသည်။

လှေဝမ်းထဲမှထကာ ပစ္စတိုဖြင့် ရှေ့သို့ ထိုးချိန်လိုက်သော်လည်း လှေငယ်မှာ လူးနေပေပြီ။ ဒီဒေရိုက အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို ကျိန်ဆဲရင်း လှေနံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်နေသည်။ အားလုံး သဲသဲရုတ်ရုတ်။

“ဖာဒီနန်။ နောက်ပြန်လှည့်၊ နောက်ပြန်လှည့်”

ဒေါ်လ်ဆင်က အသံအုပ်၍ အော်သည်။

“မလှည့်နဲ့ ရန်သူနောက်လိုက်”

“မဟုတ်ဘူး ဘေဘီ၊ ဒါ ရန်သူနယ်”

အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့် လှေငယ်အတွင်းမှာ ဆူညံသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မလှမ်းကမ်းရေပြင်ထက်တွင် မိကျောင်းတစ်ကောင် လို တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့လျားသွားသည့် လှေငယ်တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါ်လ်ဆင်ကို တွန်းဖယ်ကာ လှေဆီသို့ ပစ္စတိုဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ပစ္စတိုပေါက်ကွဲသံသည် ရေပြင်ကျယ်ထက်တွင် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။ လှေငယ်ကား ရေလယ် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

“ဖာဒီနန် ကျုပ် ဒဏ်ရာရသွားပြီ။ သင်္ဘောကို အမြန်ပြန်လှော်ပါ”

ဒေါ်လ်ဆင်က လှမ်းအော်သည်။

သူ့စကားအဆုံးမှာပင် ဖာဒီနန်ကလည်း လှေဦးကို မြစ်လယ်ဘက် သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဖာဒီနန် စောစောကလေးနောက်. . .”

မိမိအမိန့်ကို အဆုံးသတ်ခွင့်မရလိုက်။

ကမ်းစပ်ဆီမှ မီးရောင်များလင်းလာသည်။ မီးတစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့်။ မီးတုတ်များ ကူးညှိလိုက်ကြဟန်ရှိသည်။ သရယမ်ကုန်းမြေပေါ်က မီးရောင်များထက်ပို၍မြင့်သော နေရာဆီမှ လင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမီးရောင်များတွင် အထင်းသားတွေ့လိုက်ရသည်ကား

“ဘုရားသခင်. . . ရွက်သင်္ဘောကြီးတွေ”

အယ်လ်ဖွန်ဆို ထိတ်လန့်တကြားအော်သည်။

အားလုံး ခေတ္တမျှ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ရွက်တိုင်မည်းမည်းကြီးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေကြသည်။ ကြီးမားသော လှေဝမ်းခုံးခုံးကြီးများသည် ရေအောက်မှ ပေါ်လာသော ဝေလငါးကြီးများနှင့်တူသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အလံများကိုပင် မီးရောင်တွင် မသဲမကွဲ တွေ့ရနေရသည်။ စုစုပေါင်း၊ သင်္ဘောလေးစင်း။

သင်္ဘောလေးစင်းဆီမှ မီးရောင်တွေ ပို၍ များလာသည်။

စောစောက အမှောင်ထဲတွင် နှစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက် ရှိနေမှန်း မသိခဲ့ကြသော သင်္ဘောကြီးများပင်။

ဖာဒီနန် တက်မကိုင်ဖြစ်သေးသောကြောင့် လှေငယ်သည် ရေပြင် ထက်တစ်နေရာတည်းတွင် လည်နေသည်။ အားလုံးပင် ထိတ်လန့်ရမည်ကို မေ့လျော့ကာ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် သင်္ဘောကြီးများကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

ဒေါ်လ်ဆင်က သူ့လက်မောင်းသူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ဒဏ်ရာကို မေ့နေဟန်ရှိသည်။ ဒေါ်လ်ဆင် ဘယ်နေရာ ဒဏ်ရာရသွားသည်ကို ဘယ်သူမှလည်းမမေးကြ။

“ဘေဘီ တွေ့လား”

ဒီဒေရိုမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် လေသံမျှသာ ထွက်နိုင်တော့သည်။

ဒီဒေရိုကို အပြစ်ဆိုရန်မရှိ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မထင်မှတ်သော နောက်ထပ် အံ့ဩစရာကို တွေ့ရပြန်သည်။

မီးရောင်တွေ ရုပ်လုံးပေါ်လာသော သင်္ဘောကြီးများ၏ သဏ္ဍာန်မှာ အထင်းသား။ ရှေ့သို့ထိုးထွက်နေသော ဦးချွန်။ နံရံမှ လေးထောင့်အပေါက်များ။ လုံးဝန်းသော ဝမ်းဗိုက်မြင့်တက်သွားသော ပဲ့ပိုင်း။ ထို့နောက် ရွက်တိုင်များ။

“ဘုရားသခင်. . . ဒါ. . . ဒါ. . . ပေါ်တူဂီသင်္ဘောကြီးတွေပါလား”

စကားနည်းလှသော ဖာဒီနန်ပင် အသံတုန်ယင်စွာ ရေရွတ်လေသည်။

“လူမိုက်တွေ၊ လူဖျင်းတွေ. . . ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဟိုကောင် ဖာဒီနန်၊ လှေကို အမြန်ပြန်လှော်။ အမှောင်ထဲ ဝင်ပြေးတော့။ ဟိုမှာ မင်းတို့ အဖေတွေက အမြောက်နဲ့ ထုတော့မယ်။ လှော်ပါတော့လား. . .”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဘလဒ်ဒီ၏ အော်သံဖြစ်သည်။ မူးမူးရူးရူးနှင့် ထအော်သံ။ သို့သော် ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော ဘလဒ်ဒီ၏ အော်သံသည် အမိန့်သံ အပြည့်ပါဆဲ။ ဖာဒီနန် တက်ပြန်ကိုင်သည်။ ရေပြင်ကျယ်ဆီသို့ လှေငယ်တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့လျားသွားသည်။ အမှောင်ထဲသို့။

ဒေါ်လ်ဆင်သည် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ညည်းညူလျက် လှေဝမ်းထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဆီး၍ ပွေ့လိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီး ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ ရေရွတ်ပြန်သည်။

“ဟင်... ဒေါ်လ်ဆင်ရဲ့ လက်ပြင်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း”

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဖာဒီနန်၏ ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် လှေငယ်သည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ လျှောက်တိုက်ပြေးလွှားနေသည်။

ခနီကိုင်းများ ဖားလျားအုပ်ဆိုင်းနေသည့် ရွံ့နဲ့သင်းသော ချောင်းစွယ်များကို တစ်ခုဝင် တစ်ခုထွက် လှော်သည်။ ကိုင်းညွတ်နေသော ခနီရွက်တို့က အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်ရိုက်ပုတ်ကြသည်။ နာကျင်ကျိန်းစပ်မှုကို သတိမထားနိုင်။

ပရင့်ဆက်စ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဒေါ်လ်ဆင်မှာ ဒဏ်ရာမှ သွေးအထွက်လွန်ကာ သတိမေ့မတတ်ဖြစ်နေပေပြီ။

[၂၁]

ကတ္တီပါအနီစပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားသော ဓားမြှောင်လေးကို အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ကောက်ယူကာ မျက်နှာနှင့်ကပ်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ဤ ဓားမြှောင်လေးကို အယ်လ်ဖွန်ဆို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့။ ဓားမြှောင်ငယ်သည် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသူများအားလုံး ကို စိန်ခေါ်နေဟန်ဖြင့် တောက်ပပြီးပြက်နေသည်။

သံမဏိအသွားသည် ဝင်းလက်နေသည်။ အသွားရင်းတွင် လှပသော ကနုတ်ပန်းကို ထွင်းဖော်ထားသည်။ လက်ကိုင်ရိုးကား၊ ရွှေနားကွပ်ထားသည်။ ဆင်စွယ်လက်ကိုင် အဆုံးတွင်လည်း ရွှေကနုတ်ပန်းဖော်ထားသော ထိပ်အုပ် ရှိသည်။ ဓားသွား၏ အနားမျဉ်းနှစ်ဖက်သည် အချိုးကျကျ ကွေးညွတ်ကာ အသွားထိပ်တွင် ချွန်မြဉာ ပေါင်းဆုံသည်။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဓားကို ကတ္တီပါစပေါ်သို့ ပြန်ချကာ-

“အင်မတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့လူ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရင်တစ်ပါးပါ။ မင်းညီမင်းသား တစ်ပါးပါးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာလျှင် ကိုင်ဆောင်နိုင်တဲ့ ဓားပဲ။ ကျုပ်ပြောတာမှန် မမှန်၊ ကျုပ်ရဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝနဲ့ လောင်းကြေးထပ်ရဲ တယ်”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မည်သူမျှပြန်မပြောကြ။

ဒေါ်လ်ဆင်ရှေ့တိုးလာသည်။ ပတ်တီးစည်းထားသော လက်ပြင်နှင့် ပခုံးပေါ်တွင် အင်္ကျီရှည်ကို ဖရိုဖရဲခြုံထားသည်။

“ဘုရင်တစ်ပါးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီဓားပိုင်ရှင် ဟာ ဓားမြှောင်ပစ် အင်မတန် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ဘေဘီကို ကျုပ် တွန်းလိုက်တဲ့ တဒင်္ဂမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်ပြင်ကို ထိအောင်ပစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ လှေကလဲ ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ထိအောင်ပစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အရှိန်လည်း ပြင်းတယ်။ ဓားသွားဟာ ကျုပ် လက်ပြင်ထဲကို အတော်ကြီးနက်အောင် စိုက်ဝင်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်သာ ဘေဘီကို တွန်းမပစ်လိုက်ရင် ဒီဓားဟာ ဘေဘီရဲ့လည်ကို တည့်တည့်ဝင်လာမှာ သေချာ တယ်”

“ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လ်ဆင်။ ကျွန်မအသက်ကို ရှင် ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်မ မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက ဒီစကားတွေကိုပြောနေဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ မနေ့ညကအဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့် ရင် ကျွန်မတို့မှာ ရန်သူနှစ်ဖက်ဖြစ်နေတယ်။ ဓားမြှောင်နဲ့ပစ်သွားတဲ့ လှေပေါ် က လူနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ဟိုပေါ်တူဂီသင်္ဘောကြီးတွေ”

“ဟုတ်တယ် ဘေဘီ။ လှေပေါ်က လူနှစ်ယောက်ကလဲ ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သူတွေမှန်း မသိ။ ကျုပ်တို့ကို ရန်သူသွားပြီးနောက် သူတို့လည်း အလှကို အပြင်းလှော်သွားတယ်။ ကြည့်ရတာ သူတို့လဲ သရယမ်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာကြပြီး တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်သွားကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

ဒီဒေရိုက ဝင်ပြောသည်။ ဖာဒီနန်က ဆေးတံကို တစ်ချက်ဖွာလျက်

“ဓားမြှောင်က သက်သေပြနေတာပဲ။ ဒီဓားဟာ ပေါ်တူဂီဓား မဟုတ် ဘူး။ တိုင်းရင်းနေလူမျိုးတွေကိုင်တဲ့ ဓားမြှောင်ဖြစ်ရမယ်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြော သလို ဘုရင်တစ်ပါးပါး၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးပါး ကိုင်ဆောင်တဲ့ ဓားမြှောင်ပဲထားပါဦး။ အဲဒီဘုရင်က၊ မင်းသားက ဘာကြောင့် ညအမှောင်ထဲ မှာ လှေကလေးတစ်စင်းနဲ့ သရယမ်ယမ်းခြေတစ်ဝိုက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားလာနေရတာလဲ”

“ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖောက်လာတဲ့ သူခိုးဓားပြတွေကော မဖြစ်နိုင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဘူးလား”

ဒေါ်လ်ဆင်က တစ်ယောက်စီ၏ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်သည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေခွဲမရသော၊ ရှုပ်ထွေးသော အသွင်မျိုး ပေါ်နေကြလေသည်။

“လှေလှော်တဲ့သူကလဲ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျုပ်တို့ လှေနားကနေပြီး လှစ်ကနဲ ထွက်သွားလိုက်တာဟာ မိကျောင်း တစ်ကောင်လိုပဲ”

“ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိရတဲ့ ဒီလှေအကြောင်း ဒီလောက်ပဲ ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရလိုက်တာကလွဲပြီး ဘာမှသက်သေ အထောက်အထား မတွေ့နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ တစ်နေ့သောအခါမှာ ဒီရေပြင်ပေါ်မှာပဲ အဲဒီဓားမြှောင်ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပြီး လက်စားချေရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ထဲက အမျိုးအမည်မသိ ရတဲ့ ရန်သူအကြောင်းကို ဒီအတိုင်း ပြောနေကြလို့ကတော့ ဘာမှအကြောင်း ထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအသုံးမကျတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြလို့ကတော့ ဘာမှထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်လ်ဆင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လေသည်။ ဒဏ်ရာမှ နာကျင် ကိုက်ခဲလာဟန်ဖြင့် မျက်နှာလည်း ရှုံ့မဲ့နေသည်။ နံရံကပ် အရက်စင်ရိုရာသို့ လျှောက်သွားကာ ဝိုင်အရက်ဗူးဆိုကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖွင့်၍ ကောင်းနေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မြှောက်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းချလိုက်သည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ဒီဒေရို။ ဒီဓားမြှောင် သိမ်းလိုက် ပါတော့။ ကျွန်မတို့အတွက် ပိုအရေးကြီးတာက ဓားမြှောင်မဟုတ်ဘူး။ မီးရောင် တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လင်းလာတဲ့ ဟိုသင်္ဘောကြီးတွေပဲ”

ဒီဒေရိုက ကတ္တီပါစဖြင့်ပင် ဓားမြှောင်ကို ပတ်ချည်ပြီး နံရံကပ်ဗီရိုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခု ဟိုသင်္ဘောကြီးတွေ အကြောင်းကိုပဲ ဆွေးနွေးကြမယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းပြီ ကျုပ်အမြင်ကို ပြောပြမယ်။ ဒီအချက်ပေါ်မှာ အခြေခံ ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက ကိုယ့်အမြင်ကိုယ် ပြောကြပေါ့”

ဆေးကုန်သွားပြီဖြစ်သော ဆေးတံကို ဖာဒီနန်က ခါးပတ်ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး လက်ပိုက်သည်။

“ပထမဆုံး စဉ်းစားရမှာက ဒီသင်္ဘောတွေဟာ ရိုးရိုးကုန်သည် သင်္ဘော တွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂိုအာက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်သင်္ဘောတွေလား။ ဒါကို

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

အားလုံးပင် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖာဒီနန်ကပင် စကား ပြန်ဆက်သည်။

“ဘုရင်ခံချုပ်က လွတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောတွေ ဆိုရင်တော့ သရယမ်ဟာ ပေါ်တူဂီလက်အောက် ရောက်သွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။ မရောက်သေးတောင်မှ များမကြာမီ ပေါ်တူဂီတွေက သိမ်းပိုက်တော့မယ်။ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ တပ်ဆင်လာမယ့် အမြောက်တွေ၊ ပါလာမယ့် စစ်သားတွေ ဟာ နည်းတဲ့အင်အား မဟုတ်ဘူး”

“စစ်သင်္ဘောတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော”

ဒေါ်လ်ဆင်က ဝင်မေးသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်မှာ ဓားအိမ်မှ ချွတ်ထား သည့် ဓားတစ်လက်ကဲ့သို့ ရန်လိုနေသည့်အသွင်ဖြစ်နေသည်။

“ကုန်သည် သင်္ဘောတွေလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ကောင်းပြီ။ ကုန်သည် သင်္ဘောတွေဆိုရင်လဲ ဒီဟာကြီးတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ကုန် ပစ္စည်းတွေ၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါမှာ သေချာတယ်”

အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ သွေးရောင်တောက်လာသည်။ သွေးနံ့ရ သော ငါးမန်းများကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

“ဟား ဒုတိယ အမျိုးအစား ဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းပေါ့။ အဲဒီ သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းဟာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ။ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေကို ထွက်လာကတည်းက ပွဲကြီးပွဲကောင်း မနွဲ့ရတာ ကြာပြီ။ အင်း ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာတွေ ဘယ်နှစ်လုံးလောက်များ ပါမလဲ မသိဘူး”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပါးစပ်ကို လက်ခုံဖြင့်သူတ်ကာ အားပါးတရ ရေရွတ် သည်။ တပ်မက်သော ဆန္ဒတို့ဖြင့် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကျယ်နေသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ လောဘအငွေသည် ကျန်လူများထံသို့ ချက်ချင်းပင် ကူးစက် သွားသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်ပြီး တစ်ယောက်စီ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ရှူပြင်းနေသည်။

“သရယမ်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အလွန်ကောင်းမြတ်တဲ့ ဒေသပဲပေါ့” တိုးဝှေ့တော့မတတ် စုပြုံနေကြသော မျက်နှာများအားလုံး တိုင်ပင်

ထားသလို တစ်ပြိုင်တည်း ခွာသွားကြကာ တစ်နေရာတည်းသို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

လောဘအရောင်တောက်နေသော မျက်လုံးအစုံများကို ဘေဘီက မမှိတ်မသုန် ပြန်၍ ရင်ဆိုင်သည်။ တင်းမာစွာ ပြုံးသည်။

“ရှင်တို့အားလုံးဟာ ပရင့်ဆက်စ် စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်လိုရာဘက်ဆွဲပြီး တွေးနေကြတယ်။ ဒီသင်္ဘောတွေဟာ ကုန်သင်္ဘောတွေမဟုတ်ဘဲ စစ်သင်္ဘောတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ မတွေးကြဘူး။ နောက်တစ်ခုက မနေညက ဟိုလှေကို ကျွန်မလှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စတိုသံကြောင့် သင်္ဘောက လူတွေဟာ ကျွန်မတို့ရှိနေကြောင်း သိသွားပြီ။ ပရင့်ဆက်စ် ရပ်ထားတဲ့ ဒီနေရာထိ သူတို့ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာကြတော့မယ်။ အကယ်၍ သင်္ဘောတွေဟာ စစ်သင်္ဘောတွေလဲ ဖြစ်နေမယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ကိုလဲ လိုက်ရှာကြတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာကိုကော ထည့်တွက်ကြရဲ့လား။ သင်္ဘောကြီးတွေ သုံးစင်းတောင်ရှိတယ်။ အားလုံးဟာ ပရင့်ဆက်စ်ထက် ကြီးတယ်”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုထံမှ မသက်မသာ ညည်းညူရေရွတ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ဒီတော့ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်အနေနဲ့ ဘေဘီ ဘယ်လိုအမိန့်ပေးချင်သလဲ”

“ကက်ပတိန်တစ်ယောက်ကို ဘာအမိန့်ပေးမလဲလို့ မမေးနဲ့ အဘိုးကြီးအင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ဒီနေရာမှာ ရှင်တို့အားလုံး ကျွန်မ ဘာပြောမလဲဆိုတာကိုပဲ စောင့်နားထောင်ရုံရှိတယ်”

“အား ကျုပ်မှားသွားပါတယ် ဘေဘီ”

“ကောင်းပြီ။ အားလုံးနားထောင်။ အခု သရယမ်ကို ကျွန်မတို့ လာခဲ့ကြတယ်။ မူလရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မရဲ့ ဇာတိဒေသမို့ ကျွန်မ လာချင်လို့ လာခဲ့တာ။ အခု ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အခြေအနေတွေက ပြောင်းသွားကြပြီ။ သရယမ်ဟာ ကျွန်မတို့ကို ရှုပ်ထွေးတဲ့ ကြိုဆိုမှုနဲ့ ကြိုဆိုနေတယ်။ ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူမှန်းမသိရတဲ့ ရန်သူက ဓားမြှောင်နဲ့ ကြိုတယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ ဒီအရှုပ်အထွေးတွေကို ကျောခိုင်းပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြန်လှည့်ဖို့ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်းကျတော့မယ်။ အကယ်၍ မုန်တိုင်းမရှိတောင်မှ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့လဲ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး။ အစကတည်းက လာချင်လို့လာခဲ့တာပဲ။

ရေမှာထဲမှာတုပ်တိုက်

ဒီတော့”

အားလုံးထဲမှ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံများ ပေါ်နေသည်။

“ညကတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေဟာ ဘာလဲဆိုတာ ပထမဆုံး သိအောင်လုပ်ရမယ်။ ဘုရင်ခံချုပ်က လွှတ်ထားတဲ့ သင်္ဘောတွေဆိုရင် ပရင့်ဆက်စ်အနေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်။ ဂိုအာစစ်သား တွေကို တစ်ယောက်မကျန်ရှင်းပစ်ရမယ်။ သူတို့ သရယမ်ကို အုပ်ချုပ် သိမ်းပိုက်ဖို့ လာတာကလွဲပြီး တခြားမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သရယမ်က ကျွန်မရဲ့ သရယမ်ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်ပေါ်တူဂီမှ ဝင်ပြီးမနေရဘူး”

“မှန်တယ်၊ ဘေဘီရဲ့နောက်မှာ ကျုပ်တို့ရှိနေမယ်”

ဖာဒီနန်က စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်၍ ပြောသည်။

“ကုန်သည်သင်္ဘောတွေဆိုရင်တော့ ပရင့်ဆက်စ်အဖို့ သိပ်ခက်ခက် ခဲခဲတိုက်စရာမလိုဘဲ၊ သင်္ဘောတွေကို သိမ်းလိုက်ရုံပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ ဒုတိယအမျိုးအစားပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။ သည်တစ်ခါ တော့ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ စကားကို အားလုံးက သဘောကျစွာ ဝိုင်းရယ်ကြ သည်။

“ဘာအမျိုးအစားလဲဆိုတာ သိရအောင် ကျွန်မတို့ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းရမယ်”

ရယ်သံများ တိတ်သွားပြန်သည်။ ဘေဘီက အားလုံးရှေ့တွင် ခါးထောက်ရပ်သည်။

“သရယမ် ကမ်းပေါ်တက်ရမယ်။ ဒီအတွက် လူများများ မလိုဘူး။ နှစ်ယောက်ပဲ လိုမယ်။ ပထမတစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်လ်ဆင်”

ဒေါ်လ်ဆင် ရှေ့ထွက်ရပ်သည်။ ရင်ကိုကော့၍ အမိန့်စောင့်သည့် စစ်သည်တစ်ဦးသဖွယ် ခေါင်းမော့ထားသည်။

“နောက်တစ်ယောက်က ဖာဒီနန်”

ဖာဒီနန်တိုးထွက်သည်။ ဒေါ်လ်ဆင်နှင့်ယှဉ်၍ ရပ်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလုပ်ကြမှာလဲ”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက မျက်လုံးကြီးပြူး၍ မေးလေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သရယမ်ကမ်းပေါ်မှာမှ

အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်မက အမိန့်ပေးရမှာပေါ့ အဘိုးကြီး”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘောဘီက”

“ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်ဟာ ငယ်သားနှစ်ယောက်ထဲကို ကုန်းပေါ် လွှတ်မတဲ့လား။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး လိုက်မှာပေါ့။ ရှင်တို့ မေ့နေ ကြသလား။ ကျွန်မဟာ ဒီသရယမ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့သူဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သရယမ်က တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်လိုက်မယ် ဆိုရင် ဘယ်နေရာကိုမဆို ဝင်ထွက်သွားလာလို့ရတယ်”

“ကျန်တဲ့ လူတွေကကော ဘောဘီ”

“ပရင့်ဆက်စ်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့။ အမြောက်နှစ်လက်ကို အဆင်သင့် ဖြစ် နေအောင် ပြင်ထား။ ကျွန်မတို့မရှိတုန်း အနီးအနား ရောက်လာသူမှန်သမျှ ကို မလွတ်အောင် ဖမ်းထား။ နေ့ညကင်းမပြတ်အောင်ချ။ ပစ္စတိုတွေကို အကုန် ပြန်စစ်ဆေး။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်နွှဲဖို့အတွက် အဆင်သင့် အနေအထား ရှိနေ အောင်လုပ်။ ဒါပဲ”

“နေပါဦး ဘောဘီ။ သရယမ်ကို ကျုပ်တို့ ဝင်တိုက်မှာလား”

“သရယမ်က ဒေသခံလူမျိုးတွေရဲ့ သွေးတစ်စက်မှ မြေမကျရဘူး။ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောတွေကိုပဲ ရှင်းပစ်ရမှာ။ ကျွန်မရဲ့ သရယမ်မှာ အခုလို အမျိုး အမည်မသိတဲ့ ရန်သူတွေ ခြေရှုပ်နေတာကို ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဘယ်သူ့ အပြောကိုမှ မစောင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လ်ဆင်က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ ဗီရိုစင်ပေါ်မှ ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို ဆွဲယူပြီး ခါးပတ်ကြားသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်သို့ ညအမှောင်ရိပ် ဖုံးသွားလေသည်။

[၂၂]

စပျစ်သီးခိုင်မှ နောက်တစ်လုံးကို ဖြုတ်ခြွေကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ စားခဲ့ဖူးသမျှ စပျစ်သီးများထဲတွင် အချိုမြိန်ဆုံးဟု အန်တိုနီယို ထင်သည်။ ဘရန်ဒီ ထည့်ထားသော ငွေခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ အကောင်းစား ဘရန်ဒီအရက်သည် သင်းယုံ့မွှေးရှုစွာ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ လျှောဆင်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးတက်ကြွလာကာ အာရုံများလည်း ဖျတ်ဖျတ် စူးရှနိုးကြားလာသည်။

ကုန်းပတ်ဆီသို့ အန်တိုနီယို ဆင်းခဲ့သည်။ ဧည့်သည်များ လာချိန် မကျသေး။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လေကောင်းလေသန့်ရှူဖို့ အချိန်ရသေးသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်မှတစ်ဆင့် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသည့် လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ လန်းဆတ်သော လေကြောင့် ပို၍ ပေါ့ပါးလာသည်ဟု ထင်သည်။

မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သို့ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ သန်လျင်သည် မီးရောင်အောက်တွင် အိပ်မောကျနေသည်။ မြစ်ပြင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အပြောကျယ် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကောင်းကင်ထက်တွင် ကြယ်တို့ မှေးမှိန်စွာ လင်းလက်နေကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်လောကလုံးသည် အန်တိုနီယိုအတွက် အရသာရှိလှသော အာဟာရများ ဖြစ်နေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိမိသည်သာ အချို့မြိန်ဆုံး စပျစ်သီး၊ အကောင်းဆုံး ဘရန်ဒီတို့ကို အရသာခံ သုံးစွဲနိုင်သည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ယခုထက်ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း မကြာမီကာလ တစ်ခုတွင် ရရှိပိုင်ဆိုင်တော့မည်။ ထိုအခါတွင်ကား စည်းစိမ်ချမ်းသာ သက်သက်မဟုတ်တော့။ မိမိ လွန်မင်းစွာ လိုချင်တောင့်တခဲ့သော အရာတစ်ခုလည်း ပါဝင်လာတော့မည်။ ထိုအရာကား အာဏာ။

ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၏ အထွတ်အထိပ် အခေါင်အဖျားကို အာဏာဖြင့် အနားကွပ်ရသည်ဟု အန်တိုနီယိုက ယုံကြည်ထားသည်။ အာဏာဖြင့် ထိန်းကွပ်ထားသော ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုသည် အကန့်အသတ်မဲ့ ဖြစ်သည်။ မိမိသည် သာမန် ချမ်းသာမှုကို မလိုချင်။ ထို စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ထင်သလို ခြယ်လှယ်နိုင်မည့် အာဏာဟူသော အရာကိုရရှိမှသာ ဖြစ်မည်။

ဤယုံကြည်မှုအတိုင်း ဘဝလမ်းကြောင်းကို ခုတ်ထွင်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရသမျှနည်းလမ်း၊ ဖြစ်နိုင်သမျှ အခွင့်အရေးတို့ကို မလွတ်တမ်း ရှာဖွေ အသုံးချခဲ့သည်။

သို့သော် ရည်မှန်းချက်သည် အထမမြောက်ခဲ့။ ပေါ်တူဂီပြည်တွင်လည်း အခွင့်မသာခဲ့။ အရှေ့အိန္ဒိယ ကျွန်းစုတွင်လည်း အခြေအနေမပေး။ ဤမြန်မာပြည်၏ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသတစ်ခုပင်ဖြစ်သော ရခိုင်ပြည်ဘက်တွင်လည်း ထင်တိုင်း ခရီးမပေါက်ခဲ့။ သို့သော် မလျှော့တမ်းဖွဲဖြင့် နေရာဒေသသစ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မိမိတစ်ဦးတည်းမှအပ မည်သည့်ပေါ်တူဂီ လူမျိုး၊ မည်သည့် စပိန်လူမျိုးမှ မတွေ့နိုင်သည့် ဘဏ္ဍာသိုက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိလာခဲ့တော့သည်။ ထိုဘဏ္ဍာသိုက်ကြီးသည် သန်လျင်ပင် ဖြစ်သည်။ အလွန်အကွက်အကွင်းကျသော ဆိပ်ကမ်းဒေသတစ်ခုကိုရအောင် ရှာဖွေနိုင်သည့်အတွက် အန်တိုနီယိုသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နေသည်။ ရမည့်ရတော့ သန်လျင်တစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းကိုပါ တွေ့လာသည်။

သန်လျင်နှင့် ဒဂုံသည် မိမိအတွက် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သော နေရာနှစ်ခုဟုပင် အန်တိုနီယို ထင်သည်။ အကောင်းဆုံး အခြေခံအချက်အလက်များနှင့် ပြည့်စုံနေသော မြို့နှစ်မြို့၊ ဆိပ်ကမ်းနှစ်ခု။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့များအဖြစ် အကောင်းဆုံးအနေအထားတွင် ရှိသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ပူနွေးသာယာသည်။ ပင်လယ်နှင့် ဆက်စပ်နေသည့် မြစ်ဝများ၊ မြစ်ကြောင်းများလည်း ရှိသည်။ သယံဇာတပစ္စည်းဆိုသည်ကလည်း ပေါ့ဘိခြင်း။ ပို၍သဘောကျစရာကောင်းသည်က ဒေသခံလူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ ညိုဝါသော အသားအရောင်၊ မည်းနက်သော ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးများ ရှိသည့် ဤဒေသမှလူများသည် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ မြေကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကာ ရရှိလာသော ဆန်ကိုစားသောက် ရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် အသပြောကြေးငွေရှိလာကြပြီဆိုလျှင် ဘာသာရေးကိစ္စများ၌ လှူဒါန်းပူဇော်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ လောဘမတပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးဆိပ်ကမ်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက် ထို ဆိပ်ကမ်းကို အကြောင်းပြုကာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် စိတ်မကူးကြ။ အကြွယ်ဝဆုံး သယံဇာတတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ပါလျက် ထိုအရာတို့ဖြင့် ကူးသန်းသွားလာရန် စိတ်မကူးကြ။

သူတို့သည် ကိုယ့်ဘုရင်၊ ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်ပြည်သူပြည်သားများနှင့် အေးအေးဆေးဆေး၊ သက်သက်သာသာ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုဒေသကို အန်တိုနီယို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောကြီး ငါးစင်းတွင် အရှေ့တိုင်းဒေသမှ လူများ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ကြသည့် ပစ္စည်းများကို အပြည့်အသိပ်တင်လာခဲ့သည်။ မှန်ပြောင်း၊ ပစ္စတိုသေနတ်၊ ယမ်းမှုန့်၊ တောက်ပြောင်သော အဝတ်အထည်။ ထို့နောက် ဝိုင်အရက် အကောင်းစား၊ ပြုံးပြက်သော လက်ဝတ်လည်ဆွဲရတနာများ။

အန်တိုနီယို စိတ်ထင်တိုင်းပင် အကြံမြောက်ခဲ့လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် မိမိသည် ဒဂုံဘက်မှ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ၊ သန်လျင်ဘက်မှ သန်လျင်ဘုရင်မင်းမြတ်တို့အထိ တန်းတူဆက်ဆံနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရခဲ့ပြီဟု အန်တိုနီယို ထင်သည်။ သန်လျင်နှင့် ဒဂုံတို့မှနေ၍ ကျွန်းသစ်များနှင့် တွင်းထွက်ရတနာများကို ရသလောက်တင်သည်။ ယင်းတို့အတွက် သန်လျင်နှင့် ဒဂုံမှကောက်ခံသော ဆိပ်ကမ်းအကောက်နှုန်းကား မပြောပလောက် ဖွယ်သာပင်။ ဤအကောက်နှုန်းကို အန်တိုနီယိုက ရက်ရောစွာ ထမ်းဆောင်မည့်အပြင် သက်ဆိုင်ရာမင်းမှုထမ်းများကိုပင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးခဲ့သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုဆိုလျှင် သန်လျင်နှင့် ဒဂုံဆိပ်ကမ်းတို့၌ အန်တိုနီယို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

၏ သင်္ဘောများသာ လွတ်လပ်စွာ ကြီးစိုးလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ကျွန်းသစ်နှင့် တွင်းထွက်ရတနာများကို ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံအထိပင် သယ်စရာမလို။ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ဆီ သယ်သွားနိုင်လျှင်ပင် အမြတ်အစွန်းသည် လေးငါးဆမကရရှိပေပြီ။

အန်တိုနီယိုသည် ထိုအမြတ်အစွန်းများကို မြန်ရှက်စွာ စားသုံးရင်းဖြင့် ပို၍ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးထွားလာသည်။ အမြတ်အစွန်းတကာတို့တွင် သူ တစ်သက်လုံးက အလိုချင် အတောင့်တဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော အမြတ်အစွန်းကို သူ ရရှိပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ထိုအရာကား အာဏာ။

လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော အာဏာ။

သယံဇာတကြွယ်ဝလှသော ဤတိုင်းပြည်တွင် ဘုရင်ခံချုပ်ရာထူးဖြင့် သာ အုပ်ချုပ်မင်းမူလိုက်ရပါက . . .

* * *

“ဧည့်သည်တွေအားလုံး ရောက်နေကြပါပြီ သခင်”

ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၏ အသံကြောင့် လှပသော အနာဂတ် အိပ်မက်မှ အန်တို နီယို နိုးထလာရသည်။

“သူတို့ကို အစားအသောက်နဲ့ ဧည့်ခံထားရဲ့လား”

“အကောင်းဆုံးအရက်၊ အကောင်းဆုံး အစားအစာနဲ့ ဧည့်ခံထားပါ တယ် သခင်”

“အေး သွားတော့။ ငါ့ခဲပဲ လာခဲ့မယ်”

ဦးပိုင်းမှ ခွာခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပမည့် သင်္ဘောခန်းမဆောင်ရှိရာသို့ အလာတွင် အန်တိုနီယို၏ ခြေလှမ်းများသည် ကုန်းပတ်နှင့်ထိသည် မထင်ရ။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပပြီးတိုင်း မိမိ၏ အဆင့်သည် တစ်ထစ်တစ်လှမ်းတက် သွားသည်ချည်းသာ။

ယခုဧည့်ခံပွဲကား တစ်ထစ်တစ်လှမ်းမက အကျိုးရှိမည့်ပွဲဖြစ်သည်။

ပွဲကိုင်မာလိန်မှူး၏ အခန်းကို အန်တိုနီယို ဖြတ်ကွေ့လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းကို တုံ့ပြီး အသံကိုဆက်နားစွင့်သည်။ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ အန်တိုနီယို၏ လက်သည်ခါးပတ်ကြားရှိ ပစ္စတိုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ စောစောက လဲပြိုသံကို ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်

ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပြုံးကာ ပစ္စတိုဒင်ပေါ်မှလက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
“ဂျွန်လားဟေ့။ မင်း သိပ်မူးနေပီ ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်
တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဧည့်ခံပွဲပြီးမှ မင်းတို့ကြိုက်သလောက် သောက်ကြစမ်း။
အခုတော့ တာဝန်ကို ဂရုစိုက်ကွာ။ ပဲ့ပိုင်းက အစောင့်ကျတာ ဘယ်သူလဲ၊
ဘွန်ရိုလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး. . . အေး၊ အခုကို မင်းအတော်မူးနေပြီ။ လျှာလေးသံကြီးနဲ့
ကောင်းကောင်းစောင့်ကွာ။ မင်း ဘရန်ဒီအဝသောက်ရစေမယ်”

အန်တိုနီယို ဆက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

ဧည့်သည်များမှာ သိပ်များများစားစား မရှိလှ။

အန်တိုနီယို ဝင်သွားသောအခါ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး အရက်ခွက်
များကို မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ထိုင်ကြပါ။ လူကြီးမင်းများ နှစ်သက်သလိုနေကြပါ။ ကြိုက်တာကို
ယူပြီး သုံးဆောင်ကြပါ။ ဒီကပြီးရင် လူကြီးမင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံး
ကပွဲတစ်ပွဲလဲ စီစဉ်ထားပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ တစ်ယောက်စီအတွက် ကချေ
သည် တစ်ယောက်စီပါ”

သင်္ဘောပိုင်ရှင်ကုန်သည်ကြီးများက ရယ်ကြသည်။

“ကပွဲကို အရင်စလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား အန်တိုနီယို”

အရက်မူးနေဟန်ရှိသော ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံ
ကြောင့် ဝါးကနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ အန်တိုနီယိုက ခန့်ညားသော အပြုံးတစ်ခု
ကို ဖန်တီး၍

“အေး. . . ကျွန်တော် တင်ပြစရာလေးတွေကို တင်ပြ ပြောဆိုပြီးရင်
ကျန်တဲ့အချိန်ကို လူကြီးမင်းတို့ ကြိုက်သလို အသုံးချနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်ပြောမယ့်ကိစ္စက ဘုရင်ခံချုပ်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ”

“ဘုရင်ခံချုပ် ဟုတ်လား၊ ဂိုအာက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်ခံချုပ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ အမိန့်စာချွန်လွှာအကြောင်းပါပဲ”

အရက်ငဲ့နေသူများ၏ လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်သွားကြသည်။

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် အလွန်

အရေးကြီးတဲ့ အမိန့်တစ်ခု ရောက်နေပါတယ်။ ဒီအမိန့်စာချွန်လွှာရောက်အောင် ကျွန်တော်က လူကြီးမင်းများကိုယ်စားအဖြစ်၊ လပေါင်းအတော်ကြာအောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ”

“အန်တိုနီယို၊ ကျုပ်တို့ သိချင်လှပြီ။ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ အမိန့်စာချွန်လွှာအကြောင်းကို ပြောပါတော့”

အန်တိုနီယိုက အနီးတွင်ရပ်နေသော ဘဏ္ဍာစိုးထံသို့ လက်ကမ်းလိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားသော ပြောင်လက်နေသည့် သေတ္တာလေးကို ရှေ့တိုးပေးသည်။ သေတ္တာအဖုံးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ စာရွက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။

“သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းနှစ်ခုကနေတစ်ဆင့် မြို့ကိုပါဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သိမ်းယူဖို့အတွက် ဘုရင်ခံချုပ်က အဝေးရောက်အာဏာ လွှဲအပ်လိုက်တဲ့ အမိန့်စာချွန်ပါ ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းတို့ ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီး အရက်မူးပြေသွားဟန်ဖြင့် အန်တိုနီယို၏ လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ဧည့်သည်များ အားလုံးဖယောင်းတိုင် ဘေးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မီးရောင်ဟပ်နေသော သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ အဆီပြန်ကာ နီရဲနေကြသည်။

“ဘုရင်ခံချုပ်က အဝေးရောက် အာဏာလွှဲလိုက်တယ်။ သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံကို ပေါ်တူဂီ ကိုလိုနီ အဖြစ်ရအောင် သိမ်းရမယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ကမ်းရိုးတန်းဒေသတွေကို ဆက်သိမ်းရမယ်တဲ့။ နေပါဦး . . . အန်တိုနီယို။ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စာချွန်ထဲမှာတော့ ဘယ်ဒေသတွေကိုသိမ်း ဘယ်နေရာကို အုပ်ချုပ်ဆိုပြီး အမိန့်ပေးရတာ လွယ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သိမ်းဖို့ ဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ စစ်တပ်၊ ဘယ်မှာလဲ ရေတပ်။ သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံမြို့ရိုးထဲက လူတွေက ကျုပ်တို့ကို တံခါးဖွင့်ကြိုပြီး သူတို့ပလ္လင်ပေါ် တင်ပေးမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူကြီးမင်း ပြောတာဟာ လက်တွေ့အကျဆုံး ကိစ္စပါပဲ။ ဒါအတွက်လဲ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

“ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ အန်တိုနီယို။ ကျုပ်ကတော့ စာရင်းစာအုပ်နဲ့ ကလောင်တံကလွဲလို့ ဘာမှ ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စတိုတို့၊ ဓားတို့၊ အမြောက်တို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့ လူကုံထံတွေ ကိုင်အပ်တဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

စစ်ဗိုလ်တွေ ဒါမှမဟုတ်၊ ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကိုင်ဆောင်တဲ့ ပစ္စည်း။ ကျုပ်တို့ လူတွေကလဲ အတိုက်အခိုက် ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ ကြေးစား စစ်သား ငှားရမယ် ဆိုရင်တော့”

“မှန်ပါတယ်။ စစ်တိုက်တာက ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်ကြီးများရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ဗိုလ် စစ်သားတွေရဲ့အလုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်း တို့ ဂိုအာကို မေ့နေကြပြီ ထင်ပါတယ်။ ဂိုအာကို စဝင်တုန်းက စစ်ဗိုလ် စစ်သားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်သည်ကြီးတွေပါ။ အလွန် ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့လို ဟောဒီက လူကြီးမင်းများလို ကုန်သည် ကြီးတွေပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဆက်ပြောပါ အန်တိုနီယို”

“ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်ကြီးတွေသာလျှင် စီးပွားရေး ဈေးကွက်အရ အရောင်းအဝယ် သဘောအရ ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေကို တက်ခွင့်ရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတော့ ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့က၊ ဘယ်ဒေသခံကမှ လက်မခံဘဲ မနေပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့တတွေ ကြိုက်လောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တတွေရဲ့ ကုန်စည်တွေကို များများစားစား လဲ ဝယ်နိုင်တယ်။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အကောက်နှုန်းကိုလဲ ရွှေဒဂါး တစ်ပြား မလျော့စေရအောင် ထမ်းဆောင်ပေးချေနိုင်တယ်”

“ကျုပ်တို့အလုပ် ကျုပ်တို့သိပြီးသားပါ အန်တိုနီယို။ ဒါတွေ ပြောမနေ ပါနဲ့၊ လိုရင်းကိုပြောပါ ကြားချင်လှပြီ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား။ အချုပ်ကို ပြောရရင် ဟောဒီ အရှေ့ဘက် တိုင်းပြည်က ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေဟာ ကုန်သည်တွေအတွက် တံခါးရွက်မရှိတဲ့ တံခါးပေါက်တွေပါပဲ။ အဲဒီ တံခါးပေါက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ နေထိုင်ရောင်းဝယ်တယ်။ ဒေသခံ အကြီးအကဲတွေနဲ့ သင့်တင့်အောင် နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒေသခံရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ၊ အတွင်းရေးတွေကို အညင်သာဆုံးနည်းနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမယ်။ ရလာတဲ့ အချက်တွေပေါ်မူတည်ပြီး သူတို့ဒေသခံတွေရဲ့ အတွင်းရေးမှာ မသိမသာ ဝင်ရောက် ခြယ်လှယ်မယ်။ ကြိုးကိုင်မယ်။ ဒေသခံ အချင်းချင်း သွေးကွဲအောင် ရန်တိုက်ပေးမယ်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပဋိပက္ခမှာ ဝင်ရောပြီး ပြဿနာပိုကြီး လာအောင်လုပ်မယ်။ ပြဿနာကြီးကျယ်လာပြီဆိုတော့မှ ပေါ်တူရီ စစ်တပ်ကို

တပ်ကိုလှမ်းမှာလိုက်မယ်။ ရောက်လာတဲ့ စစ်တပ်ဟာ ဒေသခံ ပြဿနာမှာ တစ်ဘက်ဘက်က ဝင်ပြီး တိုက်ပေးမယ်။ ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အနိုင်ရမယ့် ဘက်ကိုလဲ ဆက်လက်ဝါးအုပ်ပြီး... အို ကျွန်တော် ဒီလောက် ပြောရရင် ဂိုအာမှာ ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်ကြီးတွေ ဘယ်လောက် ရှေ့တော်ပြေး ခြေလှမ်းကောင်းခဲ့သလဲဆိုတာ လူကြီးမင်းများ မှတ်မိကြပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဂိုအာကို စစ်တပ်တွေ အသင့်ဝင်နိုင် အောင် ကျုပ်တို့က အလျင်ကြိုရောက်ပြီး တံခါးကန့်လန့်ကို ဖြုတ်ပေးခဲ့ကြတာ ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကုန်သည်ကြီးတွေက ဂုဏ်သရေ ရှိတဲ့ ရှေ့တော်ပြေး စစ်တပ်ဆိုရင် မမှားဘူး”

အရက်ခွက်များကို မြှောက်ကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ သည်။ အန်တိုနီယိုက လက်ပြလိုက်သောအခါမှ အသံတွေ တိတ်သွားသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ စစ်သေနာပတိကြီးများ ခင်ဗျား”

အန်တိုနီယို၏ အသံမှာ တမင်လုပ်ယူထားသော အာလုပ်သံ။

“အခုလဲ ဂိုအာလို အလားတူ ပြဇာတ်တစ်ခု ကဖို့အတွက် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ တာဝန်ကျရောက်လာပါပြီ။ ကပြမယ့် ဇာတ်ခုံကတော့ သန်လျင်နှင့် ဒဂုံဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇာတ်ခုံဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ လူကြီးမင်းများ သိပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အထူးတလည် မညွှန်းလိုတော့ ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုး ကပြမယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်းကိုပဲ ပြောပါ မယ်”

မည်သူမျှ မျက်တောင်မခတ်ကြဟု ထင်ရသည်။

“သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံဟာ မြစ်ဝချင်း၊ ပင်လယ်ဝချင်း ဆက်စပ်နေတဲ့ ဒေသ နှစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ ဘုရင်ချင်း ပြည်သူလူထုချင်းဟာ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းနဲ့ သီးခြားနေကြတယ်။ အဲဒီလို သီးခြားနေထိုင်မှု နောက်ကွယ်မှာလဲ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ အရာတစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ သူတို့ဟာ မျိုးနွယ်ချင်း ကွဲပြားနေကြတဲ့ အချက်ပါပဲ။ သန်လျင်မှာ မွန်လို့ ခေါ်တဲ့ မျိုးနွယ်က အများစုဖြစ်ပြီး ဒဂုံကတော့ မြန်မာများ ဖြစ်ကြပါတယ်”

“လူမျိုးစုနှစ်ခု စစ်ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ လုပ်ကြရမယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က အထူးတလည် လုပ်ပေးစရာ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

တောင် မလိုပါဘူး။ မီးစလေးတစ်ချက်ရှိလိုက်ရင် ထပေါက်ကွဲမယ့် အနေအထားဟာ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်”

“ဘယ်လိုအနေအထားလဲ အန်တိုနီယို”

အလွန်အရေးကြီးသော စကားကိုပြောတော့မည်ဟန်ဖြင့် အန်တိုနီယိုက မျက်လုံးများကို မှေးစင်းလိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ လည်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အထောက်တော်များ စုံစမ်းတွေ့ရှိလာချက်ကို ပြောမယ်။ အခု ဒဂုံအိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ နန္ဒာမင်းသားနဲ့ သန်လျင်က ဘုရင့်သမီးတော် ရှင်မွေ့နွန်းတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ခင်စုံမက်နေကြတယ်။ ဒဂုံဥပရာဇာဟာ ညဘက်တွေမှာ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်တစ်နေရာကနေပြီး ပင်လယ်ဝဘက်ကိုထွက်ပြီးတော့ သန်လျင်ကမ်းရိုးဘက်ကိုလာပြီး သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်ရှိရာ နန်းတော်ကို ကူးကူးလာတယ်။ မနက်မလင်းခင်၊ လမဝင်ခင်မှာ တိတ်တဆိတ်ပြန်တယ်”

အန်တိုနီယိုက သူ့စကားကို သူပြန်၍ အရသာခံနေဟန်ဖြင့် ရပ်နားထားသည်။ ဝဖိုင်ဖိုင်လူကြီးက မေးသည်။

“ဟိုဘက်က ဥပရာဇာနဲ့ ဒီဘက်က ဘုရင့်သမီးတော်တို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလား။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ကျုပ်တို့အတွက် အခက်အခဲတောင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံချစ်ကြည်ရေး ဖြစ်နေတာပဲ။ သူတို့ချင်း သွေးမကွဲတဲ့အပြင်မှာ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စပဲ”

“အား လူကြီးမင်းပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ သို့သော် အဲဒါထက်ပိုပြီး လေးနက်တဲ့အကြောင်း ရှိနေတယ်။ သူတို့ချင်း ဘယ်တော့မှ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒဂုံမင်းနဲ့ သန်လျင်မင်းတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သားတော်နဲ့ သမီးတော်တို့ကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် သဘောမတူသလဲဆိုတော့ ရှင်မွေ့နွန်းဟာ တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့ သမီးတော် မဟုတ်ကြောင်း၊ နန်းမြို့ရိုးအတွင်းမှာ နေရသူ မဟုတ်ကြောင်းကို ဒဂုံမင်းနဲ့တကွ၊ ဒဂုံနေပြည်တော် တစ်ခုလုံးက သိထားတယ်”

“သူသာန်မှာ တပင်တိုင်နန်းနဲ့ နေရတဲ့ အစွန့်ပယ်ခံ သမီးတော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးတော်က သူသာန်မှာ ဖွားမြင်တယ်လို့ သူတို့

အဆိုရှိတယ်။ ဒါတွေက ကျုပ်တို့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ သူတို့ အတွက်တော့ သမီးတော်ကို အမင်္ဂလာလို့ အယူရှိကြတယ်။ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခုပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“ဒဂုံမင်းဘက်က အဲဒီနည်းနဲ့ သဘောမတူသလို၊ သန်လျင်မင်းဘက်ကလဲ သဘောမတူစရာအကြောင်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ သန်လျင်မင်းရဲ့ မာနထောင်လွှားမှုလို့ ဆိုရမလား မသိဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်း သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံနှစ်ခုမှာ သန်လျင်က ပိုပြီးကောင်းမွန်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ ဆိပ်ကမ်းအကောက်နဲ့ ပိုပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ သန်လျင်မင်းအနေနဲ့ ဒဂုံဟာ တောတောင်ထူထပ်တဲ့ နေပြည်တော် အသေးအမွှားပဲ။ ဒဂုံမင်းကလဲ သူလောက် ဘုန်းတန်ခိုး စည်းစိမ်မရှိတဲ့ ပဒေသရာဇ်အငယ်စားပဲလို့ ထင်ထားတယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့် သန်လျင်မင်းဟာ ဒဂုံကို အဖက်မတန်သလို ရှိတယ်”

“ကျုပ် နားလည်ပြီ။ ဒဂုံဥပရာဇာဘက်က ရာဇဂုဏ်မောက်တယ်။ သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်ဘက်က စည်းစိမ်ဥစ္စာဂုဏ်မောက်တယ်။ အမျိုးဇာတိအရ ဒဂုံက သန်လျင်ကို အထင်သေးသလို စည်းစိမ်ချမ်းသာအရ သန်လျင်က ဒဂုံကို အထင်သေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ချင်းမတည့်ကြဘူး”

“အတိအကျ ပြည့်စုံမှန်ကန်ပါပေတယ် လူကြီးမင်းခင်ဗျား။ အဲဒီပဋိပက္ခပေါ်မှာမှ ဥပရာဇာနဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်တို့ဟာ ချစ်သူတွေရဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကို သန်လျင်-ဒဂုံ ဘယ်ဖက်ကမှ မသိကြဘူး။ ဒီတော့”

အန်တိုနီယိုက နှုတ်ခမ်းမွှေး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ကာ

“ဒဂုံဥပရာဇာ သန်လျင်ဘက်ကိုအကူး၊ သင့်တော်တဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်တို့က လုပ်ကြံမယ်။ ပြီးတော့ ဥပရာဇာရဲ့ အလောင်းကို ဒဂုံဘက် ပြန်ပို့လိုက်မယ်။ ဒီကိစ္စရဲ့ တရားခံကိုတော့ သန်လျင်နန်းတော်ရဲ့ ပခုံးပေါ် တင်ပေးလိုက်မယ်။ မိုက်မဲဇော်ကားသော သင်၏ သားတော် နန္ဒာမင်းသားအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးမသုတ်သင်လိုက်သည်ဆိုသည့် စာမျိုး ကျုပ်တို့က သန်လျင်ဘုရင်အနေနဲ့ရေးပြီး ဥပရာဇာရဲ့ အလောင်းနဲ့ အတူ ထည့်ပေးလိုက်ရရင် ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စနက်တံပါပဲလား အန်တိုနီယို။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ပြည်ချင်း စစ်တိုက်ကြပြီဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့က”

“အနိုင်ရမယ်ထင်တဲ့ဘက်က ဝင်တိုက်ပေးမယ်။ ပေါ်တူဂီ စစ်တပ်နဲ့ အတူ အမြောက်တွေ၊ သေနတ်တွေပါ စစ်ကူထည့်ပေးမယ်။ သန်လျင်၊ ဒဂုံ တစ်ခုခုဟာ ပျက်စီးသွားမယ်။ ကျုပ်တို့က စစ်စရိတ်အကြွေး၊ စစ်လက်နက် အကြွေးတွေကို ပြန်သိမ်းတဲ့ အနေနဲ့ ဟဲ. . . ဟဲ. . . ၊ ပြန်တောင်းခံတဲ့အနေနဲ့ ရုံးသွားတဲ့ ဒေသမှာဝင်ပြီး အခြေစိုက်မယ်။ ဒဂုံက ရုံးသွားတယ် ဆိုပါစို့။ ကျုပ်တို့က ဒဂုံမှာ အခိုင်အမာ ဝင်စွဲမယ်။ ပြီးတော့မှ စစ်ပန်းတဲ့ သန်လျင်ကို ဆက်တိုက်၊ ဆက်သိမ်း။ နှစ်ခုစလုံး ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက် ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

“အန်တိုနီယို၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဟာ ဟို အီတလီက စစ်ပညာရှင်ကြီး ဘယ်သူ”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ၊ မိုက်ကီယာဗယ်လီကို ပြောတာ မဟုတ် လား။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရေးတဲ့ ပရင့်စ်ဆိုတဲ့ ကျမ်းထဲက ထိုးကွက်တစ်ကွက် လေ။ ကြက်နှစ်ကောင်စလုံး မောတော့မှ အသာဝင်ဖမ်းတဲ့နည်း”

“ကောင်းလိုက်တဲ့နည်း။ ဒါနဲ့ အဲဒါက ဘယ်တော့လုပ်ကြမလဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်တိုနီယို၊ ကျုပ်တို့ ပေါ်တူဂီ စစ်တပ်ကိုလဲ လှမ်းမှာ ရဦးမယ်။ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ဆီကို စစ်သင်္ဘော အကူတောင်းရဦးမယ်”

“ရက်သတ္တလေးပတ်အတွင်း ဒီကိစ္စတွေအားလုံး အကောင်အထည် ပေါ်အောင် ကျုပ်တို့ စီစဉ်ရမယ်။ လူကြီးမင်းတို့အနေနဲ့ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး။ အားလုံး အထမြောက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ လူကြီးမင်းတို့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကြိုက်သလို ကူးသန်းရောင်းဝယ်၊ ထင်သလို ခြယ်လှယ်ကြဖို့။ ဟား. . . ဟား. . . ကိုင်း. . . ကျုပ်တို့လက်ထဲ မကြာခင် ကျရောက်တော့မယ့် သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံအတွက် ကျုပ်တို့ တစ်ခွက်လောက် သောက်ကြရအောင်။ လူကြီးမင်းတို့ အရက်ခွက်တွေကို ဖြည့်ကြပါဦး”

အားလုံး အလုအယက် အရက်ငဲ့နေကြစဉ် အန်တိုနီယိုက သူ့ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်လျက်

“ဪ. . . ပြောစရာလေးတစ်ခု ကျန်နေတယ်။ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ် ဆီကို စစ်သင်္ဘော အကူအညီ တောင်းဖို့အတွက် ကျုပ်ရဲ့သင်္ဘောကို လွှတ်

လိုက်ပါမယ်။ အဲဒီသင်္ဘောနဲ့အတူ ကျုပ်တို့ ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာတွေ ထည့်ပေး လိုက်ရမယ်လေ။ ဘုရင်ခံချုပ်က သူ့စစ်တပ်ကို အလကား ငှားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအတွက်”

“ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ အရေအတွက်သာပြောပါ။ ကျုပ်တို့ အချိုးကျ ထည့်ဝင်ရမှာပေါ့”

“ကိုင်း. . . ဆွေးနွေးပွဲပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့်”

အရက်ခွက်များကိုမြှောက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်မှ သံပြိုင်

“သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံအတွက်”

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည်အထိ အန်တိုနီယို မအိပ်သေး။ နောက်ဆုံး ဧည့်သည်ကို ကုန်းပတ်ပေါ် လိုက်ပို့ပေးရင်း သင်္ဘောဦးပိုင်းဆီ ထွက်ခဲ့ပြန် သည်။ တက်ကြွသော ပီတိစိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲလွင့်ပါသွားတော့ မတတ် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။

မြစ်ဝပင်လယ်ပြင်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း အန်တိုနီယို ပြုံးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ပြုစကားပြောသော အပြုံးမျိုး။

“အင်း လူမိုက်တွေ။ မြည်းလိုအကောင်တွေ။ အစာကိုသာမြင်ပြီး ငါးများ ချိတ်ကို မမြင်တဲ့အကောင်တွေ။ ဒါနဲ့များ ပင်လယ်ရပ်ခြားထွက်ပြီး ကုန်ကူးသန်း ကြသေးတယ်။ ဂိုအာက စစ်တပ်တွေ ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းတို့ကို ကော ငါက အရှင်ထားမယ် ထင်သလား။ ဝေစုခွဲပေးမယ် ထင်သလား။ ဂိုအာ မှာ ဘုရင်ခံချုပ်ရှိသလို ဒီတိုင်းပြည်မှာလဲ အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့ ဘုရင်ခံချုပ် အသစ်တစ်ယောက် ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ ထည့်မတွေးမိကြဘူး။ အန်တိုနီယိုဟာ ရိုးရိုးသာမန် ကုန်သည်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ခံချုပ်လုပ်မယ့် ကုန်သည်ကြီး”

[၂၃]

အိမ်ရှေ့စံ၏ သက်တော်စောင့် ဗိုလ်မှူးအရာ၊ တပ်မှူး နရိန္ဒဟူသော အဆောင်အယောင်တို့သည် မိမိ တကယ်တမ်း လုပ်နေရသော အလုပ်၊ ထမ်းရွက်နေရသော အမှုတော်နှင့် လိုက်ဖက်ညီပါရဲ့လားဟု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိသည်။

သန်လျင်ဘက်ကမ်းသို့ တစ်ခေါက်ကူးခဲ့လေတိုင်း ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာ ပိုးချည်မျှင်တို့က တစ်ရစ်တိုး၍ နောင်ဖွဲ့ကြလေပြီဟုလည်း နားလည်သည်။ သန်လျင်ဘက်ကမ်းမှ ဒဂုံနန်းတော်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့တိုင်း အန္တရာယ် လက်တံရှည်သည် တစ်ပတ်တိုး၍ ရစ်ချည်ကြပြီဟု နားလည်သည်။

သို့သော် သိလျက်နှင့်ပင် ရှေ့သို့သာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးခဲ့သည်။ နောက်ဆုတ်ချင်စိတ်မရှိ။ ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာ၊ ကြုံလာမည် အန္တရာယ်တို့ကို ခါးစည်း၍ ရင်ဆိုင်ခုခံလိုက်မည်ဟု အင်အားကို မွေးယူတွေးကြံနေမိသည်။ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာပြုရသော အလုပ်မှန်သမျှ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ မမြင်နိုင်သောရန်သူသည် နေရာတိုင်းမှ အချိန်မရွေးပေါ်လာနိုင်သည်။ ဤသဘောကို နားမလည်မဟုတ်၊ နားလည်သည်။ သို့သော် ဤသို့ တိတ်ဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားခြင်းကိုပင် နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော်မိခဲ့ပြီ။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

မိမိသည် လောကတွင် တရားမှန်ကန်မှု၏ ဘက်တော်သားဖြစ်သည် ဟုလည်း ယုံကြည်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဤခရီး၏ ရှေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အဟန့်အတား၊ အဆိုးအဆီး မှန်သမျှကိုလည်း ဖြတ်ကျော်အောင်မြင်ရမည်။ အဆုံးတစ်နေ့သောအခါတွင် တရားမှန်ကန်မှုသည်သာ အောင်ပွဲခံရချေမည်။ ဤအောင်ပွဲကာလရောက်သောအခါတွင်မူ မိမိ၏ အုတ်တစ်ခဲ သဲတစ်မှုန် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းကို ဘယ်သူသိသိ မသိသိ၊ လောကပါလနတ်မင်းများက သိကြလိမ့်မည်။ မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တ၊ မိမိ၏ ဝိညာဉ်သည် ရှင်သန်စွာလန်းဆန်းနေ လိမ့်မည်။ လောက ကောင်းချီးပေးလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အဘယ်မျှပင် အန္တရာယ်ကြီးမားသည်ဖြစ်စေ... ခါတိုင်း ကပ်နေရာသို့ပင် မိကျောင်းရုပ်လှေကို ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ကျောက်စွန်း ကျောက်ငူ ထူထပ်သော ဤနေရာတွင် လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ပုတ်သံမှတစ်ပါး အရာခပ်သိမ်းသည် သက်မဲ့ပကတိ။

မိကျောင်းရုပ်လှေ၏ ဦးပိုင်းသည် ကျောက်စွန်းများကြားတွင် သက်ရှိ မိကျောင်းတစ်ကောင်အလား၊ အထိအခိုက် အပွန်းအပဲ့မရှိ ကွေ့ဝိုက်တိမ်းရှောင် ကာ ကျောက်ဆောင်နံရံနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်မိသွားသည်။

အိမ်ရှေ့စံက လှေဆိုက်ဆိုက်ချင်းပင် ကျောက်ဆောင်ထက်သို့ ပေါ့ပါး စွာ ခုန်တက်သည်။ ကျောက်ဆောင်တွင် လှိုင်းများ တဝုန်းဝုန်းပုတ်ကာ ရေစို နေသော်လည်း အိမ်ရှေ့စံ၏ ခြေအစုံသည် ပကတိ မြေပြင်တွင် ရပ်လိုက် သကဲ့သို့ စွဲမြဲသေချာလှသည်။

“ဒီည မိုးသားနည်းနည်းထူတယ်ဟေ့ ငမိုး”

“ဟုတ်တယ်အရှင်၊ ကြယ်တွေလဲ မရှိဘူး”

“မိုးရွာလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လား”

ခဲပုပ်ရောင်ကောင်းကင်ဆီသို့ အနံ့အပြား မော့ကြည့်သည်။ ရှိခဲ့ဖူး သော အတွေ့အကြုံကို အသုံးချ၍ မိုးနံ့၊ လေနံ့ခံကြည့်သည်။

“မနက်လင်းအားကြီးလောက်မှ ရွာမှာပဲ အရှင်။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နန်းဆောင်ထဲ ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

“တကယ်လို့ ဒီထက်စောပြီး ရွာခဲရင်လဲ မိုးမှုန်မှုန်တွေကြားမှာ တို့ အတွက်ပိုပြီး လုံခြုံတာပေါ့ကွာ”

အိမ်ရှေ့စံက ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ဆောင်အမြင့်ပိုင်းသို့ တက်သွား

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သည်။ ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ ရောက်သည်တွင် ပြန်ငုံကြည့်ပြီး-

“မုန်တိုင်းကျလာရင်တော့ မင်းလှေကို ကျောက်ဆောင်အတွင်းဘက် ဆွဲသွင်းပြီး မင်းလဲ ကုန်းပေါ်တက်နေ၊ ကြားလား ငမိုး”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချသွားပါ။ အရှင့် အတွက်သာ”

“တော်ပြီ ငမိုး... ဆက်မပြောနဲ့၊ မင်းဒီစကားကိုပဲ ထပ်ပြောဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မွေ့နွန်းဆီသွားတိုင်း မင်းဒီစကားပြောတယ်။ ပြန်ရောက်လာတိုင်း အခုမှပဲ ကျွန်တော် စိတ်အေးရတယ်လို့ ပြောဦးမယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရှင်နဲ့အတူ လိုက်ချင်တာပါ။ ဒါမှသာ”

“လိုက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ အခုဆိုရင် မွေ့နွန်းရဲ့ နန်းဆောင်ဝန်းကျင် သုသာန်ထဲက တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့တောင် ငါမဟာမိတ်ဖြစ်နေပြီ။ ဟား... ဟား...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိမ်ရှေ့စံလည်း ကျောက်ဆောင်တစ်ဘက်သို့ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ စကားအသုံးကို သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။ သုသာန်ထဲက တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့တောင် မဟာမိတ် ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်လောက်ပေ သည်။ သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်၏ တပင်တိုင်နန်းဆောင်သို့ သွားရမည့် ခရီးအကြားတွင် သုသာန်ကြီး တစ်ခုခြားနေသည်။ ညဘက်မပြောနှင့်၊ နေ့ဘက် မှာပင်လျှင် ဤနေရာတစ်ဝိုက်သို့ ချဉ်းကပ်ရဲသူမရှိ။ ဤသုသာန်သည် ရိုးရိုး သာမန် သုသာန်မဟုတ်။ သန်လျင် မင်းဆွေစိုးမျိုး အစဉ်အဆက်တို့၏ ဘုရင့်သင်္ချိုင်းတော်ဖြစ်သည်။ ဤသုသာန်တွင် မင်းဆွေစိုးမျိုးများကိုသာ သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံသည်။ ဘုရင်အစဉ်အဆက်တို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို သင်္ဂြိုဟ် ရာတွင် အနိစ္စရောက်သူတို့ အသုံးပြုခဲ့သော ရတနာများကိုပါ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံ သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဤရတနာများကို ခိုးသားဓားပြတို့ မခိုးယူနိုင်စေရန် ရာဇဝတ်သားများကိုပါ အရှင်လတ်လတ် စတေးခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ ထိုရာဇဝတ်သားတို့သည် ဥပစ္စေဒကံဖြင့် သေဆုံးကာ အစိမ်းသရဲများ ဖြစ်သွား ကြပြီး သုသာန်ကို စောင့်နေကြသည်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိလေသည်။

ဤစကားဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သုသာန်ကား ပကတိ ချောက်ချားဖွယ်ပင်။ သန်လျင်နန်းမြို့ရိုးနှင့် သာမက ဇနပုဒ်များနှင့်လည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလှမ်းဝေးသည်။ သုသာန်၏ တစ်ဘက်သော အစပ်ဆီတွင် တောအုပ်ရှိသည်။ တစ်ဘက်တွင် ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှော့ရှိသည်။ ကုန်းမြင့်အတိုင်း ဆက်သွားလျှင် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည့် ကမ်းပါးများရှိသည်။

ဤသုသာန်တံတိုင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင်မှ ဘုရင့်သမီးတော်၏ တပင်တိုင်နန်းဆောင်။

တပင်တိုင်နန်းဆောင်မှ ပင်တိုင်စံ သမီးတော်နှင့်တကွသော နန်းတော်အမှုထမ်းများအားလုံးပင် အစွန့်ပစ်ခံ၊ အပယ်ခံဖြစ်နေကြသည်။ သန်လျင်ဘက်မှ မည်သူမျှလည်း နန်းတော်သို့မလာ။ နန်းတော်မှလည်း သန်လျင်ဘက်သို့မသွား။။ အသွားအလာ အကူးအသန်း မရှိ။ ရိက္ခာတော်နှင့် ရွှေငွေဘဏ္ဍာများလာပို့သည့် သန်လျင်မြို့ဝန်နှင့် သူ့အဖွဲ့သာ တစ်လတစ်ကြိမ် လာတတ်လသည်။ သို့သော် မြို့ဝန်နှင့်အဖွဲ့သည်လည်း နေ့ဘက်တွင်သာ လာတတ်ကြပြီး ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်သွားကြသည်သာပင်။

ဘုရင့်သမီးတော်အတွက် ပေးထားသော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတော်များလည်း ‘ဘုရားအမှုတော်လုပ်ကျွန်များ၊ ဝတ္ထုကံမြေ အမှုထမ်းများချည်းဖြစ်သည်’ဟု ကြားဖူးသည်။ ဤသတင်း အတိအကျ မသိရ။

အိမ်ရှေ့စံကို တပင်တိုင်နန်းနှင့် အမှုတော်ထမ်းများအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါတွင်လည်း အိမ်ရှေ့စံက-

“မွေ့နွန်းရဲ့မောင်းမမိသံတွေဟာ ဘယ်လို လူတွေဖြစ်နေနေ အဲဒါဟာ ငါ့အတွက် အရေးမကြီးဘူး ငမိုး။ ‘သူတို့ဟာ ဘုရားအမှုတော်လုပ်ကျွန်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်ထားဦး’ မွေ့နွန်းနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး”ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။

“တပင်တိုင်နန်းဟာ ချောက်ချားစရာကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား အရှင်”ဟု မေးသောအခါ

“ဆီမီးလုံလုံလောက်လောက်ရှိပေမယ့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း တွေများလို့ နန်းတော်ဟာ အမှောင်ဖုံးနေတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့မွေ့နွန်းတို့က လေသာဆောင်မှာပဲ အနေများတယ်။ မွေ့နွန်းဟာ မိကျောင်း တူရိယာကို ကိုယ်တိုင်တီးပြီး တေးဆိုတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ရှေးဟောင်း ပေပုရပိုက်တွေကို အတူဖတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ရံရွှေတော်တွေ တင်ဆက်တဲ့ ဇာတ်ထုပ်တွေကို ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ညဉ့်တာရဲ့ အချိန်များစွာကို

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

တို့နှစ်ယောက် မကြာခဏ ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းတဲ့နည်းကတော့ လေသာဆောင် မှာထွက်ပြီး၊ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆုံးစမဲ့တဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကို အကြာကြီး အတူတူကြည့်ကြတယ်။ တစ်ခါတရံ စကားပြော ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် များသောအားဖြင့်တော့ နှစ်ဦးစလုံး စကားမဆိုမိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြတာ များတယ်” ဟုဖြေတတ်လေသည်။

အိမ်ရှေ့စံ စိတ်လိုလက်ရရှိသောအခါများတွင်မူ ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် ပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို ပြန်ပြောတတ်သည်။ ပေါ်တူဂီကုန်သည်ကြီး အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောခန်းမ ဧည့်ခံပွဲတွင် ဆုံဆည်းကတည်းက ရင်ခုန်စွဲမက် စေခဲ့သော အကြည့်များ။ ထို့နောက် တပင်တိုင် နန်းဆောင်မှနေ၍ ပျပျရေးရေး လှမ်းမြင်နေရသော ဒဂုံမြို့ရိုး၏ ပြအိုး၊ ပစ္စင်၊ ပြာသာဒ်များကိုကြည့်ကာ အလွမ်း ပင်လယ်ဝေရကြောင်း စသော ဘုရင့်သမီးတော်၏ စကားများကို အိမ်ရှေ့စံ က ပြန်ပြောတတ်သည်။

“မေ့နှုန်းဟာ အရာရာကို ကြောက်ရွံ့နေရှာတယ်။ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံ ရရှိတာကိုပဲ သူ့မှာ ထိတ်လန့်နေတယ်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ အားငယ်နေတယ်။ သူ့အတွက် အချစ်သာလျှင် အားကိုးအားထားရာ ဖြစ်နေ တယ်။ ကာလီဒါသရဲ့ သက္ကန္တလာပြဇာတ်ကို ငါက ပြောပြတယ်။ ဒုသျှန္တဘုရင် ရဲ့ အချစ်ကဗျာတွေကို ရွတ်ပြတော့ သူ့ဟာ သက္ကန္တလာဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းပန်း တနဲ့ လှိုက်လှဲစွာနဲ့ ငိုရှာတယ်။ မေ့နှုန်းဟာ တကယ့်ကို နုနယ်သိမ်မွေ့လွန်းတဲ့ သူပဲ။ သူ့နှလုံးသားတွေကပါ နူးညံ့လွန်းတယ်။ အထိအရှု မခံနိုင်တဲ့ ဖန်အိုး လေးလို၊ အတိုးအဝှေ့ မခံနိုင်တဲ့ လဲဝါပွင့်လေးလိုပဲ”

“အင်မတန် လှပချောမောတဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို နန်းမြို့ရိုး ထဲ အဝင်မခံ သူသာန်တစ်စပြင်ကိုထုတ်၊ အစွန့်ပယ်ခံရုံရွှေတော်တွေနဲ့အတူ နေခိုင်း၊ လောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ကင်းကွာပြတ်တောက်နေအောင် သီးခြားဖယ်ရှား ထားမှတော့ ဒီမိန်းမပျိုလေးရဲ့ နှလုံးအိမ်ဟာ အမြဲပဲ ထိတ်လန့်အားငယ်နေ တော့မှာပေါ့ အရှင်”

“ဟုတ်တယ် ငမိုး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာလောကမှာ အလှဆုံး အလှဟာ အညှိုးငယ်ဆုံး ဖြစ်နေရှာတဲ့ အလှပဲလို့”

အိမ်ရှေ့စံနှင့် မိမိတို့ လက်ဆုံကျခဲ့ဖူးသော စကားလုံးများကို ပြန်တွေး မိရင်း သူတို့၏ သံယောဇဉ်ကို အလိုလိုလေးစားသက် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသည်နှင့်အမျှပင် မိမိ၏ အနေအထားကိုလည်း ပို၍နှစ်ခြိုက်အားရလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်မှသည်... မိကျောင်းရုပ်လှေသည် ဒဂုံဆိပ်ကမ်း၏ လျှို့ဝှက်သောနေရာ၊ ပင်လယ်ဝ၊ မြစ်ရိုး၊ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်း၊ လူသူကင်းပြတ်သော ကျောက်ဆောင်စွန်းများဆီ တွင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ကူးဖြတ်ခဲ့ပြီ။

အိမ်ရှေ့စံနှင့် သမီးတော်တို့၏ အချစ်ခရီးကား ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးဆဲ။ တစ်စုံတစ်ရာ အထစ်အငေါ့မရှိ။ အန္တရာယ်အငွေ့ အသက်ကိုမရသေး။

အန္တရာယ်ဆို၍ ပြောပလောက်စရာ အနှောင့်အယှက် တစ်ခုကိုသာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ပထမအကြိမ် ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ဒဂုံဘက်သို့အပြန်၊ သန်လျင် မြစ်ဝမှအထွက်၊ ပင်လယ်အော်သို့ အကူးတွင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က လကွယ်ည။ ယခုထက်ပင် မိုးသားများဖြင့် ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်နေသည်။ မိကျောင်းရုပ်လှေကို မြစ်ဝတစ်ကြောသို့ ထုံးစံအတိုင်း လှော်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စံကား လှေဦးတွင်ထိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့သော သန်လျင်ဘက်ကမ်းကိုကြည့်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကမ်းခြေတွင် ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောကြီးများသည် အိပ်ပျော်နေသော ဝေလငါးကြီးပမာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ပင်လယ်ဝသို့အထွက် ထိုနေရာသည် ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ထားရာနေရာဖြစ်သောကြောင့် သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးနေသည့် နေရာဖြစ်သောကြောင့် သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ အမှောင်ရိပ်အကျဆုံး နေရာများကိုရွေးကာ တက်ခတ်သံမျှပင် မကြားရအောင် လှော်ခဲ့သည်။

သို့သော် ရေနက်ပိုင်းအရောက်တွင်-

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မသင်္ကာဖွယ် အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ လှော်တက်ကို ရေထဲမှ ဆွဲနုတ်ကာ လှေကို သည်အတိုင်း မျောစေလျက် အစွမ်းကုန် နားစွင့်ထားရသည်။ ပိန်းပိတ်အမှောင်ထဲသို့လည်း ကြောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ရှာကြည့်လိုက်သည်။

အသံမှာ တက်သံဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရေပြင်ကို လှေဦးဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်ရာတွင် ရေမြွှာများ ကွဲထွက်ကာ လှေဝမ်းကို ပွတ်တိုက်သွားသော ရေသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လှေသမားသည်

ရေမှာထုံစာထုပ်တိုက်

လည်း မိမိလိုပင် မသင်္ကာစရာ တစ်စုံတစ်ခုတွေ့ဟန်ဖြင့် လှော်တက်ကို ရေထဲ မှ ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်ဟန်ရှိသည်။ တက်သံမကြားရတော့။ သို့သော် တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာနေသော လှေဦး၏ အရွေ့အလျားသံကိုမူ ပိုပြီး ပီသစွာ ကြားလာရ သည်။

အိမ်ရှေ့စံလည်း မိမိလိုပင် အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမိသည်။ လှေဦးဆီမှ အိမ်ရှေ့စံ၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုပေါ်လာသည့်အတွက် လှေအနည်းငယ်လူးသွား သည်။ အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့စံ ဘာလုပ်မှန်းမမြင်ရ။ သို့သော် အိမ်ရှေ့စံသည် ဆောင်နေကျ ဓားမြှောင်ကို အသင့်ကိုင်စွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟူကား ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် မရှိတရှိ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရေပြင်ဆီ တွင် ကမ်းခြေမှ ရောင်ပြန်ဟပ်သော မီးရောင်မှုန်ဝါးဝါး၏ အကူအညီဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအရာကား လှေတစ်စင်းပင်။

လူသုံးလေးယောက်ရှိမည်။ မီးရောင်အားနည်းလွန်း၍ လူလုံးမသဲကွဲ။ သို့သော် ပေါ်တူဂီများဟု ထင်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရန်သူ။

အိမ်ရှေ့စံ၏ လျင်မြန်မှုကား လျှပ်စီးတစ်မျှပင်။ လှေသိမ့်ကနဲ ခါသွား သည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ လက်လွှဲလိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ရန်သူ့လှေဆီမှ အားကနဲ အော်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်သော မြစ်ပြင်၏ အမှောင်ထဲတွင် အော်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ယုံ့သွားသည်။

ရန်သူတစ်ယောက် ထိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ စောစောက ကမ်းခြေဆီမှ မီးရောင်တစ်ချက်အဟပ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းထဲမှာ ရန်သူ သုံးလေးယောက်။ မိကျောင်းရုပ်လှေကို ထိုလှေဆီသို့ ဦးတည်၍ အပြင်း လှော်လိုက်သည်။ လှေနှင့် တကွသော ရန်သူအားလုံးကို ရေအောက်သို့ အရောက် ပို့ရမည်။ ရန်သူ့လှေဆီမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများ ပေါ်လာသည်။ သူတို့ လှေ လူးနေဟန်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့စံလည်း နောက်ထပ်ဓားမြှောင်းတစ်စင်းကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားလောက်ပြီ။

လှေကို အပြင်းလှော်နေစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်သော တိုက်ခိုက်မှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအရာကား ရန်သူ့လှေဆီမှ ပစ္စတိုသံ။ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင်။ ပစ္စတိုကျည်ဆန်သည် မိမိနားရွက်အနီးမှ

ပွတ်သပ်ပျံသန်းသွားသည်။ ပျားတစ်ကောင် အော်မြည်သွားသည့်နှယ်ပင်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြစ်ပြင်ထက်၌ မီးရောင်များ လက်ကနဲ ဖြာကျလာသည်။ ကမ်းခြေဆီမှ မီးရောင်များ အရိပ်ထင်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပစ္စတိုပေါက်ကွဲသံကြောင့် ကမ်းခြေရှိ ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောကြီးများဆီမှ မီးအိမ်များ ထွန်းညှိလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ငမိုး အမှောင်ရိပ်ထဲတိုးဝင်ပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကြစို့။”

အိမ်ရှေ့စံက ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

တွေဝေစဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မဟုတ်။ အန္တရာယ်သည် မီးဝိုင်းသလို ဝိုင်းလာတော့မည်။ မိကျောင်းရုပ်လှေကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး အရှိန်ဖြင့် ခနိတော့၊ လမုတောများ ထူထပ်ရာ မြစ်လက်တက်ချောင်းငယ်များဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လှော်ခဲ့ရသည်။

စောစောက လှေငယ်ကား ရေပြင်ပေါ်တွင် ချာချာလည်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ လှေပေါ်မှ စကားပြောသံများသည် ရေပြင်ကို လျှောတိုက်ကာ သဲ့သဲ့လွင့်လာသည်။ မြန်မာစကားမဟုတ်၊ မွန်စကားမဟုတ်။

ပေါ်တူဂီများဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။

အိမ်ရှေ့စံက ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားမြှောင်သည် ထိုလှေပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိသွားသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဓားမြှောင်လည်း ပါသွားချေပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကူးဖြတ်ရာတွင် ပို၍ သတိထားခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မကြုံတွေ့။ နောက်အကြိမ်များတွင်လည်း ချောချောမောမော။

အိမ်ရှေ့စံကလည်း ပြောဖူးသည်။

ပေါ်တူဂီတွေဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ မီးရောင်နည်းပေမယ့် အဲဒီလှေပေါ်က လူတွေကို ငါ ကောင်းကောင်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ အဲဒီ ပေါ်တူဂီတွေက ဘာလုပ်နေကြသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး ငမိုး။ အန်တိုနီယိုရဲ့ လူတွေများ ငါ့နောက်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်ထောက်လှမ်းနေကြသလား မသိဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလို ဖြစ်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေတယ် အရှင်”

သို့သော် အိမ်ရှေ့စံရော မိမိပါ အစိုးရိမ်လွဲနေကြောင်း သိလာခဲ့ရ

သည်။ အန်တိုနီယို၏ လူများဆိုလျှင် ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် မြစ်ထဲရောက်နေစရာ အကြောင်းမရှိ။ ပစ္စတို သေနတ်ကိုလည်း ဤကဲ့သို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ထုတ်သုံးစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထို့အပြင် ထိုလှေငယ်သည် ကမ်းခြေဆီမှ မိမိတို့လှေနောက်သို့ လိုက်လာသော လှေမဟုတ်။ လှေဦးသည် ကမ်းခြေသို့ တူရူနေသည်။ လှေထွက်ခွာလာခဲ့ရာအရပ်မှာ ပင်လယ်ဘက်မှ သို့ဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာသည် ဘယ်ကလေးမှန်း၊ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိရဘဲ ပြီးသွားသည်။ နောက်ထပ်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက် မပေါ်ခဲ့တော့။ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တိုင်ပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေဟန် ရှိလေသည်။

* * *

လှိုင်းလုံးကြီးများက ကျောက်ဆောင်ကို တဝန်းဝန်း ရိုက်နေသည်။ မိုးသက်လေအရှိန်ကြောင့် လွင့်စဉ်သွားသော ရေစက်ရေမှုန်များက ကျောက်ဆောင်စွန်းအပေါ်သို့ပင် တက်လာတတ်ကြသည်။ အေးစိမ့်လာသောကြောင့် သွေးပူနွေးသွားစေရန် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ ဖြန်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ စစ်သည်ကောင်းတို့၏ နိုးကြားထက်မြက်သော အာရုံများ အလိုအလျောက် ပွင့်ဟသွားကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အန္တရာယ်ပြုမည့် အရာတစ်ခုခုသည် မိမိကို တစ်နေရာရာဆီမှ ပုန်းကွယ်စောင့်ကြည့်နေသည်ဟု သိလိုက်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလျက်၊ နားနှင့် မျက်စိကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားသည်။

အစွန်းအဆွယ် အထပ်ထပ်ရှိလေသော ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကိုမျှမတွေ့ရသော်လည်း ထိုကျောက်ဆောင်များ နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ပုန်းအောင်းနေမည်ဟု တွက်လိုက်သည်။ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မဟုတ်။ ကျောက်စွန်းများ ဆုပ်ကိုင်ကာ၊ ဖက်တွယ်ကာ၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အစွန်းတစ်ခုကို ကွယ်၍ကြည့်သည်။

မိုးသားရိပ်၊ ညဉ့်အမှောင်တို့ဖြင့် မည်းမှောင်နေသောကြောင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သာ။ အမြင်အာရုံဖြင့် မစွမ်းသာသော အခြေအနေတွင် နားကို အစွမ်းကုန် စွင့်ထားရသည်။ ထို့နောက် တောလိုက်ခွေးတစ်ကောင် နှင့်မခြား လေ့ကျင့်ထားသော အနံ့အာရုံ။

ဆားငန်ရည်နံ့သင်းသော လေထဲတွင် ထူးခြားသော အနံ့တစ်ခုကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရလိုက်သည်။ ရန်သူကား မိုက်မဲညံ့ဖျင်းလှသူ ဖြစ်လေသည်။ လေညာမှာ ပုန်းအောင်းနေသော ရန်သူသည် အလွန်ညံ့ဖျင်းလှသူသာ။ သို့သော် ဘာကြောင့် ဤသို့သော အချိန်မတော်ကြီးတွင် ဤသို့သော နောက်သို့ ရောက်နေရသနည်း။

ကျောက်ပြားတစ်ခုပေါ်သို့ လွှားတက်လိုက်သည်။ လေထဲတွင် အရှိန် ပြင်းစွာ ကိုယ်ကိုလွှဲ၍ တက်လိုက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလှုပ်ရှားမှုသည် ရန်သူကို ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားစေမည် ဖြစ်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ပင် ဖြစ်လာသည်။ ပုန်းကွယ်နေသော ရန်သူသည် အလန့်တကြား ပေါ်လာကာ ဆင်ခြေလျှော ကျောက်တုံးတစ်ခုဆီသို့ ထွက်ပြေးရန်ပြင်သည်။ ဤအကွာ အဝေးကား မိမိအတွက် မဖြစ်စလောက် အကွာအဝေးပင်။

လေကိုဆန်၍ ခုန်ယုံကာ၊ ရန်သူလှည့်ပေးမည့် ရှေ့တည့်တည့် ကျောက် တုံးပေါ်တွင် ခြေစုံအကျ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့မှောက်မှ ရန်သူ ဘာမှ မလုပ် နိုင်သေးမီမှာပင် လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ချက်မျှ မအော်နိုင်ဘဲ နောက်သို့ လန်အကျတွင် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ချကာ ဆီး၍ ဖမ်းယူထား လိုက်သည်။ တစ်ခါတည်း စီရင်လိုက်၍ မဖြစ်သေး။ ရန်သူကို အရှင်ထားကာ စစ်မေးရဦးမည်။

ရန်သူက ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားသည်။

နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်လိုက်သည်။ လက်သီးဆုပ်နှင့် တံတောင်ကို သုံး၍ မဖြစ်။ သင်း မေ့မြောမသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။ သင်းကို စကားပြောစေ ရဦးမည်။ အိမ်ရှေ့စံပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်အထိ ချုပ်နှောင်ထားရမည်။ သို့မဟုတ် မလှုပ်နိုင်အောင် ထားရမည်။ အိမ်ရှေ့စံပြန်ရောက်လာမှ စစ်မေး စရာများကို စစ်မေး၍ သင်းကို အဆုံးစီရင်သင့်၊ အဆုံးစီရင်. . .

မမျှော်လင့်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ရန်သူကို မိုက်မဲပျော့ညံ့သူဟု မိမိတွက်ခဲ့မိသည်မှာ မှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ရန်သူသည် မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်မှု နှင့်အတူ မြွေတစ်ကောင်လို လျှောကနဲ တွန့်လိမ်ကာ လက်ထဲမှ လွတ်သွား သည်။ မဆိုစလောက်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ရန်သူ၏ တုံ့ပြန်မှုမဟုတ်။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာဆက်လုပ်မလဲဟု မိမိတွေးနေသည့် တဒဂ် အချိန်လေးမှာပင် အခွင့်ကောင်းယူကာ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းဝင်လာသော သတိအာရုံဖြင့် ရန်သူ၏ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

လိုက်သည်။ မမိ။ မိလုမိခင်တွင် ခြေထောက်ကို ဆတ်ခနဲရုပ်ကာ တစ်ဘက် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ခုန်ကူးသွားသည်။ ပေါ့ပါးလျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့်။

ဓားကိုမသုံး၍ မဖြစ်တော့။ တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားဘဲ ထွက်ပြေးရန် သာ ကြိုးစားသည့် ရန်သူဖြစ်သော်လည်း သူ့လွတ်ထွက်မသွားဖို့ အရေးကြီး သည်။ ရန်သူ ခုန်ထွက်သွားရာ ကျောက်တုံးပေါ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ကူး လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပို၍ ထူထပ်ကျယ်ပြန့်သော မိုးသားရိပ်တစ်ခုက အုပ်ဆိုင်းလိုက်ပြန်သဖြင့် မြင်ကွင်းသည် ပို၍ မည်းမှောင်ကာ သွားပြန်သည်။ အမြင်အာရုံသည် လုံးဝ အသုံးမဝင်တော့။ သို့သော် ရန်သူရောက်သွားရာ နေရာတိုင်းတွင် ကျောက်တုံးများပဲ့ကျ လွင့်စဉ်နေကြသဖြင့် အသံကြားရာ နောက်သို့သာ ဖိပြီး လိုက်ရတော့သည်။

မိုးသားရိပ်နှင့် ညဉ့်အမှောင်သည် မိမိအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ် စေသလောက် ရန်သူ့အတွက်ကား အကာအကွယ် ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်တုံး လွင့်စဉ်ပဲ့ကျသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကျောက်တုံး တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ခုန်ကူးကာ လိုက်သည်။

ရန်သူသည် ကုန်းအတွင်းဘက်သို့ ထွက်မပြေးဘဲ ကျောက်တုံး ချောက် ကမ်းပါးပေါ်သော မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင်သာ ပြေးနေသည်။ မတတ်သာ တော့သည့် အဆုံးတွင်ကား ခါးစည်းကြားတွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်သုံးရတော့သည်။ အသံကြားရာဆီသို့ အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်းဆကာ လွတ် သည်။

ကျောက်သားနှင့် ဓားဦးတို့ ရိုက်ခတ်သံ ပေါ်လာသည်။ ရန်သူကို မထိ။ သို့သော် ဓားမြှောင် ထုတ်သုံးလိုက်ခြင်းမှာမူ အချည်းနှီး ဖြစ်မသွား။ ဝုန်းခနဲ အသံကြီး ပေါ်လာသည်။ ရန်သူသည် ဓားမြှောင်ကို ကြောက်လန့် တကြား ရှောင်ရင်း ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြစ်ကာ ရေထဲသို့ ကျသွားပေပြီ။

အသံပေါ်လာရာဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ထိုးချလိုက်သည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိုက်မဲလှစွာ ရန်သူ့နောက်သို့ လိုက်နေပြီဟု သိ သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ လွတ်သွား၍မဖြစ်။ ရန်သူ ရေထဲသို့ ကျသွားခြင်း သည် မိမိအတွက် နှစ်ဆ၊ သုံးဆအရေးသာသွားခြင်းပင်။ ရေထဲတွင် မိမိကို ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်နိုင်သူ၊ မိမိလက်ထဲမှ လွတ်သွားနိုင်သူဟူ၍ မရှိစကောင်း။

ကျောက်ဆောင်ကို ပုတ်ခတ်မည့် လှိုင်းတစ်ခုက မိမိကိုဆီး၍ ရိုက်

သည်။ မြင်းတစ်ကောင်ကန်လိုက်သလို ပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံးကြီးကို လှံသွားကဲ့သို့ ထိုးခွင်းဖြတ်သန်းပြီးမှ ရေထဲသို့ ရောက်သည်။ ရေပြင်နှင့် ထိလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ရေနက်ပိုင်းထဲသို့ ဦးထိုး ကူးခတ်လိုက်သည်။ ကူးနေရင်းဖြင့် လည်း ရေထဲတွင် ရန်သူကို ရှာသည်။ ကုန်းပေါ်ထက်ပို၍ ခက်ခဲသည်။ အမှောင်သည် ရေပြင်တွင် ပို၍ ထုထည်ကြီးနေချေသည်။

ရန်သူ့အတွက်လည်း ပို၍ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ကျောက်ဆောင်သို့ ပြေးဝင်လာသော လှိုင်းများတွင် ပါသွားလျှင်လည်း မသက်သာ။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ကာ ရေပြင်ဆီသို့ပြန်ပြေးသွားသော လှိုင်းများတွင်ပါသွားလျှင်လည်း မသက်သာ။ ဤသို့သော အခြေအနေတွင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသော ရန်သူသည် ဘယ်သို့လုပ်လေမည်နည်း။ သူ့အတွက်လုပ်စရာ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်။ ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးခြင်း။

ရန်သူသည် ရေအောက်တွင်ရှိရမည်။ ဦးခေါင်းကို ထိုးစိုက်ကာ ရေအောက်သို့ ငုပ်ဝင်လိုက်သည်။ ခြေအစုံကို အနားမနေ ယက်ကန်ကာ ရေအောက်တွင် တစ်ဟုန်ထိုး ကူးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိမိ၏ လက်သည် ရန်သူ့လက်မောင်းကို ထိမိသွားသည်။ မဆိုင်းမတွ ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ ရန်သူ့အပြင်းရုန်းကန်သည်။ အလွတ်မပေးတော့။ လည်ကို အတင်းအကျပ် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပို၍နက်သော ရေအောက်သို့ ဆွဲခေါ်ယူသည်။ ရုန်းကန်ရင်းဖြင့်ပင် ရန်သူပါလာသည်။ လွတ်နေသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လည်း တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကား မပါ။ သို့သော် သူကလည်း မိမိ၏ လည်မျိုကို ဆုပ်ညှစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

ရန်သူသည်လည်း ရေတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း သိလာရလေသည်။ သူ၏ အရုန်းအကန်မှာ ရေမွန်း၍၊ သို့မဟုတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ ရုန်းကန်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အမိမခံလိုသောကြောင့် တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ကာ ရုန်းကန်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

သူ့လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသော မိမိ၏ လက်ချောင်းများကို ပို၍ တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ သူ၏ ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်မှုများ အားပျော့လာသည်။ ရေအောက်တွင် မိမိနှင့် ယှဉ်၍ မည်မျှကြာကြာ နေနိုင်မည်နည်း။

ရေမှာထုံစာထုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

လှုပ်ရှားမှုများ လျော့ကျငြိမ်သက်သွားသော ရန်သူကို လည်ကုပ်မှ ကိုင်ဆွဲကာ ရေပြင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကမ်းဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။ စောစောက မိုးသားများ လျော့ပါးသွားခဲ့ပေပြီ။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်သည် ဖျော့တော့စွာ ကျရောက်နေသည်။

ကျောက်ဆောင်စွန်းပေါ်သို့ မိမိဦးစွာတက်၍ ရန်သူကိုလည်း ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။ ရန်သူကား လုံးဝမရုန်းကန်နိုင်တော့။ သတ်ပုတ်ရသည်ထက် ရေအောက်တွင် ကြာမြင့်စွာနေလိုက်ရသောကြောင့် အဆမတန် မောဟိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ အိမ်ရှေ့စံ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ငမိုး။ အဲဒီမှာပဲနေ ငါ ဆင်းလာခဲ့မယ်”

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရန်သူတစ်ယောက်ကို ရေအောက်အထိလိုက်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းလိုက်ရသောကြောင့် မောဟိုက်နေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကို မှီ၍ ရပ်နေလိုက်လေသည်။ အိမ်ရှေ့စံ ဆင်းလာသော ခြေသံကို ကြားနေရသည်။

“မင်း မြစ်ထဲ ထိုးချလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ငါပြန်ရောက်လာတယ်။ မင်းလူကို ရေအောက်ထဲ ဆွဲခေါ်သွားမှာပဲဆိုတာသိလို့ ငါ ဒီကစောင့်နေတာ။ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့. . . သတိမေ့နေသလား၊ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား”

“သေတော့ မသေသေးပါဘူး အရှင်။ ဒါပေမယ့် မေ့မြောနေပါပြီ”

“သတိရအောင် မြန်မြန်လုပ်ရမယ်။ ကဲ ဘယ်မလဲ၊ မင်းရဲ့လူ”

“ဟောဒီမှာ ရေတွေအန်အောင် ကျွန်တော် မှောက်ထားရတယ် အရှင်” မှောက်ခုံဖြစ်နေသော ရန်သူကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

အိမ်ရှေ့စံ၏ နှုတ်မှ ကြီးမားသော အာမေခိုတ်သံ။

မိမိကိုယ်တိုင်ကား အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩရသဖြင့် ဘာမျှမဆိုနိုင်။

ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ကူးကာ ပြေးသွားခဲ့သော၊ ရေထဲသို့ကျသွားခဲ့သော၊ ရေအောက်တွင် ကြာမြင့်စွာ သတ်ပုတ်ခဲ့ရသော၊ ကုန်းပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲယူလာခဲ့ရသော၊ ထိုရန်သူကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

မိုးသားစင်သွားသောကြောင့် အလင်းရိပ်ထိုးဝင်လာသည်။

ထိုအလင်းရိပ်အောက်တွင် ချောမောလှပသော မျက်နှာတစ်ခု။ ရေစိုနေသော ဆံပင်နွယ်တထွေးတအိသည် နဖူးပါးပြင်ပေါ်တွင် အယှက်ယှက်အသွယ်သွယ်။ စောင်းငဲ့နေသော လည်တိုင်ဖြူဖြူဝင်းဝင်း အောက်ဆီမှ ရင်ညွန့်သည် မောဟိုက်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့် နိမ့်မြင့်လှုပ်ရှားနေသည်။

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူးလွန့်လာသည်။

ရန်သူဟူသော အမှတ်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူကား မထိမတို့ရဲ့တော့။ ဖမ်းချုပ်ရန်လည်း မစဉ်းစားရဲ့တော့။

မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

ထူးထူးခြားခြား နက်မှောင်သော မျက်ဆန်အိမ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပို၍ထူးခြားသည်ကား ထိုမျက်အိမ်များတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းအသွင်စိုးစဉ်းမျှမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်လွှာအဖွင့်တွင် ပင့်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများ၌ စိန်ခေါ်သော အကြည့်များ ရှိနေသယောင်ပင်။

“မိန်းကလေး သတိရပြီလား”

အိမ်ရှေ့စံက နူးညံ့စွာ မေးသည်။ မိန်းမပျို မျက်တောင်တစ်ချက် ပုတ်သည်။

“မင်းဒဏ်ရာကို ကျုပ်တို့ ကုပေးမယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့။ မင်း ဘယ်နေရာထိသွားသလဲ မိန်းကလေး”

အိမ်ရှေ့စံကိုသာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ ဘာမှပြန်မပြော။ သို့သော် တစ်ချက်လွန်ကာ တွဲရရွဲကျနေသော လက်ကို ဘေးသို့ထုတ်သည်။ အင်္ကျီလက်သည် လက်မောင်းရင်းမှ စုတ်နေသည်။ သူ့လက်ဖမိုးထက်တွင် သွေးစသွေးနုများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာရထားတာပဲ။ ပြစမ်း မိန်းကလေး”

အိမ်ရှေ့စံက လက်ကိုဆွဲမည်အပြုတွင် မိန်းမပျိုက အကိုင်မခံဘဲ လက်ကို ဖယ်လိုက်လေသည်။

“ဪ... မကြည့်စေချင်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောစမ်း မိန်းကလေး။ မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုရောက်လာတာလဲ။ ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးဟာ မင်းနဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး။ မင်း ကျုပ်တို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာလား”

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

အိမ်ရှေ့စံက သိမ်မွေ့စွာ မေးနေသောကြောင့် မိမိစိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ မိမိ သဲသဲမဲမဲ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးခဲ့သူသည် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာမပါသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

အိမ်ရှေ့စံက ဆက်မေးသည်။ မျက်တောင်မခတ်ပြန်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှပြန်မဖြေ။ နှုတ်ခမ်းသော်မှ မလှုပ်။

“လှပနုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းကို ငါတို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မနှိပ်စက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ငါတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတယ်။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

အိမ်ရှေ့စံ၏ အသံ တင်းမာလာသည်။

“ကျောက်ဆောင်နောက်မှာ သူပုန်းနေတယ်။ ကျွန်တော် တက်လိုက် သွားတော့ သူ ထွက်ပြေးတာပဲ။ ကျွန်တော် ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။ အမှောင်ထဲမို့ မထိလိုက်ဘူး အရှင်။ အဲဒီနောက် သူ ရေထဲကျသွားတော့တာ ပဲ။ ရေအောက်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖမ်းယူရတယ်။ ရေကူးရေငုပ် ကျွမ်းကျင်တယ်”

“အင်း ငါတို့နောက်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေတာ ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာမှလဲ ပြန်မဖြေဘူး၊ အကြောက်လွန်ပြီး စကားမပြောနိုင် ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး ငမိုး”

မိန်းမပျို ထထိုင်သည်။ ရေစိုနေသော သူ့ အင်္ကျီရင်ဖုံးရှေ့တွင် လက် ကွယ်ယှက်သည်။ ခြေတစ်ဘက် ဆင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ပတ်လည်စင်းထဘီ သည် ရေစိုလျက်၊ ခြေသလုံးတွင် ကပ်နေလေသည်။

အိမ်ရှေ့စံက မိန်းမပျိုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ

“သူ့မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါလာနိုင်တာတော့ သေချာတယ်။ ကြည့်ရ တာလဲ တောသူတောင်သား... အရိုင်းအစိုင်း”

အိမ်ရှေ့စံ စကားမဆက်ဘဲ ရပ်သွားသည်။

“ငမိုး... ကြည့်စမ်း။ ဩော် ငါတို့ အစိုးရိမ်လွန်နေကြတာပါလား။ စောစောက ငါ သတိမထားမိဘူး။ သူဝတ်ထားတဲ့ ထဘီဟာ မွေ့နွန်းရဲ့ နန်းဆောင်တစ်ဘက်၊ သုသာန်ကုန်းနားမှာရှိတဲ့ တံငါရွာက မိန်းမပျိုတွေ ဝတ်တဲ့ ထဘီပဲကွ။ သန်လျင်က တံငါသူတွေဟာ ဒီ ထဘီမျိုးတွေချည်း ဝတ်ကြ

တာကို ငါသိတယ်။ မွေ့နွှန်းဆီသွားတဲ့ အခါတွေမှာ သူ့သန်ကုန်းနားက ဖြတ် သွားတဲ့ တံငါသူတွေကို ငါ ခဏခဏ တွေ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်စမ်း။ အို. . . သေချာတယ်။ သူ့ခါးမှာလဲ တံငါသူတွေစည်းတဲ့ ခါးစည်းကြိုးအနီနဲ့။ ဟေ့ မိန်းကလေး၊ မင်း ဟိုဘက် တံငါရွာက မဟုတ်လား”

အိမ်ရှေ့စံက လက်ညှိုးညွှန်၍ မေးသည်။

မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကို ပုတ်ခတ်ရင်းမှပင် ခေါင်းညိတ် လေသည်။

“ငမိုး ရေထဲမှာ မင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းရမှာပေါ့။ မင်းဟာ မိကျောင်း တစ်ကောင်လို ရေမှာ ကျွမ်းကျင်သလို သူတို့ တံငါသူတွေဟာလဲ ကျွမ်းကျင် ကြတာပဲ။ ဟား ဟား။ မိကျောင်းမလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ မင်း တွေ့တတ်ပလေ ငမိုးရယ်”

အိမ်ရှေ့စံက စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သော်လည်း မိမိကား ရင်ထဲ၌ မရှင်းနိုင်သေး။

“အရှင်၊ သူဟာ တံငါသူယောင်ဆောင်လာတဲ့ သန်လျင်ဘုရင်ရဲ့ လျှို့ဝှက် အထောက်တော် တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သန်လျင်ဘုရင်ဟာ လျှို့ဝှက်အထောက်တော်ကို သုံးမယ် ဆိုရင်တောင် ဒီလိုလှပနုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဒီနေရာမျိုး၊ ဒီအချိန်မျိုး မှာ မသုံးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလို ချောင်းမြောင်းကြည့်ခိုင်းမှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ တည်း လုပ်ကြံခိုင်းမှာ၊ အခု ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲ့ တံငါကိစ္စ တစ်ခုခုကြောင့် ဒီနေရာကိုအလာမှာ မင်းကိုတွေ့ပြီး ထွက်ပြေးတာပဲ။ သေချာပါတယ် ငမိုးရယ်၊ သူဟာ တို့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူဟာ ရန်သူမဟုတ်ဘူးပဲ ဆိုစေဦးတော့၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့တော့ ဒီနေရာကို ဆက်သုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အရှင်။ ကျွန်တော်တို့နေရာကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိသွားပြီ”

“ဒါပေါ့ ငမိုး၊ ဒါအတွက်တော့ ငါတို့နေရာပြောင်းရမှာပေါ့”

“အရှင်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“ဘယ်လို စီစဉ်ရမလဲ၊ သူ့ရွာသူ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတာပေါ့ ငမိုး”

“ဟင် သူ့ရွာမှာ သူက တခြားလူတွေကို လျှောက်ပြောမှာပေါ့ အရှင်”
အိမ်ရှေ့စံက ရယ်သည်။ နားမလည်နိုင်။

“အရေးအရာမရှိပါဘူး ငမိုးရယ်။ မင်းဟာ ငါ့အတွက်ကြောင့်ပဲ အစစ အရာရာ စိုးရိမ်နေတာပါပဲကလား။ သူ့သန်ကုန်းနားက တံငါရွာတစ်ခုလုံးဟာ မွေ့နှွန်းနှမတော်ရဲ့ လူတွေချည်းပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီရွာဟာ သန်လျင်နန်းတော်နဲ့ လဲ ဘာမှ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး။ မွေ့နှွန်းနှမတော်ရဲ့ ဘက်တော်သားတွေ ချည်းပါပဲ။ ဒီ မိန်းကလေးကလဲ ငါနဲ့ နှမတော်တို့ရဲ့ အကြောင်းကို သိပြီးနေမှာ ပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့ မိန်းကလေး”

မိန်းမပျိုက အယောင်ယောင် အမှားမှားအသွင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ကိုင်း တွေ့လား၊ အခု သူ ဒီကိုရောက်လာတာက ငါ့တပ်မှူး ငမိုး ခေါ် နရီနဲ့ သူ့ရဲ့မိကျောင်းရုပ်လှေကို မြင်ဖူးချင်လို့ လာကြည့်ရှာတာနေမှာ ပါ။ ဩော်. . . ငမိုး ငမိုး၊ အင်မတန် သိချင်ဇောနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာကြည့် ရှာတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကိုမှ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ဖမ်းတော့တာကိုး”

အိမ်ရှေ့စံ၏ စကားများကို ငြင်းစရာမရှိ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သဘော ပေါက် နားလည်စွာဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးမှာဖြင့် အကြောက်လွန်ပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်မဆိုနိုင် ဖြစ် နေရှာပြီ။ ကိုင်း ငမိုး၊ သူ့လက်က ဒဏ်ရာကို မင်းကြည့်ပေးသင့်မယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်”

“မိန်းကလေး မင်းလက်ကို ပြလိုက်လေ”

ယှက်ထားသော လက်အစုံမှ ယာလက်ကို ဆုပ်ကာ နောက်သို့ကွယ် သည်။ လက်ကို အကိုင်မခံ။ သူ့လက်မှ သွေးစများ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“မင်းကို ကြောက်နေပြီ ငမိုး၊ ကိုင်း ကိုင်း သွားပါစေတော့ကွာ။ မိန်းကလေး မင်းပြန်တော့”

အိမ်ရှေ့စံက လက်ပြရင်း ပြောသည်။ မိန်းမပျိုသည် ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အိမ်ရှေ့စံနှင့် မိမိကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ နှောင်ကြိုးမှ လွတ်သော သမင်တစ်ကောင်အလား ထိုင်ရာမှထ၍ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိမိရင်ထဲ ၌ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိတတ်နိုင်သော ဝေဒနာ တစ်ခုဖြင့် နွေးထွေးလှုပ်ရှားနေ ချေသည်။

[၂၄]

ဖယောင်းတိုင်စိုက်သည့် ငွေခွက်များထဲသို့ အစေခံများက ဖယောင်းတိုင်အသစ် ထပ်စိုက်ပေးကြသည်။ အစေခံများအားလုံး ထွက်သွားပြီးမှ ဒေါ်လိဆင်က ကေဗင်တံခါးကို ထပ်မံပိတ်သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် အစည်းအဝေးပွဲ စကြရအောင်။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေကြပါ”

သင့်တော်သလို ရပ်နေကြသည့် ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားများ စားပွဲရှည်ကို ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးပင် တိုက်ပွဲဝင်ခါနီးဝတ်သည့် ဝတ်စုံအပြည့်အစုံဖြင့် ရှိကြသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုတစ်ယောက်သာလျှင် ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ အနီနှင့် အပြာစင်းအဝတ်ကို ခေါင်းတွင်ပတ်ကာ အစနှစ်ဖက်ကို နောက်စေ့တွင် ချထားသည်။ စားပွဲရှည်၏ တစ်ဘက်ထိပ်တွင် ဒေါ်လိဆင် နေရာယူသည်။

ဒေါ်လိဆင်က အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် သပ်ကာ-

“ကျွန်တော်တို့က စပြောရမလား ကက်ပတိန်”

“ရှင် စပြောပါ။ ဖာဒီနန်က လိုအပ်တာကို ဝင်ထောက်ပေး”

“ကောင်းပါပြီ။ သရယမ်ကမ်းခြေကို တိတ်တဆိတ် တက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ရယ်၊ ဖာဒီနန်ရယ်၊ ဘောဘီ. . . အဲ ကက်ပတိန်ရယ် သုံးယောက်။ ကက်ပတိန်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လှေတစ်စင်းနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျောက်ဆောင် ထူထပ်တဲ့ဘက်လဲ ဖြစ်ပြန်၊ မိုးရိပ်ထူတဲ့ညလဲ ဖြစ်ပြန်၊ မှောင်လွန်းတဲ့ညလဲ ဖြစ်ပြန်တော့ သွားရတာ အတော်လေး ခက်ခဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးလမ်း ကြောင်းကို မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖာဒီနန် နှစ်ယောက်က တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး သရယမ်ကမ်းခြေက သင်္ဘောတွေဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ကက်ပတိန်ကတော့ ကုန်းပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း တက်သွားတယ်”

“အဲဒီလို လူစုခွဲပြီး စုံစမ်းတာဟာ ဘောဘီရဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်ပါတယ်”
ဖာဒီနန်က ဝင်ထောက်သည်။ ဒေါ်လိလ်ဆင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခု ကျွန်တော်နဲ့ ဖာဒီနန် သင်္ဘောတွေဆီ ကပ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်လာခဲ့တာတွေကို ပြောပြပါမယ်။ သင်္ဘောလေးစင်းအနက် ဘယ်သင်္ဘောဆီကို ကပ်ရမလဲဆိုတာကို ပထမဆုံး စဉ်းစားကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မီးရောင်တွေ အလင်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့၊ ဆိပ်ကမ်းတံတားနဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောကြီးဆီကိုပဲ ကပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တခြား သင်္ဘောတွေထက်ပိုပြီး ထူးခြားနေ တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွေးမိလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အယူအဆ မှန်ကန် ကြောင်းကိုလဲ တွေ့လာရပါတယ်”

သူ့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဒေါ်လိလ်ဆင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ခမ်းနားထည်ဝါ စွာ ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်ပြကာ လေသံကိုလည်း တမင်တကာပင် အသံနေ အသံထားနှင့် ပြောနေသည်။

“သင်္ဘောရဲ့ ပဲ့ဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး ပုန်းနေရတယ်။ အမှောင်ထဲကနေပြီး ကုန်းဘောင်ပျဉ်ပြားကို မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်ကို ကုန်သည်ကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တက်လာကြတာကို တွေ့ရတယ်”

“မင်းဆိုလိုတာက တခြားသင်္ဘောကလူတွေပါ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်လာကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ဆုံး လူကုန်သလောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ လှေကို သင်္ဘောပဲ့မှာ ချည်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ ကေဗင်ခန်းရဲ့

ဘေးကို ရောက်တဲ့အထိ အစောင့်မတွေ့ရဘူး။ ကြည့်ရတာတော့ ခန်းမထဲမှာ ပဲ အလုပ်များနေကြတယ် တူပါတယ်”

“သူတို့ သင်္ဘောကိုလဲ သူတို့ စိတ်ချဟန်တူတယ်။ သူတို့ချည်းရှိတဲ့ ဒီသင်္ဘောအုပ်စုနားကို ဘယ်သူမှ ကပ်မလာနိုင်ဘူးလို့ တွက်ထားကြပုံပဲ။ အဲဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သွားတယ်”

ဖာဒီနန်က ဝင်ပြောသည်။ ဖာဒီနန်ကား ဒေါ်လ်ဆင်ကဲ့သို့ ဝင့်ဝင့် ကြွားကြွား အမူအရာမျိုး မရှိ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလေသည်။

“ကေပင်ဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး ပုန်းနေကြရသေးတယ်။ သင်္ဘောသား တစ်ယောက်တစ်လေလောက်ပဲ ဖြတ်ဖြတ်သွားကြတာမို့ ကျွန်တော် တို့မှာ အခက်အခဲမရှိပါဘူး”

“ဒေါ်လ်ဆင် အရေးကြီးတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်ပြောပါ။ အသေးစိတ် တွေကို တို့ သိပ်မသိချင်ဘူး”

ဒီဒေရို၏ ခပ်ထန်ထန်လေသံ ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က မျက်ထောင့် နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီဒေရိုပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လ်ဆင်။ ရှင့်အနေနဲ့ အသေးစိတ် တွေ သိပ်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ လိုရင်းကိုပဲ ပြောပါ”

ဒေါ်လ်ဆင်က တမင်အသံကျယ်အောင် သက်ပြင်းရှိုက်၍

“ကောင်းပါပြီ ကက်ပတိန်။ အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့လူ ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကပဲ စပြီး ကျွန်တော်ပြောရတော့မှာပေါ့။ ညဉ့်အတော်နက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဖိနပ်ခွာသံ တဒေါက်ဒေါက်ကြားလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပိုပြီး အမှောင်ရိပ်ကျတဲ့ဘက်ဆီ တိုးကပ်လိုက်ရတယ်။ သစ်သားစည်ကြီး တစ်လုံးနောက် ဝင်ကွယ်လိုက်ရတယ်။ သစ်သားစည်ရဲ့ တစ်ဘက်မှာက စည်ကို မှီပြီး အရက်ကို ပုလင်းလိုက်မော့နေတဲ့ အစောင့်တစ်ယောက်”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“စည်ရဲ့တစ်ဘက်မှာက အစောင့်၊ ပဲ့ပိုင်းကနေပြီး ကေပင်ဘက် လျှောက်လာတဲ့ သူကလဲ တစ်လှမ်းချင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတော်စိုးရိမ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ခြေသံက ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေတဲ့ ကေပင်ရဲ့ ဟိုဘက်အရောက်မှာ ရပ်သွားတယ်။ လုံးဝ မလှုပ်ရဲဘူး”

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“ပင်လယ်ဓားပြရင့်မာကြီးကနေပြီး သူ့ခိုးဖြစ်နေပါပကော ကောင်းကွာ”

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဝင်ပြောသော်လည်း သူ့ကို ဘယ်သူမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ ဒေါ်လ်ဆင်က စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်၍

“နောက်တော့ အစေခံတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဧည့်သည်တွေစုံပြီ လို့ လာပြောတယ်။ ကေဗင်ရဲ့ ဟိုဘက်ကလူဟာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ သူက အစေခံကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူပါထွက်သွားမယ် အလုပ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပြဿနာ တက်တော့တာပါပဲ”

“သင်ဘောကလူတွေ တွေ့သွားလို့လား”

“လူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်တည်းပါ။ စောစောက သစ်သားစည်ကိုမို့ပြီး အရက်သောက်နေတဲ့ ကောင်လေ။ အရက်နောက်ထပ် တစ်ပုလင်း ဗူးဆိုကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး အဖွင့်လိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ရိပ်ခနဲ မြင်သွားတယ်။ မြင်တာနဲ့ အဲဒီခနဲသားလဲ ထလိုက်တော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီခနဲက သိပ်မူးနေတာမို့ ပြန်လဲကျသွားတယ်။ ဒီအခိုက်အတန့်ကို ကျွန်တော်တို့ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး။ လဲကျသွားတဲ့ကောင်ဆီ ပြေးဝင်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားရတယ်”

“လည်မျိုညှစ်ပစ်လိုက် ပြီးတာပဲကွာ”

ဒီဒေရိုကပြောသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာတာကို ဘယ်လို သဲလွန်စမှ မကျန်ရအောင် လုပ်ရမှာ။ ရုတ်တရက် ရလာတဲ့အကြံနဲ့ ဒေါ်လ်ဆင်ကို အချုပ်ခိုင်း၊ ကျုပ်က ငနဲရဲ့ ပါးစပ်ထဲ ပုလင်းတပ်ပြီး အရက်တွေ လောင်းထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ငနဲလဲ စောစောက သောက်ထားတာတွေနဲ့ ရောပြီး အတော့်ကို များသွားတာကိုး။ လောင်းထည့် နေရင်းပဲ အမူးလွန်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတာပေါ့”

ဖာဒီနန်စကားဖြတ်ပြောသည်။ ဖာဒီနန်၏ စိတ်ကူးကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြသည်။

“ကိုင်း ဒေါ်လ်ဆင် ဆက်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီလို လောင်းထည့်နေတုန်းမှာပဲ ကေဗင်ဟိုဘက်က လူဆီက ဂျွန်လားဟေ့တဲ့၊ မင်း သိပ်မူးနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မဟန်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဧည့်ခံပွဲပြီးမှ ကြိုက်သလောက် သောက်စမ်းတဲ့။ ပြီးတော့ ပဲ့ပိုင်းက အစောင့်ကျတာ ကွန်ရိုလားတဲ့။ ကျုပ်ကလဲ အမူးသံနဲ့ပေါ့၊ ဂျွန်ယောင်

ဆောင်ပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား’ လို့ လှမ်းအော်လိုက်ရတယ်။ ယောက်ျားတွေ ဟာ အရက်အမူးလွန်ရင် အသံချင်း တူသွားသလား မသိဘူး။ ဟိုလူက ‘အေး၊ အခုဆို မင်း အမူးလွန်နေပြီ။ လျှာလေး အာလေးသံကြီးနဲ့ဆိုပြီး ထွက်သွား တော့တာပဲ”

“ဟိုငနဲကော”

“ဂျွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လား၊ သူ့ဘာသာသူ ငတ်ငတ်နဲ့ မတရားသောက် ထားပြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမူးပြေရင်လဲ ဘာမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလို ဖြစ်နေမှာ။ အယ်လ်ဖွန်ဆို မဟုတ်ဘူးလားဗျ။ ခင်ဗျားကြီး အဲဒီလို ခဏခဏ ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီငနဲ ဘာမှ မှတ်မိ မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီ နောက်ကော”

“အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟို လူနောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားကြတယ်။ သင်္ဘောဧည့်ခန်း တံခါးအပြင်က အလုံခြုံဆုံးနေရာမှာ ဖာဒီနန်နဲ့ ကျွန်တော် နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ ကိုင်း. . . အားလုံး သိချင်နေကြ တဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး အကြောင်းကို ရောက်ပါပြီ။ ခန်းမထဲမှာ သူတို့ ကုန်သည် ကြီးတွေ စည်းဝေးကြတဲ့ အကြောင်းကို ဖာဒီနန်. . . ခင်ဗျား ဆက်ပြီးပြောဗျာ”

ဖာဒီနန်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ နဂိုကပင် တည်ကြည်လေးနက် သော အသွင်ရှိသည့် ဖာဒီနန်၏ မျက်နှာမှာ မုန်တိုင်းကျခါနီး ပင်လယ်ကဲ့သို့ ထူထည်ကြီးစွာ ငြိမ်သက်နက်ရှိုင်းနေလေသည်။

“အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့ ကုန်သည်သင်္ဘောအုပ်စု ခေါင်းဆောင်နဲ့ သူ့အဖွဲ့ တိုင်ပင်စည်းဝေးကြတဲ့ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်ဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တယ်။ ကျုပ်တို့လို ပင်လယ်ဓားပြ စစ်စစ်တွေထက် ပိုပြီး တိုက်ခိုက် လုယက်နည်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့. . .”

x x x

မိမိတစ်ကိုယ်လုံး အခိုးအငွေ့ ဖြစ်သွားကာ သရယမ်ဒေသတစ်ခွင်လုံး တွင် ခေါက်တုံ့လှလှ ကျက်စားနေသည်ဟု ဘေဘီခံစားရသည်။

ဖာဒီနန်ပြောပြသော အကြောင်းအရာများသည် မြားတံ၏ ချွန်မြသော အသွားများကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စူးဝင်လာကြသည်။ မွေးညင်းပေါက်တိုင်းသည်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ထိုအစူးအရှုကို ပြင်းထန်စွာ တုံ့ပြန်ကြချေသည်။

အန်တိုနီယို၏ အကြံအစည်၊ ပေါ်တူဂီ ကုန်သည်ကြီးများ၏ လျှို့ဝှက်သော အစီအစဉ်။ မြေခွေးကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ဝံပုလွေအုပ်ကဲ့သို့ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသော အန်တိုနီယိုနှင့် သူ့လူများ. . . ။

သရယမ်ကို သူတို့ ဖြိုခွင်းကြမည်။ သရယမ်နှင့် ဒဂုံဆိပ်ကမ်းနှစ်မြို့တွင် စစ်ပွဲများဖြစ်အောင် လုပ်ကြတော့မည်။ အနိုင်ရမည်ဟု ထင်ရသည့်ဘက်မှ သူတို့က စစ်ကူပေးမည်။ တစ်မြို့မြို့သည် အရုံးပေးရတော့မည်။ အနိုင်ရသောမြို့မှာလည်း စစ်ပန်းနေချေမည်။ ဤတွင် အန်တိုနီယိုတို့သည် အနိုင်ရသော မြို့ကိုပါ အလွယ်တကူ ဆက်သိမ်းကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ဤဒေသတစ်ခွင်လုံးကို ဝါးမျိုကြမည်။ ဤဒေသ. . . ဤဒေသ. . . ။ သရယမ်မှ အစပြု၍ အကျိုးဝင်သော ဤနိုင်ငံ။

ဤမြေ၊ ဤရေ၊ ဤဒေသကား မိမိ၏ ဇာတိချက်ကြွေ။

ဂိုအာတွင် ဘုရင်ခံချုပ်က စစ်တပ်ကြီးဖြင့် သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ထားသကဲ့သို့ သရယမ်သည်လည်း. . . အန်တိုနီယို၏ အကြံအစည်ဖြင့်. . . ။

“ . . . ရက်သတ္တလေးပတ်အတွင်းမှာ၊ ဂိုအာက စစ်သင်္ဘောအကူရောက်လာမယ်လို့ အန်တိုနီယိုက ပြောတယ်။ ဒါတွေကို သူ စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့။ ဂိုအာကို လွှတ်ဖို့အတွက် သူ့သင်္ဘောကို သုံးလိမ့်မယ်။ အဲဒီ သင်္ဘောမှာ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်တပ်ကို ငှားဖို့ ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာတွေလဲ ပါလာမယ်။ ကိုင်း အဲဒါ ကျုပ်တို့ သိရခဲ့သမျှ သတင်းအပြည့်အစုံ အတိအကျပဲ”

ဖာဒီနန်၏ အသံတိတ်သွားသည်။ အားလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်လိုက်မိသည်။ စောစောက ကြားလိုက်သော အရာများ အားလုံးကို အာရုံထဲမှ ပြန်လည်စွန့်ပစ်ရန် ကြိုးစားမိလေသလားမသိ။

မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဖာဒီနန်၊ ဒေါ်လ်ဆင်၊ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ဒီဒေရို၊ အီမယ်နျူဝယ်၊ ပီရို၊ ကရာတို၊ ဘလဒ်ဒီ. . . အားလုံးတို့၏ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံပေါင်းများစွာတို့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အားလုံး၏ အကြည့်များကို နားလည်သည်။

သူတို့သည် ပရင့်ဆက်စ်အတွက် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းခံနေကြပြီ။

သူတို့သည် ကက်ပတိန်၏ နှုတ်မှ ပွင့်လာမည့် စကားလုံးကို စောင့်နေကြပြီ။ သူတို့တတွေ၏ ပယ်လယ်ဓားပြ ပီသသော မျက်နှာများက မိမိကို ဝိုင်းအုံနေကြပြီ။ ထိုမျက်နှာများပေါ်မှ မေးခွန်းများကို အတိအကျ သိသည်။

“ရွှေဒဂီး သေတ္တာတွေ တင်လာမယ့် သင်္ဘော”

“ဂိုအာကို စစ်ကူသွားတောင်းမယ့် သင်္ဘော”

“သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရင့်ဆက်စ် ဘယ်လိုတိုက်ရမလဲ”

ပရင့်ဆက်စ်ဓားပြများထဲမှ လောဘဋ္ဌေ့ကြောင့် မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာပြီဟု ခံစားရသည်။

တစ်ခုခုပြောရတော့မည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အဖြစ် အမိန့်ပေးရတော့မည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းကိုဖွင့်မရ။ တစ်စုံတစ်ရာသည် ရင်ထဲတွင် ခုခံပိတ်ဆို့နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပြောပါ ကက်ပတိန်”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အမေးသည် အမြောက်တစ်လက် ပစ်ခွင်းလိုက်သလို ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာသည်။ မွတ်သိပ်နေသူတစ်ဦး၏ အစာတောင်းခံသံမျိုး။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်တွင် ဒေါ်လ်ဆင်အပေါ် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုများ အပြည့်ပါသွားနေသည်ဟုလည်း သိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်မျက်လုံးအစုံမှ မီးတောက်မီးလျှံများ တရှူးထိုးထွက်အန်စေချင်သည်။

ဒေါ်လ်ဆင်ကိုသာမက အားလုံးကိုပင် စက်ဆုပ်လာသည်။

အာလုံး. . . အားလုံး. . . ။ ပရင့်ဆက်စ် တစ်စင်းလုံး။ ပြီးတော့ အန်တိုနီယိုဆိုသော ယုတ်မာကောက်ကျစ်သည့် ဟိုကုန်သည်နှင့်တကွ အပေါင်းပါများ၊ သင်းတို့သည် အနိဋ္ဌာရုံကို တူးဖော်ကာ၊ အနိဋ္ဌာရုံကိုရှာဖွေနေသူတွေ။ လောဘမီးတရှိန်ရှိန် တောက်လောင် နေသူတွေ။ ရွှေဒဂီးတွေ၊ ဘုရင်ခံချုပ်အာဏာနှင့် စစ်တပ်တွေကလွဲပြီး ဘာကိုမှ နားလည်ရကောင်းမှန်း မသိသည့် လူ့တိရစ္ဆာန်တွေ. . . ။

ဖာဒီနန်ပြောသွားသော စကားလုံးများထဲမှ အပိုင်းအစ တစ်ခုက နားနှစ်ဖက်၏ ဝဲယာမှ မထွက်သေး။ ခါးသီးပူရှုစွာ လှည့်ပတ်မြည်ဟည်းနေဆဲ။

“အန်တိုနီယိုက သူ့ သူ့လျှို့တွေကိုလွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားတာ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာနဲ့ သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်တို့ဟာ ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်။ အိမ်ရှေ့စံဟာ သူ့လက်ရုံး သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ ညတိုင်း ဒဂုံဘက်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ကနေ သရယမ်လို့ ကျုပ်တို့ခေါ်တဲ့ သန်လျင်ဘက်ကို လှေတစ်စင်းနဲ့ ကူးဖြတ်ပြီး သူ့ချစ်သူရှိရာကို သွားနေသတဲ့။ အဲဒီလိုသွားတဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံကို အန်တိုနီယိုတို့က လုပ်ကြံပြီး၊ ဒါကို သန်လျင်အပေါ်မှာ တရားခံလွှဲလိုက်မယ်။ ဒီတော့ သန်လျင်နဲ့ ဒဂုံ နှစ်ပြည်ထောင်လဲ. . . ”

“ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံနဲ့ သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်တို့ဟာ ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်။

အိမ်ရှေ့စံဟာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ ညတိုင်း လှေတစ်စင်းနဲ့ ကူးဖြတ်တယ်. . . ။ သူ့ ချစ်သူရှိရာ. . . သူ့ချစ်သူရှိရာ”

ဒေါ်လ်ဆင်တို့ရလာသည့် သတင်းကား အတိအကျပင် မှန်ကန်ဘိခြင်း။ မိမိညက တွေ့ခဲ့ရသူများသည် သန်လျင်ကမ်းမှ ပြန်လာသည့် အိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်ပင်ဖြစ်ချေသည်။

“နေပါဦး ဒေါ်လ်ဆင်၊ ဘေဘီက တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်ပြီး ကုန်းပေါ်တက်စုံစမ်းတယ် မဟုတ်လား။ ဘေဘီ ဘာတွေသိခဲ့ရသလဲဆိုတာတို့များမကြားရသေးဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဘေဘီကိုယ်တိုင်ကလဲ ပြောစရာရှိတယ်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ဘေဘီကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာလဲ အရေးပါကောင်း အရေးပါနေလိမ့်မယ်။ ဟုတ်လား ဘေဘီ။ ဘေဘီလက်က ဒဏ်ရာကလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုလဲ ဘာမှမပြောသေးဘူး”

ဒီဒေရိုကပြောလိုက်သောကြောင့် ကစဉ့်ကလျား ဆောက်တည်ရာမဲ့ အဖြစ်သည် ပြန်၍ စုစည်းမိသွားသည်။ သတိတရားကို ပြန်လည်ရရှိသည်။ မိမိသည် ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘော၏ ကက်ပတိန်။ မိမိသည် ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘော၏ ကက်ပတိန်။ မိမိသည် သူတို့တတွေ၏ ခေါင်းဆောင်။ ပေါ်တူဂီပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်။

လက်ရှိပကတိဘဝမှ ခေတ္တမျှ ကင်းကွာသွားသော မိမိအဖြစ်ကို ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်ရွံ့မှန်းစွာ သုံးသပ်ကာ ပြန်၍ တည်ဆောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တိုနီယိုတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို ဒေါ်လ်ဆင်နဲ့ ဖာဒီနန်ကြားခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒဂုံအိမ်ရှေ့မင်းသားကို သူတို့လုပ်ကြံမှာပဲ။ မင်းသားဟာ သရယမ် ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာလဲ”

အသံတုန်သွားတော့မတတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ-
“အမှန်ပဲ၊ အိမ်ရှေ့စံဟာ ညဘက်တွေမှာ လှေတစ်စင်းနဲ့ သရယမ်

ဘက်ကို ကူးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ရတယ်”

အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ သို့သော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြသော အံ့ဩမှု ဖြစ်သည်။

“သုသာန်တစ်ခုနားက တံငါရွာကို ကျွန်မသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ စဉ်ထားတဲ့အတိုင်း တံငါရွာက မိန်းမတွေဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်ခုကို ခိုးယူပြီး ကျွန်မ ရုပ်ဖျက်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ အသားအရောင်၊ ဆံပင်ရောင်၊ မျက်လုံး အရောင်ဟာ သူတို့နဲ့ အတူတူ ဖြစ်နေတာမို့ ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို ပင်လယ် ဓားပြ တစ်ယောက်လို့ မထင်နိုင်တော့ဘူး”

“အား... ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စွန့်စားခန်းပါလား”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက မြည်တမ်းသည်။

“ညက မိုးသားတွေလဲ မှောင်နေတဲ့အတွက်၊ ကျွန်မအတွက် ကုန်းပေါ် မှာ ဟိုဟိုဒီဒီသွားဖို့ အခွင့်ကောင်းရခဲ့တယ်။ တံငါတွေ ကြားထဲမှာ ကျွန်မ မသိမသာ ရောနေလိုက်တယ်။ သုသာန်ရဲ့ တစ်ဘက်မှာ အင်မတန်လှပ ခမ်းနားတဲ့ နန်းတော်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့တယ်။ နန်းတော်ဘက်ကိုတော့ သွားခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ အစောင့်တွေချထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သန်းခေါင်ကျော်လာတော့ သုသာန်ကုန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေတဲ့ ကမ်းပါးအတိုင်း ထွက်လာခဲ့တယ်။ တံငါရွာကတော့ နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ကမ်းပါးဟာ မြစ်ဘက်ရောက်လာ လေလေ၊ ကျောက်ဆောင်ထူလာလေလေပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မ မြစ်ဆိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ လိုအပ်ရင် ဒီနေရာကို ပရင့်ဆက်စ်ကပ်သင့် ကပ်ရအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပဲ။ ဒီနေရာဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် လုံးဝမရှိသလောက် ခေါင်တာမို့၊ ကျွန်မ တက်ကြည့်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ”

လှိုင်းရိုက်သံမှအပ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်လှသော ညဉ့်မျိုးမှာပင် နေ့ခင်းနှင့်မခြား မြင်နိုင်ကြားနိုင်နေသလား ထင်ရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံသတ်ပုတ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အမိခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ဘာသာ စကားကို ကျွန်မမှ မတတ်ဘဲကိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်”

ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လာပုံ၊ ဓားမြှောင်နှင့် ပစ်ပေါက်ပုံ၊ ဓားမြှောင်ကို အရှောင်လိုက်တွင် ဖက်တွယ်ထားသော လက်လွတ်ကာ မြစ်ထဲ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သို့ ကျသွားခဲ့ပုံ။ ထို့နောက်၊ ထိုသူပါ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာ မိမိကို လက်ရ ဖမ်းသည့်အကြောင်း ရေအောက်သို့ ငုပ်ရှောင်သော်လည်း ထိုသူက ရေအောက် အထိလိုက်သည့်အကြောင်း၊ ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်ဖြစ်သော မိမိထက် ပင် ထိုသူသည် ရေ၌ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ လည်ကို အညှစ်ခံလိုက် ရပြီးနောက် သတိမေ့သွားခဲ့ကြောင်း၊ သတိရလာသောအခါ ကျောက်ဆောင် ပေါ်ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း...။

ထို့နောက်

“... နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူဟာ ဒေါ်လ်ဆင်တို့ ကြားခဲ့ရတဲ့ အန်တိုနီယိုပြောပြတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းထဲက ဒဂုံ အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာပဲ”

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက အသံတုန်သွားသည်။

ဆက်ပြောရန် ချက်ချင်းကြိုးစားသည်။ မရ။ အာရုံသည် အဝေးသို့ လွင့်ပါးကာ ခိုနားမေ့မြော သွားလေသည်။

မိုးရိပ်ကင်းစင်သွားသော ည၌၏ အလင်းအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရ သော ရုပ်သွင်။ ထူးကဲသော မျက်ခုံးနှစ်ခုအောက်မှ ကြင်နာရိပ်သန်းသော မျက်လုံးနက်များ။

ကြံ့ခိုင်သော လည်တိုင်ဘေးတစ်ဘက်စီရှိ ပြန့်ကားသော ပခုံးနှစ်ခု။ ကျယ်ဝန်းသော ရင်အုပ်၊ ထို့နောက် ချောမော ခန့်ညားသော မျက်နှာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကျက်သရေကို အပြည့်အဝဆောင်သည့် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ။

မေ့မြောနေခဲ့ရာမှ ပြန်သတိရလာသည့် ထိုတဒဂ်မူ မိမိသည် သေဆုံး ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့ဘဝ၌ ပင်လယ်ကို အစိုးရသည့် နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါး ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေသည်လားဟု အတွေးရောက်ခဲ့မိချေသည်။

ထိုယောက်ျားပျို၏ တင့်တယ်ခမ်းနားသော အသွင်ကြောင့် ရုတ်ခြည်း ပင် နွေးထွေးသွားခဲ့ရသော မိမိ၏ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာ။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ပွက်ဆူသွားခဲ့ရသော နှလုံးသွေး။ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပြီး၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပေါ်တူဂီဓားပြများအလယ် မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော မိမိ ကိုယ်မိမိ ထိုအချိန်က ပြန်လည်တွေ့လိုက်ရချေသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက် ၏ ဘဝ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုမိန်းမသား၏ ရင်တွင်း၌ ခွန်အားကြီးမားသလောက် ထိခိုက်ခံစားလွယ်တတ်သော နှလုံးရှိနေသည်။ အသည်းနှလုံးသည် ကာလကြာစွာပင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ နှလုံးသား၏ အရံအတား အထပ်ထပ်တို့သည် ထိုခဏ၌ပင် ကျိုးပေါက်ပွင့်ဟသွားခဲ့ချေသည်။ ဝေဒနာမြူမှုန်မျှ မကပ်ငြိခဲ့သည့် နှလုံးသားသည် နိုးထလာရန် အစပြုချိန်မှာပင် ချွန်မြလွန်းသော မြားတံ၏ ထိုးစိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ ဒဏ်ရာကား နက်ရှိုင်းစွာပင် အစွဲအမြဲတည်သွားချေပြီ။

ကြံ့ခဲရသောအဖြစ်ကို ပြန်ပြောနေသည့် ယခုအချိန်အထိ သူ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ဆဲ။ စိတ်ကူးရုပ်ထဲမှ ဥပရာဇာမင်းသားသည် ယခုတိုင် ထင်ရှားကြည်လင်နေဆဲ။

မျက်စိတစ်ဖွင့်၊ မျက်တောင်တစ်ပင့် တဒင်္ဂပင် ဖြစ်သော်ငြား ထိုအခိုက်အတန့်ကာလသည်ပင် အင်အားကြီးစွာဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို လွှမ်းခြုံသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်မျှသာ လှုပ်ခတ်သွားသော မမြင်အပ်သည့် နှောင်ကြီး၏ တုန်ခါသံသည် မစဲမငြီး ပဲ့တင်ဟည်းခဲ့ပေပြီ။

“အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာနဲ့ တွေ့ပြီးတော့ကော ဘေဘီ”

မည်မျှအထိ နစ်မျောသွားသည်မသိ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကို ဆွဲကိုင်ခါယမ်းနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိတော့မှပင် အသိကို ပြန်ရရှိသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုက လက်ကိုကိုင်၍ မေးနေလေသည်။

“ဘေဘီ. . . ဘေဘီ. . . ဥပရာဇာက ဘေဘီကို အန္တရာယ်ပြုသလား၊ ဘေဘီလက်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာဟာ”

“အို မဟုတ်ပါဘူး”

အဘိုးကြီး၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ရေအောက်မှာ ဟို ကိုယ်ရံတော်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ သတ်ပတ်ရုန်းကန်ရင်း ကနေ ကျောက်စွန်းနဲ့ထိလို့ ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာပါ။ ဥပရာဇာက ကျွန်မကို ဘာမှ အန္တရာယ်မပြုဘူး၊ အန္တရာယ်မပြုတဲ့အပြင်မှာ”

မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူ့မျက်လုံးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရှက်ကြောက်ခြင်းကြီးစွာပင် ရေစိုနေသော ကိုယ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ယှက်မိလိုက်သည်ကို သတိရလာသည်။

“သူတို့ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့်

ရေမှာထဲမှာထုပ်ထုပ်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ကျွန်မကို ဥပရာဇာက မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးနေတယ်ဆိုတာလောက် တော့ သိတယ်။ ပြီးတော့ တံငါရွာဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ တံငါရွာက လားလို့မေးတာပဲဆိုပြီး ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားဆက်ပြောကြပြန်တယ်”

“အင်း တံငါသူ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်သွားတာဟာ သိပ်အဆင်ပြေ သွားတာပေါ့”

“ဘေဘီ ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေတာကို သူတို့ သင်္ကာမကင်းတဲ့ အရိပ် အယောင်မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ လုံးဝမရှိဘူး ဒီဒေရီ။ သူတို့အထင်မှာ တံငါရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောက်လွန်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဖြစ်နေတယ်ပဲ ထင်မှာ။ ဒါပေမယ့် ဥပရာဇာရဲ့ သက်တော်စောင့်ကတော့ ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း သလောက် ဉာဏ်လဲထက်မြက်ပုံရတယ်။ သက်တော်စောင့် သူရဲကောင်း တစ်ယောက်အမြင်မျိုးနဲ့ ကျွန်မကို အကဲခတ်နေတယ် သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့သခင်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မယုံကြည် စိတ်မချတဲ့ မျက်လုံး မျိုး”

“ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံဟာ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စမှာ ဒီသူရဲကောင်း ကို လက်ရုံးထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

ဒေါ်လ်ဆင်က ဒီဒေရီ၏ ပခုံးကို တွန်းဖယ်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“အဲဒီနောက်တော့ကော”

ဒေါ်လ်ဆင်၏အသွင်မှာ ရန်လိုသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့် တူနေ သည်။

“အဲဒီနောက် ကျွန်မကို သူတို့လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့လဲ ဒဂုံဘက် ထွက်သွားကြတယ်”

“ကျုပ်သရယမ်ကို ပထမဆုံး လှေနဲ့ကူးတဲ့ညက မှောင်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့သူဟာ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ဓားမြှောင်က မင်းညီမင်းသား တစ်ပါးပါးရဲ့ အသုံး အဆောင်ပဲလို့ ကျုပ်တို့ တွက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လ်ဆင်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒေါ်လ်ဆင်က စားပွဲကိုလက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ပုတ်လိုက်သည်။
ဖယောင်းတိုင်စင် ယိမ်းခါသွားကာ ဖယောင်းတိုင်များပင် ပြုတ်ကျသွားလေ
သည်။

“ဒီမယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဖာဒီနန်တွေ့ခဲ့တာရော၊ ဘေဘီသိခဲ့တာရော နှစ်ခု
ပေါင်းလိုက်ရင် သရယမ်ရဲ့အဖြစ်ဟာ ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီ မဟုတ်လား။ အန်တို
နီယိုကလဲ သူ့ အကြံအစည်ဟာလဲ သေချာပေါက်ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မယ်။
ဒီတော့ အချိန်ကုန်ခံပြီး စကားဆက်ပြောနေမယ့်အစား ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီ
အရေးမှာ ပရင့်ဆက်စ်ဘာလုပ်မလဲ၊ တိကျပြတ်သားတဲ့ အဖြေကို ကျုပ်တို့
ရှာရမယ်။ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲရမယ်။ ဟောဒီတိုင်းပြည်ဘက် ရောက်ကတည်း
က ဟောဒီနေရာမှာ ပရင့်ဆက်စ် ကျောက်ချရပ်ပြီးကတည်းက၊ ဟောဒီ အခန်း
ထဲမှာပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၊ တစ်ယောက်ပြော
တာ တစ်ယောက်နားထောင်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံ၊ ဒါတွေနဲ့ပဲ
ကျုပ်တို့ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် သူ
ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်။ ဒေါ်လ်ဆင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

အားလုံး၏ အသံများ ဆူညံသွားသည်။

ဒေါ်လ်ဆင်မှအစပြု၍ ဒီဒေရို၊ ဖာဒီနန်၊ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ အင်မယ်နျူဝယ်၊
ပီရို၊ ကရာတို၊ ဘလဒီဒီ... အားလုံးကုန်သော သူတို့၏ အခြေအနေမှာ
ဒေါ်လ်ဆင်၏ လှုံ့ဆွသော စကားကြောင့် ဆူပွက်သွားသည်။

ပင်လယ်ဓားပြတို့၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝသည် သူတို့ထံမှ ပေါက်ကွဲ
ထွက်ပေါ်လာကြပေပြီ။ သွေးနံ့ရသော ငါးမန်းအုပ်ကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားကြပေပြီ။ ပရင့်ဆက်စ် တစ်စင်းလုံးတွင် ခန္ဓာကိုယ်အကြီးထွားဆုံးဖြစ်သော
အင်မယ်နျူဝယ်ဆိုလျှင် သူ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို
ဖြန့်ကာ လက်ချောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်နေသည်။ အမြောက်ကိုင်
သော ပီရိုနှင့် ကရာတိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကျယ်
လာကြကာ တရူးရူး အသံထွက်နေကြသည်။ သေးကွေးကြုံလိုသော အဘိုးကြီး
အယ်လ်ဖွန်ဆိုက စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ
လက်ထဲတွင် လှည့်နေသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသော ဖာဒီနန်ပင်လျှင်
အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် မနေမနား ပွတ်သပ်နေလေသည်။

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ပရင့်ဆက်စ် ကက်ပတိန်ဟောင်းဟူသော အမည်မျှသာရှိတော့သည့် ဘလဒ်ဒီတစ်ယောက်သာ သူ့ခုံတွင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မျက်လုံးများ လှန်ကြည့်နေသည်။ ဘလဒ်ဒီကား အစွယ်ချိုး၍ အဆိပ်ထုတ် ပစ်လိုက်သော မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားချေသည်။

“ကက်ပတိန်၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသံက ဟိန်း၍ ထွက်လာပြန်သည်။ ခါတိုင်းတွေ့နေ ကျ၊ မထီလေးစားဟန်မျိုး မဟုတ်။ လှောင်ပြောင်သော အပြုံးမျိုးမရှိ။

အခြေအနေကို ရိပ်စားနားလည်လိုက်မိသည်။

ဘလဒ်ဒီကိုဖယ်ရှား၍ ကက်ပတိန်လုပ်ခဲ့သော မိမိသည် ဤတစ်ပွဲ တွင် ကက်ပတိန်တစ်ယောက်၏ အနေအထားကို အရမယူနိုင်ပါက မိမိသည် လည်း ဘလဒ်ဒီကဲ့သို့ပင် မဆိုင်းမတွ ဖယ်ရှားခြင်းခံရမည်မှာ သေချာသည်။ မိမိကို ဖယ်ရှားမည့်သူမှာ ဒေါ်လ်ဆင်ဖြစ်ကြောင်း တွေးနေစရာပင်မလို။ ဘလဒ်ဒီထက်ပင် ပို၍ အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်သည်က မိမိသည် မိန်းမသား တစ်ဦး။

လောဘသွေးဖြင့် နီရဲနေကြသော သူတို့၏ မျက်နှာများကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်၊ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြများ အပေါ် စက်ဆုပ်မုန်းတီးစိတ်များ ဝင်လာသည်။ သူတို့ကား လုယက်တိုက်ခိုက် ဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ နားမလည်သူတွေ။ သတ်ဖြတ်၍ တိုက်ခိုက်ရယူသော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည်သာ သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အာဟာရဖြစ်သည်။ သွေးဆာနေကြသော လူ့ အရိုင်းအစိုင်းများ။

ကိုယ်တိုင်ကကော။ ဘာများ ထူးသေးသနည်း။

ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော ဘလဒ်ဒီဘလန်ဆိုသူ ပင်လယ်ဓားပြကြီး၏ အမွေစားခံအဖြစ် ဤသွေးစွန်းနေသော ပရင့်ဆက်စ်အပေါ်တွင် လူလားမြောက် ခဲ့သည်။ ပစ္စတိုဒင်လက်က မချနေခဲ့သည်။ ပစ္စတိုတစ်ဖက်၊ ဓားကောက် တစ်ဖက်ကိုင်စွဲကာ တစ်ဖက်သင်္ဘောပေါ်သို့ ခုန်ကူးလျက် တိုက်ခိုက်လုယက် ခြင်းအမှု၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးခဲ့သည်။ ဆုံးစမမြင် ရေပြင်ကျယ်ထက်၌ အရပ် အနားမရှိ ကျက်စားကာ ပင်လယ်ကို ပိုင်စိုးအံ့ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

လေအဟုန်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေသည့် ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားက ပရင့်ဆက်စ်အလံက မိမိ၏ ဘဝကို ကိုင်တွယ်ထိန်းကျောင်းခဲ့သည်။ ဘာများ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခြားနားသေးသနည်း။

ဤသို့သော ဘဝတွင် မိမိသည် လူယက်တိုက်ခိုက်စရာရှိတာကို လိုက်လံရှာဖွေ တိုက်ခိုက်ရသမျှ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်း။ အကောင်းဆုံး၊ အဖိုးတန်ဆုံး အဝတ်အထည်၊ အစားအစာ ဝိုင်အရက်တို့ကို ပစ်စလက်ခတ် သုံးဆောင်ကာ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်၏ ဘဝကို လွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ ခံစား။ ဒါပဲရှိသည်။

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြောဖူးသည့် စကားများကိုကြားယောင် သည်။

“ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ လောကမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အရက်စက်ဆုံးမကောင်းမှုကို ခေါ်တယ်။

“ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ နိုင်ငံတစ်ခုခု၊ ဘုရင်တစ်ပါးပါး၊ လူမျိုးတစ်မျိုး မျိုးကိုသာ ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့လောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု။”

“လူ့လောကရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေကြတဲ့လူတွေကို ပင်လယ်ဓားပြ လို့ခေါ်တယ်”

အခြားသူများအပေါ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စက်ဆုပ်မုန်းတီးခြင်းသည် မိမိ၏ နှလုံးအိမ်ပေါ်သို့ ပြန်၍ ပိကျလာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက်ဆုပ် မုန်းတီးခြင်း။

ထိုစက်ဆုပ် မုန်းတီးမှုကိုပင် ခါးသီးစွာ ဝါးမျိုလျက် နာကျင်နေသည့် နှလုံးကို မသိကျိုးကျွံ ပြုရတော့မည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ နှောင်ကြီးသည် မိမိ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို နေရာလပ်မရှိအောင် တုပ်နှောင်ရစ်ပစ်မိထားချေပြီ။ မလူးမလွန့်သာသော အခြေတွင် ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်အနေဖြင့် အယ်လ်ဖွန်ဆို ပြောသလို လူ့လောက၏ အပြင်ဘက်မှာသာ နေလိုက်တော့ မည်။

“အားလုံးနားထောင်ကြစမ်းပါ”

တစ်လောကလုံးကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေသောကြောင့်လား မသိ။ မိမိ၏ အသံသည် ခက်ထန်မာကျောစွာ တူးတူးခါးခါး ထွက်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကျွန်မဟာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်တုန်း ကမှ မတွေ့ဝေခဲ့ဘူး။ အခုလို စကားဝိုင်းတွေထိုင်ပြီး ပြောနေကြတာဟာလဲ

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ပြီးစလွယ် မတိုက်ဘဲ ပိုင်နိုင်မှတိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ပြောဆိုနေကြတာပဲ။ အားလုံးသိထားဖို့က ကျွန်မ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပရင့်ဆက်စ် ဟာ အရင်တုန်းက ပရင့်ဆက်စ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အနီရောင်မြင်တိုင်း လိုက်ဝှေ့ တဲ့ နွားရိုင်းတစ်ကောင် မဖြစ်ရဘူး”

လောဘငွေဖြင့် ပြုကျယ်နေကြသော မျက်လုံးအစုံများကို ဝံ့ဝံ့စားစား ပင် အကြည့်ချင်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အန်တိုနီယိုက ဂိုအာကို သင်္ဘောလွတ်မယ်၊ အဲဒီသင်္ဘောမှာ စစ်တပ် ငှားမယ့် ရွှေဒဂိုးသေတ္တာတွေနဲ့ တခြား ရတနာတွေပါလာမယ်။ အဲဒါတွေကို ကျွန်မတို့က ကြားဖြတ်တိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဝီရိနှင့် ကရာတို့ ညီအစ်ကိုထံမှ လေချွန်သံပေါ်လာသည်။

“အန်တိုနီယိုရဲ့ သင်္ဘောမှာ ပါလာတဲ့လူတွေ အားလုံးကို ပင်လယ် ကြမ်းပြင်အောက် အရောက်ပို့ရမယ်”

ဒီဒေရိုက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် မပီမသ မြည်တမ်းသည်။

“နေဦး၊ မပြီးသေးဘူး”

ပရင့်ဆက်စ်၏ တိုက်ခိုက်လုယက်ရေး အစီအစဉ်ကုန်ပြီဟု ထင်ထား ကြရာမှ မပြီးသေးကြောင်း သိရသဖြင့် အားလုံးအံ့ဩသွားကြဟန်ရှိသည်။

“အန်တိုနီယိုရဲ့ သင်္ဘောကို အကောင်းပကတိအတိုင်း ရအောင်သိမ်း မယ်၊ ပြီးတော့ ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဂိုအာဘုရင်ခံ ချုပ်ရဲ့ စစ်သားတွေအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ပစ်ကြရမယ်။ ဂိုအာစစ်သားတွေ ဖြစ်သွား ပြီးတဲ့နောက် ပရင့်ဆက်စ်ရယ်၊ အန်တိုနီယိုရဲ့ သင်္ဘောရယ် နှစ်စင်းစလုံးကို အသုံးပြုပြီး သရယမ်ကမ်းခြေကို ဝင်ရမယ်”

“ဟင်... အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကားမဆုံးဘဲ ရပ်သွား သည်။

“သရယမ်မှာ အန်တိုနီယိုရဲ့ သင်္ဘောသုံးစင်း ကျန်နေသေးတယ်။ ဒါတွေကိုပါ တိုက်ယူရမယ်။ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်တပ်အသွင်ဆောင်လာ တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေကို သူတို့က ဆီးကြိုကြလိမ့်မယ်။ သင်္ဘောချင်းယှဉ်မိ တော့မှ သူတို့ အလိမ်မိပြီဆိုတာ သိသွားမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ သိပ် နောက်ကျသွားပြီ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဟား... သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါလား။ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်တပ် ယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်တိုက်ရတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ သရယမ်မြို့သူ မြို့သားတွေနဲ့တကွ ဒဂုံက အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာတို့ကို လုံးဝ အထိအခိုက်မရှိစေရဘူး။ အန်တိုနီယိုနဲ့ သူ့လူ တွေကိုပဲ အဓိကထား တိုက်ရမယ်”

“အန်တိုနီယိုနဲ့ သူ့လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က နိုင်လိုက်ပြီ။ သူတို့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ သိမ်းပိုက်ပြီးပြီဆိုပါတော့။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဘေဘီ”

ဒေါ်လ်ဆင်က ဝင်မေးသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ပေါက်နေသည်။

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ သရယမ်နှင့် ဒဂုံအပေါ်သို့ ကျရောက်လွှမ်းခြုံတော့မည့် အန်တိုနီယိုတို့၏ အန္တရာယ်ကို ဖယ်ရှားပြီးသည့်နောက် ဘာလုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားမိ။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသော အဖြေကိုသာ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

“ဘာဆက်လုပ်စရာ ရှိသေးလို့လဲ၊ ပရင့်ဆက်စ်အဖို့ အန်တိုနီယိုတို့ ဆီက ရွှေဒင်္ဂါးနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီးပြီပဲ။ ဒါဟာ ပရင့်ဆက်စ်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံး ဆုလာဘ်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲတွေ ပြီးသွားရင် ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ထဲ ပြန်လွှင့်သွားကြမယ်။ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ”

ဒီဒေရိုက စားပွဲကိုပုတ်၍ အားပါးတရ ဆိုသည်။

“မပြီးသေးဘူး”

ဒေါ်လ်ဆင် ဝုန်းကနဲ ထသည်။ အသံကျယ်လှသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချဟန် အပြည့်ရှိနေသည်။

“ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရဖို့လောက်ပဲဆိုရင်တော့ ဂိုအာကို လွှတ်တဲ့သင်္ဘောကို သိမ်းပြီး ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ထဲ ပြန်သွားလိုက်မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဂိုအာစစ်တပ် သင်္ဘောဟန်ဆောင်ပြီး သရယမ်ကို ပြန်ကပ်နေစရာ လိုသေးသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အန်တိုနီယိုတို့ကို သွားတိုက်နေစရာ လိုသေးသလဲ။ ဒီမယ် ဘေဘီ။ ဘေဘီတို့ ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သဘာဝ မကျတဲ့ ကိစ္စတချို့ ပါနေတာ တွေ့ရတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိသလောက် မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ အင်အား ပျော့ညံ့

ရတနာသံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သွားပြီဟု ခံစားရလေသည်။ မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားမှုများသည် ပြတ်သား တိကျခြင်း မရှိတော့။ ဘာကြောင့် အတွေးစိတ်ကူးများ ရှုပ်ထွေးလျော့လျည်း သွားကြလေသနည်း။

ဒေါ်လ်ဆင်ကို ဟန့်တားရန်၊ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာပေးရန် ကြိုးစား သော်လည်း ဘာမျှထွက်မလာ။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသံသာလျှင် ဒိုင်းလွှားပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းကျသော ဓားချက်လို ပြင်းထန်စွာ ပေါ်လာလေသည်။

“ပရင့်ဆက်စ်ဟာ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘော။ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောက ပင်လယ်ထဲမှာပဲ တိုက်ပွဲဆင်တယ်။ ရေပြင်ပေါ်မှာပဲ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်တယ်။ အခု ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးနေကြတဲ့ ကိစ္စဟာ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောတစ်စင်းရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ လမ်းစဉ်နဲ့ သွေဖီနေတယ်။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ ဂိုအာကို စစ်တပ်သွားတောင်းမယ့် သင်္ဘောကိုတိုက်ပြီး ရွှေဒဂီးတွေကို သိမ်းယူရမယ်။ ဒါ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ လုပ်ငန်းအကုန်ပဲ။ အဲဒီ သင်္ဘောကို တိုက်ပြီးရင် ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်မယ် ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြီးဆုံးသင့်တဲ့ နေရာမှာ မပြီးဘဲ ဇာတ်လမ်းက ဆက်ပြန်တယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က စကားကို တိကနဲဖြတ်ကာ မိမိထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ဝူးဝူးဝါးဝါး မျက်လုံးများကို အမှတ်တမဲ့ပင် ငေးမောနေမိချေသည်။

“ဂိုအာစစ်တပ်ယောင် ဆောင်ပြီး သရယမ်ကို ပြန်လှည့်မယ်တဲ့။ ကောင်းပြီ၊ သရယမ်ကို သွားကြစို့။ သရယမ်မှာ အန်တိုနီယိုတို့ရဲ့ သင်္ဘောတွေ ကျန်သေးတယ်။ ဒီသင်္ဘောတွေကို ဆက်တိုက်မယ်။ ထားပါ။ တိုက်ခိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းမယ်။ ပြီးတော့မှ ပရင့်ဆက်စ်က ပင်လယ်ဘက် ပြန်ထွက်မယ်။ ဒီနေရာမှာ သဘာဝမကျတဲ့ ကိစ္စ ပေါ်နေပြီ။ သရယမ်ဆိပ်ကမ်း မှာ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲပြီးတော့မှတော့ ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းပြန်မလှည့်နိုင်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းကိုဆက်ချင်တယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခု ထပ်ဆက်လိမ့်မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ”

ဒီဒေရိုက စိတ်မရှည်စွာ ထအော်လေသည်။

“အိုး... ဒီဒေရို၊ ခင်ဗျားလဲ အတော်ညံ့တဲ့ လူပါလား။ ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောဆိုတာ ရေထဲမှာပဲ တိုက်ရတယ်။ ကမ်းနဲ့ ဝေးဝေးနေရတယ်။ ကမ်းနဲ့ မပတ်သက်ရဘူး။ အခု သရယမ်တိုက်ပွဲမှာက ကျုပ်တို့ဟာ ပင်လယ်ဓားပြ

မဆန်တော့ဘူး။ သရယမ်-ဒဂုံဆိုတဲ့ မြို့နှစ်မြို့နဲ့ ပတ်သက်သွားပြီ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အန်တိုနီယိုတို့ကို သွားတိုက်တာကိုး။ ကျုပ်တို့က သရယမ်နဲ့ ဒဂုံကို အန်တိုနီယိုတို့ လက်ထဲကနေ သွားကယ်တဲ့ သဘောမျိုးလေ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဒေါ်လ်ဆင်ပြောလိုသည့်စကား ဦးတည်ရာကို မိမိမှတစ်ပါး မည်သူမျှ နားမလည်နိုင်ကြကြောင်းသိသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်ကမူ မိမိ၏ အတွင်းစိတ်ကို သိနေဟန်ရှိချေသည်။

“သရယမ်ကို ကပ်မိမှတော့ ဒီအတိုင်း ဘာကြောင့်လှည့်ပြန်ရမှာလဲ၊ ကမ်းပေါ်တက်ရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ဟာ သရယမ်နဲ့ အန်တိုနီယိုရဲ့အရေးမှာ ထက်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ဝင်ပါနေပြီးမှတော့ ဆက်ပြီး တိုးဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့ တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ လှည့်မပြန်ဘူး။ သရယမ်မြို့ထဲအထိ ဆက်ဝင် ရမယ်။ ပြီးတော့ အန်တိုနီယိုခင်းထားပြီး၊ သူဆက်မလျှောက်နိုင်တဲ့ လမ်းကို ကျုပ်တို့ ဆက်လျှောက်မယ်”

“ဒေါ်လ်ဆင်၊ မင်းဆိုလိုတာက အန်တိုနီယိုရဲ့ အကြံအစည်အတိုင်း မင်းက ဆက်လုပ်မလို့လား။ မင်းက ပင်လယ်ဓားပြဘဝကနေ အနားယူပြီး သရယမ်ကိုသိမ်း၊ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ယူ ဒီလိုလား”

ဒေါ်လ်ဆင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“ကျုပ် အုပ်ချုပ်မှုတွေ၊ ဘုရင်ခံတွေ ဝါသနာမပါဘူး။ ကျုပ် နားလည် တာက သရယမ်ကို အမှီပြုပြီး ကျုပ် ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်မယ်။ ဒဂုံ အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ သရယမ် ဘုရင်သမီးတော်တို့ရဲ့ ကိစ္စကို မေ့နေကြပြီလား။ သူတို့ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်လာမယ့် စနက်တံလေ။ ဒီစနက်တံကို လိမ်လိမ်မာမာ ကိုင်တွယ်ပြီး သရယမ်-ဒဂုံ စစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်”

“ဘာလဲ၊ အန်တိုနီယိုလိုပဲ မင်းက ဒဂုံမင်းသားကိုလုပ်ကြံ၊ ပြီးတော့ ဒါကို သရယမ်ဘုရင်ပေါ်လွှဲချ ဒီလိုလား”

“ဒါက အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့ ဟိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ကုန်သည်နည်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်ဖြစ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေ အများကြီးပေးနေတဲ့ သရယမ်နဲ့ ဒဂုံကြားမှာ စနက်တံတစ်ခုကို ရှို့ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်”

“သူတို့ချင်း စစ်တိုက်ကြတော့ မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ စိတ်တက်ကြွမှု အင်အားသည် အားလုံးအပေါ်သို့

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အနိုင်ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားမိကြပေပြီ။

“ကျုပ်က လက်နက်ရောင်းမှာပေါ့”

အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်၏ သဏ္ဍာန်ရုပ်လုံးသည် အတိအကျ ပေါ်လွင်ခဲ့ပေပြီ။ ဒေါ်လ်ဆင်၏ အစီအစဉ်ကို ပြတ်သားကြည်လင်စွာ တွေ့မြင်လိုက်သည်။ သူကား ကျားသစ်တစ်ကောင်လို အန္တရာယ်ပေးမည့်သူပင်။

တစ်ခါက သူပြောဖူးသော စကားများကို ယခုမှပင် ဆက်စပ်နားလည်မိတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ်ဓားပြဘဝကို ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး လှေကားထစ်တစ်ခုလောက်ပဲ သဘောထားတာ။ ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ဘူး။ အခြေအနေတွေက တွန်းပို့ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်လိုချင်တာက . . . ”

ဒေါ်လ်ဆင်ကား သူ့ရည်မှန်းချက်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လျှောက်ခဲ့သူပင်။ သူသည် လွှာဒီယားနားနယ်သား၊ ပစ္စတိုအေးယားမြို့သား ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ ဇာတိမြို့သည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို စတင်တီထွင်သည့်မြို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စတိုသေနတ် ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့ကြောင်း၊ သူသည်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လက်နက်ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်၊ လူကုံထံတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝကို တည်ဆောက်လိုကြောင်း။ . . . သူပြောခဲ့သည်။

“ . . . အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေမယ့် အစား၊ ကုန်းပေါ်တစ်နေရာရာမှာပဲ အခြေချချင်တယ်။ အဘိုးဆီကရခဲ့တဲ့ အမွေပညာနဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်တွေ၊ လက်နက်တွေလုပ်ပြီး ရောင်းမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူကုံထံတစ်ယောက်အဖြစ် . . . ”

ယခုပင်လျှင် ထိုစကားများကို ဒေါ်လ်ဆင်ပြောနေသလိုလို။ ထိုအမှတ်တရအသိဖြင့်ပင် ဒေါ်လ်ဆင်ကို ဖြတ်ကနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝစွာ တုံ့ပြန်နေသော ဒေါ်လ်ဆင်မျက်လုံးများနှင့်ဆုံသည်။ အကြည့်နှစ်ခု၏ အဆုံအဆည်းတွင် စကားလုံးများစွာ ပြောဖြစ်လိုက်ကြသည်ဟု ထင်သည်။ စင်စစ် မိမိကို ပရင့်ဆက်စ်၏ ကက်ပတိန်အသစ်အဖြစ် သူထောက်ခံခဲ့သည်မှာ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီနေသောကြောင့်ပင်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သရယမ်ကမ်းခြေသို့ ကပ်မည်ဟူသော မိမိ၏အမိန့်ကို သူထိပ်ဆုံးက လက်ခံခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့တွင် အကြံအစည်ရှိခဲ့ချေမည်။ အခွင့်အခါကို စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပေမည်။ သူ့စောင့်နေခဲ့သော အခွင့်ကောင်းသည် ယခု ပေါ်ပေါက်နေပေပြီ။ ထိုအခွင့်ကောင်းကို သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်ခံမည်မဟုတ်။ လက်လွှတ်ရတော့မည့် အရိပ်အယောင်ကို မြင်လျှင်လည်း သူသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သည်းခံနေမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှသော အနှောင့်အယှက်ကို ဖြိုဖျက်ပစ်မည့် လူမျိုး။

ဒေါ်လ်ဆင်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေမိသည်။

စင်စစ် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ ပင်လယ်ဓားပြများအနက် ဒေါ်လ်ဆင်သည် ပင်လယ်ဓားပြနှင့် မတူဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် လူရွယ်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သည်။ သူ့အသက်သည် အလွန်ဆုံးရှိုမှုနှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်။ သူ၏ ဟန်ရေးပန်ရေးပြလိုသော၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်သော အနေအထိုင်တို့သည် ပင်လယ်ထဲတွင် မိမိတို့၏ ဘဝကို စွန့်ပစ်ထားသော ပင်လယ်ဓားပြနှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ သူကား ကျန်ရှိသေးသော သူ့ဘဝသက်တမ်းကာလကို လက်နက်ကုန်သည်၊ လူကုံထံကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကုန်ဆုံးလိုသူမှအပ အခြား မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျိုးမျှ မထားသူ။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ စနစ်တကျ စီစဉ်တတ်မှု၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်စုံတစ်ခု ထားရှိပြီး ထိုအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လျှောက်တတ်သော အရည်အချင်းများကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် တွေ့မြင်လာသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့. . . ။

အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့နေသည်အထိ စဉ်းစားမိတော့သည်။

ငါဟာ သရယမ်ဇာတိ၊ ငါဟာ ပေါ်တူဂီမဟုတ်။ ငါဟာ သူတို့လို ပင်လယ်ဓားပြမဟုတ်။ ငါ့ဘဝဟာ ဟောဒီပင်လယ်ဝကို ပရင့်ဆက်စ်ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီအပြောင်းအလဲကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိနိုင်ကြ။ ဒါကို သူတို့တတွေ သိလို့လဲမဖြစ်။ အခု ငါဟာ ပရင့်ဆက်စ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာကို ရောက်သွားပြီ. . . ။

ဒါပေမယ့်. . .

ငါဟာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်။ မိမိ အဓိက ရင်ဆိုင်ရမည့်သူမှာ ဒေါ်လ်ဆင်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အို... ဒေါ်လ်ဆင် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ဒေါ်လ်ဆင်၏ နောက်တွင် ပရင့်ဆက်စ်ပင်လယ်ဓားပြများ အားလုံးရှိနေကြမည်မှာ မလွဲ။ အကြောင်းမူကား ဒေါ်လ်ဆင်သည် သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်သည့်နေရာတွင် ပင်လယ်ဓားပြများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကိုပါ ထည့်သွင်းစီစဉ်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှနေ၍ သူတို့၏ အစီအစဉ် များကို လျှို့ဝှက်စွာ တားဆီးရတော့မည်။

သို့သော် မိမိက ယခုအချိန်အထိ မပြတ်မသားရှိနေဆဲ၊ တွေဝေနေဆဲ။ ရှုပ်ထွေးကောက်ကွေ့သော အဖြစ်သနစ်များထဲတွင် မိမိ၏ ပကတိ ဘဝ ရုပ်လုံးသည် မပီဝိုးတဝါး ဖြစ်နေဆဲ။

လောလောဆယ်တွင်ကား ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြများ ကျေနပ် အောင် စီစဉ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

စားပွဲပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများအားလုံး၏ မျက်နှာများကို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့်သည်။ တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းဖြင့်သာ မွေ့လျော်သော သူတို့တတွေ၏ မျက်နှာများမှာ လောဘအရောင်ဖြင့် တလက်လက်ဖြစ်နေကြ သည်။ ထိုမျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးများကလည်း ကက်ပတိန်၏ အမိန့်တစ်ခုခု ကို တောင်းခံနေကြသည်။ သွေးဆာသော ဝံပုလွေအုပ်အလား။

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော သူတို့တတွေထက်ပို၍ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းပြမှသာ အဆင်ပြေတော့မည်ဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။ အသံမတုန်အောင် သတိထားလျက်။

“ကောင်းပြီ၊ သရယမ်ကို တက်သိမ်းမယ်။ ဘယ်သူ ကန့်ကွက်ချင်သေး သလဲ၊ ဘယ်သူ ဆင်ခြေတက်ချင်သေးသလဲ”

အသံများ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ကျွန်မဟာ သရယမ်သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အန်တိုနီယိုနဲ့ သူ့ လူတွေအားလုံးကို ရှင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သရယမ်ကို သိမ်းမယ်။ ပင်လယ်ဓားပြ ဘဝကို အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်ဖျက်သိမ်းပစ်ရမယ်။ ကုန်းပေါ်မလိုက်ချင်တဲ့သူ၊ ရေထဲပြန်သွားချင်တဲ့သူ ရှိရင် အခု ထပြော”

ဗလုံးဗထွေး ညည်းညူသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူကား အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို။

“လူမိုက်တွေ၊ ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်တော့မှာပဲ။ ပင်လယ်ဓားပြက

ပင်လယ်ဓားပြလို မနေဘူး။ ငါးဆိုတာ ရေထဲမှာပဲ နေရတယ်။ ကုန်းပေါ်မှာ အသက်ရှင်တဲ့ ငါးဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒီ သရယမ်ကို ရောက်ကတည်းက”

အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ စကားမဆုံးလိုက်။ ဒိုင်းကနဲ့ ပစ္စတိုပေါက်ကွဲသံ ပေါ်လာကာ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ရှေ့မှ ဖယောင်းတိုင်စင် ကျိုးပြတ်သွားလေ သည်။

ကုလားထိုင် လဲပြိုသံများနှင့်အတူ အားလုံးရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားချိန် ၌ ပစ္စတိုပြောင်းဝမှ အငွေ့များကို အသာအယာမှုတ်လျက်။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် နဖူးကို တည့်တည့်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ အခုအချိန် ကစပြီး ကက်ပတိန်တစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ကို နားလည်ကြရမယ်။ အားလုံး သိထားဖို့က ဘေဘီလို့ရှင်တို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ကျွန်မဟာ ဘလဒ်ဒီ မွေးစားကြီး ပြင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီသင်္ဘောရဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်။ ရှင်တို့ဟာ မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို ကြီးပြင်းလာ အောင် မွေးမြူခဲ့တယ်လို့ နားလည်ထားကြစမ်း။ အားလုံးနေရာမှာ ပြန်ထိုင်ပါ”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲသို့ မျက်နှာကို အပ်လိုက်လေ သည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သရယမ်-ဒဂုံ စစ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး လက်နက်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ရှင့် စိတ်ကူးကို လောလောဆယ် သိမ်းထားလိုက်ပါ။ သရယမ်ကို ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီ အရေးတွေကို ကျွန်မ ကြိုက်သလို စီစဉ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ရဲ့ ပစ္စတို အေးယားမြို့သား ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပညာကိုတော့ အချည်းနှီး မဖြစ်စေရဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ကက်ပတိန်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“အန်တိုနီယိုရဲ့ သင်္ဘောတွေကို အပျက်အစီးမရှိ လိုချင်တယ်။ ဒီ သင်္ဘောတွေနဲ့ သရယမ်ကမ်းခြေကို ပြန်တိုက်ရမှာ။ ဒါကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ အခါ ပီရိုနဲ့ ကရာတိုက သင်္ဘော အပျက်အစီး နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် အမြောက်ကို သုံးပါ။ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ကက်ပတိန်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သံပြိုင်အဖြေပေးကြသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“နောက်ဆုံးတစ်ခု သတိပေးချင်တာက ဒီတိုက်ပွဲမှာ အမှတ်မထင် ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်လာနိုင်မယ့် ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာအကြောင်းပဲ”

ရိပ်ကနဲ လှိုင်းထသွားသော ရင်ကို ထိန်းသိမ်းလျက်-

“သရယမ်မှာ သူ့ချစ်သူ ဘုရင့်သမီးတော် ရှိနေတယ်။ ဒါအတွက် သူဟာ တိုက်ပွဲထဲကို ဝင်လာစရာ ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့စံဥပရာဇာ ဝင်လာတဲ့အခါ မှာ သူ့ကို လုံးဝ အထိအခိုက် မရှိစေရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကက်ပတိန်၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်လာ နိုင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်ခတ်ဖူးတယ်။ ဒီဓားဟာ ကျွန်တော့်ကို ဝင်စိုက်ခဲ့သေးတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ပြောသည်။ သူ့ကို အထင်သေး ၍ မရကြောင်း ပိုနားလည်သွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်ကား တိုက်ခိုက်လုယက်ဖို့ သာ နားလည်သည့် သာမန်ပင်လယ်ဓားပြမျိုး မဟုတ်။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ စကားကို အကောင်းဆုံး ချေပရန် အပူတပြင်း စဉ်းစား ရသည်။ အဆင်ပြေဆုံး အကြောင်းပြချက်ကို ရလိုက်လေသည်။

“မှန်တယ်။ အိမ်ရှေ့စံဟာ ရန်သူဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သူ့ဓားမြှောင်က သက်သေပဲ။ ဒါကြောင့် အိမ်ရှေ့စံကို သတ်ချင်းသတ်ရင်”

စကားပရိယာယ်အဖြစ် ပြောရသည်ကပင် ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းချေ သည်။ ခါးသီးသော စကားလုံးများက နှုတ်မှမထွက်ချင်။ အသက်အောင့်၍ ကြိုးစားပြောချလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ကြံမယ်”

ရိုရိုသမျှ ခွန်အားတို့ ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု ခံစားရသည်။

ပင်လယ်ဓားပြတို့၏ အော်သံများကား စိကနဲ ထွက်လာကြလေသည်။ ဝံပုလွေအူသံများဟု စက်ဆုပ်ဖွယ် ကြားရလေသည်။ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားတွင် ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသံက ဟိန်း၍ ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ့်လူတို့၊ ကိုယ့်လူတို့။ ခွက်တွေ ကိုင်လိုက်ကြစမ်းပါ။ အရက်ငှဲ့ ကြစမ်းပါ။ ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာတွေပါလာမယ့် သင်္ဘောကို တိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံချုပ် စစ်တပ်လို ဟန်ဆောင်ပြီး အန်တိုနီယိုတို့ကို တိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သရယမ်ကိုပါ ထပ်သိမ်းမယ် ဟို မင်းသားကိုလဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကက်ပတိန်က လုပ်ကြံပစ်မယ်။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ အစီအစဉ်တွေလဲ။ ဒါတွေအတွက်

ကက်ပတိန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ အောင်ပွဲကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းကြရအောင်”

တဟေးဟေး တဝါးဝါး အော်ကြပြန်သည်။ အရက်ခွက်များကို ကိုင်မြှောက်ကြသည်။ တစ်ခါမှ မပြုံးဖူးသော ဟန်ဆောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ဝိုင်အရက်ဖြူ ထည့်ထားသော ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသံက စပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် အားလုံး။

“ကက်ပတိန်အတွက်၊ ပရင့်ဆက်စ်အတွက်”

ဝိုင်အရက်သည် ပူရူစွာ လည်ချောင်းထဲသို့ စီးသွားသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအရက်များကို ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ထွေးအန်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သော စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာလေသည်။

* * *

အောင်ပွဲအကြို ညစာအဖြစ် သူတို့ အားပါးတရ စားသောက်သွားကြသော စားကြွင်းစားကျန်များသည် မသဒိစရာ။ အရက်ပုလင်းများသည် အရုပ်ဆိုးစွာ လဲကျနေကြသည်။ အရက်နံ့၊ ရေမွှေးနံ့နှင့် ဆေးတံဆေးနံ့များဖြင့် အခန်းထဲတွင် မွန်းကျပ်နေသည်။ အစေခံက နောက်ဆုံး လင်ပန်းကို သယ်ပြီးသည်အထိ ညစာမစားဖြစ်သေး။

“ကက်ပတိန် ဘာယူဦးမလဲ”

“ဘာမှမယူတော့ဘူး။ မင်း သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းလိုက်တော့”

“ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပေးရဦးမလား ကက်ပတိန်”

“မလိုဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

အစေခံ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီမှာပင် နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းသွားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ ရောင်ပြန်ဟပ်သည့် လရောင်ဖျော့ဖျော့သာလျှင် အခန်းထဲ၌ ကျန်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်းပတ်ဆီက စကားပြောသံ၊ လမ်းလျှောက်သံ၊ မူးမူးရူးရူးဖြင့် သီချင်းဆိုသံများ တိတ်သွားလေသည်။

အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်မှုကိုယူကာ အတွေးနက်ရလေတော့သည်။

အခြေအနေတို့သည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာကြပြီဖြစ်သည်။ အန်တိုနီယို၏ အကြံအစည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်အထိမူ လွယ်ကူရှင်းလင်းခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မိမိ၏ချည့်နဲ့ တွေဝေသော အတွေးစိတ်ကူး၏

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ချွတ်ယွင်းချက်ကို ဒေါ်လ်ဆင်က ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ထောက်ပြခဲ့သည်။
ဒေါ်လ်ဆင်၏ တင်ပြချက်မှာ ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံနေသည်။

သရယမ်ကို ဆက်သိမ်းရေး။

သရယမ်နှင့် ဒဂုံစစ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်မည်။ ထို့နောက် သရယမ်
ဘက်မှ ဝင်တိုက်မည်။ ဒဂုံသည် ရန်သူ။ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံသည် ရှင်းလင်းပစ်ရမည့်
သူ။

ငြင်းဖွယ်မရှိသော အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိမိသည် ထိုအစီအစဉ်ကို ကြားရသည့် အခိုက်တွင် အလန့်
တကြား ဖြစ်ခဲ့ရချေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး၏ သွေးတောင်းနေသော
လက်များထဲသို့ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျစကားလုံးများကို ထည့်ပေးခဲ့ရသည်။

“အိမ်ရှေ့စံကို သတ်ချင်းသတ်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတ်ရမယ်”

ခါးသီးသော စကားလုံးများကို အားယူ၍ ပြောခဲ့ရသည်။

သူတို့ယုံကြည်သွားကြသည်။ ထိုစကားလုံးများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်
အရာတစ်ခု မိမိရင်ထဲတွင် ရှိနေမည်ဟု သူတို့စိုးစဉ်းမျှပင် တွေးမိမည် မဟုတ်
ကြ။ လောလောဆယ်အားဖြင့်မူ အိမ်ရှေ့စံ. . . ။ သူ့အသက်ကား လုံခြုံသွား
ခဲ့လေပြီ။

ဒဂုံအိမ်ရှေ့မင်းသား. . . ။

ကြံ့ခိုင်မာကျောသော အသွင်နောက်ကွယ်မှာ ကြင်နာရိပ်သမ်းသော
မျက်လုံးများ။ မဟာဆန်သော လှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ ပါလာတတ်သည့်
ယောက်ျားပီသသော ချောမောခန့်ညားမှု၊ တိကျစေ့စပ်သော နှုတ်ခမ်းများပေါ်
မှ အပြုံးရိပ်၊ အလိုအလျောက်ပင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသော အကြည့်များ။

ညွတ်နူးပျောင်းအိသွားသော အသည်းနှလုံးတွင် ချစ်သူ၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်
ပေါ်လာသည်။ သို့သော် တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။

ထိုသဏ္ဍာန်၏ဘေး၌ အခြားသဏ္ဍာန်တစ်ခု။

မပီပိုးဝါးအရိပ်သည် မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။
သို့သော် ထိုအရိပ်ကား ဘုရင့်သမီးတော်။

တံစို့တွင်လျှို၍ မီးအကင်ခံရသော ငါးတစ်ကောင်ကို မြင်ယောင်
သည်။ ထိုအရာကား မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်
သွားသော နှလုံးသားမှ အနာကို ဇွတ်အတင်းပင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဤသို့သော အချိန်မျိုး၌ တွေဝေအားနည်းစေတတ်သော ဝေဒနာခံစားခြင်း မှန်သမျှကို လက်မခံလို။ ဤအချိန်ကား မိမိမှအပသော တစ်လောကလုံးနှင့် စစ်မျက်နှာဖွင့်ရမည့် အချိန်။ သေနင်္ဂကို ခင်းကျင်းရမည့် အချိန်။

နာကျည်းစရာများကို တွေးယူခံစားခြင်းဖြင့် နှလုံးသားသည် ခက်ထန် မာကျောလာရမည်။ စွမ်းပကားဖြင့် ပြည့်စုံလာရမည်။

တွေးစမ်း ဘေဘီ။ တွေးစမ်း။ မင်းမှာ နာကျည်းစရာတွေ ရှိနေတာပဲ။ ဒါတွေကို နဲ့နဲ့ခံစားပြီး အင်အားအဖြစ် ပြောင်းယူစမ်း။

သရယမ်မှာ မွေးဖွားသည်ဟူသော အချက်မှတစ်ပါး ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ သော မိမိ၏ ဇာတိမျိုးနွယ်။ တံငါရွာလေးတစ်ရွာမှ တံငါသည် ဇနီးမောင်နှံမှ ဖွားမြင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မိခင် ဖခင်မသိ။ သိတတ်သောအရွယ်တွင် မိမိသည် ဘလဒ်ဒီဘလန်ဟုခေါ်သော ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်၏ လက်ထဲ တွင် 'ဘေဘီ'ဟူသော အမည်ဖြင့် ရောက်ရှိနေသည်။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ဓားပြများအလယ်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့နှင့်အတူ မိမိ၏ လက်များသွေးစွန်းခဲ့သည်။ တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးခြင်းတွင် မွေ့လျော်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့။

မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ပရင့်ဆက်စ် ရွက်လွင့်ခဲ့သည်မှစ၍ ဇာတိ ချက်ကြွေ သရယမ်ဒေသအကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။ မွေးစားဖခင် ဘလဒ်ဒီ သည် မိမိ၏ မိခင်ကို ပစ်သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိသည် ပရင့်ဆက်စ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ဘလဒ်ဒီကား ယခုဆိုလျှင် ရှင်လျက်နှင့် သေသူဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သို့ဖြင့်ပင် သရယမ်ကမ်းသို့ ကပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မမျှော် လင့်သော ဖြစ်ရပ်များဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရချေသည်။ သရယမ်သည် အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ပုံပြင်ထဲက သရယမ် မဟုတ်တော့။ တံငါရွာ ဆိုသည်လည်း မရှိတော့။ မိမိ၏ အမျိုးဇာတိမှာလည်း လုံးဝဥသံပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် အန်တိုနီယိုတို့၏ အကြံကို သိခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိမိရင်ကိုလှုပ်ရှားစေသည့် ချစ်သူကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

အန်တိုနီယိုတို့သည် မိမိ၏ သရယမ်အပေါ်တွင် လက်ဦးမှုရနေကြ ပြီ။ မမြင်ဖူးသော ဘုရင့်သမီးတော်ဆိုသည်ကလည်း မိမိ၏ ချစ်သူအပေါ်တွင် လက်ဦးမှုရနေပြီ။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အံ့ကြိတ်မိသည်။ ဝေဒနာတို့ကို လှုပ်ခါချသည့် အနေမျိုး။

သရယမ်။ အန်တိုနီယို။ ပရင့်ဆက်စ်၊ ထို့နောက် ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံ. . . ။

ခပ်သိမ်းသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို စုစည်းဆက်စပ်ကာ ဗဟိုတစ်နေရာသို့ရောက်အောင် သိမ်းသွင်းယူလိုက်၏။

ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

အဆုံးစွန်အထိ တင်းနေသော စောင်းကြိုးပေါ်မှ ဂီတသံလိုပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခက်ထန်မာကျောခဲ့ပြီဖြစ်သော နှလုံးသားဆီမှ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အန်တိုနီယိုနဲ့ အပေါင်းပါတွေကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်။ သရယမ်ကို သိမ်းရမယ်။ သွေးဆာတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ လက်နက်ကုန်သည်ကြီးဖြစ်ချင်တဲ့ ဒေါ်လ်ဆင်ကိုလဲ သုတ်သင်ပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ သရယမ်က ဘုရင့်သမီးတော်ကိုလဲ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ ငါ့ရဲ့ သရယမ်ဟာ ငါ့လက်အောက်ကဲ့ပဲ ရောက်ရမယ်။ ငါ့ရဲ့ ဇာတ်မွေးမြေပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မအုပ်ချုပ်ရဘူး။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားအပေါ်မှာလဲ ဘယ်သူမှ မစိုးမိုးရဘူး။ ငါချစ်တဲ့ သရယမ်နဲ့ ငါချစ်တဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ငါရအောင်ယူမယ်”

“ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံနဲ့ မင်းနဲ့ဟာ ဘဝချင်းကွာခြားလွန်းလှတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ သူချစ်တဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ရှိနေတယ်လေ”

အသိတရားက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ သတိစကားပြောလာသည်။

“အဲဒီဘုရင့်သမီးတော်ကိုပါ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်လေ။ ချစ်သူဟာ ငါ့ကိုသာ ရွေးချယ်ရမှာပဲ။ သုသာန်ကုန်းမှာ အဆောင်တော်နဲ့ နေရတဲ့ မင်းသမီးထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘုရင်မတစ်ပါးကို သူ ပိုပြီး စွဲမက်မှာပါ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ သရယမ်မှာ ဘုရင်မတစ်ပါး ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒဂုံမင်းဟာ ဘုရင်မတစ်ပါးနဲ့ဆိုရင် သူ့ရဲ့သားတော်ကို ခွင့်ပြုမှာပါ”

လက်ဆစ်များ နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်အထိ ပစ္စတိုကိုမလွှတ်မိသေး။

“ချစ်သူရယ်၊ ရှင့်ရဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ကို ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် ရှင် အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကို သရယမ်ထီးနန်းပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်ရင် ရှင် အားလုံးကို မေ့သွားမှာပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မက ပင်လယ်ဓားပြလေ၊ လူယက်တိုက်ခိုက်တဲ့အရာမှာ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ။ ကျွန်မလေ အားလုံးကို ရှင့်အတွက် လူယက်တိုက်ခိုက်ပြီး

ရလာသမျှ စည်းစိမ်နဲ့ အာဏာတွေကို ရှင့် ခြေအစုံအောက် အရောက်ပို့ပေး
မှာပါ။ ဒါတွေ အားလုံးပြီးသွားမှ ကျွန်မရဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝက မြှုပ်သိမ်းပြီး
ရှင့်ရင်ခွင်မှာ ကျွန်မ နားခိုတော့မယ်လေ”

နှလုံးအိမ်သည် ကိုယ်တိုင်ကောင်းချီးကြွေးကြော်သံများဖြင့် ဆူညံ
တုန်ခါနေလေသည်။

[၂၅]

ယနေ့ည အိမ်ရှေ့စံ သန်လျင်ကမ်းသို့ ကူးမည်မဟုတ်သော်လည်း မိကျောင်းရုပ်လှေကို ခါတိုင်းနေရာသို့ ထုတ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စံကား စံအိမ်တော်မှာပင် ညဉ့်ဦးညီလာခံ ကျင်းပနေသည်။ ခမည်းတော် ဥက္ကလာပ ဘုရင်မင်းမြတ် ဥပုသ်ဆောင်တော်ဝင်နေသောကြောင့် အိမ်ရှေ့စံသည် နေ့ညီလာခံများကို ကိုယ်တော်တိုင် ခင်းကျင်းနေရလေသည်။

“ညီလာခံသဘင် အချိန်အတွင်းမှာတော့ တခြား သက်တော်စောင့် တပ်မှူးတွေကိုပဲ အမှုတော်ချထားလိုက်မယ်။ မင်းလဲ နေ့နေ့ညည ငှါအမှုတော် ထမ်းရလို့ ပင်ပန်းလှတယ် ငမိုး။ မင်း အေးအေးဆေးဆေး နားနေပေတော့” ဟု အိမ်ရှေ့စံက ခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း မိမိအဆောင်တွင် အနားမယူနိုင်ခဲ့။

တစ်နေ့ဆီက ဆိပ်ကမ်းရုံးတော်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ရာတွင် ဆိပ်ကမ်း တွင် ကပ်ထားသော အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောသုံးစင်းကို မယုံသင်္ဘောဖြစ်စရာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောများအနီးတွင် လှေငယ် များကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ကုန်ပစ္စည်း အတင်အချ လှေငယ်များဖြင့် စည်ကား နေတတ်သည်။ ပေါ်တူဂီများသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကူးချည်သန်းချည် ရှုပ်ထွေးနေတတ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင် ပေါ်တူဂီများမရှိ။

ထိုနေ့ကမူ ကုန်ပစ္စည်း အတင်အချလုပ်သော လှေငယ်များကိုလည်း မတွေ့ရ။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင် ပေါ်တူဂီအချို့ရောက်နေသည်။ ကမ်းပါးပေါ် တွင် သူတို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ လမ်းလျှောက်နေပုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကာကွယ်စောင့်ကြပ်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်မူ ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောများသည် သေတ္တာများကို ကြိုးဖြင့်သိုင်းချည်လျက် သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ သယ်နေကြသည်။ သေတ္တာများ မှာလည်း လေးလံဟန်တူသည်။ သင်္ဘောကက်ပတိန်များက အနီးမှ စောင့်ကြည့် ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်။

ဤမြင်ကွင်း၏ ထူးခြားမှုကို သံသယရှိစွာဖြင့် အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

သူတို့လှုပ်ရှားနေပုံမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ကြံစည်နေပုံမျိုး။

သံသယကို ဖြေရှင်းရန် ကမ်းပါးနှင့် သင်္ဘောကို ဆက်သွယ်ထားသည့် ကုန်းဘောက်ပျဉ်ပြားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သင်္ဘောဆီသို့ မရောက်မီမှာပင် သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာသည့် အန်တိုနီယိုနှင့် ဆုံမိလေသည်။

“အို. . . တပ်မှူးကြီးပါလား။ ကျွန်တော့် သင်္ဘောဆီကို အလည်အပတ် လာတယ်နဲ့တူတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေတင်ရ ချရနဲ့ အားလုံး အလုပ်များနေကြတယ်။ တစ်စင်းလုံး ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ် မှာ တပ်မှူးကြီးကို ဧည့်ခံခွင့်မရလို့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကမ်းပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော် ပြုစုပါရစေ”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် အန်တိုနီယိုက ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောလာသည်။

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ အန်တိုနီယို”

အန်တိုနီယို အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဤသို့ဖြစ်သွားအောင်လည်း တမင်တကာပင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အား. . . တပ်မှူးကြီးရဲ့ ပေါ်တူဂီ စကားပြောသံဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ပီသရှင်းလင်းပါပေတယ်။ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ ဒီလောက်ထိ ပြောနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားတာ ချီးကျူးစရာပါပဲ”

ခင်ဗျားတောင်မှ မြန်မာစကားကို နန်းတွင်း မှူးမတ်တစ်ယောက်နဲ့ မခြား ပြောနိုင်သေးတာပဲ အန်တိုနီယို။ ကျုပ်ဟာ အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေါ်တူဂီစကားကို ဒီလောက်ထိ ပြောနိုင် အောင်တော့ လေ့ကျင့်ထားသင့်တာပေါ့”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မိမိကို ပေါ်တူဂီစကား သင်ကြားခွင့်ပြုပါရန် အိမ်ရှေ့စံအား ခွင့်ပြုခဲ့ပြီးနောက်တွင် မနားမနေ လေ့ကျင့်သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ တပ်မှူးကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ယောက် ရှိတာဟာ အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာအတွက် သာမက ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်ကြီးတွေ အတွက်လဲ အများကြီး အကျိုးရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တိုနီယို၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေသေးပါလား”

“ဘာပါလိမ့် တပ်မှူးကြီး”

“ဘာပစ္စည်းတွေ တင်နေကြသလဲလို့ ကျုပ် မေးထားပါတယ်”

“ဪ... ဒါလား၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ ဆေးတံသောက်ဆေးနဲ့ အရက်တွေပါ တပ်မှူးကြီး”

“ဟုတ်လား၊ အတော်လေးပုံရတယ်။ သေတ္တာတစ်လုံးကို ကြိုးနဲ့ သိုင်းချည်ပြီး လူနှစ်ယောက်တောင် မရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆေးတံသောက်ဆေးတွေက အမှုန့်မလုပ်ရသေးတဲ့ အခဲတွေပါ။ အရက်တွေကလဲ ပုလင်းထဲမထည့်ရသေးတဲ့ အိုးလိုက်တွေပါ။ ဒါကြောင့် လေးလံပြီး ဂရုတစိုက် လုပ်နေကြရတာပါပဲ။ တပ်မှူးကြီး အချိန် ရမယ်ဆိုရင် ကမ်းပေါ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ တဲမှာ ဧည့်ခံပါရစေ”

“နေပါစေ။ ကျုပ် နန်းတော်ဝင်စရာရှိသေးတယ်”

ထိုမျှနှင့်ပင် ထိုနေ့က ပြီးသွားခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်လှ။ အန်တိုနီယိုသည် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်နေသည်ဟု သံသယ ဝင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် သန်လျင်ဘက်သို့ ကူးသွားခဲ့သေးသည်။ ကူးသွားသော သင်္ဘောမှာ ပထမနေ့က သေတ္တာများတင်သည့် သင်္ဘော။

လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်သည်လည်း မဖွယ်မရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာဟု အတိအကျ သိရပြီးမှ အိမ်ရှေ့စံထံ သံတော်ဦး တင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

ပေါ့ပါးလျင်မြန်သော မိကျောင်းရုပ်လှေကိုပင် ဆွဲထုတ်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းရမည်သာ။

* * *

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်၏ နန်းဆောင်သို့ သွားသည့်အခါများတွင် အိမ်ရှေ့စံ အသုံးပြုသည့် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သောဆိပ်၌ ကပ်ရန် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ထိုနေရာကား အန်တိုနီယိုတို့၏ သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရာ ကမ်းနှင့် ဝေးလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ထိုကွေ့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

မိကျောင်းရုပ်လှေကို ကျောက်စွန်းများအကြား တိုးဝှေ့လှော်ခတ်ခဲ့ရင်း တစ်ညဆီကဖြစ်ရပ်ကို သတိရမိသွားသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်။

မိမိရေအောက်အထိ လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။ သူသည် တံငါသူတစ်ယောက်ထက် ပိုမို၍ ရေတွင်ကျွမ်းကျင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ နေပြည်တော် လှေတပ်သား တစ်ယောက်ထက်ပင် ပို၍ ကျွမ်းကျင်နေသည်။ ရေအောက်တွင် ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်ရုံမျှမက မိမိ၏ အဖမ်းအဆီးကိုပင် ရှောင်တိမ်းနေနိုင်ခဲ့သည်။ မိမိက အင်အားကို အသုံးပြုခဲ့သောကြောင့်သာ သူ့ကို အမိဖမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ရောက်သောအခါ တွင် မိန်းမပျိုသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့။ အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တိုင်မေးသည့် မေးခွန်းများကိုလည်း မဖြေခဲ့။ နားမလည်သယောင်။ သို့မဟုတ် မကြားသယောင် ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။

လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောင်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နုနယ်စွာ လှပခြင်းမဟုတ်။ ထက်မြက်စူးရှသော လှပခြင်း ဖြစ်မည်။

ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော သူ့မျက်လုံးများတွင် ကြောက်လန့်သော အသွင်ကို မတွေ့ရ။ လူစကားကို နားမလည်သည့် တောတွင်း အရိုင်းအစိုင်းမလေး တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“ရုပ်ရည်ကလေး တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ ဆွံ့အနေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ ငမိုးရယ်”ဟု အိမ်ရှေ့စံက ပြောဖူးသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးအရှင်။ ကျွန်တော် အသေအချာ သိတာကတော့ သူဟာ ရေမှာ အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ရေအောက်မှာ သူ အတော်ကြီး ကြာအောင် ကျွန်တော့်လက်ကနေ တိမ်းရှောင်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် မိကျောင်းမလေးပေါ့ကွာ။ မင်းကိုယ်တိုင်က

ရေမှာထဲမှာထုပ်ထုပ်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မိကျောင်းတစ်ကောင်နဲ့မခြား ရေမှာ ကျွမ်းကျင်တာကိုး”

အိမ်ရှေ့စံက ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်။ နောက်ထပ်လည်း မတွေ့ရ။

သို့သော် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် ရေစိုနေသော ဆံပင်များကို မြင်ယောင်နေမိတတ်သည်။ သူဝတ်ထားသော တံငါသူ အဝတ်အစားမှာလည်း ရေစိုနေသောကြောင့်လည်း မသိ။ သူ၏ လှပဖွံ့ထွားသော ကိုယ်ပေါ်တွင် တင်းကျပ်ကာ အချိုးအစားမကျဟု ထင်မိသည်။ လှပသော မျက်လုံးများမှ ရန်လိုသော အကြည့်ကိုလည်း မမေ့။

ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော နေရာကိုလွန်လာခဲ့သည်။

မိကျောင်းရုပ်လေ့သည် ရေပေါ်တွင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေသည်။

ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်ဘက်သို့ အကွေ့မှာပင် ထိုမိန်းမပျိုအကြောင်းကို မေ့သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို သတိမရနိုင်တော့။

အကြောင်းမူကား အဝေးဆီမှ သန်လျင်မြစ်ဝပြင် တစ်နေရာ၌ ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောမှာ သန်လျင်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

သင်္ဘောတွင် ရွက်ကုန်ဖွင့်ထားသည်။ မီးရောင်မှိန်လဲ့လဲ့။

ဦးတည်သွားနေသည်ကား ပင်လယ်ဝဘက်သို့။ ပင်လယ်ဘက်သို့။

ညဉ့်အချိန်မတော်တွင် ဤသင်္ဘောသည် ဘာကြောင့် ပင်လယ်ဘက်သို့ ရွက်ဖွင့်ထွက်ခွာသွားလေသနည်း။

သင်္ဘောနောက်သို့ လိုက်မမီနိုင်။

ထူးခြားမှုများကား ဧကန်ဖြစ်ပေါ်နေပေပြီ။

မိကျောင်းရုပ်လေ့ကို ဦးပြန်လှည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံထံ အမြန်ဆုံး ဝင်ရန်သာရှိတော့သည်။

[၂၆]

သားမွေးဝမ်းကပ်ဝတ်လဲတော် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီးပြီးချင်း အိမ်ရှေ့စံက အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များကို အပြင်ထွက်သွားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံနှင့် မိမိ နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။

“ဆိုစမ်း ငမိုး၊ ဘယ်လောက်အထိ အရေးကြီးလာသလဲ”

ညဉ့်ဦးညီလာခံမှ စံအိမ်တော်သို့ ကူးလာရသောကြောင့် အိမ်ရှေ့စံသည် နွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း လှေကို အပြင်းလှော်ခဲ့ရသောကြောင့် မောဟိုက်နေလေသည်။

အန်တိုနီယိုနှင့် စကားပြောခဲ့ပုံ၊ သင်္ဘောပေါ်မှ သေတ္တာများ၊ ထို့နောက် ညဦးပိုင်ကတွေ့ခဲ့ရသော သန်လျင်ကမ်းမှ သင်္ဘော။ အပြည့်အစုံ သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။

“ . . . ညအချိန်မတော်ကြီးမှာ၊ ပင်လယ်ဘက်ကို ရွက်ကုန်လွှင့်ပြီး ထွက်သွားတာဟာ မုချ မသင်္ဘောစရာပါ အရှင်။ ဒီသင်္ဘောက ဟိုတစ်နေ့က ဒဂုံကနေ သန်လျင်ကူးသွားတဲ့ သင်္ဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သင်္ဘောချင်း အဆက်အသွယ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“အင်း”

အိမ်ရှေ့စံသည် သလွန်ထက်တွင် သက်တောင့်သက်သာ မှီနေရာမှ မတ်မတ်ပြင်၍ ထိုင်သည်။

“အန်တိုနီယိုနဲ့ မင်း စကားပြောခဲ့ရစဉ်တုန်းကကော သူ့ အမူအရာ မသင်္ကာစရာ ရှိနေသလား။ ဥပမာ မင်း သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လာမှာစိုးတဲ့ အမူအရာမျိုး။ မင်း ဆက်တက်မလာရအောင် ကုန်းဘောင်ပျဉ်ပြားအတိုင်း သူ ဆင်းလာပြီး မင်းကို စကားပြောရင်း တားတာမျိုး”

“ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ် အရှင်”

“အဲဒီတုန်းက မင်းတစ်ချိန်လုံး ပေါ်တူဂီဘာသာနဲ့ ပြောခဲ့တာလား”

“အစအဆုံး ပြောခဲ့တာပါအရှင်”

“ငါ အားရကျေနပ်လှတယ် ငမိုး။ မင်းဟာ စွမ်းစွမ်းတမံ အမှုတော် ထမ်းရုံတင်မက ပေါ်တူဂီ ဘာသာကိုပါ ဒီအချိန်အတွင်း တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဟိုပင်လယ်ဘက် ထွက်သွားတဲ့ သင်္ဘောကိုတော့ ငါတို့ ဘာမှ မှန်းဆမရနိုင်ဘူး။ သေတ္တာတွေတင်တဲ့ ဒဂုံက သင်္ဘောကိုပဲ စုံစမ်းရမယ်။ ဒါအတွက် မနက်ဖြန်ပဲ အန်တိုနီယိုကို ငါ ခေါ်ယူလိုက်မယ်။ ဟေ့ မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဝင်လာကြတာလဲ”

အိမ်ရှေ့စံ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် စောစောက အပြင်ထွက်သွားရ သော အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်တို့ တံခါးဝ၌ ရောက်လာလေသည်။

အိပ်ဖန်စောင့်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်. . .

“ရွှေနန်းတော်ကြီးက အခေါ်တော်ရောက်ပါတယ် အရှင်သား”

စက်ရာဆောင်အတွင်းသို့ အိမ်တော်ဝန်နှင့် နန်းတော်ကြီးမှ သံတော်ဆင့် အကြီးအမှူး ဝင်လာကြသည်။

“ဟေ့ ညအချိန်မဲ့ကြီးမှာ မင်းတို့ ဘာအရေးပေါ်လာကြသလဲ”

“အရှင်သားနဲ့ တပ်မှူး နရိန္ဒတို့ကို ရွှေနန်းရှင် မင်းတရားက အခု ချက်ချင်း အခစားဝင်ပါစေတဲ့ ဘုရား”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက အရာခပ်သိမ်းကို အဖြေပေးနေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သလွန်ရှေ့ နန်းပြင်ထက်တွင် ရေများစို့ရွဲနေသည်။

အိုင်ထွန်းနေသော ရေများကား မိကျောင်းရုပ်လှေမှ စီးကျလာသော ရေများ ဖြစ်သည်။ ဟသံပဒါးရောင်ဖြင့် စွေးစွေးနီသော မျက်လုံးရှိသည့် မိကျောင်းရုပ် လှေတော်ကား ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့မှောက်တွင် တကယ့်မိကျောင်းတစ်ကောင် သေဆုံးနေသည့်အလားပင်။

လှေတက်သည် လှေပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တင်လျက်သားရှိသည်။ ခေါင်းမဖော်ရဲ၊ မျက်နှာမဖော်ရဲ။

“ငြင်းကွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ သားတော်။ ခမည်းတော်ကြားသိရတဲ့ အဖြစ်ကို ခမည်းတော် တကယ်ပဲ ယုံကြည်လက်ခံရမလားဆိုတာ ထင်ရှားနိုင် အောင် သားတော်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပေတော့”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံမှာ တိုးတိမ်အက်ကွဲနေသည်။ သက်တော် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ခမည်းတော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြားသိသလဲဆိုတာ ကိုပဲ သားတော်သိချင်ပါတယ် ခမည်းတော်”

အိမ်ရှေ့စံ၏ အသံကား ပကတိ ထက်မြက်စူးရှနေလျက်ပင်။

“ဪ... သားတော် ဒါကို ဝန်ခံလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြားသိပြီး ဒီမိကျောင်းရုပ်လှေကို ရယူလာနိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာပဲ သားတော်သိချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ခမည်းတော်နား ပေါက်ကြားလာတဲ့ နည်းလမ်းက အရေးမကြီးတော့ ဘူး သားတော်။ ဒီအရေးအမှုဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ရဲ့ ဖန်တီးလီဆယ်မှု မဟုတ်ဘူးဆိုတာက အရေးကြီးသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် သားတော် သိချင်ရင် ပြောပြပါ့မယ်။ ခမည်းတော်ဆီကို သဝဏ်တစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ ရော့ အဲဒီ သဝဏ်ပဲ”

ရှေ့မှောက်သို့ သဝဏ်လိပ်တစ်ခု ကျလာသည်။ အိမ်ရှေ့စံနှင့် မိမိ အကြား။ အိမ်ရှေ့စံက သဝဏ်လိပ်ကို ဖိထားရင်း ဖွင့်သည်။ စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့စံ နန္ဒာမင်းသားသည် သန်လျင်သို့ ကူးကာ သုသာန် တပင်တိုင်နန်းစံ သမီးတော်နှင့်တွေ့ဆုံ၏။ အကူအပံ့ကား တပ်မှူး နရိန္ဒ၊ ယာဉ်ကား မိကျောင်းရုပ်လှေ၊ လှေဝှက်ရာ အရပ်ကား ဒဂုံဆိပ်ကမ်း၏

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အရှေ့တောင် ကျောက်ဆောင်တို့အကြား။ ကူးချိန်ကား ည။ အရှင်မင်းကြီး၏ ဘုန်းကျက်သရေတော် အလိုငှာ ဤသဝဏ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ကျေးတော်ကျွန်တော်ကောင်း ပီသစွာ ဆက်သပါ၏ ဘုရား”

ကျောရိုးတစ်လျှောက်တွင် စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သွေးများ လှည့်ပတ် ဆူဝေလာသည်။

ကြီးမားပြင်းထန်လှသော လျှို့ဝှက်မှုကြီး ပေါ်ပေါက်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်နားပေါက်ကြားသွားသည့်အတွက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိခြင်းနှင့်အတူ ဤသဝဏ်ကို ရေးသွင်းသည့် မသမာသူအပေါ် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်မိတော့သည်။

“နရိန္ဒ”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံကား ညှို့တွင် မြားတံတင်လျက် ဆွဲလိုက်သည့် နှယ်ပင်။ ခေါင်းမမော့ဘဲ နေ၍မရတော့။ အနိုင်နိုင်ပင် မျက်နှာကို ဖော်ရသည်။ ညဉ့်အလယ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှဲစိုနေတော့သည်။

မည်းနက်သော စိပ်ပုတီးကုံးကို ဆွဲထားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရုပ်သွင်ကို ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်တော့သည်။

“ကျွန်ုပ် ဥပုသ်ဆောင်တော် ဝင်တဲ့ကာလ ဖြစ်နေတာဟာ မောင်မင်းရဲ့ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေပဲ။ သို့သော် အဆောင်အယောင် အားလုံးကို နှုတ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ မောင်မင်းကြေးတိုက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ် ဥပုသ်ဆောင်တော် ထွက်သည်အထိ နေရမယ်”

အိမ်ရှေ့စံကိုလည်း လှည့်မကြည့်တော့။ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာတော်အောက်တွင် အိမ်ရှေ့စံလည်း ဘာကိုမျှ မပြောမဆိုသာ။ မင်းတရား၏ အေးဆေးနက်ရှိုင်းလွန်းသော အမိန့်သံသည်ပင်လျှင် ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေသည်။ သန်လျက်ကို ဝင့်လျက် ပူပြင်းပေါက်ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော အမိန့်တော်မျိုး မဟုတ်။ သို့သော် ထိုအမိန့်တော်မျိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။

လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်ကို သတိထားမိလေသည်။

အရိုးများ ကျိုးကြေသွားအောင် ဝှေ့ယမ်းဆွဲဆန့်ခံလိုက်ရသော မြွေတစ်ကောင်၏ အဖြစ်မျိုး။

ကြေးတိုက်တံခါးဆောင့်ပိတ်သွားသံ နောက်ဝယ် ခပ်သိမ်းသော အရာ တို့ ပျက်ပြုန်းသွားလေပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

* * *

သူသတ်ကုန်းထက် ကားစင်တိုင်ရှေ့ ပါးကွက်သား၏ ဓားသွားအောက် မှ မမျှော်လင့်ဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ယခု ဒုတိယအကြိမ် သူသတ်ကုန်းသို့ပင် ပြန်ရောက်ရဦးတော့မည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကမူ အိမ်ရှေ့စံသည် ဥပရာဇာတို့၏ အာဏာစက် ဖြင့် မိမိကို အရအမိ ကယ်တင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုမူကား ကယ်တင်ခဲ့သူပါ အပါအဝင်ဖြစ်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာဏာတော်ကို ဖီဆန်သောသူ ဖြစ်ခဲ့ လေပြီ။ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစဟူသည်ကား ရေးရေးမျှမမြင်။

ကြေးတိုက် အကျဉ်းသားအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရခြင်းကပင်လျှင် စီရင်ချက် ပြီးမြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သတ်စေအမိန့်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဥပုသ်ဆောင်တော် ဝင်နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့်သာ အကျဉ်းသားအဖြစ် ကြေးတိုက် ဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားကာလမျိုးဆိုပါက နန်းရင်ပြင်မှသည် သူသတ်ကုန်း သို့ တစ်ခါတည်း ဆွဲထုတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သေခြင်းတရား၏ လက်ချောင်းများကို ထိကပ်နမ်းရှုပ်ခဲ့ရဖူးသည် ဖြစ် သောကြောင့် သေရမည်ကို စိုးစဉ်းမျှ မကြောက်။

သို့သော် ယခုအခါ အသက်ရှင်သန်နေရခြင်း၏ ချိုမြိန်သော အရသာ ကို ကောင်းစွာ နားလည်နေဆဲ အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ မိမိအား ကျေးဇူးပြုခဲ့ ဖူးသော သူတစ်ယောက်အတွက် ရှင်သန်နေထိုင်ရသော ဘဝဟူသည်ချမ်းမြေ့ သော ဘဝဖြစ်သည်။ ရှုရှိုက်ရသော လေသည်ပင်လျှင် ရှင်းသန့်စင်ကြယ်လှ ဘိခြင်း။

အိမ်ရှေ့စံဥပရာဇာ။ အရှင်နန္ဒ မင်းသားအတွက်။

သေဆုံးပြီးသည့်နောက်ဝယ် အရှင် ကျေးဇူးတော်ကို လုပ်ကျွေးခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်။ အရှင်သခင်အား ရှုပ်ထွေးလှသော အချစ်ရေး၊ တိုင်းရေး ပြည်ရာများထဲတွင် ထားခဲ့ရတော့မည်။

ကြေးတိုက်နံရံကို တဝုန်းဝုန်း ထုနှက်မိလေသည်။ ခြေချင်းနှင့် လက် ကောက်ဝတ်၌ သံကြိုးများကလည်း ကျည်ကျည်လောင်လောင် ဆူညံသွားလေ သည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

အကျိုးမဲ့ ဖျက်ဆီးသော သဝဏ်ကို အဘယ်သူ ရေးသားဆက်သွင်းခဲ့လေသနည်း။ ထိုသူကား လျှို့ဝှက်ချက် ဟူသမျှကို ကောင်းစွာ သိနေသူပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အတိအကျကို ဖော်ထုတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မရုန်းမဖယ်သာအောင် ချည်နှောင်စည်းကြပ်ပြီးမှ စိတ်ရှိတိုင်း ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက် တတ်သူမျိုး။ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ပါးနပ်ခြင်းစသော အရည်အချင်း များနှင့် ပြည့်စုံသူမျိုး။

ထိုမျှသာမကသေး

အိမ်ရှေ့စံနှင့်တကွ မိမိ နှစ်ဦးစလုံး၏ ပျက်စီးကြောင်းကို လိုလားသူမျိုး။

မိမိတို့နှစ်ဦးကို ဖယ်ရှားလိုသူ။ ဘာကြောင့် ဖယ်ရှားလိုသနည်း။

အနည်းဆုံးကမူ အိမ်ရှေ့စံအနီးမှ မိမိအား ဖယ်ရှားလိုသူ။ မိမိမရှိသောအခါမှ ထိုသူသည် အိမ်ရှေ့စံနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ရှိတိုင်း ပြုခွင့်ရမည်။

ခက်ခက်ခဲခဲ တွေးနေစရာပင်မလို။

အန်တိုနီယိုမှတစ်ပါး အခြား ဘယ်သူမျှမဖြစ်နိုင်။

ကြေးတိုက်နံရံကို အငြိုးကြီးစွာ ထုရိုက်မိပြန်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်ဖြင့် သူသတ်ကုန်းသို့ မရောက်ခင် ထိုယုတ်မာကောက်ကျစ်သော ပေါ်တူဂီကုန်သည်ကို အသေသတ်ပစ်ခွင့်ရလိုက် ချင်သည့် ဆန္ဒက တားမနိုင်ဆီးမရ။

မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုနှင့် အမျက်ဒေါသတို့သည် ကစဉ့်ကလျား လွင့်စဉ် ပေါက်ကွဲကုန်ကြလေပြီ။ ကြေးတိုက်နံရံကိုပင် ဖွင့်ထွက်၍ ရနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ ရှိသမျှ ခွန်အားကို သုံး၍ တဝုန်းဝုန်းထုနှက်ကန်ကျောက်နေမိသည်။

“ဟေ့ ရာဇဝတ်သား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆူညံနေရတာလဲ၊ ရူးသွားပြီလား”

ကြေးတိုက်စောင့် ပါးကွက်သားက အပြင်မှ လှမ်းအော်သည်။

“လူမိုက်တွေ... ဖွင့်ပေးစမ်း... အခု ဖွင့်ပေးစမ်း”

“အလိုလေး ဖွင့်ပေးရမယ်၊ ဟုတ်စ။ ကောင်းပါပြီဗျာ။ ခဏသည်းခံစောင့်ဦး၊ ကျွန်တော်မျိုး ကန်တော့ပွဲလေး ဘာလေးသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးက အရှင်သခင် ထွက်ခဲ့ပါတော့ဘုရားလို့ သံတော်ဦး တင်လိုက်တော့မှ ထွက်ခဲ့၊ ဟုတ်လား။ ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကန်တော့ ပွဲနဲ့တင်ဘယ်ရဦးမလဲဟ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အထဲက နင့်ယောက်ဖ အပြင်ရောက်လာရင် တောင်းပန်ရအောင် နင့်နှမပါ ခေါ်ထားဦးမှပေါ့”

“အေး. . . အေး. . . ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ အထဲက အရှင်ကြီး ကျေနပ်တော်မူမှာပ. . . ဟား. . . ဟား”

“ဟေ့ နွားတွေ၊ လူမိုက်တွေ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မယ်။ ဖွင့် ပေးစမ်း၊ အားလုံးအတွက် ငါ အပြင်ရောက်မှဖြစ်မယ်. . . ”

“အို ခဏလေး သည်းခံစောင့်တော်မူဦးလေ၊ အရှင်ကြီးရဲ့။ ဟိုမှာ သူသတ်ကုန်းက ပါးကွက်သားတွေ ဓားသွေးတုန်းရှိသေးတယ်။ ဘယ်နဲ့ ကိုယ့် ခေါင်းကိုယ် မနှမြောတော့ဘူးလား”

“အကြောက်လွန်ပြီး ရူးသွားပြီ ထင်ပါကွာ၊ အခုဟာက. . . အင်း. . . ”

တဟေးဟေး တဟားဟား ရယ်သံ၊ စကားပြောသံများ ရုတ်ခြည်း ရပ်သွားကာ လဲပြိုကျသံများ ပေါ်လာသည်။ ဘာမျှမကြာလိုက်။ ကြေးတိုက် တံခါးပွင့်သွားသည်။

တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသူကား အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာ။

“ငမိုး မြန်မြန်ထွက်၊ အချိန်မရှိဘူး။ အခု ချက်ချင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

အိမ်ရှေ့စံလက်ထဲတွင် လက်သန်းလုံးခန့် ကြိုးစတစ်ချောင်းကို တွေ့ရ သည်။ ပါးကွက်သားနှစ်ယောက် အတုံးအရုံးလဲနေသည်။ တစ်ချက်မျှ မအော် နိုင်ကြတော့။ အိမ်ရှေ့စံက လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေချင်းမှ သံကြိုးများမှ ထူးဖြုတ်ပေးသည်။

ပြင်းထန်စွာ အသက်ရှူရင်း အိမ်ရှေ့စံက ပြောသည်။

“သန်လျင်ကမ်းကို အခုကူးမှ ဖြစ်မယ်။ ဟိုသဝဏ်ဟာ အန်တိုနီယို ပို့လိုက်တဲ့ သဝဏ်ပဲ။ ပေါ်တူဂီတွေသုံးတဲ့ စက္ကူစာရွက်နဲ့ ရေးထားတယ်”

“ပင်လယ်ဘက်ကို ထွက်သွားတဲ့ သင်္ဘောအကြောင်းကော သိရပြီလား အရှင်”

“ရွှေဒဂါးသေတ္တာတွေ ပါသွားတယ်တဲ့ကွ။ ဒီသင်္ဘောတွေ ထူးခြားတာ တော့ အမှန်ပဲ။ သန်လျင်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်နေတယ်”

မိကျောင်းရုပ်လှေကား ဘုရင်မင်းမြတ် သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့် လှေတော့ မရှိတော့ဘူး အရှင်”

“မင်းလှေတပ်ထဲက ရရာလှေပဲ ယူခဲ့တော့”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သံကြိုးအနှောင်အဖွဲ့များမှ လွတ်သွားသည်။

ကြေးတိုက်အဆောင်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် ညကင်းစောင့် ရဲမက်အချို့ကို တွန်းတိုက်ပစ်ခဲ့သည်။ ရဲမက်များမှာ အံ့အားသင့်နေသောကြောင့် အော်ဟစ်ရန် သတိမရကြ။

ဒဂုံဆိပ်ကမ်း၊ လှေတပ်တော် စခန်းဆီသို့ မြင်းဖြင့် အပြင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။ လှံလျင်နှစ်စင်း ဖောက်ထွက်လာသည့်နှယ်ပင် ဖြစ်သည်။ မြင်းခွာသံ ဖြောင်းဖြောင်းသည် ဒဂုံနန်းမြို့ရိုး အတွင်းသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ မြို့တံခါး အထွက်တွင် မုခ်စောင့်ရဲမက်များက အိမ်ရှေ့စံကိုမြင်၍ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် လမ်းဖွင့်ပေးကြသည်။

“မင်းနဲ့ ငါ့အကြောင်း နန်းတော်က မသိကြသေးဘူး ငမိုး”

“ဟုတ်တယ် အရှင်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ လမ်းဖယ်ပေးကြတာပဲ”

လှေတပ်တော်စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ လခြမ်းသည် အနောက်ကောင်းကင် ယွန်းယွန်းသို့ တိမ်းစပြုနေပေပြီ။

“ငမိုး အကောင်းဆုံးလှေကို ထုတ်ခဲ့”

ကမ်းသို့ ဦးထိုးဆိုက်ကပ်ထားသော တပ်တော်သုံးလှေများကို အပြေးအလွှားပင် ရွေးချယ်ရသည်။ လှေကြီးတွေများနေသည်။ ရဲမက်အစုလိုက် တင်သည့်လှေ။ မင်းခမ်းမင်းနားသုံးသည့်လှေ။

“ဟေ့ ရပ်၊ ဘယ်သူလဲ”

ကမ်းခြေအောက်ဘက် လှေတပ်ကင်းတဲစခန်းဆီမှ အော်သံပေါ်လာသည်။

“ငါ တပ်မှူး နရီနွဲ့ပဲ။ တစ်ယောက်လာခဲ့စမ်း”

“အို တပ်မှူးပါလား၊ ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ”

“မိကျောင်းရုပ်လှေမျိုး မရှိဘူးလားဟေ့”

“မိကျောင်းရုပ်လှေတွေကို အထက်လှေတပ်စခန်းမှာ ရွှေ့ထားပါတယ် တပ်မှူး”

“နှစ်ယောက်စီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တိုက်လှေပေးစမ်း”

“တိုက်လှေတော့ မရှိဘူး တပ်မှူး၊ နှစ်ယောက်စီး ကင်းလှည့်လှေပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါပဲပေးစမ်း၊ ကြိုးဖြုတ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရေထဲသို့ လျှောက်နဲ့ ထိုးဆင်းသွားသော လှေပေါ်သို့ အိမ်ရှေ့စံ ခုန်တက်ကာ ဦးပိုင်းတွင် နေရာယူသည်။ တက်ကို ရေထဲသို့နှစ်လိုက်သည်။ အားကုန်လျော်ခတ်သည်။ ကင်းလှည့်လှေကား မိကျောင်းရုပ်လှေနှင့် ကွာလှ ပေသည်။ လှေဦးသည် ရေပြင်နှင့်ထိခတ်ကာ ငြိမ့်ကနဲ ထိုးတက်သွားသည်။ မိကျောင်းရုပ်လှေသာဆိုလျှင် ဦးသည် ရေပြင်အပေါ်သို့မော့ကာ ငါးပျံ တစ်ကောင်နှင့်မခြား စွေ့ခုန်သွားမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လှေအတွက် စိတ်ပျက်နေရန် အချိန်မဟုတ်တော့။ တက်နှင့် လက်ရုံးကိုသာ အားကိုးရတော့ မည်။

“သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကိုလား အရှင်”

“ဟုတ်တယ်။ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောတွေ ဆိုက်တဲ့နေရာကို”

ကင်းလှည့်လှေ၏ အရှိန်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင် မနက်လင်းအားကြီးမှ ရောက် တော့မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်တော့။

မြစ်လယ်သို့ရောက်သည့်အခါမှပင် အရေးကြီးဆုံးအရာကို သတိရ တော့သည်။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အိမ်ရှေ့စံကို လှမ်းမေးလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါလာဘူး အရှင်”

“ငါ မေ့မလား ငမိုးရယ်။ ရော့ ပေါ်တူဂီပစ္စည်း သေနတ်နှစ်လက်ကို မင်း ယူထား။ မင်းက သူတို့ လက်နက်တွေကို သုံးတတ်ပါတယ်”

“အရှင်အတွက်ကော”

“ငါ့မှာ ဓားမြှောင်တွေပါတယ်”

တက်ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှ ခွန်အားကို သွန်ချလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့စံပြောနေကျ စကားလို မိမိသည် တကယ့် မိကျောင်းသတ္တဝါ တစ်ကောင်ဖြစ်လိုက်ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲဟု တွေးလိုက်မိလေ သည်။

[၂၇]

“အခု ကြွလာတာကတော့ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ လက်ရုံးတပ်မှူးဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကရာတို့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ကရာတို့က သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ရွက်တိုင်ထိပ်မှ လျှောတိုက်ဆင်းလာသည်။ အောက်သို့မရောက်ခင် ရွက်တိုင်အခြေမှ လူအုပ် ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သောကြောင့် အားလုံးအလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်သွားကြလေ သည်။ လူအုပ်အောက်တွင် ပိနေသော ကရာတို့သည် လေးဘက်ထောက်၍ ထွက်လာသည်။ ပခုံးပေါ်ရှိ ရွှေရောင်ပန်းပွားတစ်ခု မရှိတော့။

“ဗိုလ်မှူးကရာတို့ရဲ့ ချောမောခန့်ညားလှတဲ့ ရုပ်ကို ကြည့်ကြပါ ခင်ဗျာ”
အင်မယ်နျူဝယ်က အသံကို တုန်ခါ၍ အော်ပြောသည်။
တဝါးဝါး ရယ်ကြလေသည်။

“အားလုံးငြိမ်ကြပါ ဆက်လက်ကြွရောက်လာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဂိုအာ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ သမီးတော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မြို့စားလေး ဗိုလ်ပီရို ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ကရာတို့၏ အစ်ကို ပီရိုက အမြောက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ သူ ဝတ်ထားသော ဂိုအာစစ်သား ဝတ်စုံမှာ သူနှင့်မတော်။ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ခုန်တက်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ကြက်သွေးရောင်အပေါ် အင်္ကျီလက်မောင်း ပြဲစုတ်သွားသည်။ ပီရိုက မျက်လုံးကြီးပြူး၍ အင်္ကျီစုတ်သွားသည့်နေရာကို လှမ်းဖုံးလိုက်သည်။ အောက်မှလူများ တဟားဟားရယ်ကြပြန်သည်။

ပီရိုက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် ရယ်သံများရပ်သွားသည်။
“မြို့စားလေး ဗိုလ်ပီရိုက မိန့်ခွန်း ပြောပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား”
အင်ကျူဝယ်က အော်ပြန်သည်။

ပီရိုက ဦးညွတ်ကာ ငှက်မွေးတပ်ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် နောက်ထပ် ဦးထုပ်တစ်လုံးဆောင်းထားသေးသည်။ ရယ်သံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ပီရိုက ထိုဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဂိုအာစစ်သား များ ဆောင်းသည့် သံခမောက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အုန်းကနဲ ရယ်ကြတော့ သည်။ ဦးထုပ်များကား ပီရို၏ ခေါင်းပေါ်တွင် မကုန်နိုင်တော့။ ဘယ်နှစ်လုံး ထပ်ဆောင်းထားသည် မသိ။

နောက်ဆုံး တစ်လုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါတွင်ကား ပီရို၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ထမင်းချက်များစည်းသည့် ပဝါအဖြူစ ပေါ်လာလေသည်။

“မြို့စားလေး ပီရိုအလှည့်အပြီးမှာ ယခု ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ တပ်ဦးစီး ဗိုလ်မှူးကြီး . . . အဲ . . . ဘယ်သူလဲ . . . ”

“ငါဟေ့ ငါ”

“ငါပါကွ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ပရက်ဒွန်လို့ပြောပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးနေရာကို နှစ်ယောက်လူအော်နေကြသဖြင့် ဟီးဟီးဟားဟား အော်ရယ်ကြပြန်သည်။

“တိတ်ကြစမ်း။ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အစစ်က ဒီမှာ”

ကြိုးလှေကားဆီမှ ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်သည်။ အားလုံးမော့ကြည့် လိုက်သောအခါ ကြိုးလှေကားတွင် ခြေထောက်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲရင်း မျောက် တစ်ကောင်လို လွှဲနေသည့် အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ကြိုးလှေကားပေါ်မှ တထစ်ချင်း နင်း၍ဆင်းလာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခြေအကျတွင် သစ်သားစည်တစ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။

အဘိုးကြီးကို တွေ့ကြရသောအခါ ပင်လယ်ဓားပြများသည် အတော မသတ်အောင် အော်ဟစ်ရယ်ကြတော့သည်။

အယ်လ်ဖွန်ဆို ဘယ်သို့ ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းထားသည် မသိ။

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တကယ်ပင် ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်၏ ဗိုလ်မှူးကြီး ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ ငှက်ခါး
ရောင် ခါးရှည်အင်္ကျီ။ ဘေးစင်း ရွှေကွပ်ဘောင်းဘီကျပ်။ လည်ရှည်သားရေ
ဖိနပ် အနက်။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်ကား အရောင်စုံ တံဆိပ်ဝိုင်းများကို ချိတ်ဆွဲ
ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း လှပသော ပန်းရင့်ရောင် ငှက်မွေးတဖွားဖွား
နှင့် အနားကျယ်ဦးထုပ်။

သို့သော် အင်္ကျီရှည်က အယ်လ်ဖွန်ဆိုနှင့် အဆမတန်ကြီးမားကာ
အောက်သို့ အနားစများ ပုံကျနေသည်။ လည်ရှည်ဖိနပ်မှာ ဒူးဆစ်အထက်
ပေါင်လယ်သို့ ရောက်နေသည်။ အနားကျယ် ဦးထုပ်ကလည်း မျက်လုံးများ
ကိုဖုံးကာ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ထိနေသည်။ အဆိုးဆုံးကား ပန်းပြောက်ထိုးထား
သော ခါးပတ်ပြားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ခါးပတ်ခေါင်းသည် စိုက်ကျနေပြီး ခါးပတ်
သည် အလွန်အမင်း ချောင်နေကာ ပြုတ်ကျတော့မတတ် ဖြစ်နေသည်။

သူ့ထက် အဆမတန်ကြီးသော ဝတ်စုံကို ဟန်ကျပန်ကျဝတ်ကာ မှင်
သေသေနှင့် စည်ပိုင်းပေါ် တက်ရပ်နေသည့် အဘိုးကြီး၏ ပုံစံကား မကောင်း
ဆိုးရွားမှင်စာကလေး တစ်ကောင်နှင့် တူနေတော့သည်။

“စတုတ္ထ ဂျွန်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းရိပ်မှာ ခိုလှုံကြပြီး ဂိုအာဘုရင်ခံ
ချုပ်ရဲ့ သစ္စာတော်ခံများ ဖြစ်ကြပေသော ငါရဲ့သူရဲကောင်း စစ်သည်တော်
အပေါင်းတို့... ”

အယ်လ်ဖွန်ဆိုက အသံတုန်တုန်ဖြင့် အော်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြများ
က တောအုပ်မှ ခွေးအများလို အသံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်အော်ကြလေသည်။

“ငါ့ရဲ့ အစွမ်းကို သိကြပြီ မဟုတ်လား”

“သိပါပြီ မြည်းအကြီး ခင်ဗျား”

တစ်ယောက်က ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေသည်။

“ငါဟာဆိုရင် အခု ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ အမိန့်တော်အရ”

အယ်လ်ဖွန်ဆို နောက်ပြောင်ပြောဆိုနေသည့် စကားမှာ သင်္ဘော
ကုန်းပတ်တစ်နေရာဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ စူးစူးရွားရွား အသံနက်ကြီးဖြင့်
အော်ဟစ်သံကြောင့် ရပ်သွားသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို ဝိုင်းနေကြသည့်
ပင်လယ်ဓားပြများလည်း အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လည်တွင် ဓားမြှောင်စိုက်ဝင်နေသော သွေးအိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်။
သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်ရှိသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုသူသည် တစ်ချက်မျှ တွန့်လိမ်ကာ အသက် ပျောက်သွားသည်။
ဖိနပ်ခွာသံ တစ်ဒေါက်ဒေါက် ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘော ကေဗင်တံခါးဝ
ဆီမှ ဖြစ်သည်။ လျှောက်လာသူကား သူတို့၏ ကက်ပတိန်။ ဘေဘီ။

* * *

လဲကျသေဆုံးနေသူပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ ပင်လယ်ဓားပြများ ရှေ့သို့
လျှောက်လာသည်။ စောစောက ဆူညံဟစ်အော် ရယ်မောနေကြသော သူတို့
တစ်တွေသည် ချက်ချင်းပင် တိတ်ဆိတ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့နေကြလေသည်။

“မသေမရှင် ဖြစ်နေတာပဲ။ ပစ္စတိုကို ကောက်ယူပြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို
ကို လှမ်းပစ်မလို့။ ရန်သူတွေ တစ်ယောက်မကျန် ရှင်းပြီးမပြီး မသေချာဘဲ
ဒီလို အပျော်ကြူးနေကြတာမျိုး ငါ မကြိုက်ဘူး။ ငါ ကေဗင်ထဲက ထွက်မလာခဲ့
ရင် ခုချိန်ဆို ဟိုအဘိုးကြီးကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချရတော့မယ်။ သူ ပစ္စတိုမောင်း
ကို ဆွဲညှစ်ခါနီးမှာ ငါ ဓားနဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်ရတယ်”

ဂိုအာစစ်သားများဝတ်စုံကို စိတ်ကူးရသလို အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ထား
ကြသော ပင်လယ်ဓားပြတို့မှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ကြ။ သူတို့ရှေ့တွင် ခါးထောက်
ရပ်နေသော ကက်ပတိန်ကား နေ့ချင်းညချင်းမှာပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ
သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိနေကြဟန်ရှိသည်။

ကက်ပတိန်ကား ယခင်တွေ့နေကျသလို ပျိုမျစ်လှပသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်မဟုတ်တော့။ မာန်ဖီနေသော ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်လိုပင် စူးရဲ
ထက်မြက်နေသည်။ အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုက အပြစ်ရှိသော ကလေး
တစ်ယောက်လို ခေါင်းငုံ့ရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အင်္ကျီလက်ပွ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် သွေးစများ စွန်းထင်းပေကျံနေ
သည်။ အပြားကြီးခါးပတ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ပစ္စတိုဒင်နှစ်ခုက ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်ပေါ်လျက်။ ခါးပတ်ရှေ့နားဆီတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားအိမ်မှ
ဓားရိုးသည် ဓားသွားလက်ဝါးခန့်ကို ဖော်ပြနေသည်။ လည်တွင် စည်းထား သော
ရဲရဲနီသည့် ပဝါကား အင်္ကျီပေါ်မှ သွေးစများနှင့် အနီချင်း ယှဉ်ပြိုင်
တောက်ပလျက်ရှိသည်။ အနားကျယ်ဦးထုပ်အောက်မှ ဖွာရရာကြပြန်နေသော
ဆံပင်နက်နက်များသည် ပခုံးပေါ်သို့ လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာ ကျရောက်နေသည်။
ထိုဆံပင်နက်များအကြားမှ မျက်နှာသည် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေး
တစ်ယောက်၏ မျက်နှာသာ မဟုတ်ပါက ပကတိခက်ထန် ရိုင်းစိုင်းသော

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ပင်လယ်ဓားပြကြီး တစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်သာ။

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖရက်ဆိုသည် သူ့ ကက်ပတိန်ကိုကြည့်ရင်း နှုတ်မှ မပြောရဲသော စကားများကို စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း။ ဘောဘီဟာ မယုံနိုင်လောက်စရာ ပြောင်းလဲသွားတာ ပါလား။ သူဟာ ဟိုတစ်နေ့ည ဆွေးနွေးပွဲပြီးကတည်းက ထူးခြားလာတယ်။ အလျင်ကဆိုရင် တကယ့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း ရှက်ကြောက်တဲ့ အမူအရာတွေနဲ့။ ကက်ပတိန်သာ ဖြစ်နေတာ သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဟန်နဲ့။ အခုတော့ကြည့်စမ်း။ သူ့မျက်လုံးလှလှလေးတွေမှာ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိထားတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့။ သူ့ကိုယ်ဟန် အမူ အရာကလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့ လက္ခဏာတွေ အထင်းသား ပေါ်လို့နေတယ်”

“အားလုံး ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် နေကြစမ်း။ ညစာကို အခန်းထဲမှာ မစားဘူး၊ အစောင့်တွေက တစ်ယောက်စီလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ခါတိုင်းလို ပိုင်နဲ့ ဘရန်ဒီကို အငမ်းမရ မသောက်ရဘူး။ အဝအပြ မစားရဘူး။ တစ်ယောက်ကို ပေါင်မုန့်ညှိနှစ်ချပ်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်တုံး၊ ဒိန်ခဲတစ်တုံးနဲ့ ပိုင်အရက်ချို တစ်ခွက်ပဲရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘရန်ဒီ မပေးဘူး”

ဘောဘီ၏ တင်းမာသော အမိန့်သံကြောင့် အယ်လ်ဖရက်ဆို အတွေးပျက် သွားသည်။

“ဂိုအာစစ်တပ်ဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြန်ဝတ်ကြ။ လက်နက်တွေ အားလုံးအသင့်ပြင်။ ဒီဒေရို၊ ဟိုသင်္ဘော အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပါပြီ”

“ပရင့်ဆက်စ် အလံတွေနဲ့ နှင်းဆီသုံးပွင့် တံဆိပ်ပါတဲ့ ရွက်တွေကို ကော ပြောင်းတပ်ပြီးပြီလား ဖာဒီနန်”

“အားလုံး ပြောင်းပြီးပါပြီ”

“ဒေါ်လ်ဆင် ဘယ်မလဲ”

“ကျွန်တော်ဒီမှာရှိတယ် ကက်ပတိန်”

“ဟိုသင်္ဘောဆီကို ရှင်သွားရမယ်။ သင်္ဘောဦးမှာ နေပါ။ ဒီဘက်က အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ သင်္ဘောနှစ်စင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်မယ်။ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ကက်ပတိန်”

“ဒါပဲ၊ အားလုံး လူစုခွဲ။ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေ။ သိုးအုပ်တွေလို အပျော်ကြူးနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် သရယမ်ကို ချီတက်မယ်”

ဘောဘီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဓားအိမ်မှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ သင်္ဘော ဦးပိုင်းဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နင်းလျှောက်သွား သည့် ခြေသံကား ပြင်းထန် ကျယ်လောင်လှပေသည်။

အဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ထုံးစံအတိုင်း ပဲ့ခန်းအနီးရှိ သစ်သား စည်ပေါ်သို့တက်ထိုင်ကာ ဆေးတံကိုထုတ်၍ ဆေးတစ်ဆုံ ဖြည့်လိုက်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြများလည်း နေရာယူကြရင်း ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဂိုအာစစ်တပ် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ပင်လယ်ဓားပြများမှာ တကယ့် စစ်သားများအတိုင်းပင်။

အမှောင်ဘက်သို့ လှလာသည်။ သို့သော် ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ် ကင်းစင်နေသောကြောင့် လခြမ်းအရောင်ဖြင့်ပင် လင်းနေလေသည်။

ခဏအကြာမှာပင် ပရင့်ဆက်စ်ရွက်တိုင်ထိပ်ဆီမှ တံပိုးသံပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောငြိမ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖာဒီနန်၏ အမိန့်ပေးသံများနှင့် ရွက်တိုင် သမားများ၏ ပြန်အော်သံများ အချက်ကျကျ ပေါ်လာသည်။

ပရင့်ဆက်စ်သည် ရေပြင်ထဲသို့ ထိုးဝင်သွားသည်။

နောက်က သင်္ဘောလည်း ပရင့်ဆက်စ်၏ ပဲ့ပိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းမှခွာကာ လိုက်ပါလာသည်။ ကုန်းပတ်ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် ဦးပိုင်း အမြောက်စင် နေရာများတွင်ကား ပင်လယ်ဓားပြများသည် ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ် ၏ စစ်တပ်မှ စစ်သားဝတ်စုံများကို အကျအန ဝတ်ဆင်လျက်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းမှ ရွက်များသည် ပင်လယ်ဘက်မှလာသော မုတ်သုံလေ ဦးဖြင့် ပြည့်ဖောင်းနေကြသည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ တိုက်ပွဲကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခု တိုက်ပွဲဆီသို့ ရှေ့ရှဦးတည်နေသည်။ ပရင့်ဆက်စ် ၏ ရာဇဝင်တွင် တစ်ခါမျှ မဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသော ကမ်းကပ်တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

မိမိကဲ့သို့ပင် ပရင့်ဆက်စ် အဖွဲ့သားများလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ မည်သာဟု အယ်လ်ဖွန်ဆို ထင်သည်။ တိုက်ပွဲသည် ပင်လယ်ဓားပြများအဖို့ သည်းခြေကြိုက်အစာပင် ဖြစ်သည်။ သွေးနံ့ရရာကိုလိုက်သော ငါးမန်းအုပ် ကဲ့သို့။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဆေးတံကို အားပါးတရ တစ်ချက်ဖွာလိုက်သည်။ စိမ်းရွှေရွှေ ချိုမြမြ ပြင်းရှုရှု ဆေးငွေ့များကို အဆုတ်ထဲရောက်အောင် ရှိုက်သွင်းသည်။ စင်စစ် အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ဆေးတံကို သူများလို ဖွာရုံသာ ဖွာတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သွေးနံ့ရပြီဆိုလျှင်ကား ဆေးငွေ့များကို အားပါးတရရှိုက်သွင်းလိုက် ရမှနေသာထိုင်သာ ရှိတတ်သည်။ တိုက်ပွဲနေရာသို့ မရောက်မချင်း သူသည် ဆေးတစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ အဆက်မပြတ်ထည့်ကာ မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်ဦးမည်။ ဤအငွေ့များသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများထဲသို့ စီးပြန်ကာ အားသစ်ခွန်သစ်များ ဖြစ်ပေါ်စေမည်ဟု အယ်လ်ဖွန်ဆို ထင်သည်။

ဟုတ်သည်။ အားသစ်ခွန်သစ် လိုသည်။ စောစောကလေးကမှ ပြီးသွား ခဲ့သော တိုက်ပွဲတွင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ဓားတစ်ချက်မဝင့်၊ ပစ္စတိုတစ်ချက် မဖောက်လိုက်ရဘဲ တိုက်ပွဲကို အစအဆုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကောင်းစွာ အနားရနေခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြတို့သည် အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောကို ရက်စက်စွာ အရသာယူကာ မြိန်ရည်ယှက်ရည် တိုက်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်ပွဲသည် ဘာမျှမကြာလိုက်။ သင်္ဘောကို အကောင်းပတိ လိုချင်သည်ဟု ဘေဘီက အမိန့်ထုတ်ထားသောကြောင့် ပီရီနှင့် ကရာတိုညီအစ်ကိုတို့သည် အမြောက်ကို တစ်ချက်မျှ မပစ်ခဲ့ရ။ သို့သော် တိုက်ပွဲကား ကြမ်းတမ်းလှပေသည်။ သင်္ဘော နှစ်စင်းယှဉ်ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အနီးကပ်တိုက်ပွဲ။ ထိုတိုက်ပွဲ၏ ဧကရီကား လှပနုပျိုသော ကက်ပတိန် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် ဆေးတစ်ဆုံ ထပ်ဖြည့်ပြန်သည်။ လက်တွင် ပေနေသော ဆေးတံဆေး အစအနများကို အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်း၍ မြုံ့လိုက် သည်။

ပိုမိုကြီးကျယ်မည့် တိုက်ပွဲသို့ မရောက်မီစပ်ကြား ပြီးခဲ့သော တိုက်ပွဲကို စားမြုံ့ပြန်လိုက်ဦးမည်။ သိပ်အရသာရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုးတွေနဲ့ တွေးရင်း တငြိမ့်ငြိမ့်ပြေးနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆေးတံကိုဖွာပြီး လိုက်ပါလာ ရတဲ့ စည်းစိမ်ကို ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ပင်လယ်ဓားပြကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မခံစား နိုင်ဘူး။

စည်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ဒူးတစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ချိတ်တင် လိုက်ပြီး မိုးသားတို့ ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို တပ်မက်စွာ ကြည့်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဘေဘီဟာ အများကြီးကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ အိပ်ရာက ပျင်းရိစွာ နိုးထလာပေမယ့် သားကောင်ကို အနံ့ရတဲ့အခါမှာ ကြောက်စရာ ကောင်း လောက်အောင် တက်ကြွသွားတတ်တဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လိုပဲ။ တစ်ဖက်မှာ ပစ္စတို၊ တစ်ဖက်မှာ ဓားကို ကိုင်ပြီး ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ကနေ ဟိုသင်္ဘောဆီကို ခုန်ကူးသွားလိုက်တာဟာ တစ်စက်ကလေးမှ အကြောက်အရွံ့မရှိ။

“ကက်ပတိန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုက်ပွဲကို သူ ဦးဆောင်နိုင်ပါ့မလား လို့ အားလုံးက သံသယရှိခဲ့ကြတာ။ အင်းလေ. . . ငါလဲ အပါအဝင်ပါ။ ဒီလောက် ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလို တိုက်ပွဲမျိုးနဲ့မှ သင့်တော်ပါလားလို့။ နောက်ဆုံးတော့လဲ သူဟာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန် နေရာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရယူထားတဲ့ အကြောင်းပြလိုက်တာပါပဲ”

သရယမ်မှ ထွက်ခွာလာသော သင်္ဘောကို ပရင့်ဆက်စ်၏ ရက်တိုင် ထိပ်မှ အစောင့်က အဝေးကြီးမှပင် လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။ အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘော ကား စိတ်ချလက်ချပင် မီးများကိုထွန်းညှိထားခဲ့လေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်ကား ပင်လယ်ပြင်အမှောင်ထဲတွင် မီးအားလုံးငြိမ်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့သည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အစောင့်က သင်္ဘောလာနေပြီဟု သတင်းပို့လိုက် သောအခါတွင် ဘေဘီသည် ပစ္စတိုနှင့် ဓားကိုစွဲလျက် ပရင့်ဆက်စ်ဦးပိုင်းတွင် နေရာယူလိုက်သည်။

အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများကား မကြာမီ တွေ့ရတော့မည့် ကံကြမ္မာကို မသိကြ။ သူတို့သင်္ဘောဆီမှ သီချင်းဆိုသံ၊ ဂစ်တာတီးသံများကို ကြားရသည်အထိ နီးကပ်လာသောအခါမှ ဘေဘီက ပရင့်ဆက်စ်ကို သင်္ဘော ချင်းယှဉ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်တွေတော့ ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိနိုင်လောက်အောင်ကို ထိတ်လန့်သွားကြမှာပဲ။ လက်နက်တောင်ဆွဲယူလိုက်ချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေဘီက သင်္ဘောပေါ်ကို ခုန်ကူးရင်းနဲ့ပဲ အံ့အားသင့်နေတဲ့ ရန်သူကို ရှင်းပစ် လိုက်တယ်။ ဓားချက်ထိသွားတဲ့ကောင်က သွေးရှူးသွေးတန်း အော်တယ်။ ဒါဟာ တိုက်ပွဲကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်တဲ့ တေးသံပဲပေါ့. . . ”

ရွက်ကြိုးပေါ်တွင် တွဲလောင်းခိုရင်း အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော တိုက်ပွဲ မြင်ကွင်းပြန်၍ ပေါ်လာသည်။ ဘေဘီသည် ကေဗင်ခန်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ လမ်းတွင်တွေ့ရသမျှသော ရန်သူတို့ကိုလည်း လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် သွားရင်း

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

လာရင်း ရှင်းပစ်ခဲ့သည်။ အော်သံများကြောင့် ကေဗင်တံခါး ပွင့်လာကာ သင်္ဘောအကြီးအကဲ ထွက်လာသည်။ သို့သော် သူလည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းပင် သိလိုက်မည် မဟုတ်။ ဘေဘီ၏ ပစ္စတိုမှ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ထိုလူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကစဉ့်ကလျား ထိုးကျသွားလေသည်။ ဤအချိန်တွင် ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြများကလည်း သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး နေရာအနှံ့ အပြားသို့ ရောက်နေပေပြီ။ သွေးဆာသော ဝံပုလွေအုပ်လို ပင်လယ်ဓားပြများ သည် အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်ကြသည်။ ရန်သူများ၏ ကြောက်လန့်တကြား ဟစ် အော်သံများပင်လျှင် ပင်လယ်ဓားပြတို့၏ ကြွေးကြော်သံကို မလွှမ်းနိုင်။

သို့သော် ခဏအကြာတွင်မူ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က အဖြစ်မှန်ကို သိသွားသည်။ ‘ပင်လယ်ဓားပြတွေ’ဟု အသံကုန်အော်သည်။ ထိုအော်သံရှင်ကိုလည်း ဘေဘီ၏ ပစ္စတိုက ရှင်းပစ်ခဲ့သည်။ ထိုသူလည်း ရေထဲ သို့ ကျသွားခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲကား တစ်ဖက်သတ်ပင်။
ရန်သူများအဖို့ ပြန်ခုခံဖို့ အခွင့်အရေးမရသလောက်။

သို့သော် ရွှေဒဂီး သေတ္တာများ ထည့်ထားသည့် သင်္ဘောဝမ်းဗိုက် အတွင်းတွင်ကား မဆိုစလောက် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်သူမှာလည်း ဘေဘီ။

“သူဟာ ကုန်းပတ်အဖုံးတံခါးကို ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်ဖောက်ပြီး ဖွင့်လိုက် တယ်။ တံခါးပွင့်ပွင့်ချင်း ရှေ့ဆုံးကနေ ဆင်းသွားတယ်။ နောက်က လိုက်ဆင်း သွားတဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။ ဪ မှတ်မိပြီ။ ဒေါ်လ်ဆင်ရယ် ပီရိုနဲ့ ကရာတို ညီအစ်ကိုရယ်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရင်ဆိုင်ခုတ်ခဲ့ကြ သလဲတော့ မသိဘူး။ ဘေဘီပြန်တက်လာတော့ သူ့အင်္ကျီမှာ ရန်သူ့ သွေးစ တွေနဲ့ မြင်မကောင်းဘူး။ ရုတ်တရက်တော့ ဘေဘီများ ဒဏ်ရာရခဲ့သလားလို့ တောင် စိုးရိမ်သွားမိသေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘေဘီဟာ တို့လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခုတ်နေကြတဲ့ ရန်သူတွေကို သင်္ဘောပဲ့စင်ပေါ်ကနေပြီး တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် စိမ်ပြေနပြေ ပစ္စတိုနဲ့ ရှင်းတော့တာပဲ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်။ တစ်ချက်ကို တစ်ယောက်။”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီကောင်မလေးဟာ အစိမ်းသူရဲ ပူးကပ်နေပါပြီ။ ဒီတိုက်ပွဲ ကို သူနှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့သလိုပဲ ရန်သူ့သွေးကို အငမ်းမရသောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သုံးနေတယ်။ ငါလောင်းရဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူတစ်ဝက်လောက် က ဘေဘီရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျခဲ့တာ။ သူများတွေတောင် တိုက်ချိန်မရလိုက်ဘူး။ သူဟာ လျှပ်စီးလက်သလိုပဲ လျင်မြန်တယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ ကျားမတစ်ကောင် လိုလဲ ဒေါသကြီးနေတယ်။”

“ဒဏ်ရာရတဲ့ ကျားမတစ်ကောင် . . . ။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ၊ တစ်ခုခုအတွက် နာကျည်းပေါက်ကွဲနေတဲ့ ပုံမျိုး။ ဒီလို အသွင်မျိုးကို သူ့ မွေးစားအဖေဖြစ်တဲ့ ငါတို့ရဲ့ ကက်ပတိန်ဟောင်းကြီး ဘလဒ်ဒီဆီမှာ ငါတွေ့ဖူး တယ်။ ဘလဒ်ဒီ . . . ဪ ဘလဒ်ဒီ။ ဟိုတုန်းကတော့လဲ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အခုတော့လဲ နေ့နေ့ညည အရက်အိုးထဲမှာပဲ ခေါင်းစိုက်။ ဘလဒ်ဒီတစ်ယောက် ရှိတယ်တောင် မထင်ရတော့ဘူး။ အတော်တော့ အံ့ဩ စရာကောင်းတာပဲ။ ဒီလောက် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သူဟာ ဒီလောက်အထိ များ ပျော့ညံ့သွားရတယ်လို့။ အေးလေ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံနေရတဲ့ သူ့အပြစ် ကလဲ ကြီးကျယ်ပေတာကိုး။ သူ့ချစ်ရှာတဲ့ သမီးဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ချက်ကောင်းထိုးခဲ့တာကိုး။ ဘေဘီကလဲ ဘလဒ်ဒီကို ဘာကြောင့် သတ်မပစ် သလဲမသိဘူး။ အင်းလေ မသတ်လဲ ဘလဒ်ဒီဟာ သေနေပါပြီ။ အင်း လူတွေ ဟာ အတော်ကို နားအလည်ရခက်တယ်။ နာကျည်းမှုတွေ၊ ဝေဒနာတွေ၊ အပြိုး တွေ၊ အာယာတတွေနဲ့။ လူ့လောကနဲ့ တသီးတခြားနေတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေ ဆီမှာတောင် ဒီလို အရှုပ်အထွေးတွေက ပတ်သက်လာရသေးတယ်။ ပင်လယ် ဓားပြဘဝဟာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ။ ကုန်းပေါ်မှာနေတဲ့ လူတွေသာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြတာ။ အေးလေ ကုန်းပေါ်မှာဆိုတော့ တစ်ခုခု လုပ်သမျှ အရာထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ အကောင်း ဆုံး။ ရေပြင်ပေါ်ဆိုတော့ ဘာမှခြေရာ ထင်ကျန်ခဲ့စရာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့များတောင် သူတို့က ကုန်းပေါ်ကို တက်ချင်ကြသေးတယ်။ ဒီသရယမ်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။

“ရေသတ္တဝါဆိုတာ ကုန်းပေါ်မတက်ကောင်းဘူး . . . လို့ ငါ ပြောတာ လဲ မရ။ အဲ . . . ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတော့ ဘေဘီရယ်လေ . . . ပစ္စတိုနဲ့ ငါ့ရှေ့က ဖယောင်းတိုင်စင်ကို ပစ်ချိုးပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင် နဖူးကို တည့်တည့်ပစ်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ ကောင်းကြရော။ အတော် ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ ကောင်မလေး . . . ။

ရေဓားပြတစ်ယောက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“အို. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆိုရင် ဟိုသင်္ဘောကရတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာ တွေထဲက ငါ့ဝေစု. . . ဟီဟီ။ ဒါပဲကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်။ လောကကြီးမှာ ပျော်စရာတွေ အများကြီးပါ။ ရယ်စရာတွေလဲ အများကြီးပါ။ အခုဆိုကြည့်စမ်း။ ဂိုအာစစ်တပ်ကို ငှားမယ့် ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ ပရင့်ဆက်စ်ကို ငှားမိလျက်သား ဖြစ် သွားပြီ။ ကိုင်း။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ ကံကြမ္မာလဲ။ ပင်လယ်ဓားပြကို ရွှေဒင်္ဂါး တွေနဲ့ ငှားတဲ့အဖြစ်။ သရယမ်က အကောင်တွေတော့ ကောင်းကောင်းကြီး အလိမ်ခံရပြီ။ ငါတို့အကောင်တွေကလဲ ဒီလိုများ တစ်ပတ်ရိုက်ရမယ်ဆိုရင် ပိုင်အရက်နဲ့တောင် မလဲဘူးဆိုတဲ့ထဲက။ ကြည့်လေ ခွေးကောင်တွေ။ ဟို. . . အလျင်ကတိုက်ခိုက်လုယက်ထားခဲ့တဲ့ စစ်သားဝတ်စုံတွေကို အကျအနတ်လို့ ဟား. . . ဟား. . . စစ်သားဝတ်စုံနဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေ။ အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခရောက်ပြီ။ အေးလေ။ မင်းတို့ ကလဲ ဘေဘီနဲ့မှ တွေ့တတ်ပလေခြင်း”

ပင်လယ်ဝကို ဖြတ်ကျော်မိလာသည်။

ညဉ့်သည် အသိပ်သည်းဆုံး အမှောင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်လျက် ရှိသည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် အရှိုန်မှန်မှန်ဖြင့် သရယမ်သို့ ဦးတည်လျက်။

မီးသေနေပြီဖြစ်သော ဆေးတံကို သည်အတိုင်း ဖွာလျက် အယ်လ်ဖွန်ဆို သည် ပရင့်ဆက်စ်ဦးပိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သင်္ဘောဦးထိပ်တွင် ရုပ်တုတစ်ခုနယ် ခိုင်မတ်စွာ ရပ်နေသော ဘေဘီ ကို မထင်မရှား တွေ့ရသည်။ ဘေဘီ၏ နောက်တွင် ပီရိုနှင့် ကရာတို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်။ ဒီဒေရို၊ ဖာဒီနန်နှင့် အင်မယ်ရူဝယ်။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ဆုတောင်းရန်အတွက် သစ်သားစည်ပေါ်မှာပင် ဒူးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်လေသည်။

[၂၈]

“ရေးပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ မစ္စတာ အန်တိုနီယို”

“ပြစမ်းပါဦး”

စားပွဲကိုကျော်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသူထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုင်နေသူက စာရွက်ကိုလှမ်းပေးပြီး ကလောင်တံနှင့် မင်အိုးများကို စားပွဲထိပ်သို့ တိုးရွှေ့သည်။

လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း အန်တိုနီယိုသည် လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း အကွရာများ ဖြစ်သည်ကိုသာ သိသည်။ စကားကို ပြောတတ်သော်လည်း စာကိုမူ သူမသိချေ။ ရေးလည်း မရေးတတ်၊ ဖတ်လည်းမဖတ်တတ်။ သို့သော် စာဖတ်တတ်ချင်ဟန်ဆောင်၍ စာရွက်ကိုကြည့်နေလိုက်သည်။ မဖတ်တတ်သော်လည်း ဤစာတွင်ပါရှိသော ရေးသားချက်ကို သူသိသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ကိုယ်တိုင် နှုတ်တိုက်ချပေးထားသောကြောင့်ပင်။

“ကျုပ်လက်ရေးနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်မှန်းသိသွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ တခြားပေါ်တူဂီတွေကလဲ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာအက္ခရာတွေကို ရေးတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ခေါ်ရတာ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စာနှစ်စောင် ရေးရမယ်။

ရတနာသံစာစုပုံနှိပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

နှစ်စောင်စလုံးကို ကျုပ် နှုတ်တိုက်ချပေးမယ်။ ဒါအတွက် စာတစ်စောင်ကို ရွှေဒဂီး အပြားတစ်ရာ။ နှစ်စောင်အတွက် နှစ်ရာဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်” ဟု သူပြောခဲ့သည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ပထမစာအတွက် ရွှေဒဂီး တစ်ရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။”

စာနှစ်စောင်လည်း ရေးပြီးခဲ့ပြီ။ တစ်စောင်ကား ယခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင် ဒဂုံဘုရင်ထံသို့ ရောက်နေပြီ။ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ့လက်ရုံး တပ်မှူး နရိန္ဒတို့၏ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်နှင့် မိကျောင်းရုပ်လှေအကြောင်း၊

ယခု ဒုတိယစာက ပိုအရေးကြီးသည်။

ရေးရမည့် စာသားကို သူ နှုတ်တိုက်ချပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ ပင်တိုင်နန်းစံ သမီးတော်ထံသို့ ကျေးကျော်ဝင်ရောက် ဖော်ကားသော သင့်သားတော်အား ဆုံးမလိုက်သည်။

သန်လျင်ပြည့်ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဤစာသည် ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံ၏ အလောင်းနှင့်အတူ ဒဂုံဘုရင်ထံသို့ မကြာမီမှာပင် ရောက်သွားတော့မည်။

စာရွက်ကိုပြန်ချ၍ စားပွဲတစ်ဖက်မှ လူကို အန်တိုနီယိုက ပြုံးပြလိုက် သည်။ ထိုသူက ပြန်၍ ပြုံးသည်။ လောဘအရောင်ဖြင့် ထိုသူ့မျက်နှာမှာ အဆီပြန်နေသည်။ အန်တိုနီယိုကိုလည်း လေးလေးစားစား ကြည့်နေသည်။

“ဟောဒီမှာ ရွှေဒဂီးတစ်ရာ”

အံ့ဆွဲထဲမှ ရွှေဒဂီးထုပ်ကိုယူ၍ ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူက လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် တရိုတသေ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မသိဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်။ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းသွားရမယ့် လျှို့ဝှက်ချက်လို့မှတ်ပါ”

“စိတ်ချပါ မစ္စတာ အန်တိုနီယို။ ကျွန်တော်ကလဲ စာလေးနှစ်စောင် ရေးပေးရရုံနဲ့ မစ္စတာရဲ့ ဒီလောက်ရက်ရောတဲ့ အဖိုးငွေကို ရထားမှတော့ ကျွန်တော့် နှုတ်ကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ပိတ်ထားနိုင်ပါတယ်”

“ကိုင်း. . . အားလုံး အိပ်မောကျနေချိန်မှာ ပြန်ပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ အန်တိုနီယို ခင်ဗျား”

ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းကာ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဪ... ခဏလေး မိတ်ဆွေ”

ထိုသူက တံခါးဖွင့်ခါနီးလက်ကို ရုပ်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

အန်တိုနီယို၏ လက်တွင်းမှ ပစ္စတို မြည်ဟိန်းသွားသည်။ ထိုသူသည် တစ်ချက်မျှ မအော်နိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ လဲကျသွားသည်။ ရွှေဒဂီးအိတ်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသည်။ အထဲမှ အန်ထွက်လာသော ရွှေဒဂီးပြားအချို့သည် သွေးအိုင်ထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။ အန်တိုနီယိုက ပစ္စတိုပြောင်းမှ အငွေ့များကိုမူတ်လျက် လဲကျနေသူထံ လျှောက်သွားသည်။ သွေးကွက်ထဲမှ ရွှေဒဂီးပြားများကို ကောက်ယူကာ ထိုသူ၏ အင်္ကျီဖြင့်ပင် သွေးများကို သုတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

“လူမိုက်ပဲ၊ စာနှစ်စောင်ရေးရုံနဲ့ အန်တိုနီယိုဆီက ရွှေဒဂီးနှစ်ရာကို ရမယ်လို့များ ယုံနေသလား။ ရွှေဒဂီးနှစ်ပြားတောင် မရဘူးမှတ်။ အင်း... ကမ္ဘာပေါ်က တိုင်းပြည်ဒေသတွေမှာလဲ ဒီလို ဒေသခံလူမိုက်မျိုးရှိမှ ငါ့အကြံအောင်မှာ။ သူ့ကိုလဲ လူမိုက်မဆိုသာပါဘူးလေ။ သူ့လူမျိုးတွေကတော့ သူ့ကို သစ္စာဖောက်လို့ ပြောကြပေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ ရွှေဒဂီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တိုင်းပြည်တို့၊ လူမျိုးတို့ဆိုတာတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ငါ ရောက်လေရာမှာ တွေ့အောင်ရှာပြီး အသုံးချနိုင်ဖို့ပဲ။ ကဲ... သစ္စာဖောက်လို့ အပြောခံရမယ့် လူမိုက်၊ တမလွန်မှာပဲ ရွှေဒဂီးတွေကို သုံးပေတော့”

စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အစေခံသည် တံခါးဝ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသော လူကို တွေ့ရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အဲဒီ လူဆိုးကို ရေထဲချပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်။ သွေးစသွေးနဲ့ တွေ့ကိုလဲ သန့်စင်ပစ်စမ်း။ ဒီလူဟာ ငါ့ရွှေဒဂီးတွေကိုလာပြီး ဓားပြတိုက်တာ။ ငါက လက်ဦးအောင် ပစ်ချလိုက်ရတယ်။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း၊ ပြီးရင် ငါ့အဖို့ အကောင်းဆုံး ဘရန်ဒီနဲ့ လက်ဖက်ရည်စပ်ခဲ့။ သိုးသားကင်လဲ ယူခဲ့”

အစေခံက အလောင်းကို ဆွဲထုတ်သွားသည်။ သွေးကွက်များကို ဆေးကြောသည်။ ခဏအကြာတွင် ရေထဲသို့ ပစ်ချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အစေခံ ပြန်ဝင်လာသောအခါတွင် အန်တိုနီယိုသည် သားမွေးအထပ်ထပ်ခင်းထားသော မွေးကြိုင်သည့် အိပ်ရာထက်တွင် သက်တောင့်သက်သာ လှဲလျောင်း

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘရန်ဒီလား၊ ဒီကိုယူခဲ့။ ပြီးရင် မင်းသွားတော့”

ကတ္တီပါ ခေါင်းအုံးများကိုထပ်၍ ကျောမှီရင်း အန်တိုနီယိုသည် လက်ဖက်ရည်စပ်ထားသော ဘရန်ဒီကို ဖြည်းညင်းစွာ စုပ်ယူလိုက်သည်။ ချိုမြ ပူရိန်း သင်းပျံ့သော အရသာသည် ခံတွင်းမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးမျော သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ရင်း မျက်စိမှတ်လိုက်သည်။

အာရုံထဲတွင် စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှ အရုပ်များကို မြင်ယောင်လာသည်။

အလွန်လှပသော အကွက်များဖြင့် အန်တိုနီယို ရွှေ့ကစားခဲ့သည်။ ယခုအခါ မိမိ၏ အရေးမကြီးသော အရုပ်များကို တစ်ဖက်လူအား ကျွေးကာ တဖက်လူ၏ ဘုရင်မကို မိမိ၏ အင်အားကောင်းသော အရုပ်များဖြင့် ပြေးပေါက် မရှိအောင် ဝိုင်းထားလိုက်နိုင်ပြီ။

ပထမဦးစွာ သန်လျင်နှင့် ဒဂုံဆိပ်ကမ်းများတွင် မိမိအမှူးပြုသော ကုန်သင်္ဘောကြီး ခြောက်စင်းကို နှစ်ခုခွဲ၍ ဆိုက်ကပ်ခဲ့သည်။ နေပြည်တော် နှစ်ခုမှ ဘုရင်များထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်သွင်းကာ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်လိုပါကြောင်း၊ ကျသင့်သော အကောက်တော် ဘဏ္ဍာငွေများကို လည်း ယွင်းမပျက် ပေးဆောင်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ဦးတိုက်ခစား အသနားခံခဲ့ သည်။ ထို့နောက် မိမိသည် အရှင်နှစ်ပါးစလုံး၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး ဖြစ်ပါကြောင်း သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် မြစ်ဝရေပြင်သင်္ဘောပေါ်တွင် အကုန်အကျခံကာ ကြီးကျယ်သော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ထို ဧည့်ခံပွဲကား ထင်သည်ထက်ပို၍ အမြတ်ထွက်ခဲ့သော ပွဲ။

ထိုပွဲကို အကြောင်းပြုကာ ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံနှင့် သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော် တို့၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် မိမိဆင်ထားသည့် အကွက်ထက်ပို၍ ထောင့်စေ့ ခွင်ကျ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခြေအနေပေါ်တွင် နောက်ထပ် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သေနင်္ဂဆင်ကာ နင်းလျှောက်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင်. . .

ဒဂုံဘုရင်သည် သူ့သားတော်အကြောင်း သိသွားပြီ။ အိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ့လက်ရုံးတပ်မှူး နရိန္ဒတို့ မိကျောင်းရုပ်လှေဖြင့် သန်လျင်ဘက်သို့ ကူးကြ သည့်အကြောင်း သိပြီးသည့်နောက်တွင် ဒဂုံဘုရင်သည် အမျက်ခြောင်းခြောင်း

ထွက်မည် ဧကန်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့စံကလည်း ငယ်ရွယ်သော မင်းပျိုမင်းလွင်တို့၏ မာန်မာန၊ တက်ကြွပြင်းထန်သော အချစ်စိတ်တို့ဖြင့် ငြိမ်နေမည်မဟုတ်၊ သန်လျင်ဘက်သို့ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကူးဦးမည်သာ။ ထိုသို့အကူး သင့်တော်သော တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်ရှေ့စံကို အလွယ်တကူပင် လုပ်ကြံလိုက် မည်။ ထို့နောက် မင်းသား၏ အလောင်းနှင့်အတူ သန်လျင်ဘုရင်၏ ‘စာ’ကို ထည့်ပေးလိုက်မည်။ ပထမစာနှင့် ဆက်စပ်ကာ ဒဂုံဘုရင်သည် သူ့သားတော် အား သန်လျင်က လုပ်ကြံလိုက်သည်ဟု ယုံကြည်မည်မှာ မလွဲ။ ဤတွင် ဒဂုံနှင့် သန်လျင်တို့သည် . . . ။

အလွန်လှပသော ကျားရွှေ့ကွက်ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ကွက်။

ဂိုအာသို့ စစ်တပ်ငှားရန် သင်္ဘောတစ်စင်း လွှတ်လိုက်ပြီ။ လက်အောက်ခံ ကုန်သည်များကို စစ်တပ်ငှားခအတွက် အချိုးကျရွှေဒင်္ဂါးများ ထည့်ဝင်စေခဲ့ သည်။ ဂိုအာသို့ လွှတ်ရသည့် အစီအစဉ်တွင် တစ်ခုတည်းပဲ အနှောင့်အယှက် ရှိသည်။ ဒါက ရာသီဥတု။ မုတ်သုံက ဝင်တော့မည်။ ယခုပင် ကောင်းကင်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေ မျောပါလာသည့်နှယ် အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသားတွေ အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက်တက်နေကြသည်။ ရှေ့တော်ပြေး လေပြင်းတစ်ချက် တလေ ဝင်၍ သုတ်တတ်သည်။ မတတ်နိုင်။ ကျန်အစီအစဉ်တွေနှင့် ကွင်းဆက် လုပ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဂိုအာက စစ်တပ်ရောက်လာမည့် အချိန်နှင့် ဒီမှာ ဒဂုံ နှင့် သန်လျင်ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည့်အချိန် အံ့ကိုက်ကျမည်။ စစ်တပ် သွားငှားသည့်သင်္ဘော မုန်တိုင်းလှိုင်းလေ ကင်းရှင်းစွာ ဂိုအာကို ရောက်နိုင်ဖို့ စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့်အတူ သန်လျင်ကို ပြန်လာနိုင်ဖို့ကတော့ ဘုရားသခင် ထံ ဆုတောင်းရမည်သာပင်။ ဘုရားသခင်ကလည်း ကောင်းချီးပေး စောင့်ရှောက် တော်မူမည်ဟု အန်တိုနီယို ယုံကြည်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဘက် တိုင်းပြည်ဒေသ ကမ်းရိုးတန်းတွေဆီ ရောက်ကတည်းက တောက်လျှောက် ကံကောင်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်အတိုင်းသာ ဆက်ပြီး အဆင်ပြေချောမွေ့ သွားမည်ဆိုပါက မကြာမြင့်သော ကာလတွင် မိမိသည် သန်လျင်ကို ရုံးတော်စိုက်မည့် ဘုရင်ခံ ချုပ်ကြီး အန်တိုနီယို။ အရှေ့ဘက် ဒေသများဆိုင်ရာ အခွင့်အာဏာအလုံးစုံ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ်သည့် မဟာမင်းကြီး အန်တိုနီယို။

ငွေကြေးဖြင့် ဌာပနာအပ်သော အာဏာ၊ အာဏာဖြင့် မွမ်းမံအပ်သော ငွေကြေး။ လူသားတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဘဝ။

သိုးသားကင်ကို ကိုက်ဖဲ့လိုက်သည်။

ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက် မော့သည်။ အိပ်ရာသည် လှိုင်းကြောင့် ခါယမ်းနေ လေရာ ပုခက်ဒန်းစီးပြီး နေရသလိုပင်။ မွေးကြိုင်နူးညံ့သော ခေါင်းအုံးများ၏ အထိအတွေ့ကလည်း ယစ်မူးစရာ။

တောက်ပြောင်ခမ်းနားသော ဘဝသစ်ကို ဖွင့်လှစ်မည့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လန်းဆန်းပြည့်ဝစွာ နိုးထနိုင်ရန်အတွက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ် လိုက်ဦးမည်။

အင်း. . . အိပ်မက်ထဲမှာပင်၊ စစ်တုရင်ကွက် ရွှေ့ဖြစ်နေမလား မသိ။

[၂၉]

ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်၍ နှိုးနေသောကြောင့် အန်တိုနီယို မျက်စိဖွင့် ကြည့်လိုက်သည်။ လာနိုးသူကား ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဖြစ်သည်။ အန်တိုနီယိုကို မည်သူမျှ မည်သည့်အခါမျှ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်ကြောင့်မျှ အိပ်ရာမှ မနှိုးစဖူး။ ယခု ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၏ မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ ဒေါသထွက်ရမည်ထက် မိမိကို ဤသို့ လာနိုးရဲသည့်အဖြစ်ကို အံ့ဩမိသည်က ပိုနေသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်လည်း အမှောင်ထုကိုသာ တွေ့ရသည်။ လင်းအရုဏ်ပင် မသမ်းသေး။ အိပ်မက်မက်နေသလားဟု တွေးကာ မျက်စိကို ပွတ်သပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ပင်လယ်ပြင်ဘက်က သင်္ဘောနှစ်စင်း လာနေပါတယ် မစ္စတာ အန်တိုနီယို ခင်ဗျား”

“ဘာပြောတယ်”

“ပင်လယ်ပြင်ဘက်က သင်္ဘောနှစ်စင်းလာနေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ သင်္ဘောတွေဟာ မြစ်နဲ့ ပင်လယ်ဆုံရာနေရာကို ရောက်နေကြပါပြီ”

“ဘယ်က သင်္ဘောတွေလဲ”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသွင်ဖြင့် မှန်ပြတင်းကို သွား ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ်မှ မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ အန်တိုနီယိုထံ လှမ်းပေးသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ ဂနာမငြိမ်။ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ ပြောသမျှ နားထောင်ကာ၊ ခိုင်းသမျှလုပ်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမျှ စကား အထွေအထူး မပြောတတ်သည့် ဘဏ္ဍာစိုး၏ အမူအရာမှာ ထူးခြားလှသည်ဟု တွေးမိကာ အိပ်ရာမှ လူးလဲထရင်း မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ညအိပ် ဝတ်စုံကိုပင် မယူနိုင်အား။ ကတ္တီပါစောင်ကို ကိုယ်တွင်ပတ်လျက် ပြတင်းပေါက် တွင် သွားရပ်ကာ မှန်ပြောင်းပေါက်တွင် မျက်နှာကို တပ်လိုက်သည်။

မြစ်ဝပင်လယ်အော်ဆီတွင် သင်္ဘောနှစ်စင်း။

မီးတွေ အကုန်ထွန်းထားသည်။ သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် ပြည့်ဖောင်းသော ရွက်များဖြင့် ရှေ့နောက် နှစ်စင်းစီကာ ကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်လာနေကြသည်။ မှန်ပြောင်းကို ပို၍ ပြတ်သားစေရန် ချိန်လိုက်သည်။ စက်ဝိုင်းထဲတွင် ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ မှန်ပြောင်းမော့လိုက်သည်။

အဖြူရောင်အလံ။ ခရမ်းရင့်ရောင် မည်းမည်း စတုရန်း ကြက်ခြေခတ်။

မှန်ပြောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများ ဆတ်ခနဲ လှုပ် သွားသည်။ တကယ်ပဲလား. . . ဒါ ဒါဟာ တကယ်ပဲလား။

မှန်ပြောင်းကို အောက်ဘက်ပြန်နှိမ့်သည်။ ရွက်မကြီး၏ ဖောင်းမို့သော မျက်နှာပြင်ဆီသို့။ ကမ်းခြေမှ မီးရောင်နှင့် သင်္ဘောဆီမှ မီးရောင်တို့ကြောင့် ရွက်မကြီးပေါ်မှ တံဆိပ်ကို အထင်အရှား တွေ့လိုက်ရသည်။

သရဖူဆောင်းထားသော ခြင်္သေ့နှင့် ကနုတ်ပန်းခွေများ။

ဘုရားသခင်။

အန်တိုနီယိုစိတ်ထဲမှ အလိုလို ရေရွတ်မိသည်။ မှန်ပြောင်းကို သင်္ဘော ကုန်းပတ်ဆီသို့ နေရာရွေ့ယူလိုက်သည်။ စက်ဝိုင်းထဲတွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်များ အစီအရီ။ ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီရှည်။ ဘေးအမည်းစင်း ဘောင်းဘီကျပ် အဖြူရောင်နှင့် သုံးမြှောင့် အနားကျယ်ဦးထုပ်များ။ အရုပ်ကလေးတွေ ချထား သလို ကုန်းပတ်လက်တန်းတွင် တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသည်။

“ဘုရားသခင်။ ငါ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား”

မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှခွာ၍ ဘဏ္ဍာစိုးဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ရေရွတ် သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုဖြန့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ အန်တိုနီယို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မှန်ပြောင်းကို မျက်စိရှေ့ပြန်တပ်ပြန်သည်။ စောစောက မြင်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်း အားလုံးကို တစ်ခုချင်း ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အလံ၊ ရွက်မ၊ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လူများ။ သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် စောစောကထက် ပို၍ နီးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းကပို၍ သဲကွဲလာနေသည်။

မှန်ပြောင်းကိုခွာ၍ ဘဏ္ဍာစိုးလက်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြောရမည့် စကားလုံးများက လည်ချောင်းဝတွင် ဆို့နေသဖြင့် ချောင်းဟန် ပြီးမှ ပြောနိုင်တော့သည်။ အသံတွေ တုန်နေသည်။

“ငါ့ . . . ကို . . . ငါ့ကို အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံ ထုတ်ပေးစမ်း။ ပြီးတော့ လှေ . . . လှေတစ်စင်း အချခိုင်းလိုက်။ လှေသမား တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်း။ ငါ့ကပ်ပတ်တိုက်ကိုလဲ အခု ချက်ချင်းသွားနှိုး။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဝတ်ပြီး လှေက စောင့်ခိုင်း။”

ညအိပ်ဝတ်စုံကို အန်တိုနီယို ကပျာကယာ ချွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘဏ္ဍာစိုးယူလာပေးသော ဝတ်စုံကိုလည်း ကပျာကယာဝတ်သည်။ မှန်ပြောင်း ကို လည်တွင် ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် အဖြူရောင် ငှက်မွေးများ တဖွားဖွား ကျနေသည့် ဦးထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် စွပ်ချလိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံး နံနက်ဦးစာ ပြင်ထားလိုက်။ အကောင်းဆုံး အရက် တွေကို ထုတ်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ . . . အဲ . . . သင်္ဘောနှစ်စင်းစလုံးကို မီး အပြည့်ထွန်း။ အိပ်နေတဲ့ကောင်တွေ အားလုံးနှိုး။ ဆိုင်ရာဝတ်စုံတွေကို အပြည့် ဝတ်ခိုင်း။ ပြီးတော့ . . . အဲ . . . အင်း လောလောဆယ် ဒါပဲ။ ဩော် . . . နေဦး ဟေ့ . . . ဟိုကောင်တွေ၊ တီးဝိုင်းသမားတွေလဲ အဆင်သင့်လုပ်ခိုင်းထားစမ်း။ အဖပေါ်တူဂီနိုင်ငံ၏ အလံသည် ကောင်းကင်တွင် လှုပ်ခါနေသည်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို တီးရမယ်လို့ ပြော၊ ကြားလား။”

ဘဏ္ဍာစိုးကိုမှာရင်း အန်တိုနီယို တံခါးဆီထွက်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း များကား မပြေးရုံတမယ်။ ငေးကြောင်ကြည့်နေသော ဘဏ္ဍာစိုးရှေ့မှ ဖြတ်ကာ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြောပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဝိုင်ကြည့်နေတာလဲ။ ဒီသင်္ဘောကို နှယ်နှယ်ရရ မှတ် နေသလား။ ရှေ့က သင်္ဘောက ငါ့လွှတ်လိုက်လိုက်တဲ့ သင်္ဘော၊ နောက်သင်္ဘော က ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်တပ်ကို တင်လာတဲ့ စစ်သင်္ဘောကွ၊ စစ်တပ် သင်္ဘော။ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ငါ့လူတွေဟာ ဂိုအာအထိတောင်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ လမ်းမှာပဲ စစ်တပ်သင်္ဘောနဲ့ တွေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါကို ငါသွားကြုံရမှာ၊ သိလား”

သင်္ဘောပေါ်မှ ကြိုးလှေကားဖြင့် လှေငယ်ဆီသို့ ဆင်းရင်း အန်တိုနီယို တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသည်။

“ငါ့လူတွေ ဂိုအာအထိ သွားစရာမလိုဘဲ၊ လမ်းမှာပဲ ဘုရင်ခံချုပ်လွတ် လိုက်တဲ့ သင်္ဘောနဲ့ တွေ့လာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်က ဘာကြောင့်များ သူ့စစ်တပ်ကို ပို့လိုက်တာပါလိမ့်။ ငါတို့ရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာ တွေကိုတောင် မစောင့်တော့ဘူး”

သို့သော် သံသယဖြင့်ယှဉ်သော ထိုအတွေးမှာ လှေဝမ်းထဲသို့ ခြေချမိ ချိန်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“အို . . ဘုရင်ခံ ချုပ်ကလဲ သူ့တွက်ကိန်းနဲ့ သူ့ပို့လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ့ကို ယုံကြည်လို့ နေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်မှုဟာ ငါမျှော်လင့်ထား တာထက်ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာတော့မယ်”

လှေအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ခြေထောက်ကို ကားရားပြုကာ အန်တိုနီယို လိုက်ပါလာသည်။ မှန်ပြောင်းကို ကိုင်ထားသော်လည်း မကြည့် ဖြစ်သေး။ မြစ်ဝဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားနေသော လှေပေါ်တွင်ရပ်ရင်း အန်တိုနီယိုသည် ခေါင်းကိုမော့၍ အားပါးတရ အသက်ရှူလိုက်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးကား ချုပ်ငြိမ်းလှ ညဉ့်အမှောင်နှင့် ထွက်ပြုစ လင်းအရုဏ်တို့ကြားဝယ် အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း။

သင်္ဘောနှစ်စင်း၏ ရုပ်လုံးသည် တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားလာသည်။ သင်္ဘောဦးဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်သော ရေပြင်မှ လှိုင်းများကိုပင် တွေ့နေရပြီ။ သင်္ဘော နှစ်စီးကား ရှေ့နောက်တန်းလျက်၊ မြစ်ဝကို ဖြတ်ကျော်နေကြသည်။ ဝေလငါး ကြီးနှစ်ကောင် ကူးလာသည်ဟု အန်တိုနီယို ထင်မိလေသည်။

အရုဏ်ရောင်သည် နီကြန့်ကြန့် အလင်းရည်များဖြင့် ပျို့အန်လာ သည်။ မြစ်ပြင်သည် ထူးဆန်းသော ခြုံထည်ကြီးကို ဖြန့်လိုက်သကဲ့သို့ နီစွေး လင်းလက်လာသည်။

အန်တိုနီယိုသည် ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာတွင် တပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သင်္ဘောနှစ်စင်း သည် ရှေ့နောက်တန်းနေရာမှ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဖြစ်သွားသည်။ လက်ဝဲ

ဘက်မှ သင်္ဘောကား ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာများ တင်သွားသည့် သင်္ဘော။ လက်ယာ ဘက်မှ သင်္ဘောကား ခရမ်းရင့်ရောင် စတုရန်းကြက်ခြေနှင့် အဖြူရောင် အလံ တင်ထားသည့် ဂိုအာမှ စစ်တပ်သင်္ဘော။ သရဖူဆောင်း ခြင်္သေ့ရုပ်နှင့် ကနုတ်ပန်း ခွေတံဆိပ် အမှတ်အသားပါသည့် ရွက်ကြီးကား မိုးမောက်ပြည့်တင်းလျက်။

စစ်တပ်သင်္ဘောကို အန်တိုနီယိုကြည့်သည်။

သေချာသည်။ ကြက်သွေးရောင်ဝတ်စုံများဖြင့် စစ်သားများ။

ဦးထုပ်ကို အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း မှန်ပြောင်းမှ မခွာနိုင်။ မိမိ၏ သင်္ဘော၊ ဝဲဘက်မှ သင်္ဘောကို ပြောင်းကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်မှာလည်း ကြက်သွေးရောင် ဝတ်စုံဖြင့် စစ်သားများ။

သို့သော် တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည်။ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာနေ သောကြောင့် ထိုတစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် မတွေးမိ။ သို့သော်လည်း ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ဆိုပါက ထိုအရာကို မျက်စိအမှောက်မခံဘဲ အလိုလို သတိထားမိတတ်သော အန်တိုနီယို၏ ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“သင်္ဘောနဲ့ပါသွားတဲ့ ငါ့လူတွေကော”

မှန်ပြောင်းကို အပြတ်သားဆုံး ထပ်ချိန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ကြက်သွေး ရောင် ဝတ်စုံများကိုသာ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့နေရသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်။ လက်တန်းတစ်လျှောက်။ ရွက်တိုင်အောက်ဦးပိုင်း. . . ။

“ငါ့ကက်ပတ်နီဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးပိုင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လာဖို့ ကောင်းတယ်”

စစ်တပ်သင်္ဘောဆီသို့ မှန်ပြောင်းကို ရွှေ့ချိန်လိုက်ပြန်သည်။

မှန်ပြောင်းကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွား သည်။

ဂိုအာစစ်တပ်မှ စစ်သားများ. . . ။ ဘုရင်ခံချုပ်၏ စစ်တပ်ကို အန်တို နီယို ကောင်းစွာသိသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဆင်တူအရုပ်တွေလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် အလုံးအရပ် ကိုယ်နေဟန်ထား အားလုံး တစ်ညီတည်း၊ တစ်ရွယ်တည်း ရှိသည်။ ကောင်းစွာရွေးချယ် လေ့ကျင့်ထား သော စစ်တပ်သည် ထိုသို့သာ ဖြစ်ရမည်။

ယခုမှ. . .

ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်မျိုးမျိုး၊ ထို့ပြင်. . . စစ်သားတွေ နေရာယူထားပုံ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ကလည်း စည်းကမ်းကြီးသော၊ စနစ်ကျလှသော နာမည်ကျော် ပေါ်တူဂီစစ်တပ် မျိုးမဟုတ်။ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေ၏ မျက်နှာများကလည်း . . .

မှန်ပြောင်း စက်ဝိုင်းထဲတွင် သင်္ဘောဦးပိုင်းထိပ်မှာ ခါးထောက်ရပ် နေသော ရုပ်ပုံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အရုဏ်ဦး၏ အနီရောင်သည် ရေပြင်မှ ရောင်ပြန်ဟပ်ကာ ထိုရုပ်ပုံပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ သို့သော် ဝတ်စုံကား အမျိုး သမီးဝတ်စုံမဟုတ်။ ထို့ပြင် သူ့ခါးကြားမှာ ပစ္စတိုနှစ်လက်။ ဓားကောက်။ မျက်နှာထားက တင်းမာစွာ။

ယောင်ယမ်း၍ မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှ ခွာလိုက်သည်။

လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဆူပွက်ခါ နီး ရေနွေးကရားတစ်ခုအလား။ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းများဖြင့် လွင့်စဉ် ထွက်သွားသော သတိကို အမိအရ ပြန်ချုပ်ကာ အဖြေရှာသည်။

အဖြေသည် နှုတ်မှပင် ထွက်ကျလာလေသည်။

“ဒါ . . . ဒါ . . . ပင်လယ် . . . ဓားပြ . . . တွေ”

သူ့အဖြေ အတိအကျ မှန်ကန်ကြောင်း သူ့စကားအဆုံးမှာပင် သက်သေ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ခပ်အုပ်အုပ်မြည်ဟည်းသံ တစ်ခုပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောဆီမှ မီးခိုးလုံးတစ်ခု လိပ်တက်သွားသည်။ လှေအနီးတွင် ကပ်၍ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ဟိန်းသွားသည်။ ရေလုံးများ မြောက်တက်သွားကာ လှေပေါ်သို့ ရေစက်များ မိုးရွာသလို တဝေါဝေါကျလာသည်။ လှေသည် ကသောင်းကနင်း လူးသွားသည်။

အန်တိုနီယို အသံကုန်အော်လေသည်။

“ပင်လယ်ဓားပြတွေ . . . ပင်လယ်ဓားပြတွေ . . . လှေပြန်လှည့် . . . အမြောက်နဲ့ပစ်နေပြီ”

လှေဦးသည် ကမ်းဘက်သို့ပြန်လှည့်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့လျားသွား သည်။ နောက်ထပ် မြည်ဟည်းသံတစ်ခုချက် ထပ်ပေါ်သည်။ မီးခိုးလုံးတစ်ခု။ ထို့နောက် ပေါက်ကွဲသံ။ ဝုန်းကနဲ ဟိန်းသံနှင့်အတူ ရေပြင်သည် သွက်သွက်ခါ သွားပြန်သည်။ ရေလုံးများ မြောက်တက်ကာ ဖွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေရာ ကား လှေငယ်စောစောက ရှိခဲ့သောနေရာ။ လက်မတင်ကလေး လွတ်ခဲ့သည်။ ကျွမ်းကျင်သော အမြောက်သမား။

“အမြန်လျော်ဟေ့. . . နောက်တစ်ခါဆိုရင်”

ဝေလငါးကြီးနှစ်ကောင်လို့ပဲဟု သူထင်ခဲ့သော သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် တကယ်ပင် ဝေလငါးကြီးများနှယ် ကမ်းဆီသို့ တရိပ်ရိပ်ချဉ်းကပ်လာပေပြီ။

မြစ်ရေပြင်သည် ရုတ်ခြည်းပင် လှုပ်ရှားဆူညံသွားလေသည်။

* * *

ပီရိုနှင့် ကရာတိုညီအစ်ကိုတို့က ခေါင်းမော့၍ အမိန့်ကိုစောင့်သည်။ ဦးပိုင်းရို ကက်ပတိန်ထံမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓားဦးဖြင့် ကမ်းခြေမှ သင်္ဘောဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည့် အမိန့်။ ပီရိုက အမြောက် ဆုံလည်ကို ပခုံးဖြင့် တွန်းရွှေ့သည်။ ကရာတိုက ပြောင်းဝကို အထက်သို့ မြှင့်သည်။ ထို့နောက် ဆုံလည်စင်နောက်တွင် မှီထားသော မီးတောက်တစ်ခုရဲ့ စနက်တံ တုတ်ချောင်းကြီးကို နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူမကာ အမြောက်ပြောင်း ၏ နောက်ဘက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

အုန်းကနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ မီးခိုးလုံးကြီး ပြောင်းဝမှ တက်သွား သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ် သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။

ကမ်းခြေမှ သင်္ဘောဆီသို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ကျည်လောင် လှသော ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်လာသည်။ ရွက်တိုင်ကြီး ကျိုးကျကာ လွင့်စဉ် ပျံဝဲလာကြသော အစအနများအောက်တွင် ကမ်းခြေမှ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် အမြောက်ဆန်ကို လှလှပပကြီးခံသွားရသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်၍ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။

“ငါးတစ်ကောင်တော့ ကိစ္စတုံးပြီဟေ့”

“ဘုရားသခင်ပေးတဲ့လက်၊ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့လက်”

ဟေး ဟေး ဟား ဟား ဝိုင်းအော်သံများဖြင့် ပရင့်ဆက်စ် တစ်စင်းလုံး ဆူညံသွားသည်။

“ဒီဒေရို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကက်ပတိန်”

“စောစောက လှေကို သေချာကြည့်လိုက်ရသလား”

“ကြည့်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒီလှေပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လာတဲ့သူဟာ အန်တိုနီယိုဆိုတာ

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သေချာလား”

“သေချာတယ်။ သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲလုပ်တုန်းက ဒေါ်လိင်ဆင်နဲ့ကျွန်ုပ် အပြင်ကနေ သေသေချာချာ ချောင်းကြည့်ခဲ့တာပဲ”

ဒေါ်လိင်ဆင်ထံမှ ထပ်မံအတည်ပြုချက် လိုချင်သေးသော်လည်း ဒေါ်လိင်ဆင်က တစ်ဖက်သဘောပေါ် ရောက်နေသည်။

“သူ့ကို အလျင်ရှင်းပစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဖာဒီနန်ကိုပြော၊ အမြန်ဆုံးအရှိန်နဲ့ ကမ်းကိုကပ်ပါ။ တိုက်ပွဲအတွက် သူတို့ ပြင်ဆင်ချိန်မရအောင်ကို ဖိတိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သဘောနှစ်စင်း ယှဉ်နေရာမှ ပရင့်ဆက်စ်၏ ဦးပိုင်းက ရှေ့ကို ထိုးထွက်လာသည်။ နံနက်ခင်း၏ အလင်းတွင် ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဘက်လူများကို သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့နိုင်ကြပြီ။ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြတို့သည် အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ဂိုအာစစ်သားဝတ်စုံများကို ချွတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ပီရို၊ ကရာတို။ နောက်တစ်စင်း ကျန်သေးတယ် ဆက်ရှင်း”

“စိတ်ချ ကက်ပတိန်”

ကမ်းခြေမှ ဒုတိယ သဘောကိုချိန်၍ စနက်တံကို တင်လိုက်သည်။ သို့သော် အမြောက်ဆန်က သဘောကို ကျော်သွားလေသည်။ ပီရိုနှင့် ကရာတိုတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်ဆဲရေးကြသည်။

“အမြောက် မသုံးတော့ဘူး။ ဖာဒီနန် သဘောချင်းယှဉ်”

အော်နေကျ အသံဖြစ်သည့် ဝံပုလွေအုပ် အသံမျိုးဖြင့် အော်ကြသည်။ သဘောချင်းယှဉ်ကာ တစ်ဘက်သဘောပေါ်သို့ ခုန်ကူး၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ရသော တိုက်ပွဲမျိုးကို ပင်လယ်ဓားပြတို့ အကြိုက်ဆုံး၊ လက်အတွေ့ဆုံး။

ပစ္စတိုပေါက်ကွဲသံများ တစ်ခဲနက် ပေါ်လာသည်။ အန်တိုနီယို၏ လူများကလည်း ပြန်ပစ်နေကြပြီ။ သူတို့က တူမီးသေနတ်များကိုပါ သုံးကြသည်။ သို့သော် မထိရောက်။ ကျည်များက ပရင့်ဆက်စ်၏ ကုန်းပတ်နံရံကိုသာ တဖွဲဖွဲ ထိသည်။ ပင်လယ်ဓားပြတို့က ဓားကောက်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် အော်ကြသည်။ သဘောချင်း ယှဉ်မိသည်အထိ မစောင့်နိုင်သူ အချို့က ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကောင်းစွာ ကျင့်သားရပြီးသော ကျွမ်းကျင်သည့် လက်များပင်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တူမီးသေနတ်ကိုင်ထားသူများ၏ ပခုံးလက်ပြင်ဆီသို့ ဓားမြှောင်များ ဝင်စိုက်သည်။ ချောက်ချောက်ချားချား အော်သံများဖြင့် ရေပြင်သည် တုန်ခါနေတော့သည်။ အသံများ ပို၍ ကျည်လောင်လာသည်။ သင်္ဘောချင်း ယှဉ်မိသွားသည်။

ပရင့်ဆက်စ်၏ ရွက်ကြိုးများ၊ ကြိုးလှေကားများ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ပင်လယ်ဓားပြများက ဒန်းစီးသလို တွဲခိုကာ တစ်ဖက်သင်္ဘောပေါ်သို့ လွှဲဆင်းကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကား စလေပြီ။ ဓားသံများ တချွင်ချွင်ပေါ်လာသည်။ စူးစူးနစ်နစ် အော်သံများ ထွက်လာသည်။ ကုန်းပတ်၊ လက်ရန်းများတွင် သွေးကွက်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်။ ဒဏ်ရာနှင့် ရေထဲကျသွားသူများ၏ အော်သံက အကျယ်လောင်ဆုံး။

ပင်လယ်ဓားပြများကား ရရာလက်နက်ကိုပင် တွေ့မရှောင် သုံးကြသည်။ ကျိုးပြတ်သွားသော ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်သည်။ အုန်းဆံကြိုးဖြင့် လွှဲယမ်းတိုက်ခိုက်သည်။ သစ်သားစည်များဖြင့် ပစ်ပေါက်သည်။ ဓားသွားချင်းယှက်ကာ လူချင်းလုံးထွေးနေရာမှ ရေထဲသို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျသွားသည်။ အစုလိုက် အထွေးလိုက်။

ရေပြင်မှာလည်း သွေးကွက်များဖြင့် ခြင်းခြင်းနီရဲလာသည်။

ပစ္စတိုသေနတ်သံများလည်း အဆက်မပြတ်။ ယမ်းနံ့သည် ကမ်းခြေတစ်ခွင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အန်တိုနီယို၏ လူများကိုင်စွဲကြသော တူမီးသေနတ်များကား အချည်းနှီး ဖြစ်သွားကြပေပြီ။ ပြောင်းဘက်မှ ကိုင်၍ သွေးရူးသွေးတန်း သေနတ်ဒင်ဖြင့် လွှဲရိုက်ကြသော်လည်း အရာမရောက်။

အမြောက်ဆန်တည့်တည့်ထိကာ မီးလောင်နေသော သင်္ဘောဆီမှ လူများမှာ မီးစွဲလျက်တန်းလန်း အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ရင်း ရေထဲသို့ ခုန်ချကြသည်။ ပစ္စတိုကျည်များက သူတို့ထံသို့ တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ သူတို့ မအော်နိုင်တော့။

မီးဟုန်းဟုန်းလောင်နေသည့် သင်္ဘောကြီးသည် ဖျစ်ဖျစ်မြည်ရင်း နှစ်ခြမ်းပြတ်သွားသည်။ ရေထဲတွင် မီးလောင်ဆဲ သစ်သားစများ မျောနေသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိုက် တက်လာကာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော သင်္ဘောဆီသို့ ဖုံးအုပ်သွားသည်။ မီးခိုးများကြားတွင် တိုက်ပွဲသည် အချိန်နှင့်အမျှ ပို၍ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်နေသည်။

ကမ်းခြေသင်္ဘောကား မရှုမလှပင်။ ဒေါ်လ်ဆင်ဦးဆောင်လာသည့်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

သင်္ဘောကလည်း တစ်ဘက်မှ ညှပ်ပိတ်ကာ တိုက်ပြန်သည်။ အချို့မှာ ကြောက်လန့်တကြား သွေးပျက်ကာ ရွက်တိုင်ထိပ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ္စတိုသံများနှင့်အတူ လမ်းခုလတ်မှာပင် ပြုတ်ကျကြသည်။ သွေးများသည် ရွက်တိုင်တစ်လျှောက်တွင် ဆေးနီလိမ်းသုတ်လိုက်သကဲ့သို့။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် သစ်သားစည်ကြီး တစ်လုံးကို အကာအကွယ်ယူရင်း ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်နေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှ မဆင်း။ သူ့ ပစ္စတိုမှာလည်း ယခုအထိ တစ်ချက်တစ်လေမှ မထိမှန်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သူ့အောက်ရေထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျလာသော လူများကို လှမ်းပစ်ခြင်းဖြင့် ထိမှန်တတ်သည်။ တစ်ချက်ထိသွားတိုင်း သူက “ခွေးကောင်၊ ငရဲသား။ မသေမရှင် ဖြစ်နေမယ့် ဟာကို ငါက လက်စသတ်ပေးလိုက်ပြီ”ဟု ကြွေးကြော်နေလေသည်။ များသောအားဖြင့်မူ ပစ္စတိုကို ဟိုဟိုသည်သည် ရွှေ့ချိန်ရင်းဖြင့်သာ ပြီးသွားသည်။ ဓားကောက်များဖြင့် ရင်ဆိုင်ခုတ်နေသော အပူးပူးအယှက်ယှက် လူအုပ်ထဲသို့ မပစ်သာ။ တစ်ဖက်ရန်သူကို ရွေးပစ်ရလောက်အောင် အထိလည်း အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ လက်မှန်း မကောင်း။

သို့သော် သွေးနံ့သည် ငါးမန်းကဲ့သို့သော ပင်လယ်ဓားပြစိတ်မျိုးကား သူ့မှာ အပြည့်ရှိနေသည်။ ရက်စက်ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း အယ်လ်ဖွန်ဆို စိတ်တက်ကြွနေသည်။ သွေးကွက်များ ရဲကနဲပေါ်လာတိုင်း ပစ္စတိုကိုမြှောက်၍ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သည်။

“ခုတ်လိုက်ပြီကွ တစ်ချက်၊ ဒါ ဒီဒေရီရဲ့ခုတ်ချက်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ဓား”

“ဟောဒါ ဒေါ်လ်ဆင်ကွ။ ဓားနှစ်စင်းကိုင်ပြီး စကြာကိုဝှေ့ယမ်းနေ တာ။ ကြည့်စမ်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရန်သူဆီက ပန်းထွက်တဲ့ သွေးတွေနဲ့ နီရဲ့ လို့။ ပန်းပွင့်ကြီးလိုပဲ”

“အံမယ် ဖာဒီနန်ပါလား။ ကောင်းသကွာ၊ အနီးကပ်ပြီး ပိုက်ထဲကို ကျည်တွေ ပစ်သွင်းလိုက်တာ”

“ဟောဟိုမှာ ဘောဘီ။ ငါ့ရဲ့ ခြင်္သေ့မလေးပါလား။ ကြည့်စမ်း စောကပဲ သူဟာပွဲပိုင်းမှာ ရန်သူနှစ်ယောက်ကို ခုတ်ချခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကေဗင် အမိုးပေါ်။ အခု ဦးပိုင်းရောက်နေပြီ။ တယ်လှသကွာ၊ တစ်ဖက်က ပစ္စတို၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ဖက်က ဓားနဲ့။ ငါလောင်းရဲတယ်။ သူ့ပစ္စတိုနဲ့ ဓားဟာ အချက်ချင်း အတူတူ အသုံးချပြီးပြီဆိုတာ။ အလိုလေး... ဘေဘီ မျက်နှာကြောက်စရာ ကောင်းလှပါလား။ သူများတွေလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မတိုက်ဘူး။ အနှစ်နှစ် အလလ ရန်ကြွေးရှိနေပုံမျိုး။ လက်စားချေနေပုံမျိုး။ ဟော ကျလာပြန်ပြီ တစ်ကောင်၊ ငါ့အောက်တည့်တည့်ရေထဲမှာ... ကိုင်း သွားပေရော့ကွာ။ ဟား... ထိတယ်ဟေ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘေဘီဟာ ဘာလို့များ ဒီလောက် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ဦးနဲ့ပဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားပြီး တိုက်နေရတာလဲ။ အန္တရာယ်များ လှတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေတဲ့ပုံမျိုး။ ဩော်... ဟုတ်ပြီ။ ဟိုအကောင်ကြီး။ ဘယ်သူ အန်တိုနီယို။ အန်တိုနီယိုကို သူရှာနေတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီ အကောင်ကြီးလဲ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဟား ဟား... ငါ့တို့ကို သူ့ ပထွေး၊ ဂိုအာဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ စစ်သားတွေထင်ပြီး လှေနဲ့လာကြို တာ။ ဟို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အမြောက်နဲ့လှမ်းဆော်တော့မှ သွေးရူး သွေးတန်း ပြန်ပြေးတာ။ အခု ဒီအကောင်ကြီး ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မသိ။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘေဘီဟာ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရှင်းရမှာပေါ့၊ ရန်သူ့ ခေါင်းဆောင်ပေကိုး”

* * *

ခဲပြည်သည် ရေပြင်အောက်မှ ပေါ်ထွက်လာကာ သန်လျင်မြစ်ပေါ် သို့ ရောက်လာပြီလားဟု အန်တိုနီယို တွေးမိသည်။ နေရာတိုင်းတွင် စူးစူး ရွားရွား အသံနက်ကြီးများပေါ်နေသည်။ ဓားသွားချင်းခတ်သံ။ ပစ္စတိုသံ။ မီးခိုးလုံးများ၊ သွေးများ။ အရာခပ်သိမ်းသည် တစ်မူဟုတ်ချင်းပင် ပေါ်လာကြ သည်။

သင်္ဘောတစ်စင်းလည်း အမြောက်ဆန်ထိကာ မီးလောင်ကျိုးပြတ်သွား ခဲ့ပြီ။ ကျန်တစ်စင်းပေါ်တွင်လည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုက်ပွဲ။ သန်လျင်မှာ သင်္ဘောသုံးစင်းရှိရာမှ တစ်စင်းကို ဂိုအာသို့ လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုသင်္ဘောကိုလည်း ပင်လယ်ဓားပြတွေက သိမ်းကာ သူတို့သင်္ဘောလုပ်၍ သန်လျင်သို့ ပြန်ချီလာ သည်။ မိမိသင်္ဘောသည် ရန်သူ့သင်္ဘောဖြစ်သွားပြီ။

ဤ ပင်လယ်ဓားပြများ ဘယ်ကရောက်လာကြလေ သနည်း။
သင်းတို့သည် ပင်လယ်ဓားပြပီပီ ရေတွင်မနေဘဲ ဘာကြောင့် ကမ်း

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ခြေအထိ အတင့်ရဲစွာ လာတိုက်ကြလေ သနည်း။ ထို့အပြင် ပင်လယ်ဓားပြ ခေါင်းဆောင်မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး။ အို. . . မဟုတ်ဘူး. . . နတ်မိစ္ဆာမတစ် ဦးဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော နတ်မိစ္ဆာမ။

အမြောက်နှင့် အပစ်ခံရပြီးနောက် လှေကို ပြန်လှည့်ခိုင်းခဲ့သည်။

ကမ်းတွင် ကပ်ထားသော သင်္ဘောဆီသို့ အလှော်ခိုင်းခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိလှေ ကမ်းသို့ မရောက်မီမှာပင်၊ သင်္ဘောဆီသို့ ပင်လယ်ဓားပြတွေ၏ အမြောက်ဆန်က အလျင်ရောက်နှင့်သွားသည်။ တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယသင်္ဘော။ သည်တစ်ခါတော့ အမြောက်ဆန်က သင်္ဘောကို မထိ၊ ကျော်သွားသည်။ အန်တိုနီယို လှေပေါ်မှာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောရှိရာသို့ မပြန်တော့။ ပင်လယ်ဓားပြများသည် သင်္ဘောချင်းယှဉ်၍ တိုက်ကြမည်မှာ သေချာသည်။

ဤအချိန်တွင် လုပ်စရာတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

ကိုယ်လွတ်ရုန်း။

ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့အတွက် ပုန်းရှောင်မှ ဖြစ်မည်။ အထူးသဖြင့် ဟို နတ်မိစ္ဆာမ မတွေ့အောင် ပုန်းရှောင်မှ။

လှေကိုမြစ်လက်တက် ချောင်းစွယ်တစ်ခုဆီသို့ လှော်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ခရာပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည်။ လှေကို ချုံထဲ သို့ ထိုးထည့်လိုက်လျှင် သင်္ဘောဆီမှ မမြင်နိုင်တော့။ မိမိကမူ သင်္ဘောဆီသို့ မြင်နိုင်သည်။ မြစ်ရိုးအတိုင်း လှော်၍ ထွက်ပြေးလျှင်ကား အမိုက်မဲဆုံး ကြိုးစား ချက်ပင် ဖြစ်မည်။ ပင်လယ်ဓားပြများက အမြောက်နှင့်သော်လည်းကောင်း ပစ်မည်။ သင်္ဘောနှင့်သော်လည်းကောင်း လိုက်ကြမည်။ မိမိသည် ဤသင်္ဘော အုပ်စု၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်ကြောင်းကို လှေနှင့် ထွက်ကြိုကတည်းက သူတို့ သိထားပြီး ဖြစ်လောက်ပြီ။ ဟိုနတ်မိစ္ဆာမကလည်း မိမိကို မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်း ကြည့်နေခဲ့မည်မှာ မှုချ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်ကုန်ပြီ။ အရိုင်းအစိုင်း ပင်လယ် ဓားပြတွေ ဘယ်က ရောက်လာသနည်း။ သန်လျင်ကမ်းအထိ လာတိုက်သည် ဆိုခြင်းကလည်း ဆိုးရွားပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

ကြောက်ရွံ့ခြင်းအပေါ်သို့ နားမလည်နိုင်ခြင်းက လွှမ်းမိုးသွားသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထို့နောက် နားမလည်နိုင်ခြင်းအပေါ်သို့ ခြောင်းခြောင်းထွက်သော အမျက် ဒေါသက လွှမ်းမိုးပြန်သည်။

သွားပြီ... ငါ့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံးသွားပြီ။ ရွှေဒဂီး သေတ္တာ တွေ... ပြီးတော့ သန်လျင်-ဒဂုံစစ်ပွဲ။ ပြီးတော့ သန်လျင် ဘုရင်ခံချုပ်... အာဏာ၊ စည်းစိမ်။ ရူးသွပ်ပေါက်ကွဲလုခမန်း ဦးနှောက် ဆူပွက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဒါဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ။ ပင်လယ်ဓားပြတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကမ်းကပ်တာမဟုတ်။ ဒီအကောင်တွေ ကို ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲ။ ဂိုအာကို လွှတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောက ကက်ပတိန် ကောင် သစ္စာဖောက်တာလား။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ငါ့ ရွှေဒဂီးတွေ... ငါ့ သင်္ဘောတွေကို...”

“အန်တိုနီယို... ဟိုမှာ”

လှေလှော်သူက ပခုံးကိုတို့၍ မြစ်၏ အခြားတစ်ဖက်ဆီသို့ ပြလိုက် သောကြောင့် အန်တိုနီယို၏ ဒေါသများ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဟိုမှာ လှေတစ်စင်း”

ဒဂုံဘက်မှလာသော လှေတစ်စင်းကို ပျံ့ပျံ့ရေးရေး တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခွေးကောင်၊ သစ္စာဖောက် ကက်ပတိန်ဖြစ်မှာပဲ”

အန်တိုနီယိုက မှန်ပြောင်းကို မြှောက်ချီလျက် ထိုလှေကို လှမ်းကြည့် သည်။

မှန်ပြောင်းစက်ဝိုင်းရိပ်ထဲတွင် ရောက်လာသူကား ဒဂုံအိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ့တပ်မှူး နရိန္ဒာ။ လှေက ခါတိုင်းလို မိကျောင်းရုပ်လှေ မဟုတ်။

မှန်ပြောင်းကို ပြန်ချသည်။ တည်ငြိမ်မှုကို ရယူဆောက်တည်သည်။

အတွေးကွင်းဆက်များ အားလုံးကို စီရရီ ချိတ်တွဲကြည့်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းလို မိကျောင်းရုပ်လှေမဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် မိကျောင်းရုပ်လှေ အဘယ်မှာနည်း။ ပထမ ‘စာ’အရ ဒဂုံဘုရင်သည် သန်လျင်ဘုရင်သမီးတော် နှင့် သူ့သားတော် ဥပရာဇာတို့အကြောင်း သိသွားကာ မိကျောင်းရုပ်လှေကို သိမ်းပြီး ဖြစ်ရမည်။

ထို့နောက် သားတော်နှင့် တပ်မှူးတို့ သန်လျင်သို့ မကူးနိုင်အောင် ဒဂုံဘုရင် ဘာလုပ်မည်လဲ။ သားတော်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်မည်။ တပ်မှူးနရိန္ဒာကိုတော့ ဖမ်းဆီးထားလိုက်မည်။ သို့မဟုတ် သတ်ချင်သတ်ပစ်

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

မည်။ ဖမ်းလိုက်တာက ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ တပ်မှူးသည် သားတော်၏ လူယုံဖြစ်နေသောကြောင့်။ ကောင်းပြီ။ ယခုမူ အိမ်ရှေ့စံရော၊ တပ်မှူးပါ။ ယခုလို အချိန်မျိုး၊ ငရဲပွက်နေချိန်မျိုးမှာ မိကျောင်းရုပ်လှေ မဟုတ်သော အခြား လှေတစ်မျိုးဖြင့် ကူးလာကြပြန်သေးသည်။ သူတို့ ဘာကြောင့်လာသလဲ။ ခါတိုင်း သန်လျင်ကူးလျှင် ညဉ့်အချိန်။ ယခု နံနက်အချိန်။ သည်ဘက်မှာ ပင်လယ် ဓားပြတွေ ဝင်တိုက်ချိန်။

ရရာလှေကိုဆွဲလျက် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်သည့် ဤအချိန်မျိုးမှာမှ သူတို့ နှစ်ယောက် ကူးလာကြသည်။

ကွင်းဆက်များ ချိတ်မိသွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ့တပ်မှူးသည် 'စာ'ကို ရိပ်မိသိရှိသွားကြမည်။ ဘာကြောင့် ရိပ်မိသွားနိုင်သနည်း။ ပြန်စဉ်းစားသည်။ မိမိ၏ လစ်ဟာချက် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ စာရွက်။ ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောသုံးစာရွက်ကို အိမ်ရှေ့စံ ကောင်းစွာသိသည်။ သူ့တပ်မှူးဆိုသူကလည်း မြန်မာတပ်မှူးသာဆိုရသည်။ ပေါ်တူဂီ စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ ထက်မြက် စူးရှပါးနပ်သောသူ။ အို. . . ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုနေ့က ရွှေဒဂီး သေတ္တာတွေ သယ်နေ ချိန်မှာ သူရောက်လာသည်။ မသင်္ဘောသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချိန်လုံး သင်္ဘောဆီကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိမိ၏ ခြေလှမ်းများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ယခု 'စာ'ကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့ မိမိကို လက်စားချေကြပြီ။

သို့သော် မိမိ၏ သန်လျင်ဆိပ်မှ သင်္ဘောများကို သူတို့က ဝင်မတိုက်။ ဝင်မသိမ်း။ သန်လျင်ဘုရင်နှင့် အချင်းများမည်ကို သူတို့သိသည်။ ဒဂုံ အိမ်ရှေ့စံသည် ဘုရင့်သမီးတော်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သန်လျင်- ဒဂုံပြဿနာ ဖြစ်စရာကို ရှောင်ရှားမည်မှာ ဧကန်။ ထိုအခါ. . .

မိမိတို့ကို ဝင်တိုက်ဖို့ သူတို့ လူရှာရမည်။ ထိုသူများကလည်း ရေကြောင်း တိုက်ပွဲ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ရမည်။ သို့ဖြင့် ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘော ကို သူတို့ ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ပင်လယ်ဓားပြတွေကို သူတို့ ဘယ်က ဘယ်လို ရှာတွေ့ခဲ့သလဲ ဆိုသည်မှာ အတွေးရခက်သော ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်သော် လည်း ယခုအချိန်မှာ ထည့်တွေးနေစရာ ပြဿနာမဟုတ်တော့။ ပင်လယ်ဓားပြ တွေက ဝင်တိုက်နေကြပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဤတိုက်ပွဲ အခြေအနေကြည့်ရန် အိမ်ရှေ့စံနှင့် သူ့တပ်မှူးလာကြခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ကွင်းဆက်ချိတ်ပြီးသွားသော အတွေးကို သံကြိုးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ အပြီးတိုင် ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။ သံကြိုးသည် တင်းတင်းမာမာ စန့်စန့်လျားလျား။ ထိုသံကြိုးပေါ် အကြီးဆုံး၊ အဓိက အကျဆုံးရန်သူ၏ ရုပ်ပုံကို တင်ကြည့်လိုက် သည်။ ရန်သူနှစ်ယောက်။ ဒဂုံဥပရာဇာနှင့် တပ်မှူး နရိန္ဒ။

ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း အမှောင်ထဲသို့ ရန်သူနှစ်ယောက်ကိုပါ အပါခေါ် သွားတော့မည်။

“ကက်ပတိန်”

“ဘာလဲ မစ္စတာ အန်တိုနီယို”

“ပစ္စတိုပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါပါတယ်”

“ကျုပ်ကိုပေးစမ်း။ ပြီးတော့ ဟိုလှေဆီကိုလိုက်”

ခရာပင်ဆူးချုံများနောက်မှလှေသည် ချောင်းစွယ်ထဲမှနေ၍ မြစ်ပြင်ဆီ သို့ လျှောက်နဲ့ ထွက်သွားသည်။

[၃၀]

မုန်တိုင်းတစ်ခုဝင်မွေသည်ကမှ အကြွင်းအကျန် ရှိကောင်းရှိမည်။
ရန်သူသင်္ဘောနှစ်စင်းကား ထောင်းထောင်းကြေခဲ့ပြီ။ ရန်သူအားလုံးလည်း
အတုံးအရုံးကျခဲ့ပြီ။ မသေမရှင် ဖြစ်နေသူများမှာလည်း ရေထဲတွင် မျောလျက်။
သန်လျင်ကမ်းခြေတိုက်ပွဲကား တစ်ဖက်သတ် အောင်ပွဲဖြင့် ပြီးဆုံး
တော့သည်။

အောင်ပွဲ. . . အို အောင်ပွဲမဟုတ်သေးပါဘူး။ ဟို အန်တိုနီယိုဆိုတဲ့
မကောင်းဆိုးရွားကောင်ကြီးကို အခုထိ ရှာမတွေ့သေး။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး
လည်း အနှံ့ရှာခဲ့ပြီ။ အမြောက်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်ရာမှာ မထိလိုက်သည်က
အတော်ဆိုးသွားသည်။ သင်း ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ ထိုကတည်းက သင်းရော
သင်းလှေပါ ပျောက်သွားလိုက်သည်မှာ တိုက်ပွဲသာ ပြီးသွားသည်။ ရှာမတွေ့။

အန်တိုနီယို ဘယ်မှာလဲ။

သူ သန်လျင်ကုန်းပေါ် တက်ပြေးပြီလား။ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ လှေကို တစ်နေရာရာထားခဲ့ပြီး. . . ။

ဒါမှမဟုတ် သူ ဒဂုံဘက်ကို ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒဂုံဘက် မြစ်ပြင်ဆီသို့ ဘေဘီလုမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တွေ့ပြီ”

နှုတ်မှပင် ဝမ်းသာအားရ အော်မိတော့သည်။ မြစ်ပြင်တွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေသော လှေလေးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် နေရောင်လက်လက် တောက်နေသော ရေပြင်ကြောင့်လား မသိ။ လှေသည် ဒဂုံဘက်သို့မသွားဘဲ သန်လျင်ဘက်သို့ ရွေ့လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရတော့သည်။

နှလုံးသွေးများ ရပ်သွားပြီထင်သည်။

ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်သည့် ရုပ်သွင်။ ရင်ထဲ၏ နက်ရှိုင်းသော တစ်နေရာ၌ ပုံရိပ်စွဲထင်နေသည့် ရုပ်သွင်။ ညဉ့်အမှောင်ထဲမှာပင် တဒင်္ဂတွေ့လိုက်ရသည်၏နောက် မိမိအား ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသော အရှက်အကြောက်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်ပေးစွမ်းစေခဲ့သော သူ။ သူ့ . . . ဥပရာဇာ နန္ဒာမင်းသား။

မိမိ၏ သရယမ်ကို ချစ်မက်စွဲလမ်းမိသကဲ့သို့ လှိုက်ခုံသော ရင်ဖြင့် စွဲလမ်းမိရသည့် . . . ချစ်မိလေသူ။

သူ့ကြောင့်၊ ထို့နောက် သရယမ်ကြောင့်ပင် မိမိသည် ဤပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကို နွဲ့ခဲ့သည်။ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ်ဓားပြများကို အခြားအကြောင်းဖြင့် အယုံသွင်းလျက် သရယမ်ကို ဝင်တိုက်ခဲ့သည်။

ရှင် . . . ဘာကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို လာရသလဲ၊ ချစ်သူရယ်။

အလိုအလျောက် တဆက်တည်း ပေါ်လာသော အဖြေစကားကြောင့် နှလုံးအိမ်သည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့ သရယမ်က သူ့ချစ်သူ ဘုရင့်သမီးတော်ရှိရာကို သူလာတာ။

“ကက်ပတိန် . . . ဟိုမှာ . . . အန်တိုနီယို”

အနီးမှကပ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဖာဒီနန်က မှန်ပြောင်းကို မဖြုတ်ဘဲ ရေပြင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ သရယမ်ဘက်သို့လာနေသော ချစ်သူ၏ လှေနောက်သို့ အခြားမျက်နှာဆီမှ အပြင်းလှော်ကာ လိုက်နေသည့် လှေတစ်စင်း။ ထိုလှေပေါ်တွင် အန်တိုနီယို ပါလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုကိုင်လျက် မြှောက်ချိန်လာသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ချစ်သူ. . . ထို့နောက် ရန်သူ။
“ဖာဒီနန် လှေတစ်စင်းချစ်မင်း”

* * *

နေရောင်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ပင်လယ်ဝ မြစ်ပြင်တွင် လှေ သုံးစင်းသည် သုံးပွင့်ဆိုင် တူရူသို့ ရွှေ့လျားလာနေကြသည်။ သို့သော် အရပ် သုံးမျက်နှာဆီမှနေ၍ တစ်နေရာတည်းသို့ ဦးတည်လာခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့စံ မင်းနန္ဒာနှင့် တပ်မှူး နရိန္ဒတို့၏ လှေက သန်လျင်ဘက်သို့။ ချောင်းလက်တက်မှ ထွက်လာသော အန်တိုနီယို၏ လှေက အိမ်ရှေ့စံ တို့၏ လှေဆီသို့။

ဘေဘီ၏ လှေက အန်တိုနီယို၏ လှေဆီသို့။

သန်လျင်ကမ်းမှ ဒေါ်လ်ဆင်လည်း ဘေဘီ လှေတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ဝ သို့ ထွက်သွားသည်ကို သဘောပေါ်မှ တွေ့လိုက်သည်။ ဖာဒီနန်အော်ပြော လိုက်သည့်အသံကြောင့် ဘေဘီသည် အန်တိုနီယိုနောက်သို့ လိုက်သွားသည် ဟု ဒေါ်လ်ဆင်သိသည်။ သူ့အတွက် ဘေဘီက အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးမထား ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူတို့သိမ်းခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးသေတ္တာတင်သည့် သင်္ဘောဦးမှာပင် ရပ်ကာ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်နေကြသော လှေသုံးစင်းကို အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဒေါ်လ်ဆင်၏ အေးဆေးလေးကန်သော အသွင်ချက်ချင်းပင် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ပင်လယ်ဝ၏တစ်ဖက် ဒဂုံမြစ်ဘက်ဆီမှ တရိပ်ရိပ် ရွှေ့လျားလာသော သင်္ဘောကြီးသုံးစင်းကို ဒေါ်လ်ဆင်တွေ့လိုက်သည်။

“ဒီဒေရို. . . ဟိုမှာ သင်္ဘောသုံးစင်း”

ဒီဒေရိုက လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးပြီးချင်း

“အဲဒါ အန်တိုနီယိုတို့ သင်္ဘောတွေပဲ။ ဒီဘက်က ပစ်ခတ်သံတွေ ကြောင့် စစ်ကူလာပေးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်. . . အို. . . ဒုက္ခပဲ၊ ဘေဘီက ဟိုမှာ လှေလေးတစ်စင်းနဲ့”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အမိန့်ပေးသံများ ဆူညံသွားသည်။

သူ့သင်္ဘောနှင့် ပရင့်ဆက်စ်တို့သည် သန်လျင်ကမ်းမှ ခွာ၍ ပင်လယ်ဝ မြစ်ပြင်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ရွက်ရော၊ တက်ပါ ဖွင့်ခဲ့ကြလေသည်။

[၃၁]

ပစ္စတိုကို အဝေးကတည်းက မြောက်ချီချိန်ရွယ်ထားသည်။

လိုချင်သော အကွာအဝေးသို့ ရောက်ပြီ။

ထိုအခါမှပင် ပင်လယ်ဝမြစ်ပြင်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခြား လှေတစ်စင်းကို သတိထားမိသည်။ သို့သော် အဓိကရန်သူက ထိုလှေမဟုတ်။

အန်တိုနီယို၏ အော်ဟစ်သံက ရေပြင်ပေါ်တွင် အတိုင်းသား။

“မကောင်းဆိုးရွား ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်မ၊ နင့်ကို ပြီးမှ သတ်မယ်။ အခု ငါ့ရဲ့ အကြီးဆုံးရန်သူ . . . ဟောဒီ အိမ်ရှေ့မင်းသား သွားပေရော့”

အန်တိုနီယို၏ ပစ္စတိုပေါက်ကွဲသံနှင့် ရောထွေးလျက် တပ်မှူး နရိန္ဒ၏ အော်သံ ပေါ်လာသည်။

“အရှင် . . . လှေဝမ်းထဲကို လှဲချလိုက်ပါ”

အော်ဟစ်သတိပေးရင်း နရိန္ဒက တက်ကိုလွှတ်ချကာ အိမ်ရှေ့စံထိုင်နေသည့် ဦးပိုင်းသို့ ခုန်အုပ် တွန်းဖယ်သည်။ အိမ်ရှေ့စံ၏ ပခုံးကို ကျည်ဖောက်ဝင်သွားသည်။ သွေးပွက်ပွက်အန်ကျလာသည်။ သို့သော် အန်တိုနီယို၏ လက်မောင်းကိုလည်း အိမ်ရှေ့စံ၏ ဓားမြှောင် ဝင်စိုက်သည်။

ရတနာသံစာအုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ဘေဘီ၏ လှေဆီမှ စူးစူးရွားရွား အော်သံသည် မြစ်တစ်ပြင်လုံးသို့ ဂယက်ရိုက်သွားတော့သည်။

“မိစ္ဆာကောင်ကြီး၊ လူယုတ်မာကြီး... ငါ့အချစ်ကို နင်...”

ဘေဘီ၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်ရှိ ပစ္စတိုနှစ်လက်စလုံးမှ ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အန်တိုနီယို၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခြင်းခြင်းနီသွားသည်။ အသံနက်ကြီးဖြင့် ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်ရင်း အန်တိုနီယို ရေထဲသို့ လွင့်ကျသည်။

သို့သော် ဘေဘီကား အကယ်ပင် မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်နေသည့် အလား တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ပစ်သည်။

“ငါ့ချစ်တဲ့ သူ့ကို နင် သတ်တယ်၊ ငါ့ဒေသကို နင်သိမ်းတယ်”

မြစ်ပြင်သည် သေနတ်သံဖြင့် သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။ အန်တိုနီယို၏ ကိုယ်ကြီးသည် ရေထဲတွင် တွန့်လိမ်ကာ အနီးရှိ ရေများစွေးစွေးနီသွားသည်။ ထို့နောက် အန်တိုနီယို ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

နောက်ဘက်တွင် ရောက်လာသော သင်္ဘောဦးစွန်းဆီမှ ဒေါ်လ်ဆင်က အော်သည်။

“ဘေဘီ ဟိုလှေကိုပါဆက်ပစ်၊ ပစ်လေ။ ဒဂုံမင်းသားနဲ့ သူ့လူ ဆက်ပစ်... အားလုံးရန်သူတွေ...”

“မပစ်ဘူး၊ သူဟာ ငါ့ချစ်တဲ့သူ... သိရဲ့လား”

ဘေဘီ ပြန်အော်သည်။

ဒေါ်လ်ဆင် တစ်ချက်မျှ တွေဝေသွားပြီးနောက် သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် မြေခွေးတစ်ကောင်၏ အပြုံးမျိုး ပေါ်လာသည်။

“ဪ... ဒီလိုလား... ဒါဆိုလဲ ကျုပ်ကပဲ သတ်ရမှာပေါ့”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ ပစ္စတိုကိုင်ထားသော လက်မြောက်လာသည်။ သို့သော် ဒေါ်လ်ဆင် ပစ္စတိုမောင်းကို ဆွဲညှစ်ချိန်မရလိုက်။

“ဒေါ်လ်ဆင် နင်လဲ အတူတူပဲ”

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော ဘေဘီ၏ ပစ္စတိုပြောင်းမှ ပေါက်ကွဲသံ ထွက်လာကာ ဒေါ်လ်ဆင်၏ လက်မှ သေနတ်လွင့်ကျသွားသည်။ လက်ဖဝါး တစ်ပြင်လုံးလည်း သွေးများ မြင်မကောင်း။ ဘေဘီက နောက်တစ်ခါ ထပ်ပစ်ရန် ချိန်လိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါ်လ်ဆင်သင်္ဘောအတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်ပျောက်

ကွယ်သွားသည်။ ဘေဘီရူးသွပ်သွားပြီ ထင်ရသည်။ ဖာဒီနန် လက်ထဲမှ တက်ကိုဆွဲယူကာ သင်္ဘောဆီသို့ အပြင်းလှော်သည်။ သင်္ဘောတွင်ကပ်ပြီးနောက် တွဲရရွဲကျနေသော ကြိုးစကို ကိုင်ကာ သင်္ဘောပေါ်တက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒဂုံဘက်မှလာသော သင်္ဘောများဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်း အသံများ ထွက်လာလေသည်။ တပ်မှူး နရိန္ဒာသည် အိမ်ရှေ့စံကို တစ်ဖက်က ပွေ့ရင်း ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ဒဂုံသင်္ဘောများဆီသို့ ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်နေရသည်။

ရန်သူအင်အား မယှဉ်သာအောင် ကြီးမားလွန်းလှသည်။ တပ်မှူး နရိန္ဒာသည် မိုးပေါက်များလို တဖြောက်ဖြောက်ကျလာသည့် ကျည်များမှ လွတ်အောင် လှေကို ကျွမ်းကျင်စွာ တက်ကိုင်ရှောင်တိမ်းရတော့သည်။ ကျည်အလှမ်းမမီနိုင်သည့်နေရာအထိ လှေကို ရှောင်ခဲ့ပြီးနောက် ဒဂုံမြစ်ပြင်အတိုင်း ဒဂုံဘက်ကမ်းဆီသို့ အပြင်းလှော်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိကျောင်းရုပ်လှေ မဟုတ်သောကြောင့် လှေသည် ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။

အိမ်ရှေ့စံကား ပခုံးဒဏ်ရာမှ သွေးအထွက်လွန်ကာ လှေဝမ်းထဲတွင် မေ့မြောလျက် ရှိချေပြီ။

* * *

ရှုပ်ထွေးပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပြန်သည်။ ဒဂုံကမ်းမှလာသော အန်တိုနီယို၏ သင်္ဘောသုံးစင်းမှ အမြောက်ဆန်များ ပေါက်ကွဲလွင့်ယုံကာ ပရင့်ဆက်စ် အနီးသို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျသည်။ ပရင့်ဆက်စ်ကလည်း ပြန်၍ပစ်သည်။ ပင်လယ်ဝ မြစ်ပြင်တွင် ခြိမ့်ခြိမ့်အုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းသံများကား စဲသည်မရှိတော့။

ပီရီနှင့် ကရာတိုတို့သည် အမြောက်ဆန်များ ကုန်သွားသောကြောင့် ကေဗင်ရှေ့ရှိ သေတ္တာကိုဖွင့်၍ အမြောက်ဆန်ယူနေချိန်မှာပင် တစ်ဖက်သင်္ဘောမှ ပစ်လိုက်သော ကျည်ထိကာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးရစ်ပတ်လျက် ရေထဲသို့ ကျသွားကြသည်။

ပရင့်ဆက်စ်၏ အမြောက်ကား အင်အားချို့တဲ့ခဲ့လေပြီ။

ဒဂုံဘက်မှသင်္ဘောများသည် မိုးခြမ်းသံကဲ့သို့သော အဆက်မပြတ်သည့် အမြောက်ပစ်သံများနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့တက်လာကြသည်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ အမြောက်ကား အသံဆိတ်သုဉ်းလျက်။ ပစ်မည့်သူမရှိ။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

ပရင့်ဆက်စ်က သိမ်းခဲ့သည့် သင်္ဘောပေါ်သို့ အမြောက်ဆန် တည့်တည့် ထိသွားသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ပင်လယ်ဓားပြများကား သင်္ဘောနှင့်အတူ ရေအောက်သို့ ပါသွားကြလေသည်။ မကြာမီမှာပင် ပရင့်ဆက်စ်အလှည့် ရောက်တော့မည်ကို သိထားသော ပင်လယ်ဓားပြတို့မှာ အမြောက်ဆန် ကျမလာမီ သင်္ဘောချင်းယှဉ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ အင်အားကား သုံးဆတစ်ဆ ကွာခြားလှသော်လည်း အသေခံ၍ တိုက်ရုံမှအပ အခြားမရှိတော့ ဟု အားလုံး တွက်ထားကြသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ ပရင့်ဆက်စ်၏ ဦးပိုင်းကို အမြောက် ဆန်တစ်ခု စတင်ထိမှန်သည်။ ပရင့်ဆက်စ်သည် မြစ်ထဲသို့ ဦးစိုက်ငုပ်လျှိုး သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကေဗင်ခန်းထဲ၌ ဒေါ်လိလင်ကို ဘေဘီရှာတွေ့သွား သည်။ ဒေါ်လိလင်၏ လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုမရှိ၊ သွေးစွန်းသော ဓားကောက်ကို သာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားသည်။

ဘေဘီ၏ လက်ထဲတွင်ကား ပစ္စတိုတစ်လက်။
ဒေါ်လိလင်၏ ရင်အုံတည့်တည့်ကို ချိန်လျက် ရှေ့တိုးသွားသည်။
“ထို့ . . . သစ္စာဖောက်မ”

ဒေါ်လိလင်က အခန်းထောင့်တွင် ကိုယ်ကိုဖိကပ်ရင်း ကျိန်ဆဲလိုက် သည်။

“သစ္စာဖောက်မ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သစ္စာမျိုးရှိလို့ ငါက သစ္စာဖောက် ရမှာလဲ။ ပရင့်ဆက်စ်ဟာ သစ္စာတရားဆိုတာရှိလို့လား။ အမှန်တော့ ငါဟာ သရယမ်သူ၊ သရယမ်ဟာ ငါ့ဇာတိမြေ၊ ငါဟာ ဒီဒေသမျိုးနွယ်စု။ ငါဟာ ပေါ်တူဂီ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သစ္စာနဲ့ ငါ့အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ဒေါ်လိလင်၊ နင်သာ ယုတ်မာတဲ့ အန်တိုနီယိုရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံမျိုးရှိတဲ့ မိစ္ဆာကောင်။ သရယမ်-ဒဂုံစစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး လက်နက်ရောင်းမယ့် မိစ္ဆာကောင်”

“ငါဟာ ပေါ်တူဂီပဲ၊ ငါဟာ ပေါ်တူဂီ အလုပ်ကိုလုပ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့အကြံနဲ့ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ လူသားတွေကို သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့ နင်တို့လို ပေါ်တူဂီတွေအတွက် ငါကလဲ ငါ့သရယမ်အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ”

“ဪ . . . သရယမ်တဲ့လား . . . ဒါဖြင့် ဟို အိမ်ရှေ့မင်းသားအတွက် ကော”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“တိတ်စမ်း. . . နင်”

ပစ္စတိုမောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပစ္စတိုမှာ တိုက်ပွဲ တစ်ချိန်လုံး မရပ်မနား အသုံးပြုခဲ့သည့်အတွက် ကျည်မရှိတော့။

ဒေါ်လ်ဆင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်သော အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာ သည်။

“ငါ ဒီဒေသမှာ လူကုန်အဖြစ် အခြေချပြီးရင် နင့်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ။ အခုတော့ အဲဒီအချိန်ထိအောင် စောင့်စရာမလိုတော့ဘူး ပေါ့။ ကိုင်း သစ္စာဖောက်မ၊ နင့်ရဲ့ သရယမ်ရေပြင်အောက်မှာပဲ နင်နေစေရ မယ်”

ဓားကိုဝင့်လျက် ဒေါ်လ်ဆင် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းလဲမှု။ ဘေဘီနောက်ဆုတ်သွားရသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ရှေ့တိုးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ တစ်ဖက် သင်္ဘော များဆီမှလည်း တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲသံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။

ဘေဘီလဲပြိုကျသွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်သည် သိမ့်သိမ့်ခါနေသော အခန်းထဲတွင် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ရှေ့တိုးလာကာ ဓားကို ဝင့်လိုက်သည်။

သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသော ဒေါ်လ်ဆင်သည် အခန်းတံခါးဆီ သို့ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာကြည့်ရင်း ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ သွေးအိုင်ထဲသို့ လဲကျသွား လေသည်။

အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသူကား. . . ။

ဘလဒ်ဒီ။

ဘလဒ်ဒီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာများဖြင့် မြင်မကောင်း။ ဘလဒ်ဒီသည် ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ရင်း လဲကျသွားသည်။

“ဘေဘီ. . . သမီး။ ဘလဒ်ဒီပါပါကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ သမီးရဲ့ အမေကို သတ်ခဲ့မိတဲ့အပြစ်ကို ပါပါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးဆပ်နေပါတယ်”

မောဟိုက်နေသည်။ အသက်ရှူသံမမှန်တော့။

“ဟို သင်္ဘောသုံးစင်းကိုလဲ ပါပါရဲ့ ပရင့်ဆက်စ် အမြောက်နဲ့ နှစ်မြှုပ် ပစ်လိုက်ပါပြီ။ အခုတော့. . . အားလုံး. . . ဟုတ်တယ် အားလုံးမရှိကြတော့ဘူး”

ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်နှာသွေးဆုတ်ဖြူရော်လာသည်။

ရတနာပုံစာတုပ်တိုက်

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

“သမီးရဲ့အကြွေးကို ဆပ်နိုင်ဖို့အတွက် ပါပါ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီ”

ဘာကိုပြောရမှန်းမသိ။ စကားလုံးများ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သို့သော် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာကြလေသည်။

“ပါပါကျေနပ်ပါပြီ။ ပရင့်ဆက်စ် မီးလောင်နေတယ်။ တစ်စင်းလုံး မြုပ်နေတယ်။ သမီး လွတ်အောင်ပြေး... ဟယ်လင်... အချစ်...”

မျက်လုံးပြာပြာကြီးများ ပွင့်ဟနေဆဲ။ ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်နေသလိုလို။

ပဲ့ပိုင်းဆီမှ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ကေဗင်ထဲသို့ ရေများ တရဟောဝင်လာသည်။ မီးစွယ်မီးလျှံများကလည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ တိုးဝင်နေကြသည်။

မျက်ရည်များက ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုရွဲသွားကြသည်။ ဘလဒ်ဒီပါပါ၏ နဖူးပြင်ကို... ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် နမ်းလိုက်မိလေသည်။

သမီးခွင့်လွတ်ပါတယ် ဘလဒ်ဒီပါပါ...။

ရေနစ်၍ မီးလောင်နေသော ပရင့်ဆက်စ်နှင့် မိမိသည် ထပ်တူထပ်မျှ။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဝေဒနာတို့ ပြွမ်းတီးရိုက်ခတ်နေသော မိမိ၏ နှလုံးသား။

ကေဗင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းသည် ဝိုးတဝါး။ မျက်ရည်များ ပိတ်ဖုံးနေသောကြောင့် ဖြစ်မည်။ ပရင့်ဆက်စ်သည် ရေအောက်သို့ တအိအိ တိုးဝင်နစ်မြုပ်နေပြီ။ ကြည့်လေရာတိုင်းတွင် အပိုင်းအစ အကျိုးပဲ့များ။ ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းခြင်းများ။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော သင်္ဘောများသည် အပူမှ လွတ်ငြိမ်းရာ ရေအောက်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြသည့်နှယ်။

တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး မီးခိုးများ မှိုင်းဝေလျက်။

မြင်ကွင်းသည် မသဲမကွဲတော့။

[၃၂]

“ဒဂုံဘက်ကမ်းကို မရောက်ခင်ကတည်းက သူ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒဏ်ရာက သွေးလွန်နေပြီ။ လှေကလဲ ကျုပ်ရဲ့ မိကျောင်းရုပ်လှေမဟုတ်လေ တော့ အချိန်မီမရောက်ခဲ့ဘူး။ အို. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . . အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော် ကံတော်ကုန်ရတာဟာ ကျုပ်အပြစ်ပါ”

သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်စတွေ ဝဲနေသည်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ ငိုကြွေးခန်းကို မြင်ရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် မချိ။

အို. . . ကိုယ်တိုင်သည်ကော။

ကိုယ်တိုင်မူ ငိုကြွေးခြင်းနှင့် မျက်ရည်တို့ကိုပင် လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဗလာ၊ ဟင်းလင်း။

“မီးသဂြိုဟ်ပြီ၊ မီးခိုးလုံးတွေ တက်လာတယ်။ တွေ့လား ဟင်”
ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဒဂုံဘက်ကမ်းမှ ပြာမှိုင်းမှိုင်း မီးခိုးလုံးများသည် မုတ်သုံလေအဝင့်တွင် မြစ်ပြင်ကို ကိုင်းညွတ်ဖြတ်ကျော် ပျံသန်းနေကြသည်။

“အို. . . ”

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

တစ်ပြိုင်တည်းပင် ရေရွတ်မိကြသည်။

ဒဂုံဘက်၌ အိမ်ရှေ့စံကို မီးသဂြိုဟ်နေသည့် အချိန်မှာပင် သန်လျင် ကမ်းတွင်လည်း ဘုရင့်သမီးတော်ကို မီးသဂြိုဟ်နေပေသည်။

သန်လျင်ကမ်းမှ တက်လာသော မီးခိုးငွေ့များသည် အရှေ့မြောက် ဘက်သို့ လွင့်မောသွားရမည့်အစား မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ဤမှာဘက် ကမ်းသို့ ကွေးညွတ်လာကြသည်။ အခြားမဲ့၌မူကား. . .

ထိုမီးခိုးငွေ့နှစ်ခုသည် ကောင်းကင်ထက်တွင် ပေါင်းဆုံယှက်နွယ် လျက်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ကြဘူး ထင်ပါတယ်” ရင်ထဲမှလာသော အသံဟု နားလည်လိုက်သည်။

သန်လျင်ဘုရင့်သမီးတော်သည်လည်း ချစ်သူ၏ သတင်းကိုကြားရချိန် တွင် နှလုံးသွေးရပ်ကာ သေဆုံးခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူကပင် ပြောပြထား သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံးသားများကား အခိုးအငွေ့ အဖြစ်ဖြင့်ပင် ပေါင်းဆုံ ခဲ့ကြပြီ။ ထိုနှလုံးသားတို့တည်ရာ ကောင်းကင်၏ အောက်မှ မြစ်ပြင်၏ နက်ရှိုင်းသော နေရာများတွင်ကား များစွာသော ပူလောင်ပြင်းပြခြင်း ဝေဒနာ တို့ဖြင့် ရူးသွပ်ခဲ့ကြကုန်သော သူတို့သည် မရှုမလှချုပ်ငြိမ်းသွားကြပြီ။ လားရာ ကတိများကား ပီဘိဆန့်ကျင်ဘက်။

မီးခိုးငွေ့တန်း နှစ်ခုသည် ပူးယှက်နေကြရင်းမှာပင် တဖြည်းဖြည်း အတူတကွ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ တပြန်တပြော ကောင်းကင်ပြာကား ထာဝရအရောင်အဖြစ် ပြန်ပေါ်လာလေသည်။

တောင်ဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ်အသံ တစ်ခုသဲ့သဲ့လွင့်လာသည်။ မိုးခြိမ်းသံ ဖြစ်သည်။

မုတ်သုံ၏ နုပျိုလန်းဆတ်နေဆဲကာလပင်။ ထိုအခါကောင်းကင်ပြာ သည် မိုးသားတို့ကို အလှည့်အဖို့ပေးရဦးမည်။ မိုးသားများ ကင်းစင်သွားလျှင် ကောင်းကင်ပြာသည် သူ၏ ထာဝရနေရာတွင် ထပ်မံ၍ ပေါ်လာဦးမည်။

“မိုး”

သူ့အမည်ကို အသံမထွက်တတ်။ သူ၏ တပ်မှူးဘွဲ့အမည်မှာလည်း အခေါ်ရခက်သောကြောင့် ခေါ်တတ်သလိုပင် ခေါ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ထိုအမည်ဖြင့်ပင် ပြည့်စုံပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။

“ပြောပါဘေဘီ”

“အိမ်ရှေ့စံ အပေါ်မှာစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဟာ အမှန်တော့ ဆန်းကြယ်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ အခု အဲဒီ ဆန်းကြယ်တဲ့ အိပ်မက်ထဲကနေ နိုးထလာပါပြီ။ ကျန်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အချိန်ကာလ တွေကို သရယမ်မှာပဲ အသက်ထက်ဆုံး အသုံးပြုတော့မယ်။ ဒါဟာ အိပ်မက် မဟုတ်တော့ဘူး”

မိမိကိုယ် မိမိအံ့ဩနေသည်။ ဤသို့သော စကားများကို မိမိ အဘယ် သို့ ပြောဖြစ်လေသနည်း။ ထို့နောက် ဘာကြောင့် သူ့ကိုပြောမိနေသနည်း။ သူက ပြုံးလေသည်။

“အိပ်မက်မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါဟာ ဘဝပါ။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ရဲ့ အစွန်းအစတွေကို အပြီးအပိုင် ဘေဘီ သန့်စင်ရလိမ့်ဦးမယ်”

“အို. . . ဘာတွေပါလိမ့်၊ ပြောပါ မိုး”

“ပထမဆုံးက သရယမ်လို့ မခေါ်ရဘူး။ သန်လျင်. . . လို့ ပြောင်း ခေါ်ရမယ်”

“သန်. . . လျင်. . . သန်. . . လျင်. . . ”

“ဟုတ်ပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ဘေဘီရဲ့ နာမည်ကိုလဲ ပြောင်းရမယ်”

“ပြောင်းရမယ်၊ ဟုတ်လား. . . ။ ဘယ်လို ပြောင်းမှာလဲ ဟင်”

“သံသုမာ”

“သံ. . . သု. . . မာ. . . ။ အို. . . ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်”

“နောက်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ဘေဘီ. . . မြန်မာစကား သင်ရလိမ့် မယ်”

“အို. . . ကျွန်မ သင်မှာပေါ့ မိုး၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ပေါ်တူဂီစကား တတ်ထားတဲ့ မိုးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ကျွန်မ စကားပြောလို့ရမယ်။ ကျွန်မလေ သန်. . . လျင်. . . သန်လျင်ကရော၊ ဒဂုံကရော အားလုံးနဲ့ စကားပြောချင် တယ်။ ဒီလိုပြောတတ်လာရင် မိုးကို ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်မှာပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဘေဘီ”

“ဘေဘီမဟုတ်ပါဘူး မိုး၊ ကျွန်မ သံသုမာပါ”

ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

မိုးခြိမ်းသံ နီးကပ်လာသည်။

“မိုးတွေ တက်လာပြီ”

ကမူပေါ်မှ သူ ဆင်းကာ ဆင်ခြေလျှောက်နုန်း မြက်ခင်းစပ်တွင် ရပ်သည်။ ပြန်လှည့်၍ လှမ်းကြည့်သည်။ နက်ရှိုင်းတည်ငြိမ်သော မျက်လုံးအိမ်တွင် ကြွယ်ဝသော အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရိုက်ခတ်ပြီးပြန်နေသည်။

“သံသုမာ. . . လာလေ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေတယ်”

ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိလေသည်။

ချစ်ဦးညို

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ
ချစ်ဦးညို